TIBOR RODE

VIRUSUL MONA LISA

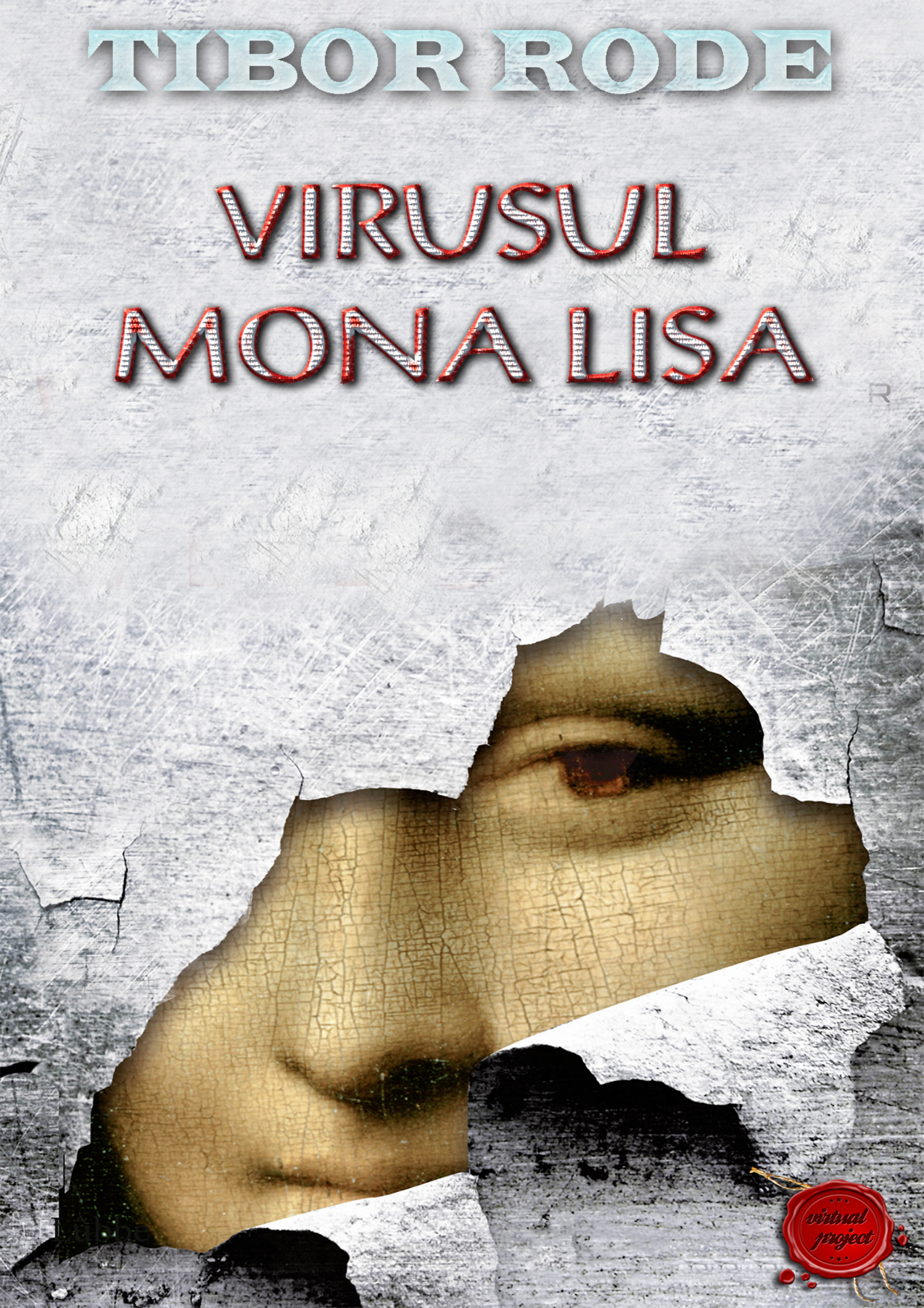

TIBOR RODE

VIRUSUL MONA LISA

Original: *Das Mona Lisa Virus* (2016)

Traducere din limba germană de:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2016

„Frumusețea este cea mai puternică forță omenească.”

Honoré de Balzac (1799-1850)

Prolog

În sfârșit, dormea. Cu pleoapele strânse, cu buzele senzuale ușor întredeschise. În lumina stridentă a lămpii din sala de operații, în contrast cu părul ei castaniu-închis, pielea de un alb imaculat părea chiar mai strălucitoare.

Privirea lui urmări linia oaselor obrajilor până la bărbie, al cărei centru era marcat de o gropiță minusculă, apoi continuă pe gâtul lung, în care artera pulsa în ritmul bătăilor inimii ei. Aici se opri puțin, numără bătăile, pe urmă își concentră atenția asupra umerilor goi, a căror nuditate o afișa vulnerabil. Sânii aveau forme perfecte, dr. Rahmani nu exagerase. Erau mici, dar tari, iar forma lor te ducea cu gândul la anumite asocieri. Nu erau rotunzi, însă nici ovali. Prin fața ochilor îi trecură imagini cu fructe, după care simți prin fașa sterilă ce îi acoperea gura și nasul un iz dulceag, amestecându-se cu mirosul alcoolului medicinal. Eram, în fond, cu toții victime ale gândurilor noastre.

Se șterse cu dosul palmei pe frunte. Latexul din care erau confecționate mănușile rămase lipit de pielea lui plină de cicatrice. Abdomenul ei, care cobora și se ridica abia vizibil când respira, părea marmorean, însă în același timp, incredibil de moale. Un paradox. Pentru scurt timp simți tentația de a-și lipi obrazul de el, apoi privirea îi căzu pe briliantul artificial, mic, ce strălucea în dreptul buricului. Un piercing. Stomacul i se strânse și simți ceva asemănător cu scârba. Așa erau ele. În străduința lor de a fi frumoase, nu se temeau de durere. Nu se dădeau înapoi de la a-și răni propriul trup. Își stăpâni impulsul de a smulge, pur și simplu, piatra. Curând bijuteria își va spori valoarea. Dacă strălucirea zirconiului ar fi pălit în

acel moment, tot ar fi devenit cel mai prețios lucru din acest corp aproape perfect.

Își trecu iarăși mâna peste față. Aceeași senzație de asprime. Aproape ușurat, observă că restul feminității era acoperit cu un cearșaf. Era sigur că pânza verde ca o otravă ascundea niște picioare fără sfârșit. Se gândise intens cum va proceda cu picioarele. Ei găsiseră o rezolvare mulțumitoare. Privirea lui alunecă spre un instrument care, după părerea lui, semăna cu un ciocan din cauciuc. Inspiră adânc, pe urmă îl privi pe dr. Rahmani direct în ochi, singura porțiune de pe chip neacoperită de tifon dezinfectat. Lumina lămpilor din sala de operații improvizată se oglindea în pupilele lui și din fulgerările lor își dădu seama de nervozitatea medicului. Ori era, poate, frică? Sprâncenele stufoase ale doctorului luceau umede și abia în acea clipă remarcă scalpelul pe care îl ținea acesta în mână. Vârful lui descria traiectorii luminoase în aer, ca și cum ar fi tăiat chibrituri aprinse. Această iluzie optică îi plăcu. Gândul la un fitil al cărui capăt era gata să ia foc îi trecu fulgerător prin minte. Se scărpină sub un ochi. Din pricina latexului mănușii, pielea feței i se păru mai străină decât era cazul. Ori ar fi trebuit să spună „lipsită de simțăminte”?

Îi făcu medicului un semn încurajator și, în timp ce acesta se apleca respirând greu, iar scalpelul despica fără niciun zgomot primul strat de piele, îl cuprinse un adânc sentiment de fericire. Privi pentru ultima dată lucrarea creată de Dumnezeu, aflată în fața lui. Sosise timpul ca omenirea să afle de opera lui. Chiar dacă lumea va avea la început dificultăți să înțeleagă. Era primul pas spre tămăduire. Iar medicamentul avea gust amar.

1.

Acapulco

Pentru un moment, rivalitatea părea uitată. Miss Louisiana reușise cumva să aducă în autobuz o sticlă cu tequila și după ce aceasta, ascunsă într-o pungă maronie, ajunse de câteva ori pe la fiecare, tensiunea candidatelor se transformă într-o lejeră veselie. La asta a mai contribuit și surpriza care le aștepta: în program se afla și o săptămână la Acapulco, ultima etapă a maratonului pregătirilor pentru marea finală a alegerii Miss America. Mai ales după ce în urmă cu o oră fuseseră salutate pe pista Aeroportului International „General Juan N. Álvarez" de un val de aer fierbinte, niciuna dintre fete nu se mai îndoia că le aștepta o minunată săptămână în cele mai frumoase piscine din Mexic. Până la hotel vor călători o jumătate de oră, le anunțase șoferul mexican al autocarului imediat ce ușile se închiseseră în spatele lor. Care mai adăugase în glumă că asta se va întâmpla doar dacă va reuși să își dezlipească ochii de pe oglinda retrovizoare care îi dezvăluia frumoasele călătoare, fără a ajunge prin vreo groapă.

Telefonul mobil al lui Miss New York difuza la volum maxim muzică rap. La jumătatea distanței, Miss Florida, cam cherchelită și făcând parte dintre cele mai tinere regine ale frumuseții, își scoase pantofii și, încurajată vocal de celelalte, se ridică în picioare pe locul ei, pe urmă începu să își unduiască șoldurile. La fiecare denivelare a autostrăzii mexicane scaunul bine tapițat pe care stătea reprezentanta Sunshine State o sălta pe aceasta până la plafonul vechiului autocar. Dând curs încurajărilor concurentelor, Miss Florida se descheie chiuind la nasturele de sus al tricoului ei polo și poză cu brațele ridicate în aer, în fulgerele

luminoase ale smartphoneurilor, nebănuind că șansele ei la titlu tocmai se iroseau în atmosfera îngreunată de alcool.

Nu a mai avut nicio șansă când autocarul frână brusc. În prima secundă a fost catapultată peste capetele colegelor ei care țipau, trei rânduri mai în față, lovindu-și frumoasa față de tetiere, ceafa de plafon, cu brațele printre cioburile ferestrelor, cu genunchii izbindu-se de alte trupuri. Când autocarul se opri de-a curmezișul șoselei, forța de inerție le azvârli cu tot cu geamantane, genți și sticle cu băutură pe locurile laterale. Deja inconștientă, se lovi de ferestre, una dintre ele crăpându-se. Ca o păpușă neînsuflețită din cârpă, cu membrele răsucite ciudat, alunecă sub un scaun.

Așa că nu mai sesiză când în autocar se instală o liniște deplină, întreruptă doar de gemete ușoare. Nu mai auzi nici glonțul care pătrunse prin parbriz periculos de aproape de capul șoferului și nici nu văzu cum acesta, la un ordin rostit în spaniolă, deschise ușile autocarului. Nu remarcă nici cizma grosolană militară ce păși la mai puțin de lungimea unui pantof lângă capul său însângerat și nu auzi nici rugămințile disperate ale șoferului smuls de pe locul lui și aruncat pe ușă afară, unde rămase în praful drumului. Miss Florida fu scutită și de durerea ascuțită pe care ar fi trebuit să o simtă când la pornirea bruscă a mașinii se lovi cu rădăcina nasului de marginea inferioară a banchetei de pe care Miss Alabama și Miss South Carolina, cu gurile întredeschise și cu ochii cât cepele, priveau pentru prima dată în viața lor în țeava cam uzată a unui pistol-mitralieră.

2.

Boston, o săptămână mai târziu

Ciocănitul deveni mai puternic. Mai energic. Dacă inițial fusese timid, în acel moment Helen nu îl mai putea ignora. Chiar și intervalele între ciocănituri se reduseseră. Zgomotul lor părea să urmeze un ritm ascuns, a cărui structură încercă să o deslușească. Lung – lung – scurt – foarte lung. Albastru – albastru – galben – albastru-închis. Ca de atâtea ori sunetele produceau culori în ochii minții. Helen tresări îngrozită când interveni un sunet grav ca de clopot. În spatele pleoapelor închise apăru culoarea roșie întunecată. I se interpuse imaginea unei bălți de sânge, care dispăru imediat ce roșul se transformă în violet. Ciocănitul deveni tot mai rapid și amenința să o hipnotizeze. Se simțea ca după golirea unei sticle cu vin roșu. Da, asta era. Nuanța pe care o asocia cu sunetul de clopot îi amintea de culoarea vinului roșu. Un Bordeaux „greu”.

— Helen? Dormi? Helen!

O voce dogită o smulse din gândurile ei. Parcă cineva vorbea într-o cutie goală de conserve. Rosa.

Deschise ochii și simți nevoia de a se mișca, de a se întinde. Dar tubul îngust în care se afla nu îi permitea. Într-o mică oglindă fixată la un lat de palmă deasupra ochilor, recunoscu chipul zâmbăreț al unui bărbat. Cu siguranță, el avea mai puțin de douăzeci și cinci de ani. Freza lui era perfectă, de un strălucitor negru-albăstrui, de parcă tocmai se depusese rouă dimineții pe ea. Pe fruntea lui se încovriga o singură șuviță, ceea ce îi stârni reflexul de a întinde mâna pentru a o da de o parte. Își aminti însă la timp că nu se putea mișca. Brațul îi atârna greu. Pomeții bărbatului erau proeminenți, iar dinții lui, albi ca zăpada. O notă deosebit de bărbătească îi conferea acestuia o umbră de barbă. Privirea lui obraznică făgăduia aventuri. Da,

probabil că nicio femeie nu l-ar fi refuzat. Helen închise brusc ochii. Negru. Un junghi îi trecu prin piept.

— Și îl găsești frumos? întrebă vocea dogită.

Helen crezu că distinge o urmă de amuzament. Pipăi cu degetele după un întrerupător, având grijă să nu miște întreaga mână. O ușoară presiune pe deget. Așteptă.

— Mă gândeam eu! o auzi ea spunând pe Betty. Deja ne temeam că ai adormit.

„Foarte nostim", reflectă Helen. Corpul său producea atât de multă adrenalină, încât în seara aceea probabil că va avea probleme să adoarmă. Pentru ea, ceea ce se petrecea în acel moment era precum călăritul unui cal pe care nu îl mai putea controla. Cine va ațipi aici? Fruntea i se umezi de o sudoare rece. Trase cu putere aer în piept. Vârfurile degetelor începură să o furnice. Existase un motiv pentru care amânase atâta vreme această procedură. Toate colegele ei fuseseră de mult supuse unor verificări cu tomograful. Cele mai multe, deja în timpul studiilor. Ea reușise de fiecare dată să se sustragă cumva. Până în clipa aia. Totuși, când conduci un proiect de cercetare, trebuie să fii un bun exemplu. Și doar ei îi revenea sarcina să facă testele. Apoi ciocănitul fu însoțit de o cu totul altă culoare. Helen alungă imaginile color din minte și se concentră asupra oglinzii.

— Bun, acum următoarea fotografie, anunță Betty.

De data asta apăru fața unei femei. Inițial, Helen se gândi că tipa era nemachiată, dar după o examinare mai atentă remarcă urme de fard de pleoape și de make-up. Și totuși, femeia părea oarecum fadă. Palidă. Pielea obrajilor era puțin cam moale, buzele înguste, nasul nu tocmai drept, privirea plictisită. Era clar ce sugera această imagine. Lipsă de atractivitate. Helen închise ochii. Roșu-deschis. Cauzat de vâjâit? Mișcă din nou arătătorul.

Din difuzor se auzi un OK sceptic.

— Sigur nu te-ai evaporat?

Helen încercă să inspire adânc, însă pieptul îi păru ca fiind cimentat. Avea senzația de sufocare.

— Vreau să ies de aici! spuse brusc Helen, surprinsă și ea de aceste cuvinte.

— Nu am terminat… replică nesigură Betty.

— Întrerupem! rosti Helen hotărâtă.

Ciocănitul se intensifica, producând umbre întunecate în creierul ei.

— Sigur? întrebă neîncrezătoare Betty. Mai avem zece fotografii…

— Sigur! răspunse ea de acum panicată.

Helen așteptă puțin și, pentru că nu se întâmplă nimic, pipăi după mingea mică din cauciuc ce ar fi trebuit să se afle lângă mâna dreaptă. De sute de ori așezase personal soneria alături de persoana testată în tomograf, odată cu explicația că apăsarea butonului se va face numai în caz de necesitate. Bineînțeles că nimeni nu fusese pus într-o asemenea situație. Nimeni nu mai strânsese mica minge. Și o făcea tocmai ea în acel moment.

— Da, da, se rezolvă. *Over*! se auzi vocea lui Betty marcată de îngrijorare și de consternare.

Câmpul vizual se coloră în liliachiu țipător.

Gândul că nu putea să se elibereze singură din tub accentuă panica lui Helen. Simțea cum prin pori îi ieșea o transpirație rece. Inima o luă la sănătoasa. Prea era strâmt aici. Ce se întâmpla dacă avea loc o întrerupere de curent? Cât va trebui să rămână în această situație în întuneric?

Deodată zgomotele încetară, tomograful se zgâlțâi ușor. Partea de deasupra începu să se miște și Helen percepu bâzâitul dispozitivului automat de deplasare, în timp ce suportul pe care se afla ea era extras din tub. Nici vorbă de pană de curent.

Simți o adâncă ușurare. Niște mâini îi scoaseră conexiunile de pe cap și apoi avu în fața ochilor chipul lui Betty. Ce contrast față de ultima imagine ce plutise deasupra ei cu doar câteva clipe în urmă!

Înconjurați de pistrui, doi ochi verzi o priveau plini de îngrijorare, scrutători. Buclele roșii ale lui Betty o gâdilau pe Helen pe gât.

— Totul este în regulă? întrebă Betty încruntată.

— Ajută-mă să mă ridic, suspină Helen, întinzându-i mâna colaboratoarei sale.

Degetele ei umede aproape că alunecară din strânsoarea mâinii lui Betty.

Când, în sfârșit, Helen se ridică, ameți. Totuși, pentru prima oară după minute bune avu senzația că putea să respire din nou. Era mai bine, dar ținu adevărul pentru ea. În calitate de conducătoare a unui proiect de cercetare de o asemenea amploare nu își putea permite astfel de slăbiciuni.

— Trebuie să mă duc urgent la toaletă. Prea mult ceai azi-dimineață, zise ea mimând relaxarea și desfăcând restul legăturilor.

Observă că Betty o măsura gânditoare.

— Ce? întrebă ea râzând și sperând că nu o făcea prea artificial. Crezi cumva că îmi este teamă într-un tomograf? Obiectul ăsta este viața mea!

Betty se scărpină pe frunte.

— Ai folosit sistemul pentru caz de alarmă…

— Deoarece am o necesitate urgentă! precizã Helen și clătină din cap aparent amuzată. Probabil că din cauza căldurii. Ție nu ți se întâmplă?

Pentru a-și întări cuvintele, își strânse genunchii ca o fetiță și în drum spre ușă făcu câțiva pași simulând neajutorarea.

— Valorifică imaginile pe care le avem până acum. Vin și eu imediat! mai strigă ea înainte de a fi dispărut pe coridor.

Toaleta nu era departe.

Apa rece cu care Helen își dădu pe față îi făcu bine. Gemu încet, atât din cauza răcelii, cât și de ușurare. Era exact dezastrul de care se temuse de ani de zile. Simțea cum i se urca sângele la cap. Dar nu trebuia să îi fie rușine. Existau dentiști care se temeau de tratamentele dentare. Polițiști care conduc mașinile prea repede. Și există

neuroesteticieni care intră în panică în fața tunelului tomografului. Helen se șterse pe față cu șervețelele din hârtie care aveau iz de sulf, își aranjă părul în oglindă și reveni în încăperea de control.

Va înăbuși în fașă orice discuție referitoare la incident. Iată avantajul celui care decide.

Betty era singură. Ședea la un pupitru ce amintea de carlinga unui avion. Dincolo de o placă mare din sticlă se vedea tomograful, în acele clipe nefolosit. Betty privea concentrată un monitor.

— Unde este Claude? întrebă Helen.

Ar fi dorit să afle reacția lui referitoare la întreruperea experimentului și totodată să îi dea o explicație plauzibilă, înainte ca incidentul în cauză să ajungă subiect de discuție între colegi.

— S-a dus să aducă repede ceva de mâncare, răspunse Betty căzută pe gânduri.

— Au fost și câțiva tipi atrăgători, adăugă Helen.

— M-am gândit că o să îți placă.

Helen își masă tâmplele. I se părea că încă mai auzea sunete vagi.

— În tub, zgomotele produse traumatizează pe cineva, zise ea. Acolo, înăuntru, sunt mult mai intense. De-a dreptul psihedelice!

Fără a-și ridica privirea de pe monitor, Betty scoase un CD. Helen descifră pe acesta inscripția Magnetic Sounds.

— Claude a înregistrat sunetele din timpul funcționării tomografului și le-a transferat pe CD. Spune că, dacă le mixează și le ascultă seara în mașină, sunt mai plăcute decât orice muzică ambientală. M-a întrebat dacă nu îi cânt și eu ceva.

Helen mustăci. De mult bănuise că între Betty și Claude se petrecea ceva.

— Mie nu mi-a spus nimic.

— Probabil că îi este teamă că ar avea necazuri din cauza asta, râse zgomotos Betty. Întrucât aici nu este un studio de înregistrări.

— Acum chiar că va avea, rosti sec Helen.

Când Betty o privi consternată, îi puse mâna pe umăr, într-un gest liniștitor.

— A fost doar o glumă!

În timp ce colega ei se destinse vizibil, privirea lui Helen căzu pe monitor. Ceea ce părea a fi o jumătate supradimensionată a unei nuci secționate era, în realitate, secțiunea transversală a creierului ei. Sus, în dreapta, era scris numele său: Helen Morgan. Era prima dată când își vedea pe monitor propriul creier. Printre contururi cenușii asemănătoare coralilor se aflau porțiuni colorate în galben și roșu, ce păreau mici focare de incendiu.

— Ia spune-mi, a fost prima ta tomografie? o iscodi Betty cu o voce îngrijorată.

Era evident că tentativa lui Helen de a minimaliza incidentul nu o păcălise.

— Ți-am spus că trebuia să mă duc doar până la toaletă…

— Nu cred, replică Betty și se aplecă mai mult, pentru a privi mai bine ceva pe monitor, pe urmă continuă: La asta de aici mă refer.

Trecând în locul lui Betty, Helen simți cum i se accelerează pulsul când privi imaginea creierului ei de pe monitor. Abia în acel moment îi atrase atenția ceva ce nu remarcase inițial. La câțiva centimetri distanță de petele roșii, în cu totul altă parte a creierului, ieșea în evidență o altă pată care, așa cum știa ea ca neurolog, nu avea ce să caute acolo. Sub pată, arătătorul lui Betty se lipise de ecran. Își dădu seama de îndată ce însemna acel punct roșu-deschis de mărimea unghiei degetului mare al mâinii.

Betty se întoarse către ea și o privi ridicând din sprâncene.

Helen o ignoră și rămase cu privirea fixată pe monitor. Despre asta citise mult, studiase fotografii din manuale și și-o imaginase chiar astfel. Dar în clipa aceea, când o descoperea în propriul creier, îi

provocă o teamă mai mare decât s-ar fi așteptat. Era dovada vizuală a ceea ce bănuise de mult timp.

Avea senzația că simțea apăsarea degetului lui Betty, care continua să fie fixat pe centrul imaginii creierului ei, înapoia frunții, în interiorul cutiei craniene. Helen nu luase în calcul că anormalitatea va fi atât de ușor de recunoscut, sperase mai curând că Betty nici măcar nu o va observa. Un secret medical încredințat ei era cam tot atât de în siguranță ca pe avizierul dintr-o sală publică.

O va costa ceva, ca Betty să păstreze doar pentru sine ceea ce se petrecea în acele momente.

Fără a ridica privirea de pe monitor, Helen întinse mâna dreaptă și împinse ușa cu o lovitură ce o făcu să îi zdrăngăne încuietoarea. Parcă un fulger galben îi izbucni din ochi. Betty se întoarse speriată spre ea.

— Ce ai zice dacă vă voi pune laboratorul la dispoziția ta și a lui Claude, la sfârșit de săptămână, pentru înregistrările voastre muzicale?

Un zâmbet larg făcu să danseze pistruii de pe chipul lui Betty.

3.

San Antonio

— Nu te simți bine, Madeleine?

„Fii sinceră cu mine”, părea să spună privirea doctorului.

Ea clătină energic din cap. De data asta nu mai trebuia să mintă. Se simțea bine, iar în ultimele săptămâni, din ce în ce mai bine. Ceea ce rezulta din ședințele efectuate cu doctorul. Dar și datorită lui Brian. Doar gândul la căpșorul cu păr creț și zburlit îi făcea inima să tresalte.

— Chiar mă simt bine. Cu adevărat bine, sublinie ea cu hotărâre, privindu-l în față pe dr. Reid.

Scepticismul care se citea pe fața acestuia cedă făcând loc unui zâmbet.

— Asta este bine. Foarte bine, remarcă el uitându-se prin mapa cu documente de pe genunchi, ca și cum ar fi căutat ceva.

Ea întinse atentă gâtul și avu impresia că a zărit printre documente un cec. Poate că era de la mama ei, pentru cât a stat în clinică. Privirea i se opri pe ceasul de deasupra ușii. Deja patru fără douăzeci și cinci. La patru avea întâlnire cu Brian în parcul clinicii. Ce încet se mișcau limbile ceasului!

Doctorul dădu deoparte documentele și își încrucișă brațele pe piept, fără a-și lua privirea de la ea. Pieptul i se ridică după o inspirație adâncă. Evident, avea să îi comunice ceva neplăcut.

— Madeleine, mă bucur… nu, ne bucurăm toți că te simți mai bine. Dar permite-mi o întrebare. Și te rog să nu te superi. Ca terapeut al tău trebuie să ți-o adresez direct.

Madeleine dădu iritată din cap. Așa cum era atunci nu îl mai văzuse la niciuna dintre discuțiile lor. El, polul calmului și fortăreață a încrederii, era

pentru prima oară tensionat. Vocea lui era, într-adevăr, plină de îngrijorare. Brusc, o cuprinse neliniștea.

— Da, firește, răspunse ea cu o indiferență mimată, întrebați-mă fără nicio grijă!

Din nou se ridicară umerii terapeutului, apoi acesta își drese formal glasul.

— Madeleine, începu el în cele din urmă, fixând-o cu privirea și mai intens, te-ai îngrășat?

Ea crezu că nu a auzit bine, deschise gura, însă o închise la loc. Încercă să capteze un ecou la cuvintele lui, care în acea încăpere nu exista. El spusese… chiar spusese „îngrășat”?

— Nu mă înțelege greșit, continuă dr. Reid, care chiar se simțea indispus. Când ai venit la noi erai o fată suplă, atractivă. Mult mai drăguță decât toate celelalte de aici. Iar acum stai acolo cu zâmbetul tău plin de sine, cu bărbia dublă, cu o mică burtă și îmi pari… Doctorul făcu o pauză, pe urmă se aplecă în față și continuă: Iartă-mi sinceritatea, grasă!

Rostind ultimele cuvinte, chipul lui oglindea dezgustul.

Madeleine simți că se sufocă. Mai rău, că inima bătând îi atingea coastele, care ani de zile fuseseră semnul vizibil al stării proaste a trupului ei. Râgâi. Se stăpâni cu greu să nu vomite.

Mâna caldă a terapeutului i se așeză pe genunchi.

— Madeleine, aici vrem să te vindecăm. Însă nu intenționăm să facem din tine un om prea mulțumit de sine. Dacă ești grasă și respingătoare, acest lucru nu va fi în folosul sănătății tale psihice în lumea obișnuită de afară. Lumea este rea, Madeleine. Nu uita asta!

Ea fixă cu privirea fruntea brăzdată de riduri a doctorului, care în lumina gălbuie a lămpii de birou strălucea ușor. Senzația de vomă se amplifică. Era vorba despre un test? Madeleine căuta în ochii doctorului Reid ceva din care să

concluzioneze că totul era o glumă. Ca un fel de verificare a cât de stabilă devenise ea între timp. Dar nu descoperi în privirea lui nimic care să mai atenueze cruzimea cuvintelor lui. Ba chiar părea mult mai îngrijorat de ea. Era aproape trist.

I se crispă întregul trup. Nu remarcase că s-ar fi îngrășat. Și ce era cu Brian? De ce el nu îi spusese nimic? Avea o fixație cu femeile grase? De asta se trata aici, și nu din cauza dependenței de droguri, cum îi explicase? Era un fetișist pervers? Ea trebuia să plece de acolo! Sări în picioare și se îndreptă clătinându-se spre ușă. Madeleine trebui să își adune toate forțele pentru a apăsa clanța. Podeaua coridorului se clătina sub picioarele ei ca puntea unui vas pe marea agitată. Simți în gură gustul vomei.

4.

Varșovia

Patryk Weisz se opri pe coridorul gol și trase cu urechea. În uriașa clădire nu se auzea niciun zgomot.

Percepu senzația de pustiu în mod neplăcut. Nu trăise acolo niciodată. Crescuse la Londra. Abia de câțiva ani, după moartea mamei, tatăl lui se mutase din nou aici, în vechea patrie. Patryk nu se simțea încă polonez; pe tatăl lui îl vizitase acasă doar de trei ori în ultimii ani. Ca urmare, proprietatea asta îi era străină și fără tatăl lui reprezenta o clădire oarecare. Privirea îi căzu pe o fotografie înrămată de pe perete. În ea era el pe când avea, probabil, vreo doi ani. Îmbrăcat doar cu un scutec supradimensionat, stătea pe marginea unei lăzi cu nisip, în mână cu o lopățică albastră. Privea sceptic spre aparatul foto și cu mânuța stângă arăta către fotograf. Probabil se mira și el cine era bărbatul care îl privea de sus prin aparatul foto. Tatăl – asta povestea permanent mama lui – nu venea des pe acasă. Reședința lui devenise biroul, iar adevărata familie, colaboratorii. „Opera vieții lui”, cum sublinia mereu tatăl. Patryk oftă. Pensionarea trebuie să fi fost pentru el un chin de neimaginat. La aceasta se adăugau durerile de după accident, despre care el nu scotea o vorbă, dar, după cum afirmau medicii, îl urmăriseră până la sfârșitul vieții. Patryk oftă iarăși.

Un zgomot îl făcu atent. Era, probabil, unul dintre câinii de vânătoare. Sau unul dintre puținii slujbași rămași, a cărui sarcină era de a îngriji câinii și de a menține în stare de funcționare cele douăzeci și șase de încăperi, dintre care cinci băi și șapte dormitoare.

Clătină din cap și râse disprețuitor. Douăzeci și șase de încăperi pentru un singur bărbat. Loc mult pentru unul singur. Oare nu se spunea mereu că

bogăția te însingurează? Se plimba pe coridor printre dovezile concrete. Golul pe care îl simțea… își dădea seama că golul din această casă existase mereu, nu doar în momentul acela, când tatăl lui nu mai era. Trecuseră exact opt săptămâni de când Pavel Weisz dispăruse fără urmă pentru toată lumea.

Privirea lui Patryk părăsi fotografia și se îndreptă asupra peretelui opus. Dintr-o pictură îl privea cu ochi goi o persoană având urechile acoperite cu mâinile, cu gura larg deschisă. Persoana părea că țipa. Cunoștea pictura. Era a unui pictor norvegian. Se miră. Până atunci nu îi atrăsese atenția niciodată în această casă. Să fie originalul? În mod normal, tatăl lui nu se arăta satisfăcut de cópii. Imediat își aminti de pivniță. Vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase de acolo un mic bilet.

Helen Morgan, notase cu scrisul lui neregulat tatăl său.

Privi cifrele aflate sub nume, apoi se uită la cadranul ceasului de mână. Se întoarse și încercă să își amintească unde se afla un telefon.

5.

Florența, în jurul anului 1500

Un tânăr a apărut în casa noastră astăzi, după masa de prânz. Îmbrăcat elegant. Guler tivit cu blană de linx.

O minunăție de bucle. Obraji ca de piersică. Buze pline, roz. Privire sigură de sine, ca a unui prinț. La început l-am considerat unul dintre elevii mei și am vrut să îl izgonesc pentru neanunțarea vizitei sale. Dar dintr-un motiv pe care nu mi l-am putut explica, nu am făcut asta. Nu am putut să o fac așa cum nu poți să faci din zi noaptea ce a trecut. Tot atât de puțin cum poți opri moartea, când ea decide să caute pe cineva. Îți încredințez toate acestea, jurnalul meu, știind că le vei păstra doar pentru tine. Nu am putut, pentru că toată viața mea l-am așteptat pe el. Nu este un elev, și nici prinț nu este.

Ceva din interiorul meu îmi spune că el nu este din lumea asta.

De aceea l-am primit.

6.

Boston

Vântul călduț al toamnei îi mângâia chipul. Trase adânc aer în piept și simți cum zvâcnirile din stomac cedează. În jurul ei, pomii din parc prezentau cele mai diverse culori. Observă în trecere o pereche tânără, stând ca doi porumbei pe o bancă. „Vara indiană” își arăta în acele momente latura ei cea mai frumoasă și învăluia orașul în atmosfera sa romantică.

Ca om de știință, Helen știa să își explice fenomenele naturii. În timpul nopților reci și al zilelor calde încă, arborii produc în acest anotimp o substanță ce blochează schimbul de lichide dintre trunchi și frunze. Urmarea este scăderea dramatică a conținutului de clorofilă; zahărul din frunze le împrumută acestora cele mai calde culori. Un proces chimic, nimic mai mult. Ca și dragostea. Era pe punctul de a-și convinge inima cu această explicație biologică rațională, când brusc se simți rău. Oricât își dorea și oricât se amăgea cu imaginea ideală de om de știință, reușea doar rar să rămână rațională și convinsă. Ca mai înainte, când o obligase pe Betty să păstreze tăcerea asupra rezultatelor tomografiei.

— De ce? Nu este nimic pentru care să îți fie rușine, obiectase Betty, depășind din punctul de vedere al lui Helen o graniță invizibilă.

Trupul său îi aparținea și doar ea putea decide cui va destăinui și cui nu imaginile medicale ale tomografiei.

În fond, pe Betty o rugase, ca între colege, să țină totul pentru ea. Dar când Claude intrase pe neașteptate discuția se curmase brusc. Când el remarcase liniștea așternută, se simțise penibil.

— V-ați certat? întrebase el, și amândouă trecuseră cu un zâmbet peste penibilul moment.

Apoi Helen își luase liber pentru restul zilei, nu înainte de a se fi asigurat că toate rezultatele autoexperimentului ei fuseseră șterse.

Helen se simțea ca bătută. Avea dureri de cap la orice zgomot puternic. Își masă sprâncenele cu degetul arătător și cu cel mare. Mai târziu va lua o tabletă sau, mai bine, chiar două.

— Trupul meu îmi aparține, repeta ea cuvintele spuse lui Betty.

Nu totdeauna fusese așa. Reprezentase pentru ea o problemă permisiunea dată altora de a avea acces la secretele corpului ei? De aceea reacționase atât de impulsiv față de Betty? Din grija ca imaginile creierului ei să nu ajungă pe mâna tuturor? Pentru o clipă își imagină coperta revistei *Vogue* cu imaginea tomografică a creierului ei, dar strânse ochii imediat pentru a alunga viziunea. Oftând, își expuse fața la soare, a cărui căldură o simțea pe frunte. Spera că razele UV îi vor distruge gândurile negre.

Helen vârî mâna în buzunarul pardesiului și simți între degete plicul. Îl scoase și extrase din el scrisoarea de la Luvru. Pe ea era numele șefului colecției de picturi, monsieur Louis Roussel. O citi rapid. Monsieur Roussel își exprima bucuria că o capacitate ca ea va putea fi salutată în curând, la Paris, la Centrul de cercetare și restaurare a muzeelor din Franța, mai pe scurt C2RMF. Totul era pregătit pentru verificările programate. Louis sublinia din nou necesitatea confidențialității maxime. Din motive de securitate. Nici măcar colaboratorii ei cei mai apropiați, Claude și Betty, nu trebuiau să cunoască scopul exact al venirii ei la Paris. Un detaliu ce i se părea cam exagerat, dar care dădea farmecul acestei călătorii.

Pe chip îi trecu rapid un zâmbet. Orașul Luminilor trezea în ea amintiri plăcute. Precum aceea a unei veri trecute. La Paris trăise cele mai

frumoase clipe… însă, în același timp, și cele mai urâte.

Împături la loc scrisoarea, vârî plicul în buzunar, iar acolo dădu peste telefonul mobil. Scoase *headset*-ul și introduse în ureche minusculul difuzor. De când citise într-o revistă de specialitate un studiu suedez referitor la efectul radiațiilor electromagnetice ale telefonului mobil asupra creierului, renunțase să mai țină telefonul direct la ureche.

Formă numărul lui Madeleine. Dură un timp până se realiză legătura, moment marcat de un sunet pătrunzător care din urechea ei internă ajunse până în tâmple. După al cincilea apel intră mesageria vocală. Helen se bucură să audă vocea clară a fiicei sale, care ruga ca după semnalul sonor să fie rostit mesajul. Ar fi preferat să vorbească direct cu ea. Închise. Probabil că Madeleine era într-o ședință terapeutică. Programul clinicii din San Antonio era bine structurat. Făcea parte din terapie. De când nu o mai văzuse pe Madeleine? Șase săptămâni lungi. Dar așa voiau medicii, fiindcă așa voia Madeleine. Helen oftă adânc. Gândul la fiica ei o apăsa mai mult pe suflet.

O altă pereche trecu pe lângă ea ținându-se de mână. Îmbrăcați după ultima modă, cei doi păreau picați din cataloagele de toamnă ale marilor case de modă. Helen dădu din cap mustăcind. În acest oraș nu mai lucra nimeni ziua? Însă scurtul zâmbet schițat la colțurile gurii pieri imediat.

Norocul în dragoste al celorlalți o deprima. Deja regreta decizia de a petrece după-amiaza însorită la o plimbare.

Despărțirea de Guy avusese loc cu trei luni în urmă. Și de atunci, cel puțin în afara muncii la institut, parcă nu își mai găsea locul în viață. În noua ei locuință încă se simțea străină. Nu era obișnuită să trăiască și să doarmă singură. Să facă singură cumpărături. Să privească doar ea la

televizor. În acel moment înțelegea femeile care își făceau rost de câte o pisică. Sau de mai multe.

Helen se opri în fața unui splendid arțar roșu și lăsă capul pe spate pentru a-i putea privi vârful. Ce contrast față de verdele verii! O fază pasageră a atenției. Cât de des trecuse în ultimele luni pe lângă acest arbore fără a-l privi cu mai multă atenție! Fiind împodobit cu acel roșu aprins, nu putea trece prin dreptul lui fără să se uite la el. Atât de puțin cât i-a luat agentului de la agenția de modele, pe când ea avea șaisprezece ani, să o acosteze pe o stradă din New York. O ședință foto într-o încăpere din vârful unui zgârie-nori din Brooklyn pe care ea o găsise penibilă, și pe urmă, practic, peste noapte devenise un strălucit model în branșa modei. Zbura de la New York la Milano și de la Paris la Berlin, uneori avea programate ședințe în mai multe orașe în decursul unei singure săptămâni. În primul an al carierei ei în modă parcursese mai mulți kilometri cu avionul decât părinții ei în întreaga lor viață.

Și cum strălucise ca model! O trecură fiori reci pe spinare. Amintirile din cariera de model erau inseparabile de gândurile legate de tatăl lui Madeleine.

Nici în acel moment nu știa dacă, fără chestiunea legată de el, și-ar fi dat seama că lumina blițului ce o fotografia zilnic, de fapt, o orbea. De la o zi la alta voalul în culori închise se lăsase peste toate. Ori, dimpotrivă, se sfâșiase un voal care îi blocase privirea asupra adevărului? Nu avea idee. Totuși știa că tot ce strălucea cândva mai și pălea. Indubitabil. Exact ca arțarul acela roșu din fața ei. Peste câteva săptămâni acolo se va înălța spre cer doar un suport pentru crengi și ramuri, și arborele va deveni iarăși invizibil pentru toți.

După neașteptatul final al carierei ei de model, începuse să studieze încă gravidă fiind, și avusese noroc. Nu doar pentru că mama ei preluase

îngrijirea lui Madeleine în timpul studiului, dar ulterior Helen promovase fără probleme toate examenele, în ciuda dublei împovărări ca tânără mamă. Se dedicase încă de la începuturile ei nou apărutei discipline a neuroesteticii. Deja ca studentă devenise cunoscută cercetătoare în acest nou domeniu.

Începu să o doară ceafa și își coborî privirea, încercând să se orienteze. Ieșirea din parc era în partea estică. Se puse în mișcare agale. Nu mai scăpa de gândul la tatăl lui Madeleine. Ca neurolog știa că vorbele „Gândurile sunt libere" nu erau tocmai exacte. În realitate, cu toții suntem prizonieri ai gândurilor noastre și cu adevărat liber este doar acela care reușește să își supună gândurile.

Privind în urmă, încă mai simțea doar rușine. De când aflase că nu fusese singura care căzuse victimă fotografului-star ce făcea pe îndrăgostitul. Dacă dădea crezare zvonurilor, el tăvălise prin patul lui sute de fete preluate direct din fața obiectivului camerei. Dar, din câte știa ea, fusese singura pe care o lăsase gravidă. După incident, agenția renunțase la ea. I se reproșase ei, nu lui, lipsa de profesionalism, și tot el primise scuze pentru comportamentul ei.

Cu o consternare mimată, el susținuse în fața șefilor ei că ea fusese cea care îl îmbrobodise. Ea, o fată nevinovată, candidă, care știa despre sex mai puțin decât despre lumea modei în care nimerise. Lucrurile se petrecuseră exact invers și ea nu avusese curajul să protesteze atât de vehement cum ar fi trebuit. Cât fusese de naivă, cât de proastă! Cel mai târziu atunci când el începuse brusc să se dezbrace în timp ce fotografia, ea ar fi trebuit să se retragă. Pentru a-i alunga teama de o ședință foto în bikini, el zâmbea larg. Un zâmbet simpatic. Fusese o ședință foto pentru unul dintre marii designeri și ea nu cutezase să întrerupă sesiunea. Lui Helen îi era rușine de asta. Și îi mai

era rușine de gândul că ar fi trebuit să evite totul. Dacă l-ar fi respins pe acel bărbat și nu i-ar fi acceptat avansurile, Madeleine nu ar mai fi existat astăzi. Dacă și-ar fi dorit să nu se întâmple asta, ar fi însemnat să își fi dorit ca Madeleine să nu se fi născut niciodată. Deoarece, în ciuda împrejurărilor nefericite ale procreării ei și a simțămintelor ei problematice față de tatăl lui Madeleine, fiica sa era cel mai prețios lucru din viața ei. Prin sosirea pe această planetă, Madeleine o salvase dintr-o lume plină de răutate, ipocrizie și egoism. Primul țipăt al lui Madeleine scos în sala de nașteri fusese pentru Helen ca un apel menit să-i orienteze viața în altă direcție.

Din nou trecu pe lângă o tânără pereche strâns îmbrățișată. Era același cuplu pe care îl văzuse mai înainte stând pe bancă. Pentru o clipă își aminti ce însemna să fii îndrăgostit. Așa cum își amintea mirosul lumânărilor stinse de Crăciun.

Simți o vibrație sub pardesiu. Trecu un moment până să înțeleagă că era telefonul mobil, care-i zumzăia în buzunarul jachetei. „Cu siguranță că este Madeleine, care răspunde la apelul meu”, se gândi ea și se simți oarecum consolată. Scoase telefonul cu o oarecare dificultate. Apelul fusese efectuat de pe un număr ascuns. Deci de la Betty, care totdeauna suna așa. Evident că voia să știe dacă ea se simțea bine. Helen oftă.

Scoase căștile pentru telefon, descâlci firul și fixă difuzorul în ureche. Cu mâna dreaptă prinse micul microfon și îl ținu în dreptul gurii.

— Mă simt bine, spuse ea, apoi își dădu seama că fusese mai impertinentă decât intenționase.

— Mă bucur, răzbătu din receptor o voce de bărbat, pe care ea era sigură că nu o mai auzise niciodată. Vorbesc cu Helen Morgan?

Ea confirmă circumspectă. Vocea era străină, dar simpatică.

— Foarte bine. Numele meu este Patryk Weisz. Cum să încep? Îl cunoașteți pe Pavel Weisz?

Helen se opri, pentru a se putea concentra asupra convorbirii. Nu părea un apel obișnuit. Numele Weisz îi spunea ceva, însă pentru moment nu putea să își amintească în ce context îl întâlnise.

— Vă referiți la miliardarul din domeniul software? întrebă ea în cele din urmă.

— Exact, confirmă interlocutorul bucuros. L-ați întâlnit personal?

— Din păcate, nu.

În receptor se auzi o exclamație de dezamăgire.

— Eu sunt fiul lui.

— Nu înțeleg… bâigui ea.

— Nici eu. Cel puțin, nu în totalitate…

Urmară câteva momente de liniște și Helen crezu că legătura se întrerupsese. Probabil, o glumă la telefon. Să fie opera lui Claude, care din însărcinarea lui Betty încerca să o mai bine dispună?

— Chestiunea este cam așa, continuă interlocutorul. Tatăl meu a dispărut de câteva săptămâni.

— Îmi pare rău, replică ea și își continuă mersul.

— Mă aflu în casa lui din Varșovia. În Polonia. În Europa.

Ea știa unde era Varșovia, chiar fusese acolo la un eveniment de modă.

— Caut indicii care să clarifice dispariția tatălui meu și am dat de numele dumneavoastră și de acest număr de telefon.

Din nou interveni o pauză. Era evident că bărbatul aștepta ca ea să spună ceva.

— Așa cum v-am menționat, nu îl cunosc pe tatăl dumneavoastră. Îmi pare rău și sper să îl găsiți, rosti Helen, apoi, după o scurtă ezitare, continuă: Mai exact, de unde aveți acest număr de telefon?

Ea nu folosea cu plăcere telefonul mobil și dintr-un motiv irațional ținea numărul secret în măsura în care putea. Cu excepția câtorva prieteni,

a familiei și a câtorva colegi, nimeni altcineva nu cunoștea numărul.

— De aceea vă sun. Ultimul lucru făcut de tatăl meu înaintea dispariției a fost să noteze numele dumneavoastră și acest număr de telefon pe un blocnotes aflat alături de telefon, găsit de mine în casa din Varșovia. Cel puțin, așa mi-a spus unul dintre angajații lui.

— Ciudat. Chiar nu știu cum v-aș putea ajuta…

Între timp, Helen ajunsese în apropierea ieșirii din parc și simțea dorința de a termina cât mai repede cu plimbarea și cu această discuție telefonică.

— Alături de numele dumneavoastră se mai află un nume, continuă interlocutorul.

Helen auzi foșnetul unei hârtii, apoi bărbatul adăugă:

— Madeleine. Vă spune ceva acest nume?

Helen se opri brusc și simți un junghi în inimă, care începu să îi bată accelerat. Ce legătură avea Madeleine cu Pavel Weisz? Bărbatul acesta trebuia să fie mult mai în vârstă decât ea.

— Da, așa se numește fiica mea, confirmă ea suspicioasă.

Fu cuprinsă de o senzație neplăcută. Se gândi la încercarea ei nereușită de a o contacta telefonic pe Madeleine la clinică.

— Fiica dumneavoastră? întrebă interlocutorul, părând uluit. Este cu dumneavoastră?

— Nu, este…

Helen se blocă. Nu îl privea pe acel străin faptul că Madeleine se afla într-o clinică psihiatrică.

— Momentan nu este cu mine, preciză Helen.

— Ați văzut-o în ultimul timp pe fiica dumneavoastră?

— Ce vreți să spuneți?

— Ce vârstă are, dacă îmi permiteți să întreb?

— Șaisprezece ani. De ce vreți să știți asta?

Nu, nu trebuia să discute cu un necunoscut despre Madeleine, mai bine închidea telefonul.

— Hmm… se auzi în receptor.

— Ce este? întrebă ea de data asta cu insistență, pentru că simțea cum o cuprindea teama.

— Mda… lângă numele Madeleine este desenată o inimă.

— O inimă? se arătă ea mirată și, brusc, își simți gura uscată. Asta este imposibil! Fiica mea este încă o adolescentă. Ce vârstă are tatăl dumneavoastră?

— Șaizeci și șase.

Helen simți că o cuprinde greața. Urmă o nouă pauză în discuție.

— Alo? Mai sunteți pe fir? întrebă ea.

— După numele fiicei dumneavoastră mai este ceva notat.

— Ce?

Helen remarcă faptul că vocea îi tremura.

— Nu înțeleg bine, este în poloneză…

— Spuneți, vă rog…

Făcuse această solicitare cu voce mai ridicată și pe un ton mai revendicativ decât intenționase. Cu coada ochiului observă cum o femeie cu un căruț pentru copii se întoarse speriată către ea.

— Sub numele fiicei dumneavoastră scrie *Piękna i Bestia.*

— Ceea ce înseamnă…?

— Poloneza mea nu este perfectă… Dar, dacă nu mă înșel, ar însemna „Frumoasa și bestia”.

— Frumoasa și bestia? repetă Helen și simți că o lasă genunchii. Ce naiba înseamnă asta?

Îl auzi pe interlocutor trăgând adânc aer în piept.

— În ultimii ani ați văzut vreo fotografie de-a tatălui meu?

— Nu.

Sau, cel puțin, nu își amintea.

— Vă propun să vă duceți la fiica dumneavoastră și să o întrebați dacă, într-adevăr, nu îl cunoaște pe tatăl meu. Și dacă îl cunoaște, sunați-mă. Vă trimit prin SMS numărul meu de telefon. Vreți să procedați astfel?

— Eu… bâigui Helen și se blocă, neștiind ce să spună, încă nu înțeleg…

Și amuți.

— Întrebați-o pe fiica dumneavoastră, vă rog!

— OK, o voi întreba…

— Mulțumesc. Pe curând… poate.

Simțind că o lăsau picioarele, Helen se îndreptă către o bancă liberă și acolo privi display-ul telefonului. Se gândi o clipă, apoi formă din nou numărul lui Madeleine. Din nou răspunse mesageria vocală. Îngrijorarea lui Helen crescu. Căută nervoasă în agendă numărul clinicii și pe urmă sună.

Semnalele luminoase roșii și portocalii din jurul ei îi părură deodată a nu mai fi romantice, ci amenințătoare.

7.

São Paulo

Mandibulele ei culeseră polenul din anterele florii. Apoi ea se ridică iarăși câțiva centimetri și pluti ca un elicopter deasupra florii. Albina începu să curețe polenul făinos din corola ei cu ajutorul periilor de pe picioruşele din spate. Pieptănul de pe partea inferioară a picioruşelor transporta polenul la pantalonașii de pe partea exterioară a picioarelor, unde se fărâmița pachetul cu polen. Rapid, cedă o picătură din băşica ei cu miere, pe care o împinse cu picioarele din față spre înapoi. Umezit cu lichidul lipicios, polenul se transformă într-un aluat, care rămase asigurat în coşuleț. Din cauza greutății încărcăturii, numărul bătăilor de aripi se mări și albina se răsuci pentru a se întoarce cu recolta la stup. Un cireș îi bară drumul; de aceea trebui să facă un mare ocol. Încercă să câștige înălțime, dar continuă să cadă. O forță invizibilă o dezechilibră și se lovi cu abdomenul de o ramură cu flori roz. Buimăcită, se luptă să stabilizeze situația, însă povara grea o trăgea în jos ca plumbul. Aripioarele se zbăteau febril. Zumzăitul luă tonalități înalte, care se auzeau aproape ca un țipăt. Deodată bătaia aripilor încetă, iar picioruşele se întinseră de parcă ar fi căutat un sprijin. Perna de aer pe care albina păruse că plutește dispăru ca prin farmec și ea se prăbuși abrupt cu abdomenul înainte, pe sol, unde rămase pe spate, la baza pomului.

Mai tremură o secundă, pe urmă rămase brusc inertă, cu picioruşele întinse spre cer, ca pentru o rugăciune.

8.

New York

Ultima operație a zilei durase mai mult decât se așteptaseră. Înainte de a fi dispărut la terminarea zilei de muncă, Susan, asistenta lui, contramandase cina cu dr. Ivory, unul dintre societarii clinicii de chirurgie plastică. Așa că dr. Ahmed Rahmani avea seară liberă. Se decisese să rezolve niște lucrări de birou aflate în întârziere. Într-un sertar, descoperise un pachet de biscuiți sărați cu susan, încă buni de mâncat. Alături de el, la lumina slabă a lămpii de birou, aburea o ceașcă de ceai de plante. În restul biroului era întuneric beznă.

Îl usturau ochii ca de atâtea ori când opera întreaga zi la lumina orbitoare a lămpilor din sala de operații. Medita asupra unei prelegeri pe care trebuia să o susțină săptămâna viitoare la un congres, la Londra. Dar nu se putea concentra. Deschidea din când în când browserul și naviga pe internet. Urmărea cele mai noi informații. În continuare nu exista nicio urmă a reginelor frumuseții răpite în Mexic. Reporterul bănuia că în culise se negocia o mare sumă pentru răscumpărare. Dr. Rahmani intră pe pagina de Facebook a clinicii, unde o pacientă mulțumea în urmă cu o oră, pentru o operație, cu o fotografie frumoasă. Apoi intră pe un site de întâlniri, pe care se înscrisese de câteva săptămâni.

Fiind un chirurg plastician de succes, nu ducea lipsă de oferte ale unor tinere care nu își doreau nimic cu mai multă ardoare decât ca el să își pună mâna pe bustul lor. Pe ele le interesa mai puțin corpul lui acceptabil antrenat, urmărind mai mult să poată economisi costurile încă apreciabile ale unei măriri de sâni în schimbul câtorva nopți petrecute cu el. Pe chirurg nu îl interesase asta

mult timp, opera în schimbul unor partide de sex. O modalitate specială de a le testa înainte și după nopțile de amor. Cert e că ajunsese la o vârstă la care trebuia să decidă dacă în această viață putea sau nu să își întemeieze o familie. Nici pentru el nu era simplu să judece o femeie făcând abstracție de opinia profesională. Meseria lui era de a face femeile mai frumoase. Uneori mai erotice. El ducea la perfecțiune ceea ce natura făcuse insuficient. Cum ar putea el să admire onest, poate chiar să iubească o femeie al cărei nas ar avea o protuberanță care însemna mai multă grăsime decât ar fi fost nevoie?

Un clinchet îl smulse din gânduri. Pe ecran se deschise o fereastră. „Mona" – scria în ea.

Mona era o tânără pe care o cunoscuse pe un forum pe internet și cu care deja schimbase mesaje de câteva ori. În ultimele săptămâni folosiseră chiar camera web. Mona era incredibil de sexy și de ofensivă. Oricum, nu femeia cu care voia el să întemeieze o familie, asta mai putea aștepta. Își trecu repede mâna prin părul negru și își verifică gulerul cămășii. Apoi apăsă pe Accept.

Apăru, în sfârșit, imaginea pe monitor. Ceea ce văzu îi acceleră pe loc pulsul. Mona era întinsă pe burtă pe un pat; cu bărbia sprijinită în mâini, ea privea în obiectivul camerei laptopului. Pe deasupra umerilor ei, el zări că fata, cu excepția sutienului, mai purta doar niște chiloței negri.

— Mă cuprinsese nostalgia, se auzi din difuzorul monitorului vocea ei moale ca mătasea. Și mă simt atât de singură.

Buzele ei mimară un sărut.

— Sunt încă la birou, replică el doar ca să spună ceva.

Chiar se simțea stingherit?

— Cumva mă simțeam atât de… fierbinte, continuă Mona și zâmbi.

Avea o dantură perfectă.

— Văd… remarcă el sec.

— Ai avea ceva împotrivă dacă m-aș face ceva mai lejeră? întrebă ea.

Imaginea balansa, zărindu-se preț de o clipă o lustră, apoi o comodă, dușumeaua acoperită cu o mochetă. Un foșnet, pe urmă în imagine reveni Mona, sprijinindu-se de un turn din lenjerie de pat. Camera o prezenta de jos în sus. Nu purta decât desuurile. Negre, cu volănașe. Era devastatoare.

Simți și el că se înfierbânta. Întoarse capul și se uită spre ușa biroului. Gest lipsit de sens. La acea oră era singur în partea aceea a clinicii.

— În mod normal nu fac așa ceva, spuse ea zâmbind timid. Dar tu dezlănțui ceva în mine.

El zâmbi. Cu siguranță că nu era atât de nevinovată pe cât se voia. Cu atât mai bine.

— Mai exact, definește așa ceva.

Sfiala lui începea să cedeze.

— Așa ceva! replică ea.

Apoi introduse mâna dreaptă în sutien și începu să își mângâie sânul. Cealaltă mână se îndreptă spre buric. Era ca o invitație adresată lui direct prin camera video.

El simți semnele clare ale erecției. Poate că ea era și beată? Mda… chiar dacă era așa, puțină destindere își putea permite după acea zi de muncă.

Brusc, fata încetă și zâmbi triumfătoare.

— Tu mai întâi! chicoti ea.

— Sunt la birou…

— Asta mă aprinde, adăugă ea poznașă și își linse buzele cu limba. Imaginează-ți că stau pe biroul tău, continuă ea și își desfăcu picioarele.

Lui i se tăie respirația.

— Dezbracă-te! îi ceru ea.

El privi în jur. Jaluzelele de la fereastra din spatele lui erau lăsate.

— Altfel mă îmbrac! se auzi vocea jignită din monitor.

Ea puse mâna pe pătură și cu un colț își acoperi pielea dezgolită.

— Bine! acceptă el emoționat, deși nu intenționa să arate asta.

Se descheie la cămașă, o scoase din pantaloni și o lăsă să cadă lângă el. Observă mulțumit că și ea dădu drumul colțului păturii.

— Acum, pantalonii! șopti ea.

Mâna ei se strecură în slip. El se ridică, desfăcu cureaua și lăsă să cadă pe podea pantalonii și chiloții boxer. Îi îndepărtă cu piciorul. Aflat doar în șosete pe scaun, părea cam comic. Din computer se auzi un geamăt ușor și ceea ce văzu îl făcu să treacă peste orice urmă de îndoială.

— Iar acum… atinge-te! ceru Mona. Privești încoace?

El ascultă. Cererea ei îl excită.

— Așază lampa ca să o pot vedea!

El se ridică și reglă abajurul lămpii de birou în așa fel încât aceasta să lumineze scaunul. Apoi se așeză la loc.

— Minunat! lăudă ea gemând ceea ce văzu.

Pofticios, urmări cum ea își descheia sutienul. „Nu este deloc rău, chibzui el. Poate că ar mai suporta doar câteva grame de silicon”.

— Ești lasciv? întrebă ea.

— Sunt lasciv, confirmă el numaidecât și ca dovadă gemu.

Mâna lui dreaptă masa între timp ceea ce avea mai bun.

— Acum spune-ți numele, ceru ea pe un ton languros.

Dorința asta era ușor de satisfăcut.

— Ahmed Rahmani!

— Doctorul Rahmani? vru ea să știe, în timp ce trupul ei se înclina în față.

— Dr. Ahmed Rahmani, confirmă el gemând, dar abia își rosti numele, că se blocă: Dar de ce?

Legătura se întrerupse și fereastra cu Mona dispăru. O clipă rămase gol cum era în fața ecranului, sperând că fereastra se va redeschide în momentul următor. Se simțea ca și cum partenera

de sex s-ar fi evaporat de sub el în mijlocul unei partide.

După ce rămase un lung minut nemișcat în fața monitorului, i se făcu frig. Hainele îi erau împrăștiate în jur. Pe măsură ce se scurgea timpul, se simțea de parcă se trezise dintr-o beție.

Ce făcuse, de fapt?

Brusc, totul i se păru jalnic. Ar fi trebuit să întrerupă legătura. Chiar dacă ea ar încerca să îl mai contacteze, el nu va răspunde. Simțea că îi plesnea capul doar la gândul că se masturbase în fața cuiva care îi era complet străin.

Și nu mai era un adolescent.

Ahmed Rahmani se aplecă, își trase pantalonii pe el și încercă să își aranjeze chiloții.

Din monitor se auzi deodată un geamăt. „Parcă aș fi eu", se gândi el. Își înălță privirile. Acolo unde Mona stătuse întinsă pe ecran, într-o fereastră… văzu imaginea lui.

— Sunt lasciv! se auzi pe sine.

În lumina palidă a lămpii de birou, rezemat în scaun, complet despuiat cu excepția șosetelor negre, era el cu mâna între picioare.

— Dr. Ahmed Rahmani! gâfâia el direct în cameră.

În acel moment, imaginea îngheță și el rămase ca o statuie în acea poziție penibilă.

Inima începu să îi bată sălbatic în piept.

— Ce dracu'…

În aceeași clipă pe ecran se deschise o altă fereastră, în care clipea un mic cursor. Mânat parcă de un spirit, cursorul începu mai întâi să scrie litere, apoi cuvinte.

Lăsă să îi cadă pantalonii pe podea și se aplecă spre a citi mai bine:

Acest mic videoclip cu dumneavoastră ca interpret principal va fi distribuit în mai puțin de două minute tuturor contactelor dumneavoastră de pe Facebook și din agenda de e-mail. Afară doar

de cazul în care veți binevoi să ne faceți un serviciu. Putem conta pe sprijinul dumneavoastră?

Cursorul se opri clipind în spatele semnului întrebării.

Ahmed Rahmani privea fix monitorul și nu îi venea să creadă. Ce să facă? Toate contactele lui din agenda de e-mail? Printre acestea se aflau toți colegii lui și, mai rău, toate colegele. Și o mare parte a pacienților și pacientelor lui. Familia lui. Chiar mama lui.

Brusc, cursorul se puse în mișcare.

Rostiți tare DA, dacă ne acordați sprijinul!

Se uită în jur, ca și cum s-ar fi aflat cineva în spatele lui. Privirea îi căzu pe micul orificiu al camerei video, în partea de sus a monitorului. Dacă ea încă…

— Da! spuse el răgușit.

Gura îi era uscată de parcă tocmai mestecase o felie veche de pâine prăjită.

Așteptă, dar nu se întâmplă nimic.

— Da! mai strigă el încă o dată.

Fu cuprins de panică.

Pe urmă cursorul se repuse în mișcare.

Bine. Ne mai auzim. Parola „Mona”. Este într-un scop bun!

Cursorul se opri. Apoi scrise din nou:

Relaxaţi-vă! *Poate terminaţi ceea ce aţi început.*

Cursorul se opri după ce tastă două puncte, urmate de o paranteză, semnul emoticonului zâmbet: ☺.

Fereastra dispăru și apăru o imagine. El scoase un strigăt. În imagine era o femeie goală, semănând foarte mult cu Mona. Totuși, corpul său era pocit în mod bizar. Părea aproape o caricatură. Ochii umflați, nasul deformat grotesc. Pieptul

asimetric, un sân umflat de parcă era gata să explodeze în orice moment, celălalt flasc ca al unei bătrâne. Abdomenul unei gravide, coapsele parcă împăiate. Picioarele erau răsucite și acoperite cu o piele ca de elefant. I se făcu rău.

Mâna căută întrerupătorul în spatele monitorului și îl opri. Cu cealaltă mână stinse lampa de birou.

Aflat în întuneric deplin, se lăsă să cadă pe scaun respirând cu greutate. Se simțea sfârșit cu desăvârșire. Pielea scaunului i se lipea de trupul gol. În urechi auzea bătăile inimii. Îl cuprinseră frica, rușinea și disperarea.

Revedea mereu în minte ultimele cuvinte de pe ecran: …într-un scop bun!

Picioarele îi tremurau de frig. Era sigur că numai de bine nu putea să fie orice i s-ar fi cerut pentru ca imaginile cu el să nu fie făcute publice.

9.

Acapulco

Greg Millner ședea în biroul lui Rafael Herrera și era nervos. Din cauza mușchilor care dintr-un motiv inexplicabil roiau în secția de poliție – spera că lucrul acesta nu avea nicio legătură cu patologia din pivniță –, dar și a arșiței. Chiar și în acest anotimp la Acapulco arșița era excesivă, iar instalația de climatizare părea să își fi dat obștescul sfârșit.

Era prima lui misiune după „chestiunea" din Brazilia. Involuntar, duse mâna la obraz și o trecu peste țesutul cicatrizat, între timp dezvoltat pe locul de intrare a glonțului. Își plimbă limba peste șirul de măsele false. Durerea îl străfulgeră din nou. „Dureri-fantomă", îi explicase medicul. Totuși, în fiecare dimineață înghițea câteva dintre acele pastile mici și roșii. Tabletelor împotriva durerii le era absolut indiferent dacă trebuiau să combată dureri-fantomă ori dureri veritabile. Dacă nu le lua, durerea era insuportabilă.

Mâna lui dreaptă se ridică fulgerător și se strânse în pumn în aer. În interior bâzâia o muscă. Biata victimă căuta panicată o ieșire.

— La fiecare muscă ucisă apar alte zece, spuse Herrera și râse. Și atenție: se răzbună!

Sună telefonul și șeful poliției ridică indispus receptorul din furcă, de parcă ar fi luat de pe grătar un știulete fierbinte de porumb.

Millner privi în jur și fiindcă nu descoperi în apropiere niciun loc în care să poată arunca musca, și nici ceva asemănător unui coș de gunoi, deschise încet pumnul și privi cum un punct întunecat se repezi agitat spre tavan. Muscoii erau prinși și apoi eliberați. „Bun venit la poliție", reflectă el.

FBI trimisese în Mexic un grup alcătuit din patru oameni, al cărui șef era el. Din lipsă de spațiu nu fuseseră cazați în cartierul general al poliției locale, ci la un post de poliție dintr-o zonă marginală. Pe fațadă încă mai erau vizibile urmele gloanțelor de la atacurile efectuate de bandele locale asupra micii clădiri pătrate. Cândva – așa i se spusese – niciun polițist nu voise să facă de serviciu acolo, de aceea sediul fusese închis. Referitor la cei de la FBI, nu prea bine-veniți, s-a avut încredere că vor supraviețui acolo sau, poate, s-a sperat că nu o vor face.

Nici după două zile mexicanii nu au reușit să conecteze clădirea la electricitate, așa că Millner pendula între biroul lui Rafael Herrera, șeful poliției locale, și sediul poliției federale, numită *Polícia Federal,* pentru a se informa cu privirile la ultimele evenimente.

Deprimant era că nu existau noutăți. Ei sperau să se ceară o răscumpărare, cel mai bun semn că fetele vor putea fi aduse acasă oarecum în stare bună. Dacă nu exista cererea, însemna că aveau de-a face, probabil, cu negustori de fete. În această situație, fetele vor reveni acasă în cel mai bun caz ca personaje în filmele porno ilegale.

Dispuneau de doi martori: șoferul, pe care răpitorii îl aruncaseră din autocar, și un țăran aflat în drum spre oraș cu un transport de vite. Spre deosebire de alți martori oculari, țăranul nu putuse să o tulească destul de repede înainte de sosirea poliției. Oricum, fusese destul de șiret să refuze orice declarație privitoare la cele petrecute. El jura pe toți sfinții că adormise la volanul mașinii lui și că nu știa nimic, dar absolut nimic despre incident. Două zile mai târziu, când Millner încercase să scoată ceva de la el, sărmanul om încă mai tremura din tot trupul. Teama de cartelurile drogurilor, care dominau prin violență, era atotputernică în această țară. Prea mulți martori erau ulterior decapitați, crucificați ori spânzurați de poduri în scopul

terorizării. Era știut că, dacă voiai să trăiești, era mai bine să îți ții gura.

Doar șoferul autocarului părea să nu țină cont de această regulă. El vorbea mult, însă prea puțin din ce spunea era util. Luptase ca un leu, numai că atacatorii îl copleșiseră numeric. Ei vorbeau ca mexicanii, dar fuseseră mascați. Din declarațiile lui aflaseră totuși că era vorba despre cel puțin patru atacatori bine înarmați. Își însușiseră autocarul cu toți cei din interior și de atunci parcă îi înghițise pământul.

În SUA, cazul stârnise mare vâlvă. În autocar se aflaseră cele mai frumoase fiice din toate colțurile țării. Majorete, modele, studente. Tot ce avea mai frumos clasa americană de mijloc în materie de tinere fete.

— Mă tem că una dintre aceste bande de traficanți de droguri face acum mare haz, îi spusese Herrera la prima lor întâlnire în Acapulco, și asta îl șocase.

Ulterior, Millner aflase că polițistul supraponderal cu barba nerasă de trei zile și o privire pătrunzătoare permanent resemnată era și el tată a trei fete.

Sorbi din cafea. Avea un gust excepțional, era chiar mai bună decât cea din biroul din Washington.

Herrera stătea în fața lui și încă vorbea la telefon. Pentru prima dată de când îl cunoscuse, acesta îi făcea o impresie de om agitat. În timp ce vorbea, îl fixa cu privirea pe Millner, își nota ceva și punea mereu întrebări. Apoi trânti receptorul în furcă și se încruntă îngrijorat.

— Una dintre fete? întrebă Millner. Poate că este prima veste bună pe care o putem raporta acasă. Trăiește?

— Da, însă este maltratată rău. A fost lăsată în ziua atacului în fața unui spital din Chilpancingo. Poliția locală a reușit s-o identifice abia astăzi. Este Rachel Wood.

Millner băgă mâna în buzunarul interior al costumului și scoase o foaie de hârtie. Arătătorul trecu peste rânduri până se opri brusc.

— Miss Florida, cea mai tânără. Abia șaisprezece ani.

Herrera trase o înjurătură în spaniolă.

— Cum se simte? Ar putea fi interogată? Putem merge la ea?

Herrera clătină din cap.

— Este în comă indusă.

— Va supraviețui?

— Medicii spun că da, hm…

— Dar?

— Pare să aibă rupt tot ce se putea rupe. Mai ales fața. Regină a frumuseții nu va mai fi.

Millner pricepu. „Oricum, a supraviețuit”, se consolă el în gând.

— Ați spus că a fost lăsată în ziua atacului?

— Cam la o oră după.

Millner se ridică și se duse spre o hartă ce atârna pe perete. Găsi repede localitatea Chilpancingo, la nord de Acapulco.

— În cât timp se ajunge acolo, de la Acapulco?

— Aproximativ într-o oră, răspunse Herrera, care se ridicase și el și se afla alături de Millner.

— Înseamnă că a fost rănită în timpul atacului. Poate la frânarea bruscă. Într-un asemenea autobuz nu există centuri de siguranță, remarcă Millner adâncit în gânduri. Măcar știm în ce direcție au luat-o. Ar trebui să căutăm în continuare în Chilpancingo și în împrejurimi. Am să plec imediat acolo și voi discuta asta cu *Polícia Federal.*

— Știți ce găsesc eu ciudat? îl opri Herrera pe Millner, care se îndrepta către ușă. Că nu au lăsat-o să moară. Ori că nu au aruncat-o într-un șanț. Au lăsat-o în fața unui spital. Așa ceva nu se face pe aici.

Millner vru să replice, dar renunță.

— Bun venit în Mexic, își spuse lui însuși încet, în timp ce ușa se închidea în spatele său și alunga cu o mână o muscă de pe față.

10.

Leipzig

Se apropie de clădirea din piața Naschmarkt. Ca și în nopțile anterioare. Găsi un loc ferit la intrarea într-un magazin și începu să supravegheze piața. Pe fațada clădirii ce îl interesa căuta să surprindă o mișcare în spatele ferestrelor. Era, cu adevărat, o mândrețe de clădire. El nu se pricepea la arhitectură, lumea lui era cea a hornurilor și apoi a unui pod în demolare. Dar casa aceea îi plăcea. În lumina gălbuie a felinarelor stradale strălucea inscripția cu litere mari și aurii aflată direct sub streașină care înconjura întreaga primărie: *Doar Domnului îi aparține onoarea, deoarece acolo unde Domnul nu are încredere, în zadar se construiește, unde Domnul nu veghează asupra orașului, acolo zadarnic veghează paznicii.* El citi o parte a inscripției, ceea ce îl făcu să mustăcească involuntar. Se părea că în acea noapte Domnul nu veghea asupra Leipzigului.

După ce se asigură că era singur în zonă, traversă piața și înconjură clădirea, oprindu-se în cele din urmă în fața turnului din partea frontală. Se afla exact în fața intrării în vechea primărie.

Turnul nu fusese clădit în mijlocul clădirii. Lucrul ăsta îl iritase de la început. Cine construiește un singur turn la o clădire dreptunghiulară și îl poziționează cam la o treime a frontonului, și nu în mijloc?

Păi da, poate data viitoare.

Lăsă capul pe spate și privi marele ceas al turnului iluminat în timpul nopții de o lampă albăstruie. Acesta arăta ora trei și câteva minute.

Cu pași măsurați se îndreptă către arcadele din fața primăriei. Acolo se găseau restaurante, cafenele, magazine cu suvenire. Urma momentul

cel mai tensionat. Se lipi de spatele unei arcade și trase adânc aer în piept. Acolo încă se mai afla scara pe care tot el o adusese în urmă cu două zile. „Vă rugăm să nu o deplasați. Administrația orașului” – scria pe o mică tăbliță meșterită tot de el. Se bazase pe faptul că nimeni nu va nesocoti o rugăminte a administrației orașului. În prima zi se va lua la cunoștință de existența scării, a doua zi vor începe să se mire și într-a treia zi grijile oamenilor se vor orienta în altă direcție.

O scoase icnind și o rezemă de mica ieșitură a turnului. Se cățără pe ea sprinten, reflectă și, înjurând încet, coborî. Se duse grăbit la intrarea în primărie, scotoci prin buzunarele pantalonilor, găsi ceea ce căuta și lipi obiectul de ușă. În timp ce încă se mai gândea ce rost avea albina, netezi banda de lipit cu mâna umezită de sudoare. Apoi se grăbi să ajungă din nou la scară, urcă și după vreo cinci metri ajunse la un balcon cu balustradă din lemn aflat la poalele turnului direct deasupra portalului principal al primăriei. Probabil destinat salutării poporului. Imediat ce trecu de balustradă, trase sus scara și o așeză de-a lungul îngustului balcon. Aceasta nu mai atrăgea atenția. Și nici el, care îngenunche alături de ea. Examină cele cincisprezece găuri făcute în nopțile trecute. Fiecare dintre ele avea 33 de centimetri adâncime. Îi plăcea să se joace cu cifrele. Cincisprezece găuri, suma cifrelor, șase, reprezenta ziua în care se născuse. Ca și suma cifrelor numărului 33.

Cât vreți? îl întrebase necunoscutul prin e-mail.

Inițial luase totul drept o glumă.

Pentru ce s-ar face asta? se interesase el prudent.

Fiindcă vrem noi.

De ce eu?

Deoarece dumneavoastră puteți să o faceți. Deci, cât?

Pentru asta? *600.000* – fabulase el. Suma cifrelor – șase.

În final, fusese destul de nebun pentru a intra în combinație, cu un picior în închisoare, cu celălalt în iad. Poate că și suficient de plictisit de viața lui. În cele din urmă, căzuseră de acord, după alte trei e-mailuri, pentru 330.000 de euro. Plus o casă drăguță, undeva la un lac.

„O casă pentru un turn”, își spuse el încet sieși.

Mustăci iarăși. Să-ți păstrezi un zâmbet chiar și în situații critice. Totdeauna îl caracterizase asta. Chiar și când încă lucra în mină, adânc sub pământ, la nevoie cu oxigen pentru o oră și cu singura cale de ieșire în spate.

Scoase din geanta de voiaj neagră cele șase kilograme de amongelit[1] pe care le sustrăsese de la firmă în ultimele săptămâni.

Bineînțeles că explozivii erau foarte bine asigurați, însă el era deștept. Mult mai deștept decât îl credea șeful lui. Și dacă mai toată viața lucrase cu așa ceva ca artificier, precum bossul, cândva își pierduse respectul. Și, cu el, și prudența. Lucru valabil și pentru depozitare.

Mai calculă o dată în minte. Câte patru sute de grame în fiecare gaură. Procedă cu gesturi rutinate. Montă focosul. Ceasul indica trei și jumătate, adică trei treizeci, suma – șase. Venea partea cea mai grea pentru el. De data asta trebuia să coboare fără scară. Ea reprezenta unicul lucru pe care trebuia să îl lase în urmă – într-un milion de bucățele.

Scoase din geantă frânghia și o fixă de centură. Apoi coborî cu grijă în rapel. Ajuns jos, înghesui totul în geantă și se grăbi să se îndepărteze cât mai mult de primărie.

Căută adăpost, ca refugiu, într-o casă aleasă cu câteva zile în urmă. De acolo avea un câmp vizual excepțional, fără a se expune. Și putea și să dispară pe străduța de lângă casă. Turnul avea să cadă în direcția lui, dar departe de el.

Metoda era veche. Amongelitul va tăia ca o seceră o parte a turnului, cum se întâmplă în cazul

arborilor. Și acesta se va dezechilibra. Cel puțin așa spera el. Așa mergea treaba la hornurile vechi. Un turn cu masa aceluia nu mai fusese distrus cu exploziv.

Cu coada ochiului sesiză o mișcare. O umbră ieși de pe străduță și traversă piața prin fața primăriei. Miji ochii. Mersul împleticit al unui bețiv.

Privi turnul. Omul înainta încet. Exact către umbra lăsată de turn.

Înjură.

Pe urmă ceva se mișcă și în partea opusă a pieței și lui nu îi venea să creadă ce vedea. O mașină a poliției se apropia cu viteză redusă asemenea unui om mergând încet într-o zonă pietonală în care circulația auto era oprită. Înjură din nou în gând. Până în acel moment totul decursese fără nicio problemă. Și apoi, asta! Poate că cineva îl urmărise și alarmase poliția? Privi din nou turnul. Dacă ar declanșa în acea clipă explozia, deflagrația avea să distragă atenția și el ar putea să dispară.

Bețivul se afla exact în fața primăriei, cam la treizeci de metri de încărcăturile explozive. Privirea lui se îndreptă din nou către mașina poliției: mai avea o sută de metri până la el. Polițiștii îl puteau vedea imediat.

Își reaminti ceea ce scria pe inscripția de pe primărie. Cum suna fraza?… unde Domnul nu veghează asupra orașului, acolo zadarnic veghează paznicii.

Iarăși îl căută cu privirea pe bețiv. Acesta se îndepărtase doi pași.

Se uită la declanșatorul din mâna lui. Se gândi la bani.

Apoi zâmbi.

11.

Boston

Nu era prima dată când călătorea cu un avion cu reacție particular. În culmea carierei sale ca model zburase de mai multe ori împreună cu designerii cu reactoarele lor. Era mult de atunci, și niciodată nu fusese unicul pasager, ca în acel moment.

În timp ce aeroportul Logan devenea tot mai mic jos, își îndreptă privirea spre linia orizontului. În ochi îi apărură lacrimi când se gândi la convorbirea telefonică purtată cu clinica.

— Este ciudat că vă interesați tocmai acum de Madeleine. Și noi eram pe punctul de a vă suna; se pare că a dispărut – o anunțase dr. Reid după ce i se făcuse legătura cu el.

— Dispărut? strigase Helen în telefon.

De data asta îi era indiferent dacă cineva din parc ar fi întors capul după ea.

— Din păcate, așa se pare, confirmase dr. Reid abătut. Starea ei se înrăutățise dramatic. O recidivă. Intervenită din senin. A dispărut după o ședință cu mine, pe urmă nu a mai văzut-o nimeni. Am căutat peste tot. Au mai dispărut și câteva lucruri… speram că dumneavoastră ați aflat ceva despre ea. De aceea voiam să vă contactez.

— Nu, nu am nicio veste despre ea! replică Helen și vocea i se frânsese, părându-i-se că îi fugea pământul de sub picioare. Ce este cu telefonul ei mobil? se mai interesase ea, cu toate că gândurile o năuceau.

— L-am găsit în camera ei. Nu l-a luat cu ea. Toată chestiunea este extrem de neplăcută, vă dați seama. Nu trebuia în mod normal să se întâmple așa ceva. Oricum, nu este prima dată când un pacient dispare… Și până acum i-am recuperat pe

toți. Credeți-mă, nu poate fi departe. Zona din jurul clinicii este foarte izolată…

— Foarte izolată?

Helen trase aer în piept cu putere și, în timp ce se lupta cu lacrimile, auzi și întrebarea de care se temuse atât de mult.

— Aveți cumva rude la Varșovia? întrebase dr. Reid și, fără a aștepta răspunsul, continuase: Am găsit în camera ei o scrisoare, suna ca o misivă de dragoste. Semnată de un oarecare Pavel, iar la expeditor apare o adresă din Varșovia. Am mai descoperit un plic gol folosit pentru un tichet de zbor cu avionul…

Ea notase ca în transă adresa din Varșovia, își exprimase convingerea că dr. Reid informase poliția și cu asta convorbirea se încheiase. După câteva minute pe parcursul cărora încercase zadarnic să se mai calmeze, îl sunase pe acel Patryk Weisz la Varșovia.

— Deja mă temeam de așa ceva, comentase acesta vestea despre dispariția fiicei ei. Se pare că ar fi plecat împreună.

Lui Helen i se întoarse stomacul pe dos doar imaginându-și așa ceva. După nicio jumătate de oră – tocmai se îndrepta spre casă – o sunase din nou Patryk Weisz.

— Un amic de-al meu, care lucrează la supravegherea zborurilor, a vizualizat date la care, de fapt, nu avea acces și mi-a confirmat că o persoană cu numele Madeleine Morgan a zburat ieri-seară la Varșovia cu American Airlines, prin Viena.

Gândul că fiica ei zburase singură la Varșovia, sau aparent însoțită, îi produse amețeli. Desigur că Madeleine nu mai era fetița pe care o avea mereu în fața ochilor Helen când se gândea la ea. Cu bucle minunate și cu ochi mari, întrebători. Madeleine avea șaisprezece ani, vârsta la care ea însăși fusese descoperită ca model… O trecu un fior rece. Activitatea ca model însemnase pentru ea

încheierea copilăriei, la Madeleine boala îi încheia copilăria. Maladia i-o smulsese de lângă ea pe Madeleine de ceva timp. Ea trăia la mii de kilometri distanță, într-o clinică. Nu trecea o zi, o oră, în care să nu îi fie dor de ea. Dar Helen încercase să se consoleze cu ideea că în acea unitate de tratament se găsea pe mâini bune, crezuse că printre medici se afla pe mâini chiar mai bune decât acasă. Totuși, faptul că Madeleine, fără să o contacteze, fugise din clinică și umbla aparent singură prin Europa, fără nicio supraveghere, o înspăimânta.

— Veniți aici! îi ceruse Patryk sunând de pe un telefon cu același prefix ca telefonul clinicii.

De la celălalt capăt al firului se prezentă un polițist. Directorul clinicii dăduse numărul telefonului ei mobil secției locale a poliției. Polițistul o întrebase dacă Madeleine avea probleme, iar Helen răspunsese vexată că altfel fiica sa nu s-ar fi aflat într-o clinică psihiatrică. După care interesul bărbatului în clarificarea cazului scăzu simțitor. El mai adăugă că se găsise o scrisoare de dragoste și întrebă dacă Helen i-ar putea spune ceva despre respectivul prieten.

Helen relată despre tatăl din Polonia al lui Patryk Weisz. Nu îi fu ușor să menționeze că era posibil ca fiica ei să aibă legături cu un bărbat cu cincizeci de ani mai mare. Cine ar mai lua apoi în serios dispariția lui Madeleine? Se decise să relateze și despre informația confidențială referitoare la zborul cu avionul. Nu era problema ei dacă amicul lui Patryk Weisz ar da de bucluc.

Și, conform așteptărilor, polițistul deveni curios. Cunoștea ea numele angajatului de la supravegherea zborurilor? Cum ajunsese acesta să furnizeze date secrete în privința zborului? Era un delict federal. Acesta a fost momentul în care nervii lui Helen cedară. Țipase la telefon ca funcționarul respectiv să revină la adevărata problemă, adică la dispariția fiicei sale. La sfârșit,

polițistul încheie politicos, dar lipsit de chef. După cât se părea, anunțarea dispariției cădea mai curând în sarcina colegilor polonezi. El se va interesa cum va putea să contacteze Varșovia.

Furioasă la culme de indolența poliției, ajunsă în apartamentul ei, Helen își umplu un pahar cu coniac și îl dădu pe gât. Nu îi plăcea alcoolul în mod deosebit, însă în acea situație un pahar i se părea scuzabil. După două ore ce păreau nesfârșite, și alte două pahare cu coniac, timp în care privise telefonul mobil, o sună din nou Weisz junior. Relatarea ei despre convorbirea cu polițistul nu părea să îl și surprins. Ea nu făcu referire la partea cu amicul de la supravegherea zborurilor.

— Constat că puteți aștepta acasă, pe sofa, vești de la autoritățile poloneze sau să veniți la Varșovia ca să vă căutăm împreună fiica, propuse el. Vă închiriez un avion privat, cu care în câteva ore veți ajunge aici.

În toiul nopții se dusese la aeroport și la scurt timp urcase în avionul închiriat de Patryk Weisz.

Privirea îi coborî asupra bagajului aflat pe un fotoliu din piele, în fața ei. În puținul timp aflat la dispoziție luase cu ea haine pentru o săptămână, precum și șabloanele pentru verificarea de la Luvru. Dacă totul decurgea bine, la Varșovia o va găsi pe Madeleine și amândouă vor zbura apoi la Paris. Așa cum stăteau lucrurile aveau urgentă nevoie să fie împreună măcar puțin timp. Dacă totul mergea bine…

Helen se luptă din nou cu o criză de plâns. În ultimele ore încercase în diverse feluri să se calmeze, să își alunge din minte temerile îngrozitoare, însă nu prea reușise să gândească pozitiv. Fiica sa împreună cu un miliardar bătrân în Polonia? Helen mai citise de astfel de istorisiri care circulau pe internet. Auzise de seniori pofticioși care căutau contacte cu minore. Dar cu Madeleine a ei? Să fugă la Varșovia dintr-o clinică selectă din SUA? Pentru Helen, asta era încă de

neînțeles. Cel puțin se părea că găsise în fiul acestuia, Patryk Weisz, un aliat, care părea la fel de îngrozit de cele întâmplate ca ea însăși.

Privea prin hubloul aeronavei norii care se profilau la orizont ca niște umbre întunecate.

— Unde este bunica? întrebase Madeleine când Ruth, mama lui Helen, murise în urmă cu șapte ani.

Nu fusese o moarte rapidă. Și nici nu survenise surprinzător. Ruth luptase cu vitejie contra cancerului, dar cândva pierduse lupta. Și cu toate că Helen avusese destul timp să mediteze cum să o pregătească pe Madeleine, când fusese sunată de la clinică, nu știuse ce să spună. Pentru Madeleine, bunica fusese ca o a doua mamă. Și dacă Helen era corectă, poate mai mult decât a doua mamă. În timp ce fata studiase, Ruth se ocupase de Madeleine. Au existat zile și săptămâni la rând în care Madeleine petrecuse mai mult timp cu bunica decât cu mama.

— Tot ce faci tu este doar pentru ea, încercase să o consoleze mama ei, de câte ori constata Helen ce părinte denaturat era. Madeleine va fi foarte mândră de tine că ești medicinistă. Iar tu îi vei putea asigura un viitor roz.

Apoi mama lui Helen o mângâia pe cap și i se părea că alunga astfel toate gândurile negre din mintea ei. Exact cum, din ziua în care mama sa se dusese la cele veșnice, ea însăși o mângâia pe cap pe Madeleine de câte ori aceasta era tristă.

Helen respira cu greutate.

— Bunica este în cer. Deasupra norilor, îi spusese în cele din urmă lui Madeleine. Se uită la noi și veghează asupra noastră de acolo, de sus.

Madeleine fugise la fereastră, trăsese deoparte perdeaua, privise cerul noros și își lipise palma de geam.

Din nou, lacrimi apărură în ochii lui Helen când își plimbă privirea peste orizont.

— Veghează asupra micuței, mamă! șopti ea și își lipi palma de geamul rece al hubloului.

Pentru o clipă simți ceva ca o ușurare, dar îngrijorarea își făcu din nou apariția. Coborî jaluzeaua și, ca să mai scape de gânduri, luă un ziar aflat în avion, pe care îl frunzări neatentă. Drama lui Miss Massachusetts, care împreună cu alte regine ale frumuseții dispăruseră în Mexic, intrase în a doua săptămână. Aveau cuvântul părinții fetei dispărute. Pe pagina a treia era o fotografie a lor în camera fetei, cu mama plângând. Această poveste tragică îi aminti din nou lui Helen, dureros, de Madeleine. Tot atât de bine s-ar fi putut și ea fotografia în camera părăsită a fiicei sale.

Helen continuă să răsfoiască ziarul. Îi sări în ochi o fotografie cu o mulțime de albine moarte. În Brazilia, un virus necunoscut decimase populații întregi de albine. În mod ciudat, cazuri absolut identice erau semnalate în China. Groaznic. Lăsă jos gazeta, fiindcă nu se putea concentra asupra lecturii, și închise ochii.

O cuprinse un somn neliniștit, plin de vise sumbre.

12.

Acapulco

Darren, supranumit Barack în echipă datorită asemănării cu președintele Obama, stătea pe una dintre cele opt lăzi cu Coca-Cola. Una dintre primele acțiuni după sosirea lor la Acapulco fusese comandarea de Coca Cola la un negustor de băuturi din vecinătate. Spre deosebire de US-Coke, în Mexic aceasta conținea zahăr extras din trestie-de-zahăr și era livrată în adevăratele recipiente din sticlă. La Washington, pentru o Cola mexicană trebuia să plătești în restaurante ori baruri prețul înzecit al unei Coke normale.

Nu că n-ar avea griji mai mari. Dar când trebuie să îți faci meseria la mii de kilometri distanță de patrie, într-un post de poliție părăsit, în mijlocul teritoriului pe care se poartă un război pentru droguri, atunci îți poți permite câteva mici plăceri. Și pentru asta te poți folosi de zahăr și cofeină.

Millner, care tocmai venise de la spital, își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte, luă una dintre sticlele calde și o deschise cu bricheta. Din interior țâșni un guler de spumă și Cola se revărsă din sticlă.

— Drăcia dracului, avem nevoie de curent electric, izbucni Millner și ținu sticla cu brațul întins cât mai mult, pentru a nu fi stropit.

— Ieri-dimineață am făcut noi presiuni. Cică în această după-amiază vine un tehnician de la uzina orașului. Și atunci va funcționa, în sfârșit, și frigiderul, interveni Barack urmărind amuzat cum încerca Millner să controleze cu mâna sticla-vulcan.

Chipul lui Barack se întunecă atunci când, prinsă la cureaua lui Millner, remarcă o cartelă de

acces plastifiată cu fotografia partenerului său. Pe aceasta scria cu litere cenușii: Hospital Galenia.

— Ai fost la micuță?

Millner confirmă.

— Este conștientă, însă nu își amintește nimic.

— Cu ce s-a ales?

Millner nu răspunse imediat, ci duse la gură sticla ce picura încă și sorbi o înghițitură bună plescăind de plăcere.

— Este foarte dulce, zise el după un timp.

— Miss Florida?

Millner clătină din cap și mai luă o înghițitură.

— Cola, idiotule! Micuța este aranjată rău. Arată ca după un meci de box.

— Ceea ce contează este că trăiește. Și cine știe din ce a scăpat! continuă Barack neimpresionat.

— Ceilalți unde sunt?

Millner arătă către camera goală.

— Sergio este la *Polícia Federal,* iar Thomas caută ceva de mâncare.

Millner dădu din cap, își slăbi nodul cravatei și se prăbuși pe unul dintre scaunele uzate din birou. Câteva momente fixă cu privirea sticla de Cola pe jumătate goală din mâna lui.

— Nu înțeleg… zise el clătinând din cap. Ei au construit un baraj pe drum, de parcă ar fi așteptat tocmai acest autobuz. Apoi au dispărut fără urmă și acum tac mâlc. Nicio solicitare de răscumpărare… nimic. În primul rând, atât de mulți ostatici trebuie ascunși.

Barack se scărpină gânditor în barbă fără să spună ceva.

— Or fi negustori de fete. Poate că la tinere atât de drăguțe speră un profit deosebit, continuă Millner.

Mușchii maxilarului i se încordară, ca și cum tocmai ar fi mușcat ceva foarte dur.

Brusc, Barack se lovi peste frunte.

— Trebuie să suni la cartierul general. Keller a încercat în urmă cu vreo trei ore să dea de tine.

Millner scoase din buzunar un telefon mobil și îi cercetă display-ul.

— Îl oprisem în spital…

— Keller credea că te descurci în Brazilia, rosti amuzat Barack.

— Brazilia? întrebă îngrijorat Millner și bău dintr-o înghițitură ce mai rămăsese în sticla de Cola, apoi examină atent eticheta în roșu și alb a recipientului, de parcă nu îi venea să creadă ce scria pe ea. Asta nu înseamnă nimic bun, remarcă el pierdut în gânduri.

Ridică telefonul și formă numărul lui Keller.

13.

Florența, în jurul anului 1500

De trei săptămâni străinul se află la noi. El are un nume complicat, într-o altă limbă. Eu îi spun *lo straniero,* străinul. Și Leonardo l-a îndrăgit din primul moment. Ceea ce firește că muzei lui Leonardo, Salai, nu i-a plăcut.

— Are un suflet întunecat, mi-a spus ieri Salai cu o privire atât de geloasă, încât ar fi trebuit imortalizată într-un tablou.

— Asta spun despre tine și ceilalți elevi, am replicat eu și am aruncat cu cârpa după el.

Slavă Domnului că *lo straniero* nu a auzit asta. Era cu Leonardo pe câmp. Pentru a-l apropia mai mult de adevăr, cum zicea el. Pentru a-i arăta anusul lui, cum a replicat sarcastic Salai, deși se referea la culturile de floarea-soarelui.

Surprinzător: cu toate că *lo straniero* trebuie să fie, evident, mai tânăr decât Leonardo și decât mine, el pare a fi ca un profesor. Iar noi părem elevii lui. Tot ce spune el sună de parcă ar fi adevărat. Vorbește mult despre adevăr. Despre sinceritate.

Și despre o anumită măsură a Domnului, după care El a creat lumea, iar aceasta trebuie cunoscută – așa cum spune *lo straniero* – dacă tinzi spre sinceritate. Asta încă nu o înțeleg bine. Dar el m-a întrebat despre apicultură, pentru a explica. Mâine-dimineață devreme vom merge la frații mei din mănăstire, ca să vizităm acolo stupina. *Lo straniero* m-a rugat și să îi fac rost de un *Helianthus annuus,* dar la vremea aceea floarea-soarelui nu înflorește. El nu știe asta?

14.

Varșovia

Șapca șoferului îi era cam mică și tocmai asta îi atrase atenția lui Helen. De la cumpărarea șepcii capul nu putuse să crească. Oare mai mulți șoferi utilizau aceeași șapcă? Având în vedere limuzina de lux în care se afla, ideea era eronată.

Șoferul o luase direct de pe pista aeroportului și în numele domnului Weisz îi urase bun venit la Varșovia. Imediat ce sosise își verificase telefonul. Niciun apel de la clinică, niciun apel de la poliție, niciun apel de la Madeleine. O eternitate fără un semn de viață de la ea.

Cam de o jumătate de oră ieșiseră de pe autostradă și de atunci rulau pe șosele printr-o zonă surprinzător de puțin populată. Ici și acolo ogoarele ample erau întrerupte de câte o gospodărie țărănească împrejmuită de arbori. Satele prin care trecuseră nu erau decât o adunătură întâmplătoare de case. Era după-amiaza târziu, dar un văl de ceață mai plutea încă pretutindeni. Pe cât era de frumoasă toamna acasă, în Noua Anglie, pe atât de deprimantă părea pe pământ polonez.

Automobilul încetini brusc și coti pe un drum îngust. Nu era oficial o stradă, după cum remarcase Helen. O tăbliță în alb și roșu interzicea accesul.

Se cam îngroșa gluma. Privi iarăși șapca șoferului.

Acesta înclină într-o parte capul, de parcă i-ar fi simțit privirea.

— Ajungem imediat, zise el.

Vocea lui suna încurajator. Helen se strădui să schițeze un zâmbet și dădu din cap în semn de mulțumire.

„Este firesc faptul că Pavel Weisz posedă o stradă particulară pentru intrare”, își spuse ea în gând. Avionul cu reacție, Bentley-ul, șoferul – toate astea nu o surprindeau: după ce aterizase își consultase smartphone-ul în privința lui Pavel Weisz. Acesta ajunsese bogat prin anii ’90 cu software antivirus; *Forbes* îi aprecia averea la peste zece miliarde de dolari. Din cauza prăbușirii unui elicopter în urmă cu câțiva ani, în care a fost singurul pasager supraviețuitor, înstrăinase ultimele cote părți ale afacerii lui și se retrăsese complet.

Cu privire la fiul acestuia, Patryk Weisz, Helen nu găsise multe informații. O fotografie a unei echipe universitare de canotaj, în care un tânăr în mijlocul colegilor privea spre cameră zâmbind timid. O poză pe Facebook, în care chipul bărbatului este acoperit în mare parte de degetele răsfirate ale unei mâini.

Se părea că familia Weisz, în ciuda bogăției ei, evita aparițiile în public.

Drumul șerpuia ca o alee îngustă, pe marginea căreia arborii își pierduseră deja frunzele, și se termina în fața unei porți mari din fier, prin care nu se putea vedea nimic. De ambele părți se înălța un gard înalt de trei metri, care, în plus, era asigurat cu o coroană de sârmă ghimpată.

„Precum intrarea într-o închisoare”, chibzui Helen.

Șoferul opri mașina și scoase un telefon mobil. Formă un număr și rosti câteva fraze în poloneză. Apoi cele două canaturi ale porții se deschiseră controlate de o mână nevăzută și intrară.

Mașina rula încet pe un drum lat. Criblura lovea sec în podeaua automobilului.

Ca și cum zidul cel înalt ar fi reprezentat o barieră artificială pentru vegetație, ei se aflau într-un areal total diferit. Tristețea cenușie a peisajului toamnei poloneze era înlocuită cu verdele intens al unui parc al cărui gazon părea un covor. Soiuri

exotice de arbori expuneau frunzișuri multicolore și printre aceștia Helen recunoscu și câțiva palmieri.

Dar și aici avu senzația unui voal de culori închise lăsat peste toate, ca imaginea acelui arțar roșu zărit pe când se plimba în parc. Pământul era acoperit cu frunze, din el răsăreau grupuri de ciuperci. Din loc în loc creșteau bălării. Era suficient pentru a se distruge impresia unui peisaj îngrijit. De parcă grădinarul murise de curând. Paralel cu drumul mărginit de sculpturi în piatră șerpuiau poteci cu pietriș. Ceea ce Helen luase la început drept ființe fabuloase ori dragoni se dovediră privite mai de aproape a fi monștri.

Figuri grotești cu ochi larg căscați, boturi băloase și dinți ascuțiți o urmăreau. Ca niște creaturi ale iadului.

Trecură prin dreptul siluetei singuratice a unei femei bătrâne. Un nas ca un ic, ochii ca două găuri adânci în piatră. Pielea goală atârna în falduri, ca și cum piatra din care era făcută se scursese în decursul anilor. De trup atârnau doi sâni zbârciți până pe burta umflată, sub care abia era vizibilă zona intimă. Neacoperită și zbârcită. Picioarele erau sfrijite și hodorogite, ca și cum fizic nu ar fi fost în stare să suporte restul greu al statuii. „O vrăjitoare”, reflectă Helen când automobilul tocmai opri. Abia în clipa aceea băgă de seamă că ajunsese în dreptul portalului unei case de lux. Din nou o străbătu un fior rece. Ceea ce la prima vedere arăta precum culisele din filmul *Pe aripile vântului*, la a doua privire se dovedea a fi o copie sumbră. Nu mai văzuse niciodată o casă făcută doar din piatră neagră. Totuși, nu asta era cel mai dubios. A fost nevoită să mijească ochii pentru a se asigura că ei nu îi jucau o festă. Tot ce vedea era asimetric.

Niciuna dintre coloanele solide ce susțineau tavanul nu avea grosimea alteia. Unele erau rotunde, altele cu colțuri. Unele erau sculptate

dintr-o bucată, altele erau zidite. Ferestrele aveau înălțimi și lățimi diferite, și păreau concepute spre a descuraja orice încercare de evadare. Dacă nu cumva simțurile îi fuseseră afectate de zbor, toată casa părea înclinată.

Portiera mașinii se deschise și în fața lui Helen apăru chipul de câine Saint-Bernard al unui majordom.

— Bun venit, doamnă Morgan, o întâmpină acesta într-o engleză Oxford ireproșabilă.

La auzul vocii majordomului, în minte îi apăru imaginea unui tweed, care dispăru imediat.

El îi apucă mână înmănușată în piele albă și o ajută să coboare din mașină. Ea se destinse oftând ușor. Tocmai voia să arate către geantă, când observă că un alt bărbat din personalul reședinței tocmai plecase de lângă portbagaj și intra în casă cu bagajul.

— Pe aceasta o iau eu, spuse ea apucând geanta mare conținând ustensilele pe care nu îi făcea plăcere să le piardă din ochi.

— Bagajele vor ajunge în cameră imediat. Domnul Weisz deja vă așteaptă, spuse bărbatul cu chip de câine, arătând către ușa deschisă a casei.

— Mulțumesc.

Portiera mașinii se închise și Bentley-ul se îndepărtă maiestuos.

Apropiindu-se de capătul scării ale cărei câteva trepte conduceau spre intrare, privirea îi fu atrasă de statuile din piatră ce împodobeau copertina. Aceleași creaturi ca în grădină, care o fixau cu spume la gură și rânjind sarcastic, își întindeau către ea ghearele lor lungi.

„Demoni”, se gândi Helen.

În timp ce trecea pragul simți un curent de aer rece.

Era bine dacă îi trimitea cu prima ocazie lui Betty un SMS în care preciza locul unde se afla.

15.

Florența, în jurul anului 1500

Fără nicio îndoială, *lo straniero* este minunat. Mai frumos decât Salai. Uneori parcă în întuneric chipul lui strălucește. Pielea îi este netedă ca gheața. Când azi-dimineață încă mai dormea și soarele și-a trimis o rază asupra lui, Leonardo și cu mine i-am măsurat pe ascuns fața. Ne-am temut că se va trezi, dar continua să doarmă ca un bebeluș. El este uluitor: totul este simetric în structura lui. De parcă a fost creat cu compasul. Leonardo a făcut o schiță, pe care dorește să o studieze. L-am avertizat că străinul nu trebuie să afle. I-am explicat că nu avem voie să îl supărăm în niciun caz. Nu de furia lui îmi este frică, ci de faptul că ne-ar putea părăsi.

Astăzi mi-a dat o carte. O purta cu el împreună cu alte nouă. Toate lasă impresia că sunt pe cât de vechi, pe atât de valoroase. Eram sigur că erau biblii. Dar m-am înșelat. În orice caz, nu sunt bibliile pe care le cunoaștem noi. Totuși, conținutul ei m-a atras imediat. „Citește-o cât timp stau la voi”, mi-a zis străinul. Prima noapte mi-am petrecut-o lecturând. Și după ce a parcurs primele rânduri, nici Leonardo nu s-a mai putut dedica preocupărilor lui. Nu găsesc cuvintele cu care să descriu magia degajată de această operă. Este ca nectarul.

Am vizitat stupina mănăstirii. La început nu am știut ce voia străinul. Apoi el a desfăcut un fagure, a omorât câteva albine și ne-a arătat ceva surprinzător.

„Ca la flori!”, a strigat Leonardo, iar străinul a dat din cap așa cum face un profesor atunci când, în sfârșit, elevul lui înțelege. Trebuie să recunosc că în acel moment am simțit durerea produsă de

gelozie. „Nu sunt Salai”, am încercat eu să mă controlez.

„Uitați-vă în aceste cărți și pe urmă veți înțelege tot”, a mai spus străinul. Este complicat. Dar pe măsură ce trec zilele în care el este cu noi, am senzația că în jurul meu totul este minciună. Se ridică încet vălul care ne acoperă nouă, oamenilor, privirea asupra adevărului. Este ca o a doua naștere.

Sper ca el să rămână veșnic.

16.

Varșovia

După ce intră în foaier, servitorul cu bagajul ei dispăru printr-o ușă cu două canaturi. Pe când Helen încă privea îngrijorată în urma genții ei de umăr cu conținut valoros, cineva își drese glasul lângă ea. Un alt servitor se apropiase neobservat și acesta i se adresă dintr-o parte. El reacționă cu un zâmbet jenat la exclamația ei de surprindere și indică o ușă pe care se ieșea din încăpere.

Helen îl urmă pășind pe podeaua din marmură albă, pe lângă coloanele ce susțineau tavanul aflat la o înălțime de câțiva metri. O scară masivă cu trepte din piatră ducea la etaj. Helen își aminti de vizita la un castel din timpul unei călătorii în Europa întreprinsă cu ani în urmă.

Totul se schimbă după ce intră în următoarea cameră. Un covor roșu-închis, gros, mobilier greu, tapițat cu piele maronie, izul de fum rece de țigară de foi și un cămin în care pâlpâia focul o transpuseră în ambientul unui club al bărbaților din secolul XX. Lipseau doar domnii. Servitorul arătă către un colț amenajat pentru discuții și spuse în poloneză ceva de genul „Vă rog să așteptați aici”.

După ce însoțitorul o lăsă singură, Helen începu să se plimbe prin încăpere. În dulapul-bar antic, a cărui valoare o estimă la o mică avere, văzu prin sticla șlefuită etichetele unor duzini de băuturi alcoolice cu o vechime de ordinul zecilor de ani. Bănuia că valoarea acestora depășea valoarea barului. În partea de jos, un dispozitiv susținea cu fundul în sus pahare de forme și mărimi diferite, corespunzătoare oricărei băuturi imaginabile.

Se apropie de focul care pâlpâia silențios dincolo de un geam opac, răspândind o căldură plăcută. Pe marginea căminului se aflau mai multe

fotografii înrămate. Helen luă una dintre ele. Rama era grea și bănui că era din aur pur. Fotografia reprezenta un bărbat care zâmbea larg, cu vârsta cam de cincizeci de ani. Trăsăturile chipului păreau sculptate în lemn, iar părul deja grizonant avea o cărare ordonată. Bărbatul degaja o superioritate cum Helen nu mai văzuse decât la oamenii de foarte mare succes. În privire i se citea certitudinea că în viață nu i se mai putea întâmpla nimic rău, deoarece el avea destui bani pentru a rezolva orice problemă.

Alături de el – mult mai scund și mai modest – era tatăl. În ciuda tensiunii sub care se afla, Helen nu își putu stăpâni un zâmbet la vederea impresiei diferite pe care o lăsau cei doi. Ea auzise că personalitățile importante puteau fi primite în audiențe private de către capul Bisericii Catolice; evident, fotografia era o amintire de la un asemenea eveniment. O puse la loc și o aranjă pe cea alăturată în așa fel încât să înlăture reflexia marelui candelabru către ea. Această fotografie îl reprezenta pe același bărbat, de data asta în smoching. Își ținea brațul după umerii altui bărbat, firește, mai tânăr. Nu putea fi trecută cu vederea o anumită asemănare între cei doi. „Tatăl și fiul”, îi trecu prin minte lui Helen.

— Tatăl meu împreună cu mine, explică o voce tristă din spatele ei.

Ea se întoarse. Între fotoliile masive, la nici trei metri de ea, stătea bărbatul mai tânăr din fotografia la care tocmai se uitase. În jeanși și cu o bluză cu mâneci lungi era, clar, mai lejer îmbrăcat decât în fotografie. Părul lui des, negru, pieptănat în fugă pe spate cu gel, îi stătea vâlvoi pe cap.

De parcă i-ar fi citit gândul, își trecu mâna prin păr, ceea ce îl făcu simpatic și un pic nesigur.

Helen remarcă faptul că avea obrajii îmbujorați, probabil din cauza căldurii degajate de cămin, și se simțea oarecum surprins.

— Nu v-am auzit venind, se scuză ea și făcu un pas lateral, îndepărtându-se de foc.

Gazda zâmbi.

— Vă rog să mă iertați dacă v-am speriat…

Pentru o clipă rămaseră amândoi față în față nehotărâți. El arăta bine, ar fi putut chiar să folosească o fotografie de-a lui la experimentele ei. Bărbatul părea nervos, ceea ce în mod paradoxal acționă ca un calmant asupra ei.

Helen îi întinse mâna.

— Helen Morgan, spuse ea.

Strângerea lui de mână a fost puternică, dar nu dureroasă.

— Patryk, Patryk Weisz. Îmi pare rău că ne cunoaștem în aceste împrejurări.

Helen dădu din cap.

— Ați mai auzit ceva despre tatăl dumneavoastră sau despre fiica mea?

El clătină negativ din cap.

— Din păcate, nu. L-am mai contactat o dată pe amicul meu de la siguranța zborurilor și l-am rugat să afle mai multe despre ruta aeriană a fiicei dumneavoastră. Aștept răspunsul lui. Dumneavoastră ați primit vești de la poliție?

— Același lucru. Și acolo se încearcă să se afle ceva. Este groaznic. Toți par foarte tensionați. În discuția cu mine, un polițist a numit-o pe Madeleine „mica fugară”. Este un coșmar.

Patryk Weisz clătină cu înțelegere din cap.

— Fotografia la care tocmai vă uitați ne reprezintă pe tatăl meu și pe mine. La un bal de binefacere, în urmă cu patru ani.

— Scuzați-mă, nu intenționam să fiu curioasă…

— La telefon m-ați întrebat dacă aș putea să comentez expresia „Frumoasa și bestia” notată de tatăl meu sub numele fiicei dumneavoastră. Priviți tabloul acela. Este tot tatăl meu. La doi ani după fotografia pe care tocmai ați văzut-o.

Arătă către un tablou în ulei atârnat deasupra căminului, sus, și pe care Helen îl observă abia în

momentul acela.

Când ridică privirea, tresări. Era un monstru. Dar în clipa următoare regretă acest gând. În acel portret chiar îl recunoscu pe Pavel Weisz. Aceiași ochi. Dispăruse doar neînfricarea care atrăgea atenția în fotografie. Aceiași dinți albi ce se iveau dintr-o deschizătură îngustă. În schimb, tot restul arăta altfel. De parcă ar fi purtat o mască din cauciuc. Pielea părea creată dintr-un latex boțit; în locul frizurii îngrijite apărea o chelie la fel de plină de cicatrice precum era chipul. Din nas nu mai rămăseseră decât două deschizături în carne. Gâtul care arăta ca al cuiva de nouăzeci de ani ieșea din gulerul cămășii, în jurul lui având o cravată al cărei nod părea atât de solid, de parcă ar fi strâns la un loc întreaga creatură aflată în cămașă.

Privirea lui Helen coborî asupra lui Patryk Weisz, care o urmărise.

— Ca dumneavoastră reacționează cei mai mulți. Prăbușirea unui elicopter în apropiere de Aspen. Tata a fost unicul supraviețuitor. Din nefericire, șaizeci la sută din piele i-a ars.

Helen înghiți cu greutate.

— A fost doar contrastul cu celelalte tablouri ale lui, încercă ea să își scuze reacția.

— Cred că tocmai acest contrast a vrut să îl evidențieze el așezând acolo fotografiile.

În vocea lui Patryk Weisz era ceva la care nu se așteptase Helen: amărăciune.

— După accident nu a mai fost același. Vreau să spun că nu doar fizic. Ci total. S-a retras aici, în Polonia, și a întrerupt orice contact cu lumea.

Helen clătină din cap, deoarece credea că îl înțelegea pe Pavel Weisz. Nu era nevoie decât să își amintească propria reacție, pentru care încă îi era rușine: în viață era nevoie de o singură trecere printre furcile caudine pocit astfel. Oricum, bătrânul Weisz părea să se fi comportat ofensiv, altfel nu s-ar fi imortalizat în ulei cu arsurile lui și

nu ar fi atârnat tabloul tocmai în salonul pentru primiri.

Totuși era de neimaginat ca Madeleine… să se îndrăgostească de un asemenea bărbat. Pentru Helen, numai acest gând era insuportabil.

— Vă mirați cum de s-au potrivit fiica dumneavoastră cu tatăl meu, nu?

Patryk Weisz îi aruncă o privire cercetătoare.

— Tatăl dumneavoastră are șaizeci și șase de ani, iar Madeleine are șaisprezece, se justifică ea.

— Propun să mă urmați, ca să vă arăt unde am descoperit numele dumneavoastră și al fiicei. Sau doriți să vă odihniți puțin înainte de asta? Am uitat complet că sunteți pe drum de câteva ore.

— Cum aș putea să dorm acum?!

Pentru câteva clipe, ea crezu că vede pe fața lui Weisz cum se așterne ceva asemănător cu ușurarea. El se îndreptă către o ușă îngustă, care era atât de bine ascunsă între două rafturi cu cărți, încât Helen nici nu o observase.

— Vă rog să veniți pe aici!

În timp ce îl urma simți pornirea de a mai privi o dată pictura în ulei. Dar, oricât de ars era Pavel Weisz, părea că în tablou zâmbea. Un zâmbet care îi produse fiori pe șira spinării.

17.

Leipzig

— Nu are sens. Pur și simplu, este lipsit de sens.

Comisarul criminalist Manfred Liebermann clătină din cap și își frecă fața cu palmele.

— Eu spun: extremismul de stânga. El este îndreptat împotriva statului. Poate din cauza expulzării emigranților.

Feigel sorbi din paharul cu ceai.

— Pentru tine de vină este mereu extremismul de stânga. Ai spune asta și dacă un perete ar fi acoperit cu zvastici. Și atunci ai vedea tot teroriști de stânga.

Liebermann rânji ironic.

— Ia mai lasă-mă în pace! adăugă Feigel și trânti paharul cu zgomot pe masă. Eu asta vă spun: violența stângii este subestimată în mod nebunesc. La seminarul din Göttingen…

— Slăbește-mă cu seminariile tale! îl întrerupse Liebermann. Doar pentru că mai înainte la clubul acela de fotbaliști naziști, tu și ai tăi de dreapta…

— Nu vă mai certați! interveni o femeie de vreo patruzeci de ani, în ținută sportivă, jeanși strâmți, bluză albă. Mai bine să punem cap la cap faptele. În definitiv, ne-am adunat la un brainstorming.

Liebermann fornăi amuzat.

— Brainstorming, se maimuțări el. Voi cu școala de poliție, nonsens. Faptele sunt simple: o primărie fără turn, un bețiv care când se trezește va fi mahmur și o piață plină cu moloz. Toate astea în centrul Leipzigului, ca să zicem așa, în poala primarului.

Cu brațele mimă o explozie.

— Cine mama dracului aruncă în aer o primărie, dacă nu cei de stânga? întrebă Feigel.

— Dreapta? îl tachină Liebermann.

— Ah, termină odată, Manfred!

Feigel făcu un gest de revoltă cu mâna.

— În orice caz, a fost o treabă curată. Tehnicienii sunt de părere că turnul a fost secționat într-un fel cu scalpelul.

— Cu scalpelul? repetă neîncrezător Liebermann. Ce rahat, Sabine! A fost, pur și simplu, ras prin explozie. Idioții au fixat doar explozibilul de turn și… bum! Turnul a căzut! Asta nu are nicio legătură cu scalpelul.

— Și dacă ei au intenționat să arunce în aer numai turnul? întrebă colega lor și își înfipse mâinile în șolduri.

Ea se afla în fața unui suport cu coli mari de hârtie, pe care notase în ultima jumătate de oră câteva cuvinte-cheie.

— De ce un oarecare ar vrea să arunce în aer numai turnul primăriei din Leipzig? îi dădu dreptate Feigel șefului său. Că doar nu este Big Ben ori Turnul Eiffel.

Liebermann dădu aprobator din cap.

— Dacă tragi într-un porc mistreț și, întâmplător, ții chiar în ochi, nu toți vor spune: „Ah, a nimerit exact în ochi”. Prostii!

Sabine Steinke se încruntă.

— Este un exemplu prost, Manfred. Firește că toți vor gândi așa. Și dacă vânătorul ar fi deștept, ar susține și el sus și tare că ochise exact ochiul mistrețului.

Liebermann clătină resemnat din cap.

— Ce prostie!

— Totuși, turnul era cunoscut în lume pentru „proporția de aur”, zise colega lor.

— Proporția de aur? întrebă Feigel.

— De câți ani trăiești în Leipzig? Poate că ar trebui să faci un tur al orașului. Turnul împarte primăria exact în așa-numita proporție de aur. Astfel este denumit un anumit raport. Desenează o linie de zece centimetri și exact după 6,18

centimetri trage o dreaptă verticală; vei împărți linia în proporția de aur…

— Bine, bine, o întrerupse Liebermann. Fără matematică, te rog! Aici este vorba despre un atentat cu explozibil. De la BKA[2] avem ceva util? îl întrebă el pe Feigel după o scurtă pauză.

Ultimul deschise un dosar cu coperte albastre, aflat în fața lui pe masă.

— BKA a cerut de la serviciul secret american interceptările din ultimele săptămâni. Internetul, telefoanele. Și mai era în examinare o cerere a americanilor pentru BKA. Fără legătură cu Big Bangul de la primărie, a venit cu două zile înainte. NSA[3] a găsit interesantă o corespondență e-mail între o adresă din Grimma și o alta de undeva din Mexic. Noi am identificat adresa. Americanii au filtrat ceva din comunicare și au listat-o.

— Și? Sună foarte promițător. Grimma nu este departe de aici. Și chestiunea este datată ca timp în preajma exploziei.

Liebermann mirosi o urmă.

Feigel zâmbi.

— Am verificat. Adresa din Grimma aparține unui anume… rosti el și, în timp ce căuta în dosar, făcu o scurtă pauză pentru a mări tensiunea… Andreas Schliberger. Artificier de profesie la o firmă din Wurzen. Ăștia aruncă de decenii în aer poduri, hornuri…

Liebermann trase cu putere aer în piept și își puse mâinile la ceafă, astfel că două pete mari de sudoare ieșiră la iveală sub axilele lui.

— Un artificier vorbește despre explozibili. Oho! Fainã urmă! zise el, apoi scoase o exclamație de dispreț. NSA asta pescuiește doar prostii. Cândva trebuie să ne verificăm și noi, pentru că am utilizat cuvântul „crimă” la stația radio a poliției!

Feigel se amuză.

— Să îl verificăm?

Manfred Liebermann se gândi rapid, pe urmă clătină din cap.

— Efort zadarnic. Avem nevoie aici de fiecare om. Dacă primăria va fi atacată, noi va trebui să fim de gardă. Fă o notă de verificare pentru BKA și ei o pot transmite mai departe americanilor. Apoi vom avea liniște.

Feigel zâmbi și cu pixul notă ceva scurt în dosar. Pe urmă îl închise.

— Deci, tot stânga, concluzionă el scurt.

— Ori un porc mistreț, interveni Steinke și în momentul următor evită cu pricepere notesul cu care Liebermann aruncase în ea.

18.

New York

Bănuia cam ce va urma. Deja seara sosise un e-mail cu planul călătoriei lui. Biletele îl așteptau la aeroport. Ținta era Acapulco. Dar nu era un concediu. Ce i se va cere să facă unui chirurg estetician șantajat într-una dintre țările unde avea loc un război al drogurilor dintre cele mai dure? Va trebui să modifice una ori mai multe fețe. Aflate sus de tot pe listele de căutare ale poliției ori pe listele morții ale clanurilor dușmane. Cu ajutorul lui, acești oameni își vor procura o nouă identitate. Și singurul care avea să știe cum arătaseră ei și cine fuseseră înainte de intervenția chirurgicală ar fi fost el.

Acest gând îl chinui pe Ahmed Rahmani toată dimineața. Și chiar și în acel moment avea broboane de sudoare pe frunte din cauza lui. Se uită la unul dintre polițiștii aeroportului, care îi cântăreau din priviri suspicioși pe pasageri. Apoi trecu în revistă, ca din întâmplare, tot ce era în jur. Oare cei care îl șantajau deja îl supravegheau? Poate că nu va zbura singur. În timp ce își scotea cureaua de la pantaloni și o punea într-o cutie din plastic, revăzu în minte scena din birou. Cum cu pantalonii în vine se masturbase șezând pe scaunul lui.

Acest mic videoclip cu dumneavoastră ca interpret principal va fi distribuit în mai puțin de două minute tuturor contactelor dumneavoastră de pe Facebook și din agenda de e-mail, îl amenințaseră ei. Fie că zbura, fie că nu, era ca și terminat.

Respirând cu greutate, își ridică bagajul de mână de pe banda rulantă a controlului de securitate, îl

salută pe polițist și trecu de bariera de siguranță. Dar rămase mut.

19.

São Paulo

Degetele lui Millner îi alunecară pe față. Sub perii bărbii simți cicatricea. Cine s-ar fi gândit că se va întoarce atât de curând la São Paulo? Ultima dată părăsise orașul din sud-estul Braziliei într-un avion-ambulanță al guvernului american, atârnat astfel, nu doar în realitate, ci și în sens figurat, între cer și pământ. Atunci ar fi pus pariu că nu va mai pune niciodată piciorul pe pământ brazilian. Probabil că guvernul trăsese ceva sfori pentru a-i obține intrarea în Brazilia, și totuși îi mai era frică să nu fie arestat imediat după ce va ateriza avionul.

Se străduí să privească peste vecinul lui de scaun, prin fereastra Boeingului, marea de clădiri printre care zgârie-norii se ridicau ca niște stalagmite. Orizontul cețos parcă presimțea ceva rău. Millner scotoci după cutiuța cu pastile, o scoase din buzunarul pantalonilor și luă trei deodată.

Știa că, dacă se trăseseră atâtea sfori pentru a fi adus la São Paulo și a fi transferat din spectaculosul caz recent din Mexic, asta nu putea să însemne nimic bun. Gândurile îi zburară către sărmanele fete care, dacă încă mai trăiau, așteptau în vreo ascunzătoare mexicană să fie salvate. Alungă totuși acest gând. El făcea parte din divizia internațională a FBI și avea o nouă misiune. Precum un medic care trebuia să se dedice următorului pacient profesionist și fără implicare emoțională.

Temerile lui păreau a se adeveri când, după o aterizare dură, la capătul pasarelei, un brazilian în costum negru și cu o fotografie în mână studia fețele pasagerilor.

— Domnul Millner?

El confirmă și ieși din șirul pasagerilor. Din proprie experiență știa că nu se putea discuta cu poliția braziliană. Lucrurile se vor clarifica pe cale diplomatică. În sinea lui se blestemă că nu ascultase intuiția. Puse bagajul jos și întinse mâinile pentru a i se pune cătușele. Mare fu surpriza când brazilianul, zâmbind prietenos, îi luă mâna și i-o scutură energic.

— V-am așteptat cu nerăbdare. Numele meu este Joao Resende. Spuneți-mi Jo. Sper că ați avut un zbor plăcut. Am sarcina să vă însoțesc, pentru a vă scuti de controlul deranjant.

Până să se dezmeticească bine Millner, brazilianul îi luă geanta și îi arătă o mașină neagră de teren parcată pe pistă între două vehicule de patrulă ale poliției.

„Chiar că este o chestiune serioasa”, chibzui Millner, apoi se puse în mișcare urmându-l pe ghidul lui.

Puțin mai târziu două mașini de patrulă și un SUV goneau pe autostrada SP-36.

— Și toate sunt moarte? întrebă el.

— Acolo unde mergem noi poate că au mai supraviețuit câteva zeci de mii, zise Jo. Dar cele mai multe au fost secerate.

— Și cu ce vă pot ajuta?

— Nu este ceva întâmplător, ci un atac premeditat. Biologii spun că așa ceva nu au mai văzut niciodată. Mai ales simultan.

— Simultan?

— Pe mai multe continente deodată. Aproape în același timp. Iar aici în mai multe locuri. Practic, nu a existat o răspândire naturală, dacă înțelegeți la ce mă refer.

— Și cine… să fi făcut așa ceva? întrebă Millner.

Între timp ieșiseră de pe autostradă. Zona din jur devenise tot mai rurală. În contrast puternic cu zgârie-norii peste care tocmai zburase.

— Pentru a afla asta sunteți dumneavoastră aici. Noi mergem pe ideea bioterorismului.

— Bioterorism? repetă neîncrezător Millner. Cred că vorbim despre…

Jo îl întrerupse strigând ceva în portugheză șoferului, care încetini și ieși de pe șosea. Apoi brazilianul reveni la interlocutorul lui.

— Unii spun că ăsta este doar începutul. Și mai spun că, dacă toate mor, mai devreme sau mai târziu vine rândul oamenilor.

— De același virus? vru să afle Millner.

— Nu, clătină Jo din cap. Încă nu s-a stabilit dacă, într-adevăr, este un virus.

În timp ce Millner cugeta încă la spusele lui Jo, mașina își încetini mersul și mai mult. În față le apăru un indicator alb din lemn, care avea urgent nevoie de o revopsire: Meliponário de Santa Isabel. Alături era desenată prost o albină uriașă. În locul în care ar fi trebuit să fie capul, se căscau mai multe găuri. Privirea exersată a lui Millner îi spuse imediat că cineva folosise imaginea drept țintă pentru exerciții de tragere.

Jo îl bătu pe umăr pe șofer și îi zise din nou ceva, la care omul frână brusc. Un nor de praf învălui mașina în timp ce Jo deschidea fereastra din dreptul lui. Când praful se mai așeză, Millner descoperi că se aflau între niște șiruri de pomi. O plantație.

— Auziți? întrebă Jo și arătă cu degetul către urechea lui stângă.

Millner trase cu urechea, dar în afara susurului regulat al motorului nu auzi nimic. Ridică nesigur din umeri.

— Tocmai asta este, spuse Jo. În mod normal, din cauza zumzetului lor, nu vă auziți aici nici propriile cuvinte. Însă acum este liniște deplină.

Ascultară amândoi cu atenție. Pe urmă Jo ridică din nou geamul portierei și adăugă:

— Sfârșitul domniei reginelor albinelor!

Millner privi chipul foarte îngrijorat al lui Jo. Reginele frumuseții în Mexic, reginele albinelor aici. Și el la mijloc. Încercă rapid să facă o legătură între cele două cazuri, dar alungă repede ideea. Era un cavaler modern, totdeauna prezent acolo unde reginele aveau nevoie de ajutorul lui.

La comanda lui Jo, mașina se puse din nou în mișcare cu un șoc ușor.

20.

Varșovia

Era o casă impresionantă, aproape un palat. Pe cât părea de sumbră din exterior cu piatra ei neagră și cu formele strâmbe, pe atât de splendid era aranjat interiorul. De nu ar fi fost peste tot aceste opere de artă deranjante. Picturi cu monștri, sculpturi cu modele mutilate, fotografii ale unor oameni respingători în cele mai diferite poziții.

În mod normal, lui Helen îi era greu să califice un om ca respingător, având în vedere și profesia ei. Dar dacă ar fi căutat elementul comun al celor portretizați, acela era în mod inevitabil exprimat prin „respingător”. Era vorba despre chipuri ridate, nasuri strâmbe peste măsură, ochi ieșiți din orbite, tigve lipsite de păr, trupuri deformate. Se părea că și arhitectura interioară nu prea avusese legătură cu nivelmetrul, pentru că pretutindeni în clădire domina, ca și în exterior, asimetria. Dacă la început Helen își suspecta propriul simț al echilibrului după lungul zbor și schimbarea de fus orar, ulterior își dădu repede seama că, de fapt, răspunzător pentru harababura din mintea ei era aranjamentul interior prin șirurile și formele lui strâmbe, uneori degenerat grotești.

— Tatăl meu are o înclinație spre absurd, rosti Patryk Weisz aproape ca o scuză, în timp ce treceau cu pași rapizi prin galeria cu tablouri.

Ajunseră la o scară în spirală, care la capătul fiecărui nivel lega etajele suplimentar față de scara normală.

Helen simți că amețește când începu să coboare în urma lui Patryk. În pivniță, lumina difuză îi spori senzația neplăcută.

— Am ajuns, spuse Weisz când cei doi se aflară în fața unei uși din oțel gri-închis, simplă.

Prin aspectul ei, aceasta nu se încadra în stilul casei, în care dominau lemnul de culoare sumbră și arhitectura jucăușă.

— Ce se află în spatele ușii?

— Asta m-am întrebat și eu când am ajuns prima dată aici, jos, răspunse Weisz junior misterios. Tatăl meu dispăruse și Forsyth, administratorul lui, ajuns la ananghie, m-a contactat pe mine. Am venit imediat la Varșovia cu avionul și câteva zile am așteptat un semn de viață de la el. În acest timp am umblat prin toată casa căutând un indiciu în privința locului în care putea să fie. Și cândva am ajuns în fața acestei uși, punându-mi aceeași întrebare ca dumneavoastră.

— Și?

Helen devenise mai curioasă. Patryk arătă către o casetă mică, neagră, lângă ușă.

— Este un senzor pentru amprente digitale. Din păcate, numai amprenta digitală a tatălui meu poate deschide această ușă.

Helen fu copleșită de dezamăgire. Atunci, de ce coborâseră acolo? Până să pună această întrebare, i-o luă înainte Weisz.

— Degetul tatălui meu, preciză el zâmbind triumfător.

Helen simți că tot sângele i se scurge în picioare.

— Că doar nu… rosti ea scârbită.

Însoțitorul râse zgomotos.

— Nu, nu. Am găsit o amprentă de-a lui pe receptorul unui telefon. Am fotografiat-o cu o rezoluție înaltă, am curățat imaginea pe computer și am făcut o copie simetrică. Pe urmă, cu ajutorul unei imprimante cu laser, am transferat-o pe o folie transparentă. Peste ea am pus clei de lemn… și degetul artificial era gata!

Abia în acea clipă observă Helen o bucățică de folie în mâna lui Patryk Weisz.

El puse folia pe degetul lui mare, îl duse la gură și suflă de câteva ori peste folie. Apoi presă

degetul cu folia pe suprafața pătrată din sticlă a aparatului de lângă ușă. Se aprinse o lumină verde și se auzi un bâzâit, când în fața ochilor lui Helen apărură nori negri. În timp ce încerca să scape de nori strângând pleoapele, Weisz împinse ușa cu genunchiul și sunetul încetă.

— De unde știți să faceți așa ceva? vru să știe Helen, care se grăbi să îl urmeze înăuntru.

— Tatăl meu a devenit bogat cu programele antivirus. Și cine dorește să împiedice intrarea cuiva undeva, acela trebuie mai întâi să știe cum să intre. Asta mi s-a inoculat din leagăn. Noi suntem un fel de familie de spărgători de blindaje.

Patryk Weisz se întoarse către ea și zâmbi. Cutele mici produse de zâmbet îi dădeau un aspect ștrengăresc, care ei îi plăcu. Când deveni conștientă de asta, o mustră conștiința. Gândurile ei trebuiau să se îndrepte doar spre Madeleine. Nu avea dreptul nici măcar să observe șarmul lui Patryk, atâta vreme cât nu știa unde era fata ei și dacă se simțea bine. Pe de altă parte, îi era clar un lucru: creierul ei încerca doar să refuleze. Transferarea insuportabilului în subconștient. Un mecanism de apărare fundamental, care permite omului supraviețuirea spirituală. O însușire de care ar trebui să țină seama.

În fața lor, o lumină se aprinse automat în tavan.

— De fapt, nu sunt atât de paranoic ca tatăl meu. După cum se vede, nici nu ar avea sens. Orice sistem de siguranță poate fi învins. De aceea și codul PIN al telefonului meu mobil este simplu: unu, doi, trei, patru. O altă combinație nu aș ține-o minte. Atenție, aici este o treaptă! o avertiză el și o luă înainte.

În spatele lor, ușa grea din oțel se închise cu un zgomot de pompă care aspiră.

— Ooh! exclamă Helen când peste capul lui Patryk Weisz privi interiorul încăperii.

Ajuns la baza micii scări, Weisz se dădu de o parte și ridică brațul ca un director de circ, care își

prezintă cea mai mare atracție. Se aflau în mijlocul unui muzeu. Podeaua era din piatră întunecată la culoare, iar tavanul era surprinzător de înalt pentru un subsol. În clipa următoare, Helen își dădu seama de ce era necesar acest lucru: între vitrinele înalte până la coapse se aflau sculpturi și statui de înălțimea unui om. Nu departe ea descoperi o copie a lui *David* de Michelangelo. Pereții din dreapta și stânga erau acoperiți cu picturi aranjate ca niște uriașe dale pe întreaga suprafață.

Uimită, se apropie de mijlocul încăperii. Multe dintre sculpturi și tablouri îi păreau cunoscute. În două plăci montate împreună, care conțineau portrete ale lui Marilyn Monroe, Helen recunoscu o grafică de Warhol.

— Ce este aici? i se adresă ea lui Patryk Weisz, care o urmărise cu un zâmbet forțat.

— V-am spus că tatăl meu, după gravul accident, nu mai era același ca înainte. Nu doar ca aspect, ci și în interiorul lui se schimbase. Dezvoltase o adevărată obsesie.

— Pentru artă?

— Nu, pentru frumusețe, scutură Weisz din cap. Ceea ce vedeți aici este toată istoria esteticii adunată într-o încăpere.

El porni înapoi spre intrare și Helen îl însoți.

— Am descoperit asta în urmă cu câteva zile și am încercat să mă orientez cu ajutorul internetului și al cărților din biroul tatălui meu. Totul este structurat cronologic. Priviți, aici începe.

Patryk Weisz arătă către o sculptură așezată pe un soclu în apropierea ușii. Era lucrată în lut și reprezenta un tors căruia îi lipseau brațele și picioarele. Mai atrăgeau atenția cele două piepturi uriașe și capul ca o minge de fotbal, lipsit de chip.

— *Venus din Willendorf.* Sculptată între aproximativ 24000 – 22000 înainte de Hristos. Tatăl meu a dobândit-o, evident, de la Muzeul de istorie naturală de la Viena.

Helen rămase în fața micii lucrări. Abia în acel moment descoperi că sculptura era prevăzută cu două brațe foarte fin lucrate, dar atât de contopite cu marele piept, încât nu puteau fi deslușite la prima vedere. Simți că o cuprinde emoția. Tot ce era acolo avea ceva legat de ea. Nu numai faptul că în calitatea ei de neuroestetician cerceta dimensiunile neurologice ale esteticii. Nu, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, se simțea profund mișcată de tot ce era în încăpere. Însă în ea se dezvolta și ceva asemănător cu teamă. Weisz deja se îndepărtase.

— Și totul evoluează. O Venus după alta, epocă după epocă. Priviți aici. Două secole înainte de Hristos. Recunoaște-ți sculptura?

Helen îl ajunsese din urmă. Aflată în fața statuii de doi metri înălțime, trase adânc aer în piept. Nu doar pentru că se grăbise.

— Nu este cumva…

— …*Venus din Milo,* completă Patryk Weisz, nu fără mândrie. Corect!

— Dar ea se află la Luvru!

— Sunteți sigură că la Luvru este originalul? o întrebă Weisz făcând cu ochiul și depărtându-se deja câțiva pași, până în dreptul unei alte picturi. Poate că recunoaște-ți și acest tablou! strigă el, dar acustica încăperii îi mai înăbuși cuvintele.

— *Naşterea lui Venus* de Sandro Botticelli, constată consternată Helen când îl ajunse din urmă și avu timp să o admire în gigantica scoică pe Venus, care își acoperea cu o mână sânii, și cu cealaltă, ajutată de părul lung și roșu, zona intimă.

— Ce modificare în reprezentare față de *Venus din Willendorf*! remarcă sec Patryk Weisz. În concluzie, modele au devenit tot mai suple pe măsură ce anii au trecut. Sau se mai poate spune și că au devenit mai subțiri. O cașexie culturală!

Tot mai subțiri. Din nou, în fața ochilor lui Helen apărură puncte negre. Fulgerător, se gândi la Madeleine. De fapt, ce făcea ea aici? Fiica ei

dispăruse, iar ea se preumbla într-o pivniță poloneză, cu un bărbat străin, printr-o expoziție de artă.

— Vă simțiți bine? întrebă Patryk Weisz și o prinse ușor de braț.

Helen clătină din cap.

— Găsesc totul foarte interesant, dar voiați să îmi arătați ceva anume aici, jos? Vreau să spun, legat de fiica mea… și de tatăl dumneavoastră.

— Scuzați-mă, nu am vrut să fiu lipsit de tact, rosti Weisz ușor încurcat. Oricum, ceva îmi spune că pasiunea reprezentată aici a tatălui meu are o legătură cu dispariția lui – și, ca urmare, și cu dispariția fiicei dumneavoastră. Vă rog să mai aveți răbdare doar o clipă…

El o privi rugător.

Brusc, Helen se simți nețărmurit de obosită. Ochii îi ardeau și avea probleme în a gândi clar. Din studiile colegilor știa că, în cazul oboselii, câteva zone ale creierului se decuplează, în timp ce altele rămân active. La ea se părea că se instalase acest proces; dar nu se simțea în stare să se opună. Așa că un „Dacă așa credeți…” neutru a fost tot ce a putut să rostească.

— Mulțumesc pentru încredere, zise Patryk Weisz cu un zâmbet cald, pentru ca apoi să continue netulburat prezentarea colecției: Priviți, vă rog, tabloul de aici, de lângă noi. O Venus dezbrăcată alături de altele. Lucas Cranach cel Bătrân, Tițian, Diego Velázquez, Francisco de Goya. Tatăl meu le-a adunat pe toate în această încăpere. Șirul se încheie cu un portret nud al lui Marilyn Monroe. Dar am convingerea că portretul acesta nud nu-i completează colecția. Acolo se mai află câteva locuri goale…

Helen urmări cu privirea șirul de tablouri. Trăsăturile trandafirii de penel ce reproduceau pielea dezgolită a femeilor se învălmășeau înaintea ochilor ei și avea senzația că trebuia să îi închidă pentru a evita amețeala.

— Din punctul de vedere al istoriei artei constituie, într-adevăr, o colecție importantă, totuși ce vreți să spuneți despre obsesie? Și, mă rog frumos, ce legătură au astea cu fiica mea?

— Și eu am gândit ca dumneavoastră, când am văzut aceste lucrări, și încerc doar să vă pun în situația mea, ca să înțelegeți totul ca mine.

Patryk vorbea repede și emoționat, întors complet către ea.

— Mai există o altă încăpere și acolo am găsit notița cu numele și telefonul dumneavoastră, precizează Weisz și arătă către o ușă modestă din lemn aflată la câțiva metri de ei, apoi continuă: Poate că obsesie este un cuvânt nepotrivit. Deveni deodată abătut și adăugă: Poate că tatăl meu este doar smintit.

21.

Florența, în jurul anului 1500

Lo straniero este foarte mulțumit de noi. Leonardo și cu mine am început să catalogăm altfel lumea.

Până acum gândeam cu categorii ca bărbat și femeie, sărac și bogat, bun și rău, viață și moarte, a avea și a trebui.

Cât eram de orbi!

Tocmai eu, care dusesem la perfecțiune dubla contabilitate. Cum de am putut să îmi pierd timpul cu cifrele și să nu contabilizez esențialul?

Acum dispunem de armonie, de proporții și mai ales de estetică, pentru a descrie și a reordona lucrurile și oamenii din jurul nostru. Deodată lumea ne apare complet schimbată.

Ceea ce ieri făcea să apară pe fața noastră un zâmbet astăzi detestăm. Ceea ce până acum treceam cu vederea în prezent ne trezește interesul.

Ne-am despărțit de câțiva dintre elevii noștri, fie pentru că nu mai corespundeau noilor noastre cerințe, fie deoarece nu voiau să înțeleagă ce vom cere de la ei în viitor.

„Cum să zugrăvesc frumosul dacă în jurul meu nu este nimic frumos!”, a rostit supărat Leonardo. Și el i-a expediat pe unii dintre băieții lui. Cu dispreț. Firește că pe Salai l-a păstrat. Chiar dacă mitocanul în continuare nu are încredere în *lo straniero,* ceea ce pe mine mă îngrijorează profund.

Iată unul dintre lucrurile pe care, ca și înainte, nu le pricep. Salai, cu chipul lui perfect de copil și cu corpul lui vrednic de un zeu, corespunde atât de mult cu ceea ce *lo straniero* încearcă să ne învețe. Parcă a fost creat după indicațiile lui.

Cum se poate ca el să disprețuiască ceea ce îl ridică atât de mult? Nu știu exact de ce, dar mi se pare un fel de blasfemie.

Voi discuta cu *lo straniero* despre asta, înainte ca Salai să facă ceva necugetat.

22.

Acapulco

Nu știa cât de târziu era. Habar n-avea unde se afla. Când se trezise, mirosea a pământ umed. Avusese nevoie de o clipă pentru a se confrunta cu realitatea. În primul moment se crezuse în patul ei moale din Montgomery, Alabama. Totuși, frigul pe care îl simțea distruse această iluzie rapid. Pe urmă văzu cerul albastru de deasupra ei. Era în aer liber!

Când se mișcă, îi zvâcni tot corpul. Era o durere pe care nu o mai simțise niciodată. De parcă pielea i-ar fi ars pe întreg trupul. Se îndreptă, dar își pierdu echilibrul și căzu. Mâinile i se înfipseră în pământ și în iarbă. Mai încercă o dată să se ridice în picioare, însă căzu pe spate când totul începu să se învârtă în jurul ei. Apoi văzu o casă. Recunoscu ferestre nu prea departe. Gemu din cauza durerilor, totuși reuși să se ridice.

După câțiva metri se lupta să respire. Durerile făceau parcă trupul, chipul să explodeze. Se poticni, căzu în genunchi și vomă. Buimacă, privi fierea ce sclipea galben-verzui în lumina soarelui. Se uită din nou la casă. Începu să își amintească treptat. Celelalte fete. Autobuzul. Temnița. Leșinul. Era, în sfârșit, liberă?

Gândul ăsta o ajută să se ridice. Înainta metru după metru și, în cele din urmă, ajunse la verandă. Ferestre în care se oglindea soarele. La prima treaptă se prăbuși, pe celelalte trepte se târî. Reuși să se ridice sprijinindu-se de mânerul rotund aflat în locul clanței ușii. Cu toate puterile bătu în ușă, dar reuși să obțină doar un ciocănit abia auzit. O duru fruntea când își lipi capul de lemnul ușii. Ascultă. Auzi doar bătăile inimii ei. Respirația sa. Apoi un clinchet dincolo de ușă.

Când ușa se deschise, trupul care se sprijinea de ea își pierdu echilibrul și se prăbuși pe prag. Lovi tangențial cu capul ceva moale, care scoase un țipăt ascuțit. Lungită pe podeaua dură, conștientiză că fusese incapabilă să amortizeze căzătura cu mâinile.

— *Oh, Dios mio, un monstruo*!

A fost tot ce a mai auzit înainte de a fi învăluită de întuneric.

23.

São Paulo

Apicultorul, pe nume Naldo, era un om inteligent, cu ochi mici, vioi. Părea când revoltat, când descurajat, și îl ignoră pe Millner, în cea mai mare parte a timpului adresându-se direct lui Jo. Era o fermă apicolă mare, dar lui Millner i se păru părăsită. Mai zbura din când în când câte o albină, ceea ce pentru o stupină de o asemenea mărime – lucru pe care Jo era neobosit în a-l reaminti mereu – constituia ceva cu totul neobișnuit. Însă pe Millner faptul îl bucura, el ura tot ce putea să zboare și să înțepe.

Această ură se mai domoli când apicultorul îi conduse imediat după sosire într-un șopron și le arătă un munte. Ceea ce la început Millner luase drept cereale ori hrană pentru animale se dovedi a fi o mare grămadă de cadavre de albine. Naldo luă o mână plină dintre acestea și aproape că le-o vârî în ochi. După care ridică o singură albină moartă și o descompuse ca pe un crab.

— Este un virus ori o ciupercă ceea ce ucide insecta, traduse Jo spusele bărbatului și arătă o peliculă subțire albicioasă de pe corpul albinei.

Millner dădea din cap de parcă toată viața nu fusese altceva decât medic veterinar, apoi se tot uită cum să facă să scape de aerul sufocant din șopron. „La atâtea mii de cadavre de albine, chibzui el, se face și aici simțit mirosul de putreziciune”.

Ședeau pe veranda din fața casei în care locuia Naldo, având dinainte câte un pahar cu o băutură puternic alcoolizată, cu gust de miere.

— Când au murit primele albine? se adresă Millner direct gazdei, care se uită la Jo ca și cum i-ar fi cerut permisiunea să răspundă.

Brazilianul traduse.

— În urmă cu trei săptămâni, spuse Naldo, ridicând trei degete în aer spre a-și explicita mai bine răspunsul. Chiar din prima zi au murit mii de albine, continuă el. A doua zi au murit zece mii și așa mai departe – până acum.

De la pregătirea făcută cu epidemiologii pe tema bioterorismului, Millner știa că o extindere atât de agresivă era mai curând neobișnuită. Ceea ce ucidea insectele trebuia să fie foarte infecțios. Ori foarte otrăvitor.

— Ceilalți apicultori cum stau? îl iscodi Millner, arătând în jurul casei, în depărtare.

— Au cu toții aceeași problemă. Mor insectele oriunde te uiți.

— Numai aici, în São Paulo?

— Pretutindeni în Brazilia. Pretutindeni în lume.

Millner clătină din cap. Asta corespundea cu ceea ce departamentul lui îi comunicase. Nu doar în Brazilia mureau albinele, ci și pe celelalte continente.

— Dacă sunt corect informat, apicultorii își trimit prin poștă reginele altor apicultori de pe tot globul. Se poate răspândi chestia asta în acest mod?

Și asta o citise Millner în documentele lui în timpul zborului.

Naldo ascultă cu răbdare traducerea, apoi clătină energic din cap.

— Noi nu primim nicio regină prin poștă. Dar le creștem și câteva le trimitem.

— Crește-ți și așa-numitele „albine ucigașe”? se interesă Millner.

FBI îi trimisese un articol în care citise despre încrucișarea în Brazilia a albinelor africane cu cele europene. În anii ’50 mai multe roiuri scăpaseră din laborator și de atunci acest soi de așa-numite „albine ucigașe” se răspândise până în America de Nord.

La auzul cuvintelor „albine ucigașe”, chipul lui Naldo se întunecă încă înainte ca Jo să îi fi făcut traducerea.

— El spune că numai proștii denumesc albinele „ucigașe”, traduse Jo jenat. Ele sunt ceva mai agresive decât albinele europene, în schimb, furnizează mai multă miere și sunt mult mai rezistente.

Millner făcu un gest de scuză.

— Denumirea le vine doar de la faptul că, spre deosebire de albinele europene, atunci când se simt amenințate, atacă împreună și fugăresc agresorul. Din cauza numărului mare de înțepături, un atac al lor poate fi mortal. Dar dacă sunt lăsate în pace, nu sunt agresive.

Millner își înălță capul ca și când ar fi fost bucuros că mai învățase ceva.

— Deși sunt atât de rezistente, mor și ele? îl întrebă el pe Naldo cu o mină deosebit de îngrijorată.

Apicultorul confirmă după ce i se făcu traducerea.

Millner bău din paharul lui. Conținutul mare în zahăr în combinație cu alcoolul avea un efect devastator. Nu numai că lui Millner i se făcu sete, dar simți și că se îmbăta treptat. Mai că ducea dorul postului de poliție mexican cu lăzile lui de Coca-Cola. El nu era biolog, deci ce căuta acolo? El era polițist.

— Ați văzut pe cineva, în ferma dumneavoastră apicolă, care ar fi putut otrăvi insectele? Înainte de decesele în masă s-au vânturat ceva străini pe aici?

Naldo păru că se gândește, pe urmă clătină din cap.

Millner îi aruncă lui Jo o privire care voia să spună că el își terminase treaba.

— Îl știți pe Albert Einstein? întrebă brusc Naldo, vorbind într-o engleză stricată.

— Evident că îl știu. Geniul german.

— Știți ce ar fi spus odată?

Millner ridică din umeri. Apicultorul doar nu avea de gând să discute cu el despre teoria relativității!

— Dacă albinele dispar, omul mai are de trăit doar patru ani. Dacă nu mai există albine, nu vor mai exista plante, nu vor mai exista animale, nu vor mai există oameni.

Asta îl mai lumină. Iată un motiv pentru care fusese trimis în Brazilia și pentru care albinele puteau fi un țel inteligent al bioterorismului. Oricum, citise că experții porneau de la faptul că omenirea va supraviețui bine mersi extincției albinelor. Lumea vegetală pe Pământ se va transforma totuși dramatic și oferta de hrană, fără albine, se va reduce rapid. Multe produse vor dispărea pentru totdeauna de pe rafturile supermarketurilor, ca să nu mai vorbim despre regiunile în care și în prezent este foamete. Chiar în pregătirea acestei misiuni aflase că în agricultură albinele joacă un rol covârșitor. Populații întregi de albine erau mutate de pe o plantație pe alta, pentru a le poleniza în calitate de „muncitori sezonieri”.

Se fac primele încercări ca procedeul ăsta să fie realizat artificial, manual. Cert este că niciun om nu putea fi atât de eficient ca o albină.

O albină – așa citise el – vizitează până la două mii de flori pe zi. Și o familie de albine se compune din până la șaizeci de mii de insecte.

— Exact pentru asta sunt aici. Ca să stopez moartea albinelor. Guvernul Statelor Unite ia chestiunea foarte în serios, îi spuse Millner lui Naldo.

Pentru prima dată, el văzu în ochii celuilalt ceva ce putea fi încredere.

— Albina este cheia pentru orice, declară apicultorul. Pentru cei mai mulți, ea nu este decât o insectă. Pentru unii, o insectă deranjantă. În realitate, ea este servitoarea Domnului pe această planetă, conchise Naldo și Millner fu speriat de

tăria cu care vorbea gazda. Ați auzit despre împărțirea celestă, domnule Millner?

Ochii apicultorului erau larg deschiși.

Millner revăzu rapid în minte documentele. Nu, despre așa ceva nu citise.

— E denumită proporția de aur. O proporție specială, în care două segmente se află într-un anumit raport, pe care noi, oamenii, îl simțim ca extrem de reușit.

Millner căută din privire ajutorul lui Jo, însă brazilianul nu interveni în niciun fel.

— Luați distanța de la sol la buric, apoi împărțiți-o la distanța dintre sol și vârfurile firelor de păr din cap. Obțineți o cifră aproximativă de 0,6 numită și phi. Dacă și eu fac același lucru, obțin tot 0,6. Cu toate că dumneavoastră sunteți mai înalt decât mine cu două capete. Buricul omului se află totdeauna în proporție de aur față de înălțimea corporală. Puteți face același lucru cu lungimea de la cot până la vârful degetelor și lungimea de la umărul dumneavoastră până la vârful degetelor. Ori de la sol la genunchi și până la coapse. Mereu raportul va fi de 0,6…

— Și ce are de-a face asta cu albinele? vru să știe Millner.

În arșița din São Paulo nu îi ardea de matematică. Și, sincer vorbind, niciodată nu a stat bine cu matematica.

— Albinele sunt și ele create în spiritul proporției de aur. Dimensiunea capului, a toracelui și a abdomenului – toate se află în proporția de aur. Dacă împărțiți două dimensiuni consecutive, obțineți pentru fiecare insectă permanent 0,6. Și nu doar atât…

Naldo trase aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lungă prelegere, și continuă:

— Sau luați genealogia unui trântor-albină. Bărbătușii rezultă din ouăle nefecundate ale reginei, de aceea trântorii au totdeauna doar o mamă și niciun tată. Doar regina are o mamă și un

tată, la fel și bunicii lucrătoarelor noastre. La rândul ei, bunica are o mamă și un tată, iar tatăl unei albine-bărbătuș are doar o mamă. Gândiți-vă apoi: doi părinți pentru o străbună și doar o mamă pentru un bărbătuș străbun, scrieți asta, și de aici rezultă pentru fiecare trântor o mamă, doi bunici, trei străbunici, cinci stră-străbunici, opt stră-stră-străbunici și așa mai departe. 1,2,3,5,8 – acestea sunt așa-numitele cifre Fibonacci, la care suma a două numere succesive dă permanent numărul următor. Și câtul a două numere Fibonacci succesive tinde către 0,6… Socotiți: 2 împărțit la 3 dă 0,6. Și 3 împărțit la 5 dă același rezultat!

Naldo făcu o scurtă pauză și respiră adânc scoțând un sunet ca un gâlgâit. Tocmai când Millner începu să își facă griji pentru el, acesta își reluă tot atât de agitat discursul:

— Sau numărați albinele-femele dintr-un stup și împărțiți numărul la cel al albinelor-bărbătuși. Ia ghiciți, care este rezultatul? 0,6! Observați și florile care sunt vizitate de albine. În aproape toate veți găsi proporția de aur, fiindcă și florile sunt create după aceste reguli…

Naldo se aplecă în față și tuși.

— Și ce-i cu asta? se folosi Millner de pauza luată de interlocutor.

Brusc, avu senzația că se află în fața unui matematician, și nu a unui apicultor. Naldo își apropie fața la un lat de palmă de cea a lui Millner. Respirația lui avea iz de miere și de suc fermentat.

— Cineva omoară ajutoarele cele mai perfecte și mai harnice ale Domnului de pe această planetă, șopti el.

Apoi se retrase, și de data asta întinse patru degete ale mâinii drepte aproape de fața lui Millner.

— Patru ani… Patru ani până la sfârșitul omenirii.

Millner simți pornirea de a râde, pentru a destinde situația. De a face o glumă care să îi facă

pe toți să râdă ușurați. Totuși, nu scoase o vorbă. Se rezemă încet de speteaza scaunului, pentru a se distanța de apicultor. Jo ședea nemișcat alături și părea mai înspăimântat decât ei de sumbra prognoză.

În acel moment sună telefonul mobil al lui Millner. „Există un Dumnezeu", reflectă el și apucă telefonul cu atâta energie, de parcă era în așteptarea celui mai important apel din viața lui.

— Da, rosti el la telefon și urmări cum și Naldo se rezema de speteaza scaunului său din nuiele împletite.

— A mai apărut o altă fată, auzi el vocea lui Barack, nu tocmai veselă. Miss Alabama.

— Se simte bine? întrebă îngrijorat Millner.

— Bine? zise mirat Barack, părând să caute un răspuns, apoi continuă: Privește fotografia pe care tocmai ți-am trimis-o.

Ceva din vocea lui îl neliniști profund pe Millner.

— Trăiește?

— Uită-te la ea. Te sun pe urmă!

Millner privi display-ul. Și remarcă faptul că primise și un SMS. Le aruncă lui Naldo și Jo o privire ca o scuză și trecu la textul scris. Era de la Barack. O fotografie, de fapt. Dură câteva clipe până când se afișă imaginea. Pe urmă i se întoarse stomacul pe dos.

24.

Varșovia

În acea clipă înțelese Helen la ce se referise Patryk Weisz când spusese că tatăl lui ar putea să fie smintit. Privi înmărmurită în jur. Părăsiseră încăperea cea mare și intraseră printr-o ușă din lemn într-o cameră mai mică. Helen se gândi imediat la conceptele religioase Yin și Yang, care își au originea în filosofia și metafizica chineză. Dacă prima încăpere fusese surprinzător de luminată și de ospitalieră, în odaia mică ochii ei au fost nevoiți să se obișnuiască treptat cu lumina crepusculară a doar câtorva becuri. Și tavanul era mult mai jos. Totuși, contrastul esențial dintre cele două încăperi era dat de exponate. Dacă până atunci Weisz junior vorbise despre o colecție de „frumusețe", mottoul acelei porțiuni din pivniță era „urâțenia".

Așa cum la nivelul superior al casei pereții erau ornați cu tablouri, în care Helen recunoscuse exclusiv motive de groază, pocite ori care îi provocau silă.

— Capul Meduzei. De Rubens. Mult timp tabloul a fost expus la Kunsthistorisehes Museum (Muzeul de Istorie a Artei) din Viena ca obiect împrumutat, comentă Patryk Weisz. Tot de Rubens este pictat și tabloul alăturat, în care moșneagul pare să muște din bebeluș. Îl reprezintă pe Saturn devorându-și copiii.

Când Helen se retrase câțiva pași de groază, se lovi de ceva tare, care scoase țipete stridente și începu să se bâțâie sălbatic. Întorcându-se, se trezi față în față cu un drac, ai cărui ochi ieșiți proeminent din orbite și limba se mișcau în găurile din lemn. Torsul lucrat grosolan, care se balansa

într-o parte și într-alta, era fixat pe o cutie cu roți dințate, ce servea drept pântece.

Weisz izbucni în râs.

— Sclav înlănțuit. Un automat al legendarului Manfredo Settala din secolul al XVII-lea. Este, într-adevăr, înfiorător, nu?

Helen privi cum obiectul, care încă mai scotea țipete jeluitoare, îi dădea repede ocol.

— După cum spuneam, tatăl meu s-a smintit, se scuză Patryk Weisz, când Helen reveni lângă el. Exponatele din această încăpere sunt capabile să îi înspăimânte pe unii. Acolo, în spate, în sarcofagul din sticlă se află chiar un cadavru conservat într-o mlaștină.

— Mulțumesc, am văzut destul, răspunse Helen ridicând mâna în semn de apărare. Spuneați că aici ați găsit indiciul care v-a condus la mine… și la Madeleine?

Se săturase, într-adevăr, să mai colinde ca un copil lumea minunilor lui Weisz. Chiar avea alte griji.

— Aici se afla blocnotesul cu numele și telefonul dumneavoastră.

Patryk arătă către o măsuță de scris de lângă perete, luă în trecere un bilet de pe ea și i-l dădu lui Helen.

Era o simplă coală de hârtie, pe care era mâzgălit numele ei. Nu-și recunoscu imediat numărul de mobil, deoarece acesta avea prefixul pentru Statele Unite. Stomacul i se strânse când alături citi numele lui Madeleine. Într-adevăr, lângă el era desenată o inimă. Trăsăturile trădau că ulterior cineva multiplicase de mai multe ori inima. Așa cum ea deseori, în timpul convorbirilor telefonice, mâzgălea pierdută în gânduri pe câte o hârtiuță. Sub acestea descifră mai multe cuvinte în poloneză.

— Frumoasa și bestia, traduse Weisz junior. L-am mai întrebat încă o dată pe unul dintre servitorii casei. Traducerea mea a fost corectă.

— Straniu, îi scăpă involuntar femeii.

— Ce este straniu?

— Numărul meu de mobil nu este cunoscut aproape de nimeni.

— Poate că tatăl meu îl are de la institutul unde lucrați?

— Nu sunt unul dintre acei tineri drogați care vor să fie accesibili mereu și pretutindeni, dădu negativ din cap Helen.

— Asta este bine, zise el, dar fiindcă Helen îl privea întrebătoare, Patryk continuă: Poate că ăsta va fi pentru noi un prim indiciu. Evident că numele și numărul dumneavoastră de telefon erau cumva importante. Am aflat că valetul tatălui meu, Marvin, i-a procurat acest blocnotes cu puțin timp înaintea dispariției lui. Cu cât mai puține persoane cunosc numărul dumneavoastră, cu atât va fi mai simplu să descoperim cine i l-a dat.

Suna logic.

— Dumneavoastră sunteți neuroestetician, nu? M-am interesat puțin în ceea ce vă privește, se completă el cu un surâs stângaci.

Ea dădu din cap. Încă se mai gândea la bilet. În acel moment, când văzuse cu propriii ochi numele fiicei ei încadrat de inimi, toată treaba i se părea și mai încurcată.

— Spuneați că în următoarele zile trebuie să fiți la Paris, într-o chestiune de serviciu?

— Da, voi verifica la Luvru un tablou.

— Ce tablou?

Weisz părea interesat, într-adevăr, de munca ei, ceea ce o măgulea. Dar în acele momente nu îi venea să vorbească despre sine. Era la Varșovia pentru a-și găsi fiica. Și mai era vorba și despre declarația de confidențialitate pe care fusese nevoită să o semneze în cadrul negocierilor preliminare cu Luvrul.

— Din păcate, nu pot vorbi despre asta.

Era neplăcut că răspunsul ei conținea o nuanță de respingere. Oricum, Patryk Weisz o adusese

acolo pe cheltuiala lui și arătase interes pentru ea și munca ei. Însă se pare că el nu i-o luă în nume de rău.

— Sună foarte misterios, spuse bărbatul zâmbind ușor.

— Examinez persoana portretizată într-o pictură. Poate că prin internet ați aflat și despre șabloanele dezvoltate de mine. Șabloanele-Morgan?

Weisz clătină negativ din cap.

— Procedura este complicată. Totuși, sunt de părere că utilizarea anumitor proporții în artă, în special în picturi, creează stimuli neurali în creierul omenesc. În anii trecuți am… cum să vă explic… am elaborat grile. Vă puteți imagina șabloanele mele ca pe niște hărți mari pe plexiglas transparent. Un exemplu mereu citat al acestor proporții este… tocmai această pictură pe care trebuie să o cercetez la Paris. Cel puțin este suspiciunea mea, pe care trebuie să mi-o confirm în zilele următoare. Dacă nu…

Ea se blocă.

— Vă vom găsi fiica, o asigură Patryk Weisz și o atinse ușor pe umăr. Dar chiar am devenit curios în privința tabloului la care vă referiți, zise el zâmbind, apoi adăugă: Nicio grijă, nu vreau să vă pun într-o situație jenantă. Pur și simplu, am să cumpăr următoarea dumneavoastră carte, poate că voi afla din ea.

— Poate, zâmbi, la rândul, ei Helen.

Deodată, Weisz redeveni serios.

— Atunci, activitatea dumneavoastră ca neuroestetician a avut de-a face cu tot ce este pe aici? întrebă Patryk arătând către operele de artă din jur.

— Oarecum. Este vorba despre frumusețe…

— Cu siguranță că nu este o întâmplare că tatăl meu și-a notat numele și numărul dumneavoastră.

— Și ce rol joacă Madeleine?

— Frumoasa și bestia… murmură Patryk Weisz ridicând din umeri. Asta are o legătură cu frumusețea.

Un timp se priviră reciproc. Așa cum stătea el în fața ei, părea pierdut. „Un copil care își caută tatăl. Și o mamă care și-a pierdut fiica”, meditâ ea.

Brusc, Helen simți un imbold.

— Tot ce este aici mă zăpăcește. Deci nu vă puteți imagina ce poate să vrea concret tatăl meu de la dumneavoastră? Nu v-a telefonat? Nu v-a lăsat nimic în mesageria mobilului?

— Sunt foarte sigură că nu am vorbit cu tatăl dumneavoastră.

Ea văzu cum umerii lui, aparent, coborâră câțiva centimetri. Era evident că el nutrise speranțe că ea îl va putea ajuta să clarifice dispariția tatălui său.

— Îmi pare rău… se scuză ea.

— Trebuie să fie mult mai rău să simțiți lipsa unei fiice minore decât a unui tată smintit și căpos în cazul meu.

Compătimirea lui îi făcu bine. Dar simți și că la cuvintele acestuia parcă i se punea un nod în gât.

— M-aș bucura dacă totuși v-ați mai uita puțin pe aici. Poate că vi se va părea ceva cunoscut, veți remarca, probabil, ceva ce are legătură cu dumneavoastră sau cu munca pe care o prestați… Ori cu fiica dumneavoastră. Orice indiciu ar fi valoros.

Spusele sunau ca o implorare. Și fără rugămintea lui, mânată de acel imbold, s-ar fi uitat în jur, în speranța găsirii unui indiciu ce ar fi legat tot ce era acolo cu dispariția lui Madeleine.

Se apropie de masa de scris. Părea nearanjată. Nu în sensul că proprietarul s-ar fi pregătit să dispară, ci de parcă s-ar fi dus doar să bea o cafea. O podidi rușinea, ca și cum ar fi scotocit fără niciun drept sertarele cuiva.

Alături de o tastatură erau teancuri de hârtii. Facturi, documente de livrare. Într-o scrumieră erau mai multe resturi de havane. Abia în acel

moment Helen percepu izul tabacului rece. Mirosul nu îi spunea nimic. Privirea îi trecu pe peretele lângă care se afla masa. Pe el erau articole din ziare și fotografii fixate cu bandă adezivă. Helen se aplecă în față. O listă cu denumirile unor reviste de modă, cele mai multe cunoscute și de ea. Pe o hârtie era desenată o albină. Fiecare parte a corpului era denumită în latinește prin niște săgeți. Arăta ca o pagină ruptă dintr-un manual de biologie. Două dintre denumiri erau subliniate și alături era notat ceva indescifrabil. Sub imaginea albinei atârna o hartă a lumii. Suficient de mare pentru a figura pe ea toate țările. Pe fiecare continent erau desenate îngroșat cu un creion roșu cercuri mari.

Peste ea era lipit strâmb un articol de ziar, pe care Helen îl citi fugitiv. Era vorba despre alegerea în curând la New York a unei Miss America. În articol era evidențiat cu un marker un pasaj, în care se vorbea despre Mexic. Ceva ca un déjà vu îi trecu fulgerător prin minte, însă dispăru imediat.

La dreapta, deasupra unui monitor plat pentru computer atârna o fotografie a unei clădiri maiestuoase, prevăzută cu un turn secționat de două linii roșii făcute cu o carioca. Probabil un castel undeva în Europa. Pe fotografie, sub clădire, mai erau notate tot cu cariocă roșie o adresă de e-mail și un nume. *Andreas Schliberger.* Nume german care nu îi spunea nimic. Alături erau cifre, pe care le recunoscu abia după ce privi mai atent ca fiind data zilei de alaltăieri. Fusese pusă în dificultate de faptul că europenii scriau mai întâi ziua, și nu luna.

— Asta ce este? întrebă ea arătând fotografia cu turnul.

Weisz ridică din umeri.

— De ce tatăl dumneavoastră a atârnat toate aceste fotografii și articolul de ziar aici?

Nici la această întrebare Patryk Weisz nu avu un răspuns.

Helen mai citi o dată articolul despre alegerea reginelor frumuseții. Privi din nou și supradimensionata albină. Își imagină zumzăitul insectei lucrătoare din familia apidelor. Pete de culori primăvăratice i se suprapuseră în fața ochilor peste fotografie și, brusc, peste toate acestea se interpuse un filtru cenușiu. Articolul despre moartea albinelor, pe care îl citise în avion, îi reveni în minte. Ca și cum ar fi deschis deodată ușa către memoria ei recentă, se gândi și la răpirea reginelor frumuseții în Mexic.

Nu reușise în ultimele zile să evite reportajele pe această temă din ziare și de la televiziune. Căută în zadar o dată pe articolul de pe perete. Dar părea să fi apărut înainte ca drama răpirii să fi avut loc. În mintea ei își făcu loc o bănuială sumbră. Simultan i se acceleră și pulsul, îi aruncă o privire scurtă lui Patryk Weisz, care stătea nemișcat lângă ea și părea că nu înțelegea ce se petrecea.

Făcu atentă un pas înapoi și privi peretele de la o distanță mai mare. Abia atunci îi atrase atenția o fotografie a unui bărbat în halat alb de medic. Acesta părea a fi arab ori originar din Europa sudică. Părul lui prezenta primele fire cărunte și era ordonat pieptănat cu cărare pe o parte. Dinții străluceau albi în spatele unor mâzgălituri cu pixul, care îi acopereau aproape întreaga față. Ca și cum cineva ar fi încercat furios să îi facă de nerecunoscut trăsăturile. Alături era notat numele *Mona.*

— Și acesta cine este? întrebă ea.

— Dr. Ahmed Rahmani, răspunse Weisz cu o mare doză de dispreț în ton. Un medic. Oricum, asta se pretinde el. Este vinovat de moartea mamei mele. Evident că tata i-a pus fotografia aici pentru a nu-l uita niciodată.

Helen dădu din cap. Nu prea știa cum să răspundă.

— Condoleanțele mele, zise femeia încet.

Ea simți cum genunchii începeau să îi tremure și se sprijini de masă. Atinse cu mâinile o carte deschisă, aflată pe masă cu copertele în sus. *Diario di Luca Pacioli* era titlul ei. Cartea părea foarte veche. În timp ce se gândea la această vechime, totul începu să i se învârtă încet în fața ochilor.

— Vă este rău? se interesă Weisz și se apropie din spate de ea.

Helen simți cum el o apuca de brațe și o conducea către scaunul biroului, pe care se prăbuși frântă. Îi mai percepu în nări mirosul aspru al aftershave-ului.

— Mulțumesc pentru condoleanțe, dar s-a stins de câțiva ani. A murit în urma unei operații.

Despre ce vorbea el? Helen conștientiză că pentru un moment se forțase să-i urmărească vorbele. Ah, da, despre mama lui…

Din nou privirea îi alunecă spre peretele din fața ei. Către articolul din ziar referitor la alegerea reginei frumuseții. La imaginea albinei, care în acel moment îi părea și mai mare. Și mult mai sus.

Atunci observă. O fotografie despre care credea că era instantaneul unui paparazzo. Luat dintr-un unghi prost, de la prea mare distanță pentru a fi cu adevărat clar.

Totuși, ea recunoscu imediat obrajii supți, ochii mari, vii, și buzele cărnoase.

Era Madeleine, fiica ei.

25.

Boulogne-Billancourt

Jacques Fourré trebuia să dispară urgent. Luă un exemplar din teancul de reviste, îl rulă cu un gest exersat și îl vârî sub braț.

— În șaptesprezece! îi strigă el colegului cu voce tare.

Acesta ridică degetul mare ca semn că îl înțelesese, în ciuda zgomotului din casca-receptor de pe cap.

Nici douăzeci de secunde mai târziu se decise pentru una dintre cabinele toaletei pentru bărbați și, oftând, se așeză pe scaunul WC-ului. Rupse o bucată de hârtie igienică și cu ea își șterse sudoarea de pe frunte. Schimbul lui era pe terminate. După un sandviș cu brânză și o berică la Bar Tabac-ul lui Philip se putea odihni. Răsfoi revista proaspăt ieșită de sub tipar, încă mirosind a cerneală, și încremeni. De pe copertă îi zâmbea caricatura grotesc schimonosită a unei femei. Jacques își aminti de un program pe computer, pe care i-l arătase nepotul lui nu cu mult timp în urmă, cu care chipurile puteau fi atât de schimonosite, încât să arate ca ale unor extratereștri.

Acolo, la closetul imprimeriei, citea regulat marile reviste de modă ieșite din presa tipografică. Dar până atunci nu mai văzuse niciodată o asemenea joacă. Și asta chiar pe copertă. Era bine că nu făcea parte din publicul-țintă al acestor reviste. În căutarea unei explicații, trecu cu privirea peste pagina cu titluri, însă acolo găsi doar obișnuitele promisiuni cu diete-minune, sex-minune și modă-minune.

Clătinând din cap, deschise revista și dădu de altă caricatură. Acolo unde în mod normal se afla

fotografia redactorului-șef, de data asta se putea doar bănui imaginea deformată a unei femei. Ochii mari și rotunzi că ai unei vaci, nasul umflat ca un balon, gura ca o linie îngustă, bărbia ca o tijă alungită. Pe măsură ce dădea pagină după pagină, fotografiile erau deformate în același fel. În toată revista nu găsi nicio fotografie normală a unui om. Chiar și anunțurile erau ornate cu caricaturi ridicole. Până și trupurile erau ba umflate ca reclama omulețului Michelin, ba sfrijite de parcă scosese cineva aerul din ele.

Jacques Fourré nu era ziarist. Și nu îl interesa nici moda. Totuși, o voce interioară îi spunea că trebuia să fie ceva în neregulă. Se gândi pentru un moment să îl informeze pe șeful de tură, apoi se decise să nu o facă. Învățase demult că nu trebuia să se amestece în chestiuni care nu îl priveau. Se mai gândi și la pâinea prăjită a lui Philip, care mirosea atât de bine. În cel mai rău caz, trebuiau să tipărească din nou tot tirajul. Și atunci, seara lui liberă se ducea dracului. Nu, era mai bine să uite ceea ce văzuse. Și pentru că nici nu era vorba de ceva plăcut vederii, nu îi va fi nici greu să o facă.

Vârî revista cât mai adânc posibil în coșul de gunoi de lângă chiuvetă. În timp ce își usca mâinile cu foehnul începu să zâmbească. Ce plăcere i-ar face să vadă mutrele acestor caraghioși din lumea modei, care o dată pe an vizitează împreună cu noii redactori tipografia, când le ajunge în mâini noul tiraj. Probabil că nu s-ar deosebi mult de cei din revistă.

26.

São Paulo

— Este, într-adevăr, înfiorător. Cel mai pervers lucru văzut de mine vreodată.

Chestiunea îl afectase pe Barack. Millner și-l imagină stând pe una dintre lăzile cu Coca-Cola în biroul lor provizoriu din Mexic și clătinând din cap.

— În materie de cadavre am văzut tot ce se poate și ce nu se poate imagina. Dar la cineva în viață…

Millner își trecu palma peste față. Acestea erau părțile întunecate ale profesiei lor. Trebuiau să se uite acolo unde ceilalți preferau să își întoarcă privirile. Se uită către Jo, care privea indiferent pe fereastră. Folosind ca pretext telefonul, reușiseră să se despartă de Naldo, apicultorul, și erau din nou pe drum spre aeroport.

— A fost totul documentat de medicina legală? zise Greg, convins că trebuia să pună și a doua întrebare, chiar dacă în clipa aia îl durea, pe urmă adăugă: îmi poți trimite fotografii cu detalii? Și, te rog, și fotografia… fotografia ei înainte de asta.

— Am luat deja măsuri. Dar îți dau un sfat: nu mânca înainte nimic. Fața este total desfigurată, sânii… sărmana fată a fost complet… transformată. Oricum, medicul legist a fost cu adevărat surprins…

— Te cred, replică Millner.

— Nu, nu de chestiunea în sine. Firește că așa ceva nu a mai văzut niciodată, ci este vorba despre execuție. Absolut profesională. Chirurgie de excepție – cum a spus el. A fost un profesionist. Nu un negustor de droguri pe care l-au lăsat nervii.

— Un profesionist?

— El merge pe ideea unui chirurg plastician din prima ligă. Un doctor în frumusețe, un estetician.

Asta nu se potrivea. Cine deturnează cu precizie militară un autobuz cu regine ale frumuseții, pentru a transforma una dintre fete în monstru și apoi să o pună în libertate? Un pervers din armată? Nu mai întâlnise așa ceva. În mod normal, psihopații lucrează singuri. Doar rareori câte doi.

— Implică un profiler! Un criminalist expert în comportamentul și psihologia infractorilor.

— Am și făcut-o, răspunse Barack părând jignit.

— Și fără presă!

— Prea târziu. Deja am primit de la Washington primele *screenshots,* capturi de ecran ale unor articole din ziare. Au publicat chiar și fotografii ale micuței…

— Cum se poate așa ceva? întrebă mirat Millner. Credeam că ea este liberă abia de câteva ore.

— Fotografiile trebuie să fi fost făcute înainte. Miles tocmai verifică asta. Din câte se pare, ei au strecurat fotografiile presei. În mass-media domnește o adevărată panică. Fiicele cele mai frumoase ale Americii în mâinile unui chirurg nebun! Un coșmar național…

— Fir-ar…!

Se auzi un semnal sonor regulat. Millner privi display-ul, care anunța un alt apel.

— Mă sună Washingtonul. Vorbim mai târziu, îi spuse el lui Barack și apăsă tasta pentru acceptarea apelului.

Nu se întâmpla des ca șeful FBI să îl sune. Cea mai frumoasă față a Americii fusese atacată, iar el se afla în sudul Braziliei, ca să salveze câteva albine.

27.

Varșovia

— Ea este fiica mea! strigase Helen și arătase către fotografie.

Patryk Weisz se apropie și o examină amănunțit.

— Nu poate fi foarte veche, concluzionă ea văzând în fundal clădirea clinicii. De ce este atârnată aici?

Simțea cum o cuprindea furia. Nimeni nu avea dreptul să atârne pe pereți o fotografie a fetei ei în vârstă de șaisprezece ani. Și asta la mii de kilometri de casa ei, la domiciliul unui miliardar polonez excentric. Detaliul în sine îi accentuă senzația că se petrecea ceva amenințător, iar furia se asocie cu teama.

— Aceasta este fiica dumneavoastră? întrebă Patryk părând surprins.

Ea se apropie mai mult de fotografie. Era vorba despre o copie color de calitate bună, transmisă prin internet. Madeleine nu zâmbea, ea oricum zâmbea doar foarte rar, dar nu părea nici nefericită. Pe fața ei se citea acea expresie specială de melancolie, însă trăda și tărie, cu care o fermecase nu doar pe mama ei, ci și pe profesorii și medicii, cu siguranță și pe unii băieți din clasa ei. Dacă respectiva copie ar fi atârnat la locul de muncă al lui Helen, pe peretele laboratorului, ar fi fost un frumos fragment din ceea ce însemna „acasă”. Numai că în acel loc era total nepotrivită. Pe urmă, Elelen observă că pe fotografie mai era notat ceva: *Madrid: Museo Nacional del Prado, ML,* plus data, care corespundea cu vizita ei la reședința lui Patryk Weisz.

Helen clătină zăpăcită din cap și arătă către notiță.

— Asta ce mai înseamnă?

Weisz se apropie și, la rândul lui, citi ceea ce scria pe fotografie.

În acest timp, privirea ei se plimba peste celelalte hârtii de pe perete, apoi din nou la fotografia lui Madeleine. Nu mai avea nicio îndoială: bătrânul Weisz, nebun ori nu, urzise ceva rău și Madeleine era parte a acestei urzeli.

„Trebuie să sun la poliție, chibzui ea. Dar ce va spune, oare, despre asta Weisz junior? Deoarece este vorba totuși despre tatăl lui”. Îl măsură cu privirea dintr-o parte. Aplecat mult în față, stătea lângă ea și studia hârtiile de pe perete. Și el părea îngrijorat.

— Am senzația că aici ceva nu este în regulă… rosti ea precaută.

În timp ce vorbea, îi urmărea reacția.

Patryk Weisz se întoarse încet și o privi în față. Era evident că se lupta cu sine însuși.

— Așa cred și eu.

Avea o mină serioasă și oftă adânc. Helen percepu în cuvintele lui, într-o asociere paradoxală a auzului cu o gamă de culori, un ton cald, maroniu, și se mai destinse. Totuși, nu scăpă de senzația aceea neplăcută, de amestecul de frică și de furie.

— Spuneți-mi ce știți! îi ceru ea pe un ton mai aspru decât intenționase.

— Iertați-mă că nu v-am spus totul, dar nu știam dacă pot avea încredere în dumneavoastră, și dacă totuși dumneavoastră… nu sunteți parte a întregului.

Helen se rezemă șocată de speteaza scaunului.

— Parte a cărui întreg?

— Îmi permiteți?

Patryk Weisz trase cu grijă scaunul de la birou pe care Helen încă stătea și se aplecă asupra tastaturii computerului aflat în fața ei. Acționă tastatura și monitorul se deschise. Mâinile lui Weisz zburau pricepute pe taste, apoi pe ecran apărură șiruri de cifre și litere.

— Asta ce este?

— După cum v-am zis, tatăl meu a avut succes cu programe antivirus.

Helen clătină din cap. Ea voia să discute despre Madeleine și despre hârtiile de pe perete, și în orice caz nu despre software pentru computere.

— Acesta este un software antivirus? întrebă ea indispusă.

El afișă un zâmbet ce putea fi interpretat în multe feluri și răspunse:

— Nu. Este exact contrariul.

— Un virus pentru computer?

Patryk Weisz confirmă.

— Cred că tatăl meu l-a creat. Pe acest calculator sunt mai multe versiuni, fiindcă virusul devine mai sofisticat de la o versiune la alta.

Pe fruntea lui apărură cute adânci.

Helen nu știa ce să spună. Un virus era un fleac pe lângă implicarea bătrânului Weisz. Nici măcar un virus pentru computere nu putea explica de ce fotografia fiicei sale se afla pe acel perete.

— Și altceva nu mai credeți? Doar că el a creat un virus pentru computere? întrebă ea nevenindu-i a crede.

Chipul lui Weisz rămase serios.

— Încă nu am înțeles complet ce poate face acesta. Dar dacă primele mele bănuieli se confirmă, el va avea efecte considerabile în lumea în care trăim. Mă tem că este capabil să distrugă temeliile de la baza întregii noastre vieți.

Ea încercă să-i înțeleagă spusele. Bineînțeles că auzise și ea de viruși ai computerelor. De troieni, acele *malware* cu care au fost furate parole. Mai știa și că serviciile secrete folosesc viruși pentru a sabota, de exemplu, instalații nucleare ale altor țări. Dar până atunci nu o dusese niciodată gândul la un virus care să pună în pericol prosperitatea întregii lumi.

— Vreți să sugerați că virusul acesta poate dezlănțui un război sau ceva în genul ăsta?

Patryk Weisz se îndreptă din șale, căută un loc unde să stea și, în cele din urmă, se așeză pe marginea biroului.

— Atenție, cartea! strigă ea și trase de sub el cartea cea veche, care îi atrăsese anterior atenția.

În timp ce el se scuza, de parcă ar fi fost cartea ei, ea o puse cu atenție în poală.

— Nu, nu un război și nici nu vor fi folosite rachete cu încărcătură nucleară. Așa cum am mai spus, nu am înțeles încă pe deplin modul în care funcționează, însă cred că atacă ceva foarte banal: armonia… sau, mai bine zis, proporțiile.

Helen dădu din cap. Nu înțelegea ce voia să spună Patryk Weisz, deși ca neurolog avea de-a face cu situații complexe.

— Când am precizat că aici ceva nu este în regulă, nu m-am referit la asta.

Ea arătă către monitor, pe ecranul căruia se perindau șiruri nesfârșite de cifre. În timp ce vorbea, trecu cu mâna peste legătura copertelor cărții. Și simți ceva cald și moale. Mirosul hârtiei vechi îi ajunse la nări.

— Mă referem la articolul de ziar de pe perete, despre tabăra de pregătire din Mexic a candidatelor americane la titlul de Miss. Și la imaginea albinei aflată alături de harta lumii. Nu ați urmărit în ultimul timp știrile?

Patryk Weisz se întoarse surprins spre peretele din spatele lui și aruncă o privire spre hârtiile în cauză.

— Nu, aici în Polonia m-am ocupat cu descifrarea virusului și am petrecut mult timp în spațiile din pivniță. Ce este cu concursurile de Miss și cu albinele?

Nu părea să priceapă nimic din ce auzise. Helen remarcă pentru prima dată cât de obosit arăta bărbatul. Pe pielea lui bine bronzată cearcănele întunecate de sub ochi nu atrăgeau imediat atenția. Dar în acel moment, când stătea atât de aproape de

lampa de birou, semnele epuizării de pe chipul lui erau mult mai vizibile.

— Un autobuz cu candidatele la titlul de Miss America a fost răpit în urmă cu peste o săptămână, lângă Acapulco. Fetele sunt date dispărute și în ziua de astăzi.

Weisz își trecu mâna prin păr, unde câteva smocuri rebele nu își găseau locul.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu tatăl meu. Bun, dispărut este și el…

— Și în întreaga lume mor în mod misterios albine. Am citit în timp ce zburam încoace. Și dacă îmi amintesc bine, în articol erau menționate țări încercuite cu roșu pe harta de pe perete.

Din nou privirea lui urmări degetul ei arătător. Un moment în încăpere se așternu liniștea, apoi Patryk Weisz izbucni în râs.

— Doar nu credeți că tatăl meu are vreo legătură cu astea! Răpiri, albine muribunde?

Privirea ei serioasă poposi pe chipul lui, de pe care cutele râsului dispăreau încet.

— Chiar vorbiți serios? întrebă el în cele din urmă, deși suna ca o constatare. Este o nebunie!

— Spuneați că tatăl dumneavoastră este nebun!

Helen mai privi încă o dată fotografia fiicei sale de pe perete. Cu coada ochiului văzu cum pe monitor continuau să alerge șiruri de numere.

— Da, însă aveam în vedere expoziția de aici. Sau asta!

El arătă către un colț al camerei căruia până atunci Helen nu îi acordase nicio atenție.

În semiîntuneric Helen recunoscu o ușă cu sclipiri metalice, prevăzută cu o ferestruică. Pe ea se zărea semnul galben pentru „Pericol biologic”.

— Ce este dincolo de ușă?

— Duceți-vă și vedeți!

Helen se ridică fără chef. Cu pași șovăielnici, de parcă nu ar fi avut încredere în podea, se apropie de ușă. Dincolo de gemulețul protejat de un grilaj fin se zărea o lumină difuză. La jumătatea

drumului se opri și îl mai măsură odată cu privirea pe Patryk Weisz. El stătea în continuare cu brațele încrucișate sprijinit de marginea biroului, urmărind-o, la rândul lui, cu privirea.

În sfârșit, ea ajunse la ușă. Trase cu ochiul prin gemulețul prevăzut cu semnul galben. Zări o cameră modestă învăluită într-o lumină palidă. Era mai mult lungă decât lată și părea sterilă ca o sală de operații. Pe blocul din ciment din mijlocul încăperii se aflau diferite instrumente, de genul celor din laboratoare. Nimic deosebit. Dacă luai în serios avertismentul semnului galben, în spatele ușii ar fi trebuit să se găsească organisme ori substanțe cu un potențial pericol.

Helen aprecie grosimea ușii. Lăsa impresia unui obiect solid. Pe margini remarcă garniturile siliconate. Se mai întoarse o dată spre Patryk Weisz, care o urmărea în continuare.

Buzele ei formulară o întrebare:

— Ce?

Fără a răspunde, el arătă cu o mișcare a capului în direcția ușii.

Ea privi iarăși prin gemulețul ușii din oțel și atunci văzu. În spatele încăperii. Pentru un moment se îndoi de ceea ce zărise, pentru că anterior nu îi sărise în ochi. Din caseta de sticlă fixată pe peretele din capătul camerei îi zâmbea o femeie.

28.

Florența, în jurul anului 1500

Leonardo și-a distrus o mare parte a operelor care nu mai corespundeau noului său ideal. *Rătăciri* le denumise el. A avut loc o serioasă ceartă cu Salai, care a încercat să îl rețină de la a le arunca pe foc. Când *lo straniero* a vrut să aplaneze lucrurile, Salai l-a lovit. La început ne-am temut de o dispută, dar *lo straniero* nu s-a apărat. Stătea foarte calm, cu urma palmei lui Salai pe obrazul moale. Și zâmbea. Salai a vrut să îl mai lovească o dată, însă a renunțat și a plecat înjurând. Noi ne-am scuzat de mii de ori față de *lo straniero.* Mărturisesc că eu chiar am îngenuncheat și i-am sărutat mâna. Ne-am gândit că o să ne părăsească din cauza acelei scene.

Totuși, el a rămas ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. A spus doar că Salai ar fi deosebit de frumos și l-a ajutat pe Leonardo să ardă stângacele, nereușitele și respingătoarele tablouri și schițe.

Între timp, am început să citesc ultima dintre cele zece cărți. După un îndelungat studiu sunt sigur că ni s-a dezvăluit ceva din măreția lui Dumnezeu. Cât timp a încercat omenirea să înțeleagă după ce reguli a creat El lumea! Și acum planul Lui se află atât de deschis nouă. Leonardo și cu mine suntem de acord că este obligația noastră de oameni ca pe viitor să respectăm aceste reguli. Nu pentru a-L imita, ci pentru a-L lua de exemplu. Despre asta voi concepe ceva. O operă de mare claritate și mare conținut. Ca titlu ar fi *Proporția divină.* Leonardo a fost de acord să facă schițele pentru ea. Lui *lo straniero* are să îi placă și asta va ajuta ca el să ierte incidentul cu Salai. În ceea ce îl privește pe Gian Giacomo, voi vorbi cu Leonardo

și îi voi aminti că muzei lui nu degeaba i se spune „Salai”, care înseamnă „creatura diavolului”.

Un gând care mă îngrijorează și mă fascinează în același timp: este posibil ca aici, în fața ochilor mei și ai lui Leonardo, să se înfrunte cele mai mărețe forțe ale Universului?

Dacă așa va fi să fie, curând va trebui să ne decidem de care parte vom fi noi.

29.

Varșovia

Bărbatul în costum negru se cățărase într-un arbore, la înălțime sigură. Pantofii lui din piele maronie, superlustruiți, se sprijineau pe o creangă aflată ceva mai jos. Cureaua de aceeași culoare cu a pantofilor, triunghiul batistei din buzunarul exterior de la piept, asortat cu cravata – toate acestea trădau stil și nu se prea potriveau cu părul ce îi cădea până pe umeri. Cu spatele rezemat de trunchiul arborelui, părea că dormea. O muscă i se învârti în jurul capului, coborî pe obraz, își curăță picioarele din față, își luă zborul când colțul gurii tresări ușor și după un zbor scurt ateriză pe fruntea lui.

Jos, la baza pomului, era un baston negru, a cărui măciulie din argint avea forma unui cap de berbec.

Musca zbură însă alarmată când bărbatul din vechiul stejar aflat nu departe de impozanta poartă care bloca drumul către casa bătrânului Weisz deschise brusc ochii și își înclină cu grijă capul într-o parte. Câteva secunde rămase nemișcat. Un zâmbet ușor îi înflori pe buze când văzu la orizont un șir de lumini sub cerul roșu ca sângele, datorită soarelui ce apunea.

Bărbatul își aranjă nodul de la cravată, fixă un punct pe sol, sub arbore, și în ultima clipă sări.

Cu o îndoire elastică a genunchiului, amortiză șocul căderii, apucă bastonul și începu să fugă atât de repede de-a lungul zidului masiv care înconjura curtea, încât musca îl urma cu mare greutate.

30.

Washington

Nici gând să adoarmă pe timpul zborului de la São Paulo la Washington. După decolare ațipise puțin, dar imediat ce închisese ochii revăzu în minte imaginile cu fata pocită. Raportul medicului legist, pe care Barack i-l trimisese pe smartphone, suna ca protocolul dintr-o sală de operații horror.

Nasul ei fusese zdrobit și refăcut apoi cu cartilagii externe, astfel încât luase configurația grotescă a unui cioc de pasăre. În multe locuri, pielea fetei fusese injectată cu grăsimi externe, în special pe abdomen și pe coapse. Cu absorbantul de grăsimi se lucrase acolo unde nu era nici uzual și nici necesar, creându-se o zonă catastrofală plină cu cratere în țesutul conjunctiv. Într-o fotografie era un sân care parcă fusese extirpat. Din el nu mai rămăsese nimic altceva decât un sac de piele care atârna flasc peste coaste. În celălalt sân însă se pompase atâta silicon, încât, conform raportului, putea oricând să crape. Griji mari le-a produs medicilor utilizarea intensivă a toxinei botulinice, care împreună cu injectări de silicon au făcut din fața fetei ceva cumplit de grotesc.

Faptul că i se răsese tot părul părea în acest context aproape lipsit de importanță. El avea să îi crească. Potrivit raportului, cel puțin fata nu suportase dureri. Intervențiile fuseseră realizate sub narcoză completă. Când a fost găsită, trupul său era încă plin cu analgezice. Nu existau urme de maltratare sau de agresare sexuală.

Millner își scoase telefonul și deschise ultima serie de fotografii făcute la expertiza medicală. Trecu rapid prin ele până ajunse la cele realizate de aproape asupra gambei fetei, unde la prima vedere se distingea o rețea densă de tatuaje. Păr pictat atât

de des, de se putea crede că tibiile și pulpele erau acoperite cu blană. Medicii au identificat un make-up permanent utilizat abuziv. Din câte știa Millner, acest gen de tatuaj se decolora după câțiva ani. Nu era cazul cu tatuajul executat în mijlocul frunții fetei. La început, Greg crezuse că se înșela când pe display-ul smartphone-ului mărise imaginea. Totuși, fruntea fetei era „împodobită” clar cu o albină cu dungi galbene și negre. Era o chestiune peste care doar cu greu putea trece. În urmă cu doar câteva ore încă mai stătea pe veranda casei unui apicultor brazilian, discutând cu el despre moartea misterioasă a albinelor lui, iar peste câtva timp privea țintă chipul desfigurat al unei fete răpite în Mexic, pe fruntea căreia era tatuată o albină.

Era destul de in vârstă și cu experiență ca să știe că viața oferea cele mai bizare surprize. Dar era și un investigator prea experimentat pentru a nu ști că surprizele apăreau doar foarte rar. Definirea reunirii mai multor evenimente ca surpriză reprezenta deseori doar o renunțare pripită la o explicație cauzală a apariției lor. De cele mai multe ori exista o explicație, o relație. Millner era foarte bun în profesia lui pentru că găsea conexiuni acolo unde alții nu le vedeau. Și instinctul, flerul de polițist îi spuneau că și în cazul fetei erau niște relații. Totuși, era supărat încă de la plecarea spre São Paulo că nu reușea să concretizeze ceea ce simțea.

Moartea albinelor și reginele frumuseții. Mutilarea eliberatei Miss Alabama părea un avertisment ce preceda majorarea sumei cerute drept răscumpărare. Oricum, o asemenea cerere nu fusese încă făcută. Era, oare, posibil să aibă cineva în vizor atât reginele americane ale frumuseții, cât și populațiile de albine?

Gândurile astea îl obosiră. Se frecă pe frunte și întinse mâna după whisky-ul pe care îl comandase stewardesei împotriva fricii de zborul cu avionul.

Aruncă o pastilă în pahar și dădu băutura peste cap, pe urmă ridică măsuța pliantă, vârî paharul din plastic în lăcașul destinat lui și se rezemă frustrat de spătarul scaunului.

Tocmai intenționa să închidă ochii, când îi atrase atenția o discuție ce avea loc în rândul de scaune din fața lui.

— Privește ce zombie! remarca râzând o femeie.

Judecând după voce, era o tânără.

— Ce oroare!

— Așa ceva n-am mai văzut niciodată în ziare, zise cealaltă. Uită-te și la fotografia asta!

Millner încercă să tragă cu ochiul prin spațiul dintre cele două scaune din față, dar nu văzu decât o jachetă pe care cineva o înghesuise acolo. Chicotelile se întețiră.

— Toți au fost transformați în monstruozități! Privește ce țâțe! Una mititică, iar cealaltă imensă.

Millner sări în picioare și smulse ziarul ale cărui pagini atârnau peste scaunul din față. Dinapoia lui răsăriră fețele a doua tinere care îl priveau speriate. El nu le dădu nicio atenție, ci se uita consternat la ziar. Pe o pagină a lui nu era Miss Alabama, ci un articol cu o femeie sumar îmbrăcată al cărei chip și trup erau grafic caricaturizate. Fața ei amintea de un zombie, iar corpul părea o caricatură a unui poster înfățișând o fată.

— Hei, domnule…?!

Greg ignoră protestul celei mai drăguțe dintre cele două femei, care ședea pe scaunul din dreptul lui. Privirea lui cerceta pagina și rămase fixată asupra fotografiei-portret a unui bărbat. Și chipul lui părea să fie o glumă a redactorului. Nasul era bizar mărit, ochii răsuciți. Distanțele dintre gură, nas și ochi păreau și ele prelucrate.

— Toți arată așa în ziar, constată cealaltă femeie.

Millner îl răsfoi. Și pe pagina următoare erau câteva fotografii ale unor oameni cu capete mult prea mari și cu proporții distorsionate, ca niște

extratereștri sau ca interpreții dintr-un film cu zombie. La fel în restul paginilor.

— Îl pot păstra? mormăi Millner și, fără să aștepte răspunsul, se întoarse și se prăbuși în scaunul lui.

— Cu plăcere! Asta pentru că ați întrebat atât de drăguț! se auzi din rândul din față, apoi vocea completă șoptită: Lasă-l, cred că este beat.

În bulibășeala din ziar, Millner găsi, în sfârșit, pagina de titlu. Literele negre și scrisul caracteristic o împodobeau: *Washington Post.* Sub titlu, o fotografie care, conform celor scrise dedesubt, o înfățișa pe președinta FED[14], dar, în realitate, era doar grimasa unei femei. Apoi a văzut-o. Exact între cuvintele *Washington* și *Post.* Inițial crezuse că era o parte a caracteristicii scrisului, pe urmă că era o pată de cerneală de tipar. Dar când privi pentru a treia oară își dădu seama: era o albină mică.

31.

Varșovia

— *Mona Lisa*! strigă Helen și se întoarse brusc spre Patryk Weisz.

Acesta se ridică de pe colțul mesei și veni către ea. Abia atunci Helen observă mersul de pisică al gazdei. El se opri lângă ea și privi prin gemuleț în încăperea în care, pe cel mai îndepărtat perete, într-o casetă din sticlă, era tabloul ce o reprezenta pe *Mona Lisa.*

— Asta ce este? întrebă ea și arătă spre atenționarea de pericol biologic de pe ușă. În mod normal, așa se izolează agenții patogeni, bacteriile, virusurile și altele asemenea. De ce tabloul este atârnat înăuntru?

— Habar nu am, răspunse Patryk. Și m-am ferit să trec pragul. Doriți să o faceți dumneavoastră? întrebă el privind-o provocator.

Helen răspunse cu aceeași privire și simți cum parcă o furnica stomacul. Ceva o irita. În timp ce căuta încă răspunsul pe chipul lui, îi trecu ceva prin minte: culoarea ocru-maroniu pe care o asocia mereu cu vocea lui dispăruse, înlocuită de o nuanță de roșu. Un roșu-închis, care în mod normal nu prevestea nimic bun.

— Nu este vorba despre originalul *Mona Lisa…* observă ea.

— La tatăl meu nu știi niciodată. Gândiți-vă că este miliardar. Și rareori se mulțumește cu cópii…

— Ar fi avut nevoie de peste o sută de milioane de dolari. Și chiar și așa, nu ar fi putut să o cumpere pe *Mona Lisa,* pentru că nu este de vânzare.

— Valoarea ei este așa de mare? întrebă surprins Patryk Weisz. De unde știți?

— Aceasta este valoarea la care este apreciată astăzi *Mona Lisa,* răspunse Helen.

— Este mult! rosti el și, impresionat, strânse buzele, apoi, deodată, fața i se lumină: Este posibil s-o fi furat?

— S-ar fi aflat, replică Helen. *Mona Lisa* este și cea mai securizată pictură din lume. Ar fi avut nevoie de o armată pentru a o fura. Și înainte de toate…

Ea se opri.

— Ce?

— …este pictura pe care o voi cerceta la Luvru.

— O cercetați pe *Mona Lisa*? repetă el uluit.

Pete de un roșu-închis se amestecau cu dungi ocru-maroniu într-o nouă nuanță.

— Nu am voie să vorbesc despre asta. Dar… o cercetez la Paris pe *Mona Lisa.*

— În cadrul cercetărilor dumneavoastră…

Helen confirmă.

Un zâmbet se lăți pe chipul lui Weisz.

— Păcat, sperasem că *Mona Lisa* aceasta este originalul. Oricum, voi moșteni cândva tot ce se află aici și cu suma obținută pe tablou se poate face mult bine. Imediat fața i se întunecă și el adăugă: Sper că nu prea curând…

Helen simți pornirea de a-l mângâia consolator pe braț. Bluza cu mânecă lungă purtată de el i se păru caldă și moale. Patryk mulțumi cu un zâmbet pentru gestul plin de înțelegere. Și ea se simți mai destinsă decât în ultimele minute.

Un bâzâit din apropiere o făcu să tresară. Suna telefonul ei mobil. Pe display apăruse numărul clinicii. Simți din nou speranța. Poate că reapăruse Madeleine. Folosi telefonul fără a mai cupla *headset*-ul.

— Da? răspunse ea cu respirația tăiată.

— Alo, doamnă Morgan? Aici este dr. Reid.

— Ați găsit-o?

— Din păcate, nu.

Pe Helen o cuprinse sfârșeala. Se gândi să se așeze pe ceva, dar în apropiere nu era nimic.

Simțea că leșină. O neputință de care nu mai avusese parte niciodată.

— I-am cercetat încă o dată camera temeinic și am găsit un ghid turistic.

— Un ghid turistic?

— Da, al Madridului. Vă spune asta ceva legat de fiica dumneavoastră? Intenționa să plece acolo?

Privirea lui Helen poposi pe peretele unde se afla fotografia lui Madeleine.

— Doamnă Morgan, mai sunteți la telefon? Am mai găsit și o broșură. A unui muzeu. Un moment…

Se auzi un foșnet, apoi dr. Reid reveni.

— *Museo Nacional del Prado.* Vă spune ceva?

Helen se duse în grabă la masa de scris, pentru a privi mai de aproape fila pe care se afla poza fiicei sale. Pe coală era notat *Museo Nacional del Prado,* plus data în care a fost făcută fotografia.

— Vă spune asta ceva, doamnă Morgan?

— Poate. Mulțumesc mult, dr. Reid. Și vă rog să mă sunați imediat ce aflați ceva nou, da?

— Așa voi face. Credeți-mă că îmi pare foarte rău. Acesta este un motiv pentru a ne îmbunătăți standardul de siguranță al clinicii noastre…

Helen rosti o frază de circumstanță, apoi încheie convorbirea apăsând butonul corespunzător al telefonului. Nu o interesa ce voia clinica să amelioreze pe viitor. Asta nu i-o va aduce înapoi pe Madeleine.

— Cine era? întrebă îngrijorat Patryk.

Din nou privirea ei căzu pe fotografia fiicei, care în acel moment îi părea mai vulnerabilă decât oricând. Aproape că o auzea strigând-o „Mama!”

— Ce s-a întâmplat?

Ea privi într-o parte; fața lui era în acel moment chiar lângă a ei și bărbatul îi pusese mâinile pe șolduri.

— Era medicul lui Madeleine de la clinică.

— Au găsit-o?

Ea clătină negativ din cap.

— Nu, dar au dat în camera ei peste o broșură de la *Museo Nacional del Prado.*

Weisz se întoarse spre fotografia de pe perete.

— *Museo Nacional del Prado*, citi el notița cu scris de mână, apoi o privi nedumerit pe Helen. Credeți că se află acolo?

Femeia înălță din umeri.

— Așteptați! spuse Patryk și ridică receptorul telefonului aflat lângă el.

Formă un număr și vorbi pe urmă încet. Dacă Helen nu se înșela, el vorbise în poloneză, repetase de câteva ori același cuvânt, apoi puse receptorul în furcă și o privi radiind de bucurie.

— Prietenul meu de la securitatea zborurilor. Într-adevăr, o anume Madeleine Morgan este înregistrată la un zbor Varșovia-Madrid astăzi. Trebuie să fi aterizat deja acolo!

Inima lui Helen prinse brusc să bată mai repede. În sfârșit, o luminiță la capătul tunelului. Chiar dacă încă nu înțelegea ce se petrecea în fața ei.

— Dar de ce… începu ea, însă fu întreruptă în mijlocul frazei de sunetul strident al telefonului.

Patryk Weisz ridică receptorul.

Helen îl urmări ascultând câteva momente fără să spună nimic, apoi punând receptorul în furcă.

În clipa următoare folosi tastatura computerului și pe monitor apăru zona intrării în clădire. Locul în care șoferul o adusese pe Helen.

Ea mîji ochii pentru a vedea mai clar. În imaginea de pe ecran se vedeau automobile și polițiști în uniformă, care alergau agitați încoace și încolo.

— Era Adam, unul dintre servitori. Poliția este aici. În căutarea tatălui meu. Ei susțin că au un ordin de perchiziție. Și au întrebat de dumneavoastră și de mine.

În timp ce el vorbea, imaginea se întunecă și aproape imediat pe monitor apărură iar coloanele cu cifre. Patryk Weisz interveni în spatele monitorului și ecranul se întunecă. Scoase din

computer un stick USB, pe care îl vârî într-un buzunar al pantalonilor. Apoi se înfipse în fața lui Helen, își duse o mână la bărbie și o privi în față pe femeie. Se vedea că avea de spus ceva important.

— Dacă mă întrebați, dispunem de două posibilități, rosti el.

Undeva deasupra lor se distingeau tropăituri. Pe urmă se auziră pași făcuți de niște cizme grele.

— Prima ar fi să mergem sus și să ne predăm poliției poloneze. Ne vor pune o mulțime de întrebări referitoare la mine, la persoana dumneavoastră, la tatăl meu și la Madeleine. Și, probabil, la tot ce se află aici.

Patryk arătă către filele de pe perete și, după ce atinse tastatura și monitorul se reactivă, la cifrele de pe ecran.

— Referitoare la mine? Dar nu am nimic de-a face cu ce este aici! protestă Helen. De fapt, nu vă cunosc, nici pe tatăl dumneavoastră!

— Probabil că poliția se află aici din cauza dumneavoastră. Ați afirmat în fața poliției din Statele Unite că tatăl meu și fiica dumneavoastră minoră… se fâstâci Patryk Weisz, care părea că nu găsea cuvântul potrivit… s-au apropiat?

— Da, firește! Și este adevărat! strigă Helen dezarmată și arătă către fotografia de pe perete.

El ridică mâinile ca să o facă să tacă din gură.

— Credeți-mă, se va pierde o grămadă de timp până când vom putea explica totul. Mai ales dacă vor da de virusul pentru computere. Și poliția poloneză nu te prea menajează… Gândiți-vă: conform informației date de prietenul meu, fiica dumneavoastră a părăsit Polonia. Asta înseamnă că poliția poloneză nu poate face mare lucru în privința lui Madeleine.

Patryk Weisz avea dreptate, și Helen voia să iasă cât mai repede din acea casă.

— Ați precizat că avem două posibilități? Care este cea de-a doua opțiune? întrebă Helen.

Tropăitul de deasupra lor se intensifică.

— Putem folosi o ieșire de urgență pentru a pleca de aici fără să mai discutăm cu poliția. Tatăl meu a construit sub casă un sistem de tuneluri care ajunge până în partea de nord a proprietății. Putem ajunge acolo înainte ca vreunul dintre cei de sus să afle că am fost aici. Dacă dăm crezare fotografiei cu fiica dumneavoastră și datei înscrise alături, atunci o vom găsi pe Madeleine, și poate și pe tatăl meu, la acel muzeu din Madrid.

O bătaie puternică se auzi din ușa ce dădea în camera alăturată.

— Încearcă să pătrundă aici, jos. Ușa din oțel nu îi va opri mult timp, zise Patryk Weisz.

Helen mai privi o dată fotografia lui Madeleine. Apoi dădu fuga și o smulse de pe perete. Banda adezivă cu care fusese fixată era deosebit de rezistentă și o bucată din fotografie, chiar de lângă capul lui Madeleine, se rupse. Se auzi un zgomot puternic. Era evident că poliția trecuse la forțarea intrării.

— Veniți repede! o îmboldi Patryk și îi întinse mâna.

Helen o apucă și el o trase spre un raft cu cărți din perete.

— Un clasic, zise el ironic și scoase o carte din rândul de sus al raftului.

În clipa următoare, raftul se dădu într-o parte ca o ușă acționată electric, oferind privirii un loc gol în perete, suficient de înalt și de lat pentru a permite cuiva să se strecoare prin el. Patryk tocmai făcuse un pas înăuntru, când ea îi dădu drumul mâinii lui și fugi înapoi la masa de scris.

— Ce faceți? îl auzi ea întrebând speriat.

Deja apucase să ia cartea cea veche. O altă lovitură zgomotoasă în încăperea alăturată, urmată de strigăte agitate de bărbați făcură ca în câmpul vizual al lui Helen să apară fulgere orbitoare. Vocile din cealaltă cameră deveniră și mai puternice. La asta se adăugă tropăitul de

încălțăminte grea. Ea culese rapid hârtiile de pe perete. Necunoscutul palat cu turnul lui, articolul din ziar. O bubuitură o făcu să se întoarcă. Strângea cu putere hârtiile în mână și ținea lipită cartea de pântec, când după nici cinci secunde Patryk o trase în deschizătura ce dădea într-un gang. Ultima ei privire fu către peretele gol, pe care alături de resturi de bandă adezivă mai rămăsese o singură hârtie: imaginea albinei.

Raftul greu se închise în urma lor cu un scrâșnet ușor și odată cu întunericul deplin fură înconjurați și de o liniște profundă.

32.

Florența, în jurul anului 1500

Astăzi s-a întâmplat ceva groaznic. Când ne-am trezit, Salai dispăruse. Patul îi era cald încă, dar nici urmă de el în casă ori în grădină. Nici *lo straniero* nu a fost de găsit și inițial am crezut că plecaseră împreună, ceea ce ni s-a părut ciudat, deoarece ei se evitaseră permanent. Totuși, după scurt timp, *lo straniero* a apărut cu un ulcior cu lapte de capră și nu știa nimic despre Salai. Deja ne consolasem că Salai, care în ultimul timp devenise tot mai invidios pe *lo straniero,* plecase doar pentru a-și mai răcori sufletul, când din stradă s-a auzit mare larmă.

Trei țărani ne aduceau un trup pe care doar după îmbrăcăminte l-am recunoscut a fi al lui Salai. Îl descoperiseră pe drumul ce ducea la ogoarele lor. Era inconștient, dar fără răni la prima vedere. Cu excepția feței, care era neagră toată. La început m-am gândit că era murdar de pământ. Abia ulterior am sesizat mirosul de corn și de funingine. Toată fața îi era arsă și, privind mai atent, i-am văzut și carnea. Țăranii bănuiau că, fiind întuneric, folosise o făclie și căzuse peste ea.

Rareori l-am zărit pe Leonardo atât de disperat. L-a întins imediat pe patul lui și i-a șters fața cu multă grijă, plângând și văitându-se.

— Nu frumosul meu Salai! Nu chipul lui! Era atât de frumos!

Nici nu știu ce l-a zguduit mai tare: posibila pierdere a iubitului său ori distrugerea unei asemenea drăgălășenii. Chiar și *lo straniero* părea șocat. Stătea absolut tăcut pe scaun, având în față laptele de capră, incapabil să se și miște. Dacă Salai s-ar trezi, nu sunt sigur dacă Leonardo îl va

mai păstra. Fără drăgălășenia lui, ar fi foarte posibil doar un diavol amărât.

33.

Varșovia

Nu a trebuit să aștepte mult până când tânărul Weisz și femeia au ieșit printr-un chepeng năpădit de mușchi, aflat la nord de zidul proprietății. Soarele apusese complet. Mai întâi apăru femeia, apoi bărbatul. Cavaler. În timp ce tânărul Weisz examina împrejurimile, aparent fără nicio teamă, chipul femeii reflecta panica. Pentru vârsta ei, era de-a dreptul drăguță. Privea în jur nervoasă, de parcă se aștepta ca în orice clipă ceva ori cineva să o atace.

Și deodată încremeni. Ceva ținut lipit de corp împreună cu niște hârtii îi atrase atenția. Nu reuși să distingă mai mult și asta îl făcu să blesteme limitele privirii omenești. Oricum, cunoștea cartea, era sigur. Copertele erau vechi. Culoarea pălise de când o văzuse ultima dată. Îl cuprinse nostalgia. Trase pe nări mirosul vopselei de ulei. Își imagină cum se ridica fumul din hornul micii case. Simți pe limbă gustul laptelui de capră. Își aminti pielea moale a băiatului. Se scutură ca un câine ud și încercă să lovească musca. Speriată, aceasta zbură. Pentru un moment, cât Patryk Weisz și femeia dispărură din câmpul lui vizual, rămase nemișcat. Apoi auzi pornind motorul unui automobil greu și când făcu câțiva pași grăbiți după colț, văzu Bentley-ul negru trecând dincolo de șirul de arbori tineri.

Își fixă sub braț bastonul cu măciulie din argint și plecă încet în urma automobilului. Oriunde s-ar duce ei, el va fi acolo înaintea lor.

34

Texas

După discursul direct al doctorului Reid, Madeleine dăduse buzna la toaletă doamnelor și vomase. Aproape că uitase cum era ca sucul gastric să îți ardă gâtul; în ultimii ani îi pierduse din memorie gustul acru. Apoi stătuse o veșnicie ghemuită alături de W.C., privind fix suportul pentru hârtie igienică și simțindu-se la fel de goală ca sulul de carton rămas acolo. Când mâncărimea din palme cauzată de respirația sacadată dispăru încet, un gând îi dădu puterea să se ridice: Brian.

De ce nu îi spusese cât de nearătoasă, cât de grasă se făcuse? Ar fi trebuit să o avertizeze. Să o apere.

După câtva timp se simțise din nou destul de in putere să se țină pe picioare. Își spălase fața și plecase să îl caute pe Brian. Îl găsise citind în grădina clinicii, pe o bancă.

El își ridică privirea din carte.

— Arăți îngrozitor!

Pentru prima dată după săptămâni întregi era sincer cu ea. Îl atacă printre suspine, îl acoperi cu un foc continuu de lovituri de pumn, până când o părăsiră din nou puterile, apoi îi căzu în brațe plângând. Pe cât de mirat păru el de izbucnirea ei, pe atât de drăgăstos o strânse la piept. Și când ea, plângând în continuare, îi simți mâinile calde, izul, aproape că furia îi trecu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat.

— Dr. Reid a fost pentru prima dată corect cu mine, răspunse ea suspinând. Vreau doar să plec de aici!

Brian o strânse și mai tare în brațe și șopti:

— Bine, plecăm împreună!

Ea se desprinse de el și îl privi surprinsă.

— Vorbești serios?

— Clinica, împreună cu tot ce este aici, nu ne face amândurora bine! Este doar o linie moartă.

Fără să mai șovăie, ea confirmă.

— Așteaptă aici și peste cincisprezece minute te duci la pavilionul din spatele poienii pentru gimnastică, spuse el de parcă planificase totul cu mult timp înainte. Dă-mi cheia camerei tale, ca să îți iau câteva lucruri.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac bagajul! se împotrivi ea.

Brian dădu enervat din cap.

— Dacă vom mărșălui amândoi prin clădire și prin grădină cu rucsacurile făcute, vom atrage atenția. Să ne vadă Gus de la serviciul de siguranță? Nu, te plimbi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Voi veni după tine. Știu un loc în gard, pe unde ne putem strecura afară.

Pentru ea era limpede. Clinica era o instituție închisă, bine păzită, deși acest lucru nu se observa imediat.

— Adu-mi și telefonul meu mobil, îl rugă ea gândindu-se la mama ei.

Mai devreme ori mai târziu va încerca să o caute.

— Nu îl poți lua cu tine! Putem fi localizați! Vom cumpăra alt telefon după ce ieșim de aici.

Și asta îi sună fetei logic.

— În noptiera mea este o Biblie și între file sunt cinci sute de dolari în bancnote, spuse ea, și însoți această informație cu un zâmbet încântător.

— Cu ei ajungem în Mexic, replică el, apoi dispăru.

În continuare totul merse șnur. Peste mai puțin de cincisprezece minute apăru Brian cu un rucsac din acela purtat de militari. În urmă cu câteva zile, descoperise o mare gaură în gardul de sârmă, aflată în spatele unui tufiș, făcută de cine știe cine. La întrebarea ei dacă el era autorul, bărbatul rânji semnificativ.

În prima oră după evadare s-au deplasat pe ogoare aflate paralel cu șoseaua. Când se apropia vreo mașină, care pe terenul plat era observată de departe, se ghemuiau la sol. Madeleine se simțea ca un pușcăriaș evadat. Transpira din cauza tempoului impus de Brian, totuși era bucuroasă că el era cel care căra rucsacul. Mai lipsea doar lătratul câinilor în depărtare.

După ce sub conducerea lui Brian traversară câteva ogoare și lăsară în urmă și o pădurice, crezură că pot încerca să oprească o mașină. Se părea că lui Brian zona îi era cunoscută, dar la întrebarea ei dacă era adevărat, el răspunse doar atât:

— Din hărți.

În cele din urmă, dădură de o mașină părăsită, parcată la nici zece metri de drum. Era veche și foarte murdară, cu vopseaua roșie decolorată de vânt și de ploi.

— Poate găsim și cheia de contact, spuse mai mult în glumă Brian.

Ea chiar trase o spaimă bună, când, privind prin parbriz, zări, într-adevăr, lângă volan contururile unui breloc pentru chei.

— Nu putem să facem așa ceva! protestă ea, dar Brian deja deschise portiera și încercă să pornească motorul.

După câteva nereușite, motorul se puse în funcțiune.

— Nu pare să depindă cineva în mod deosebit de mașina asta, nu? zise el. Haide, urcă!

— Ăsta este furt!

— Cheia de contact era la îndemână.

— Este totuși un furt! insistă ea, dar deja mai puțin convingător.

— Ori mașina asta, ori înapoi la clinică! decise Brian cu o mină serioasă. Oricum, doar o împrumutăm.

Puțin mai târziu ea ședea pe locul de lângă șofer, iar rucsacul era pe bancheta din spate.

Brian conduse până se făcu întuneric, apoi se culcară în mașină, iar în dimineața următoare plecară mai departe.

Din vechiul radio al automobilului răzbăteau acordurile melodiei *Angel and The Badman* de Johnny Cash.

Erau de multe ore pe drum și îngrijorarea lui Madeleine că în orice moment puteau fi opriți de o patrulă mobilă de la circulație se diminuase. Soarele era sus pe cer și, la un moment dat, privirea ei se opri asupra lui Brian, care conducea mașina concentrat, și totuși destins.

— Chiar mergem în Mexic?

Pe chipul lui se furișă un zâmbet. Ea cunoștea expresia aceasta șmecherească.

— Acolo, cel puțin, este cald. Mai mult, cunosc pe cineva care ne-ar putea găzdui.

— Nu știu… Este departe!

— Avem timp, o liniști Brian.

Treceau printr-o localitate mică, a cărei denumire ea nu o cunoștea, nume pe care oricum l-ar fi uitat imediat, așa cum s-a întâmplat cu atâtea localități prin care trecuseră.

— Trebuie să cumpărăm neapărat un telefon mobil, ca să o sun pe mama.

— Clar. Opresc la primul magazin. Nu îți face griji. Mama ta te crede oricum la clinică! Acum destinde-te și culcă-te puțin!

Cuvintele lui îi făcură bine și, într-adevăr, deodată o cuprinse o oboseală intensă. Scaunul vechi al mașinii trosni sub ea când încercă să ia o poziție mai comodă, închise ochii și simți mâna lui Brian pe a ei. Degetul lui mare îi mângâia ușor dosul palmei. Oribilul dos al palmei umflat și gras.

35.

Skierniewice

Automobilul greu opri după o jumătate de oră de mers în fața unei vechi case țărănești. Reședința cu fațada ei cenușie, cu acoperișul acoperit cu mușchi și cu perdele sure în spatele ramelor îmbătrânite de intemperii, nu îi făcu lui Helen o impresie de ospitalitate. Așa că fu și mai mirată să afle că era vorba despre un han.

— Aici, la țară, nu prea avem de ales, conchise ca o scuză Patryk, în timp ce așteptau să le deschidă cineva ușa din lemn la care bătuseră.

După ce ușa secretă din peretele din spatele etajerei se închisese în urma lor, merseseră printr-un gang lung și întunecos, care după ce cotise scurt la dreapta, urcase până la un chepeng îngust. Ieșiseră din catacombe pe o scară din fier, în cel mai îndepărtat colț al proprietății, și trecuseră de masivul zid exterior printr-o poartă ruginită. Afară îi aștepta Bentley-ul cu care Helen fusese luată de la aeroport. Șoferul era același. Spre surprinderea ei, atât geanta mare cu ustensilele de lucru, cât și restul bagajului se aflau pe bancheta din spate.

— Mai demult Ralph a fost un fel de polițist, îl prezentă Patryk pe șofer făcându-i cu ochiul, apoi adăugă: Haide să zicem așa: vizita poliției nu a fost pentru noi total surprinzătoare.

— Mergem la aeroportul din Łódź, explică Patryk în timp ce mașina rula pe șosea. Se află cam la o oră de aici, dar este mai puțin supravegheat decât aeroportul Varșovia. Probabilitatea de a fi așteptați acolo este mică. Și cum nu sunt programate zboruri noaptea, putem pleca spre Madrid abia mâine-dimineață. Până atunci trebuie să ne cazăm undeva.

Așa ajunseseră la acel han. Helen deja credea că nimeni nu le va deschide, astfel încât aveau să fie nevoiți să caute o altă variantă de înnoptat mai ospitalieră, când ușa se auzi totuși scrâșnind puternic.

În fața lor apăru o bătrână. Purta un halat albastru și un batic multicolor, care îi făcea chipul plin de riduri și mai boțit decât era. Lăsa impresia unei persoane care toată viața trudise din greu. Femeia schimbă cu Patryk câteva cuvinte în poloneză, el părând că avea ceva probleme în a o înțelege, apoi ea se dădu în lături permițându-le să intre.

După puțin timp, Helen se afla la primul etaj al clădirii, într-o cameră sărăcăcioasă, mobilată doar cu un pat simplu, un dulap gol și o masă cu două scaune. În încăpere, cu excepția unei chiuvete pe care era un săpun folosit și un prosop în carouri, nu mai erau alte instalații sanitare. Dușul și toaleta erau pe coridor, cum îi explicase Patryk în timp ce urcau treptele care scârțâiau.

Helen se dezbrăcă, luă prosopul și îl înfășură în jurul corpului. Deschise apoi ușa și se asigură că pe coridor nu era nimeni. Alergă în vârful picioarelor pe podeaua rece până la ușa unde bănuia că se afla dușul.

Era o baie mică prevăzută cu o perdea de duș multicoloră din plastic, dar apa caldă care curgea din para ruginită a dușului îi făcu bine. Se simțea de parcă două zile stătuse neîntrerupt în picioare. Și având în vedere noaptea petrecută în avion și diferența de fus orar, nu era departe de adevăr. În timp ce își spăla părul, avu pentru prima dată după mult timp senzația că își mai revine puțin în fire. Însă fu cuprinsă din nou de panică. Atâta vreme cât era distrasă, cât făcea ceva pentru a o căuta pe Madeleine, își controla grijile. Dar cum se liniștea, frica o cuprindea din nou. Din cauza săpunului ieftin o usturau ochii.

Apelul telefonic din parc al lui Patryk, dispariția lui Madeleine, zborul precipitat la Varșovia, trăirile speciale din casa bătrânului Weisz – toate acestea i se păreau un vis urât care nu se mai sfârșea. Un coșmar din care voia să se trezească. Tot ce conta în acel moment era să o recapete pe Madeleine sănătoasă. De toate celelalte, inclusiv de lumea confuză a familiei Weisz, se putea ocupa mai târziu.

Era totuși recunoscătoare că nu era singură. Patryk părea a fi de partea ei și se bucura că o însoțea. Nu știa cum ar fi putut trece fără el peste ultimele ore. De când știa că Madeleine dispăruse, se simțea mai singură decât de obicei. Prima încercare de a-și aminti de cineva care în acea situație i-ar putea fi alături dădu greș. Era bine să ai pe cineva cu care să poți schimba idei. Patryk putea mai bine să o înțeleagă, mai ales că și tatăl lui era dispărut. Cu modul lui calm și prevăzător de a fi și, nu în cele din urmă, prin posibilitățile lui financiare, Patryk îi transmitea o anumită stare de siguranță.

Ochii continuau să o usture prea tare pentru a-i deschide. Helen căută pe bâjbâite robinetul de apă și îl răsuci. Apa rece o făcu să se înfioare. Reușind, într-un sfârșit, să o oprească, dădu de o parte perdeaua dușului și cu ochii tot închiși căută prosopul pe care îl lăsase pe calorifer.

— Oh, *sorry!*

Helen clipi și îl văzu pe Patryk nu departe, în ușa deschisă. Curentul de aer rece venit dinspre el o făcu să i se facă pielea ca de găină. Se acoperi repede cu prosopul ce era cam îngust. Ușa se închise la loc.

— Îmi pare rău, dar nu era încuiată! se auzi vocea lui Patryk de pe coridor.

— Dar nici nu există cheie! strigă ea și se șterse repede.

Își înfășură prosopul pe partea superioară a corpului și în oglinda aburită verifică dacă el îi

acoperea toate părțile sensibile ale trupului.

— Am terminat, puteți intra!

Deschise cu grijă ușa și îl privi pe Patryk în față. Privirea îi era plină de căință. Și el își înfășurase peste coapse doar un prosop pestriț. Avea un bust musculos și antrenat. Pieptul lat îi era acoperit cu păr negru.

Parcă și el o măsura pe ascuns.

— Vă duceți la culcare? întrebă el în timp ce schimbau locurile, moment în care se atinseră fugitiv.

Ea ezită cu răspunsul.

— Nu a fost cu intenție, o asigură el repede și păru că roșește.

— Am senzația că nu am dormit de câteva zile.

— Vă trezesc eu mâine devreme, promise Patryk în camera de baie, în timp ce ea începuse să tremure pe coridor.

Helen își trase mai mult prosopul peste sâni.

— Mulțumesc, spuse ea, și îi zâmbi.

— Nicio problemă.

— Mă refer și la faptul că mă ajutați în privința fiicei mele.

— Tot nicio problemă, rosti Patryk cu același zâmbet cald. În definitiv, și dumneavoastră mă ajutați.

Helen dădu din cap.

— Credeți-mă, totul va fi bine.

El întinse mâna pentru a-i atinge ușor brațul.

O senzație de căldură se răspândi de la umăr către sânii ei. Totuși, involuntar își retrase brațul, așa că mâna lui Patryk căzu liberă.

— Încerc să gândesc pozitiv. Noapte bună! spuse Helen și se întoarse, ca să revină în camera ei.

Pe drum crezu că simte mereu în spate privirea lui Patryk. Fără a se mai întoarce, se strecură în cameră, se prăbuși pe pat și începu să plângă. Pur și simplu, nu își putea reține lacrimile.

36.

Washington

— Ceva nu este în regulă aici!

Millner era așezat de o parte a mesei, cu spatele spre ușă, iar de cealaltă parte stăteau Wes Keller, directorul FBI, și locțiitoarea lui, Florence Viola. După aterizarea pe Aeroportul Internațional „Ronald Reagan" din Washington, Millner sunase imediat din taxi cartierul general și, în ciuda orei târzii, solicitase o întâlnire cu Keller în cerc restrâns. Sperase înainte de toate că directorul adjunct Viola nu va fi de față și că Wes Keller îl înțelesese. Cu atât mai surprins fusese la intrarea în sala de conferințe văzând surâsul dulce-acrișor al lui Viola. Nu îi scăpase fulgerarea agresivă din ochii ei.

— Firește că nu este în regulă dacă niște americance aiurite sunt răpite și mutilate! îi scăpă involuntar lui Keller.

El era unul dintre cei mai în vârstă funcționari ai instituției, cu un chip tăbăcit de soare și brăzdat de riduri adânci. Aducea cu un cowboy și era bine-cunoscut pentru felul lui de a fi nu tocmai delicat.

— Nu la asta mă refer, vorbeam despre albine.

— Albine?

Viola îl privi iritată pe Millner.

— El tocmai vine din Brazilia, unde a fost să se informeze în legătură cu moartea albinelor. Bănuim că este vorba despre un virus.

— Un virus?

Viola se strâmbă cu dezgust. Avea până în patruzeci de ani și arăta incredibil de atractivă în fusta-pantalon, cu blazerul asortat, cu bluza albă descheiată cu un nasture prea mult. Nu exista niciun agent FBI care să nu participe cu plăcere la o supraveghere nocturnă împreună cu ea. Circulau

cele mai sălbatice zvonuri despre dibăcia ei în mânuirea cătușelor. Florence Viola era dovada vie că sexismul nu fusese stârpit niciodată, nici măcar la autoritățile FBI. Dar Millner îi cunoștea și altă fațetă.

— Nu sunt de această părere!

Zicând asta, despături ziarul *Washington Post* și îl întinse peste masă, indicând totodată imaginea albinei din titlu. Priviți fotografiile de pe prima pagină. Pocite complet. Și așa arată în tot ziarul.

Înregistră expresia de lipsă de înțelegere de pe chipul lui Keller.

— Asta ce are…

— …a face cu frumusețile noastre dispărute? completă Millner întrebarea șefului său.

Scoase din dosar prima fotografie și o puse alături de ziar. Reprezenta o porțiune de piele bronzată și tatuată cu o albină.

— Miss Alabama. I-au tatuat pe frunte o albină.

— Aceeași albină ca în *Washington Post*! remarcă Viola surprinsă.

Keller încă mai privea nedumerit ziarul și fotografia din fața lui.

— Și asta ce înseamnă? murmură el în cele din urmă și îl privi pe Millner parcă cerându-i ajutorul.

— Din cauza asta am vrut să vă vorbesc. Nu am idee. Pe de altă parte, mai este și această moarte a albinelor pe tot globul. În Brazilia am întâlnit un apicultor. El a fost de părere că virusul nu este unul obișnuit. Din punctul meu de vedere, totul conduce către ideea unei răspândiri intenționate.

— Vreți să spuneți că ne confruntăm cu un terorism biologic?

Cuvintele lui Viola camuflau o indispoziție vădită.

Millner ridică din umeri.

— Cel puțin avem de-a face cu o vastă conspirație, spuse gânditor Keller.

— De asta mă tem și eu, i se alătură Millner. Totul se leagă.

Keller ridică ziarul și trecu fugitiv prin paginile lui. La o fotografie în care persoanele arătau monstruos, se opri și o privi îndeaproape.

— Ați contactat *Washington Post* pentru a afla ce s-a întâmplat acolo?

— Venind încoace, am vorbit cu redactorul-șef competent, un bărbat cu numele Levin. Era foarte suspicios și la telefon nu a vrut să spună mai mult. Totuși, se pare că este vorba despre un virus.

— Încă un virus?

Privirea lui Millner se opri asupra lui Viola. Termenul „virus" părea să o neliniștească foarte mult.

— Un virus informatic. Se pare că a atacat sistemul computerizat al ziarului sau al tipografiei, nici ei nu știu încă sigur. Dar *Washington Post* nu este unicul ziar atacat. Există numeroase alte trusturi de presă și reviste la care de sub tipar au ieșit doar prostii. Nu toate exemplarele au avut de suferit, ci doar ultimele tipărituri ale ediției. Unii au observat înainte ca tipăriturile să ajungă pe piață, alții nu. La *Washington Post* nu s-a putut reține la timp tot tirajul.

— Asta ce porcărie mai este? Un atac global la… la ce, mai exact? Și de ce tocmai albinele? întrebă Keller lovind cu palma în tăblia mesei, ceea ce o făcu pe Viola să tresară lângă el.

— Au albinele, în vreo cultură ori în vreo religie, o semnificație pe care nu o cunosc? continuă Keller, frecându-și palma.

— Ar trebui să cereți cuiva să se intereseze, răspunse sec Millner.

— Și trebuie să stabilim care este amploarea. Probabil că mai sunt cazuri de genul ăsta, zise Viola arătând spre hârtiile de pe masă, apoi continuă: Până acum nu am putut stabili o logică a lucrurilor.

— Exact. Avem nevoie de o echipă specializată: profileri, experți IT… aprobă Keller.

Millner simți că tensiunea acumulată de el în timp ce venea încoace se diminua încet. Prin reacția celor doi directori se simțea confirmat în evaluarea situației făcută de el. Doar nu îi soliciți directorului FBI o discuție personală dacă nu vii cu ceva important. Și această chestiune părea să fie suficient de importantă.

— Cât de rea este problema cu albinele? vru Viola să afle.

— Albert Einstein ar fi spus cândva că, dacă albinele ar dispărea de pe glob, omul va mai avea de trăit încă patru ani, răspunse Millner, urmărind reacțiile.

Cum era de așteptat, Viola căscă gura înspăimântată. El făcu o pauză mai lungă, pentru ca adjuncta să sufere puțin.

— Nicio grijă, profeția lui Einstein este puțin cam exagerată. Însă, oricum, vor exista urmări grave pentru multe regiuni ale lumii din cauza extincției albinelor. Fără albine nu există plante. Și fără plante, hrana se va împuțina. Este simplu. Avocado, cireșe, pepeni, kiwi. Nu va mai exista treizeci la sută din hrana noastră, nu va mai exista dacă mor albinele. După un studiu mai nou, treizeci la sută din alimentele noastre le datorăm polenizărilor făcute de albine. Ne-ar amenința deci niște pagube economice enorme. Polenizarea realizată de albine este apreciată anual la trei sute unsprezece miliarde de euro. Cu greu îmi pot imagina ce urmări catastrofale ar avea exterminarea albinelor pe întreaga planetă.

Un moment în încăpere domni liniștea. Bâzâitul instalației de climatizare îi aminti lui Greg Millner de zumzăitul unei albine și se întrebă dacă și ceilalți gândeau la fel ca el. Era un moment potrivit pentru a-i fi clarificat rolul.

— Acum ce să fac? rupse el tăcerea.

— Concediu, răspunse ea din pușcă Viola și pe fața ei se strecură un zâmbet.

— Concediu? întrebă Millner, căruia nu îi venea să creadă.

— Ne poate fi util, Florence. A descoperit totul, interveni Keller.

— Wes, nu uita că a fost suspendat, șuieră ea și îi aruncă lui Millner o privire piezișă, ca și cum ar fi sperat că Greg nu îi auzise spusele, cu toate că stătea exact în fața ei.

— Dar el nu a făcut nimic, ripostă iritat Keller.

— Ce înseamnă asta, Florence? se amestecă Millner în discuție.

Evident că Viola numai asta așteptase.

— Greg, după… pauza dumitale ai înregistrat un… start fulgerător. Mexic, São Paulo, Washington. Asta de acum este o urmă prea importantă. Ia-ți câteva zile de concediu, pe urmă prezintă-te la serviciu. Sunt îngrijorată doar de… cum să-i zic? De sănătatea ta?

Cu toate că vorbele lui Viola sunau împăciuitor, ea îl scruta atent.

Millner simțea că îl cuprindea furia. Se întoarse căutând ajutor către Keller, care îl urmărea îngrijorat, însă fără a încerca să îi asigure spatele. În loc de asta începu să împăturească ziarul din fața lui. Deodată se opri, de parcă tocmai luase o decizie.

— Greg, Florence are dreptate. Las-o mai moale. Acesta pare un caz mare și va trebui să îl lași din mână. În chestiunea aceasta deja te-ai evidențiat. Ai descoperit conexiunile și lucrul acesta va fi menționat și în raportul meu. De la investigația din Brazilia, de când ai revenit la serviciu după pauză?

— De o lună.

— Ți s-au vindecat rănile?

— Ce au a face rănile mele cu acest caz? evită Millner un răspuns direct, simțind că era pe punctul de a exploda, ceea ce în acea situație era cel mai puțin recomandabil. Mă simt bine, domnule!

— Wes, există o înțelegere, îi șopti Viola lui Keller, și totuși Millner o auzi.

O clipă Keller ezită, apoi se ridică în picioare.

— Concediu! decise el ferm.

Și Viola se ridicase în picioare. Un semnal clar că discuția se încheiase.

Millner se ridică și el ca aflat în transă și se îndreptă către ușă. Keller își vârâse mâinile în buzunarele pantalonilor negri și îl urmărea încă din spatele mesei de conferințe. Viola îl privea cu o anumită dârzenie în ochi. Se sprijinea de masă, ca și cum tocmai terminase o cursă de zece kilometri.

— Ce este cu fetele? întrebă Millner.

— Dacă mai trăiesc, vor fi salvate, răspunse Keller.

— Și fără dumneata! îl completă Viola. Sau să mă exprim mai bine așa: Fără dumneata este posibil?

Millner strânse pumnii, dar se mai liniști, dădu doar din cap și ieși din încăpere.

În timp ce se îndrepta înjurând în gând spre lift, cicatricea de sub barbă începu să îl mănânce.

Știuse că Viola nu va pierde nicio ocazie pentru a se răzbuna pe el. În orice împrejurare favorabilă, până la capătul vieții lui. Cel puțin până la încheierea activității lui în FBI. Millner se uită în jur și, când fu sigur că nu îl vedea nimeni, luă două pastile din cutiuța de plastic pe care o avea totdeauna la el. Le înghiți fără apă și simți cum îi alunecau pe esofag.

Deodată, sună telefonul mobil. Pe display scria *Keller*.

— Millner? auzi el vocea șefului. Ești deja pe drum spre concediu?

— Foarte glumeț. Sunt la lifturi. Florence nu îmi poate ierta chestiunea din Brazilia.

— O va face, crede-mă. Însă mai întâi fă-ți concediul.

Lui Millner îi stătea răspunsul pe limbă, dar se reținu.

— Aș avea un prim țel al concediului tău: zboară la Londra în cazul „virusul Weisz” și vorbește cu ei despre virusul pentru computer.

Millner nu își credea urechilor pentru „n”-a oară în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Nu v-am înțeles exact, domnule.

— Oficial, ești în concediu. Neoficial, ești mai departe omul meu pe front. Chiar crezi că renunț la tine pentru un caz atât de important?

— Totuși, abia ați spus că…

— Florence Viola este ca un microfon viu. În câțiva ani va sta pe scaunul meu, și asta nu pentru că o susțin eu. Și trebuie să fiu atent. Președintelui îi plac picioarele ei lungi. Mă înțelegi?

Un sunet scurt anunță sosirea liftului.

— „Weisz Virus”? Nu este firma miliardarului dispărut de câteva săptămâni?

Citise în ziare despre dispariția fără urme a întemeietorului firmei.

— Se poate, dar oricum acesta nu mai are de mult firma. Sunt cei mai buni în materie de viruși ai computerelor. Adresează-te lui Michael Chandler. Îl cunosc din proiectele mai vechi. Un om bun. Îl voi informa că îl vei vizita.

— Sunt deja pe drum.

Millner intră în liftul gol.

— Și nu îți uita slipul, îl mai auzi el pe Keller înainte ca legătura să se întrerupă.

37.

Coyuca de Benítez

Sticla din fața lui era aproape goală. Privea fix viermele care înota pe fundul ei. Părea complet întreg. Dacă l-ar scoate din sticlă, probabil că va trebui să admită că va începe să se târască. Dar viermele era un mort viu, un cadavru alcoolizat, a cărui soartă era de mult pecetluită. Ca și soarta lui.

În primele zile petrecute în Mexic, se gândise să își administreze puțin din Propofolul descoperit în depozit printre medicamente, ca să poată dormi. Însă acesta era mai dificil de dozat decât Mezcalul, acel rachiu original din regiunea mexicană Oaxaca. Tocmai când voia să se transfere în țara viselor. Căldura din baraca lui era insuportabilă și îmbrăcămintea udă de transpirație i se lipea de piele. Cum s-or fi simțind fetele din ascunzătoarea aflată sub cădirea principală, înghesuite într-un spațiu atât de strâmt?

Clipocitul produs de alcool când era turnat în pahar avea asupra lui un efect oarecum liniștitor, și tocmai mai dădea un pahar pe gât. Alcoolul îi ardea gâtlejul, ba chiar și stomacul. Ori era conștiința lui cea care îl devora? Focul iadului care îl mistuia pe dinăuntru?

O clipă crezu că viermele din sticlă râde de el. Dar era doar zgomotul ușii, care se deschidea încet. Așteptă să vadă fața rotundă a lui Tico, paznicul, care, dacă nu era deosebit de deștept, era măcar OK. Cu atât mai mult îl surprinse faptul că diavolul în persoană era cel care intră. Strâmbătura care de la prima întâlnire în Mexic o diagnosticase ca o paralizie masivă a mimicii faciale în cazul de față era declanșată de arsuri grave. Împreună cu pielea plină de cicatrice, mimica imobilă acționa ca o mască. Ultima dată când îl văzuse, era încă un

bărbat impozant, chiar chipeș. Și chiar dacă auzise de accidentul acestuia, Rahmani nu își putu ascunde complet oroarea la vederea lui.

Bătrânul închise ușa în urma lui și cu pași măsurați se îndreptă către el, pentru a se așeza pe scaunul din fața sa. O masă, două scaune, un suport vechi din sârmă ce trebuia să se cheme pat, un lavoar și un closet reprezentau tot mobilierul din încăperea fără ferestre.

— După cum observ, ați găsit o cale să vă aranjați, dr. Rahmani.

Vorbele fură însoțite de un ușor șuierat.

— Să mă aranjez? se miră el, deoarece o asemenea afirmație imbecilă era tocmai ce mai trebuia pentru ca sub influența alcoolului să se înfurie. Asta este rețeta dumneavoastră secretă de a face lucruri atât de abominabile? Să mă aranjez? Dumneavoastră vă aranjați cu așa ceva?

Scuipă cu dispreț pe podea și privi fața imobilă a interlocutorului său, care doar clătină din cap.

— Doar nevinovații trebuie să se aranjeze. Eu, dimpotrivă, nu găsesc necesar să mă acomodez. Doar modelez.

— Dumneavoastră modelați?

Dr. Rahmani nu își putu ascunde un zâmbet disprețuitor. Era prea beat pentru asta. Apucă sticla și își umplu iar paharul. Viermele rămase complet pe uscat.

— „Modelare” denumiți asta? continuă doctorul. Masacrarea unor fete nevinovate? Sunteți nebun! O creatură demnă de compătimire! Nu mai bună decât acest vierme din sticla asta.

El putea să fie silit să facă lucruri oribile. Dar nu și să fie amabil. Cel puțin așa spera. Însă grija lui se dovedi neîntemeiată, ba chiar vorbele lui părură să îl amuze pe nebun.

— *Aegiale hesperiaris,* dr. Rahmani. *Aegiale hesperiaris.*

— Asta ce mai vrea să însemne?

— O omidă. Ceea ce se află în sticla din fața dumneavoastră este o omidă, nu un vierme. Vedeți, acolo unde dumneavoastră vedeți doar un amărât de vierme, eu recunosc omida. Acolo unde dumneavoastră vi se pare că se află sfârșitul, eu văd începutul a ceva nou.

— Despre ce mama dracului vorbiți?

Lui îi zbârnâiau urechile din cauza alcoolului.

— Poate că puțin chiar sunt ca omida asta, fiindcă, spre deosebire de dumneavoastră, sunt gata să evoluez. Văd existența noastră doar ca pe un permanent stadiu intermediar.

Dr. Rahmani privea fix insecta din sticlă. Dacă o examina atent, pielea ei decolorată, ca din gumă, semăna cu fața arsă a interlocutorului său. Apucă paharul și trase o dușcă, pentru a îndepărta și gândul acesta.

— De ce le faceți asta fetelor?

După ce lăsă paharul, vocea îi suna mai șterasă. Această întrebare nu necesita un răspuns superelevat. Dar pentru câteva momente dementul rămase fără replică. O dâră subțire de salivă i se scurse din colțul gurii niciodată închisă bine – tot o urmare a paraliziei feței.

— Din nou vedeți doar viermele, răspunse bătrânul cu greutate, în cele din urmă.

— Văd doar oameni cărora dumneavoastră le provocați durere!

Rahmani chiar se înfuriase. Se gândea la disperarea simțită de el în ultimele zile.

Poate că ar fi trebuit să îl pocnească în cap cu sticla, ca să se termine totul? Se gândi la Tico și la pistolul lui automat pe care îl purta permanent pe piept, însă din nou respinse ideea.

— Vă provoc cumva durere?

Șuieratul din vorbirea lui deveni mai puternic.

— Mie și acestor tinere femei!

— Vă înșelați. Breasla dumneavoastră le provoacă dureri femeilor. Și o faceți de parcă nu ar fi nimic deosebit! Dumneavoastră și cei de teapa

dumneavoastră taie zilnic sâni și vâră în ei pernuțe de silicon. Injectați otravă sub pielea unor oameni sănătoși. Îndepărtați oase din picioarele pacientelor astfel încât ele să poată încălța pantofi cu toc cui. Le rupeți picioarele femeilor tinere pentru a le lungi. Mai nou, le ciopârțiți vaginele. Meseria voastră este de a vă juca de-a Dumnezeu și de a modifica natura. Și câte dintre pacientele dumneavoastră suferă de durere după asemenea operații? Câte dintre ele mor în sălile voastre de operații ori ulterior, din cauza obsesiilor voastre de a îmbunătăți lumea, domnule doctor Rahmani?

Bătrânul se ridicase în picioare în timp ce vorbea și apoi se aplecase deasupra mesei, astfel încât Rahmani simțea în față picăturile de salivă ce zburau spre el cu fiecare cuvânt. Cu toate că era înconjurat de un nor de alcool, încet-încet deveni mai rațional.

— Faceți toate acestea doar din acel motiv, domnule Weisz? Din cauza soției dumneavoastră?

— Nu vorbiți despre ea!

Pentru prima dată părea că bătrânul își pierduse stăpânirea de sine și se ambalase peste măsură.

— Ea avea o leziune valvulară cardiacă neidentificată. Orice anestezie era ultima din viață. A fost o pură întâmplare că s-a întâmplat la noi în clinică. Au confirmat asta toți experții. De aceea am și fost achitat!

— Am spus să nu vorbiți despre ea!

Cu o mișcare bruscă a mâinii, bătrânul Weisz mătură de pe masă paharul, care se sparse cu un zgomot puternic de podea.

— Nu cred că soția dumneavoastră ar fi de acord cu ceea ce faceți dumneavoastră aici. Oricum, prin asta nu o readuceți la viață!

Bătrânul puse mâna pe sticlă și Rahmani crezu că o va expedia și pe ea pe podea, dar brusc Weisz se potoli. De parcă ar fi simțit o durere fulgerându-l, se opri și apoi căzu pe scaunul său. Mai ținea

încă în dreptul ochilor sticla goală și contempla de aproape omida de pe fundul ei.

— Corect, nu va mai învia, spuse Weisz clătinând trist din cap, în vreme ce sticla convexă îi făcea ochiul stâng de două ori mai mare decât în realitate. Ce credeți, ei omoară omida înainte de a o arunca în alcool ori o vâră vie în sticlă, unde se îneacă groaznic?

— Ce? Nu am idee.

— Și dacă trebuie să fie omorâtă înainte, există cineva care întreaga zi nu face altceva decât să ucidă omizi? Cum o face?

— Domnule Weisz, nu știu. Dar mă gândesc serios la faptul că aveți nevoie de ajutor!

— Ajutor?

Weisz puse cu grijă sticla pe masă și continuă să o privească. Doar un moment, în ochii lui apăru o urmă de tristețe. După care reveniră fulgerările agresive care îi atrăseseră atenția lui Rahmani de la prima lor întâlnire.

— De fapt, am nevoie de ajutor, doctore. Și anume de ajutorul dumneavoastră!

Puse pe masă două bilete scrise înghesuit.

— Asta ce este? întrebă suspicios Rahmani.

— Citiți!

Biletele conțineau mai multe paragrafe numerotate. După fiecare număr era scris cuvântul Miss, apoi apărea denumirea unui stat federal.

— Asta ce este? repetă Rahmani întrebarea, cu toate că aflase deja răspunsul.

— Planificarea următoarelor operații. Începând de acum veți opera de două ori pe zi. Să arătăm că am dobândit puțină creativitate în creație. Am dezvoltat idei proprii fiecărei fete, luând în considerare fizionomia proprie. Să avem în vedere să subliniem ce are fiecare deosebit de frumos. Noi trebuie… cum ar trebui să spun? Să caricaturizăm. Înțelegeți? Este foarte important să reușim!

Pe doctor îl trecură nădușelile. Își aruncă privirea pe textul scris de mână, cu litere înclinate

mult spre dreapta. Ceea ce citi îi făcu pielea ca de găină.

— Sunteți bolnav! izbucni el. Ce înseamnă toate astea? De ce faceți asta? Răzbunare pentru moartea soției dumneavoastră? Este vorba de bani pentru răscumpărare? Am crezut că sunteți un om bogat. Sau vreți doar să mă distrugeți?

Weisz îl fixa cu privirea în tăcere.

— Sunt totuși medic. Am rostit jurământul lui Hipocrate. Nu pot să fac asta, exclamă Rahmani sărind în picioare și aruncând biletele. Faceți ce vreți. Din partea mea răspândiți înregistrarea video cu mine. Ce o să fie? Eu cu pantalonii dați jos? Pe cine interesează? Am terminat! Ori pe urmă mă omorâți? Între timp mi-a devenit indiferent. Faceți-o! Cel mai bine acum și aici!

Simțea că, tot gesticulând cu mâinile atât de agitat, își va pierde curând echilibrul.

Weisz luă biletele și le netezi fără să bage în seamă accesul de furie al doctorului. Apoi se ridică tot atât de calm cum intrase cu câteva minute în urmă în încăpere.

— Bine, atunci procedăm așa: arătăm lumii înregistrarea video cu dumneata și cu micul prieten de jos, iar operațiile pe fete le voi face eu însumi.

Și se întoarse ca să plece.

— Nu puteți face asta! Nu aveți nicio experiență. Veți omorî fetele dacă faceți ce este scris pe bilete!

Reveni pe scaunul pe care șezuse mai înainte.

Weisz se opri în ușă.

— Atunci, faceți ce trebuie să facă un medic și salvați viața fetelor operând în locul meu. Nu corespunde asta cu jurământul lui Hipocrate?

Rahmani simți că i se face rău.

— Sunteți Satana! strigă el și constată consternat că sughița.

Va trebui și să vomite. Nici el nu era în mod sigur un sfânt, pe vremuri nu fusese un mofturos când i se ivise ocazia. Știa că, de fapt, ceda repede.

Dar ce se petrecea acolo era altceva. Era ceva pervers.

— Atunci, mâine-dimineață continuăm. Va sosi curând o altă fată, care nu apare pe planul acesta de operații. Nu face parte din pupezele astea și, din păcate, nu este nici în cea mai bună formă. Va trebui pentru ea să gândim un tratament special. Încă nu sunt sigur. La amputări vă pricepeți?

Rahmani se holbă la bătrân în speranța că fusese o glumă. Dar se pare că Weisz vorbise serios. Așa că îi trânti un „Nu!" furios.

— Bine, bine, nu o fi atât de dificil, replică Weisz și deschise ușa, însă mai întâi se uită la cioburile de pe podea. O să-i cer lui Tico să vă aducă încă o sticlă cu Mezcal și un alt pahar.

Ironia din vocea lui nu fu anulată nici măcar de sunetele șuierate:

— Cine știe, poate că trebuie doar să beți mai mult pentru a face deosebirea dintre un vierme și o omidă. Și dacă operați beat – cu atât mai bine!

Zgomotul ușii trântite se combină cu râsul ascuțit al bătrânului și cu horcăitul ce îi ieși din gât, când Rahmani vomă pe propriile picioare goale.

38.

Milano

— Unul dintre voi mă va trăda!

La lumina lanternei recunoscu groaza de pe chipurile celor doisprezece bărbați. Gesticulând cât mai amplu, aceștia păreau că voiau să respingă fiecare în parte bănuiala. În grupuri mici discutau despre cele tocmai auzite. Doar cel care rostise propoziția păstra o tăcere suspicioasă. Își cerceta palma răsucită în sus, ca și cum acolo ar fi găsit rezolvarea misterului. De parcă în ea ar fi putut citi care dintre discipolii lui va fi trădătorul.

Contempla calm locul acțiunii, aproape cu venerație. Efracția fusese mult mai simplă decât se așteptase. Deoarece o frescă nu putea fi furată, măsurile de siguranță nu păreau grozav de complexe. Barierele de securitate le evitase odată cu spargerea întregii zidării din colțul de est al încăperii. Trăsese cu urechea din nou în întuneric, dar nimeni nu reacționase la larma pe care o produsese silit de împrejurări. În mijlocul nopții mănăstirea era complet părăsită. El stătea de mai bine de cinci minute în fața tabloului și îl examina îndeaproape. Participase săptămânile trecute la trei vizionări, însă niciodată nu fusese atât de aproape ca în acel moment. Trecerea timpului era vizibilă peste tot. Crăpături fine străbăteau tabloul, în unele locuri culorile se desprinseseră. Nici nu era de mirare, opera avea mai mult de cinci sute de ani. Supraviețuise chiar și bombardamentelor din cel de-al Doilea Război Mondial. Până în acea zi. Greutatea celor două canistre purtate în spinare începea să îl doară. Era o nebunie pentru ce oamenii erau în stare să dea bani. Noaptea aceea va face din el un bărbat bogat. Cel puțin în mediul lui. Va scrie istorie. Își propusese ferm să cumpere

toate ziarele din următoarele două zile. Fapta lui va umple prima pagină. Imediat ce restul banilor va intra în contul lui, va rezilia contractul locuinței din vechiul bloc din Quarto Oggiaro și va pleca împreună cu familia în Sicilia, pentru a cumpăra acolo o căsuță.

Totul se petrecu simplu, până când lumina lanternei lui se plimbă peste chipul lui Iisus. Avu în fața ochilor mâinile mamei împreunate pentru închinat, vechea biserică în care tatăl lui fusese înmormântat. Credința pe care și-o pierduse în timp ce devenea adult reizbucni în el. Însă exact în momentul în care îndoielile lui amenințau să devină predominante, își aminti că fusese de mult timp părăsit de toți, ceea ce avusese efectul de a-i cârmui viața pe bune făgașe.

Lăsă jos canistrele și puse mâna pe ochelarii de protecție care i se bălăngăneau la gât. Trăgând cu putere aer în piept, porni pompa și îndreptă ajutajul către opera de artă.

Importante sunt mâinile! i se atrăsese atenția în instrucțiunile scrise. Nu vedea rostul indicației, dar se conformă cum putu. Când mirosul înțepător al acidului începu să îi ardă nările, își făcu cruce cu mâna liberă. În orice caz, nu avea voie să uite să lipească stupidul desen cu albina.

39.

Washington

Aduceți-ne fetele acasă! scria pe pancartele ținute la înălțime de demonstranți. Ceea ce dimineața târziu începuse cu un mesaj pe Facebook și cu vreo zece protestatari în fața clădirii Congresului se transformase în cursul zilei într-o masă compactă de mai multe mii de participanți. Și se ieșise pe străzi nu doar la Washington, ci și la New York, Los Angeles, chiar și în nordul îndepărtat la Anchorage, de unde provenea una dintre reginele frumuseții răpite.

Piet Lindström cu cameramanul și cu tehnicianul lui de sunet intervievase deja dimineața unii dintre demonstranții agitați, apoi urmărise fascinat, dintr-un loc mai înalt, cum mulțimea celor indignați creștea de la oră la oră, precum un aluat cu drojdie. Dar acesta nu era singurul lucru ce îl fascina pe el, care ieșise cu un reportaj de patruzeci și cinci de minute în știrile de seară într-o emisiune recepționată în întreaga țară. Dacă în primele ore se manifestase exclusiv pentru americancele răpite în Mexic, și contra evidentei inactivități a autorităților americane, ulterior alături de bannerele și panourile cu *Aduceți-ne fetele acasă*! apăruseră și alte solicitări, care îl surprinseseră: *Terminați cu nebunia frumuseții*! – scria pe o pancartă ținută sus de o femeie, care nu participase la niciun concurs pentru Miss. *Cine vrea să fie frumos trebuie să sufere*?, *Fuck beauty*! ori *Fără alegeri pentru Miss nu ne va durea capul*! citi el.

— Filmează acolo! îi strigă el cameramanului și arătă către un grup de cinci tinere care pentru acest protest scoseseră la iveală costumele de Halloween.

Câteva purtau măști de monștri, altele îmbrăcaseră chiar costume ce le dădeau aspectul oamenilor din imaginile de groază datorate actualului virus al computerelor. Însă toate țineau o pancartă pe care scria: *Noi toți suntem monștri*! Iar dedesubt: *Terminați cu deghizarea*!

Piet clătină din cap nevenindu-i să creadă, când deodată, dintr-un grup de tineri purtând pe față măști chirurgicale, zburară obiecte în direcția polițiștilor care realizau un cordon protector între demonstranți și clădirea Congresului. Piet îl bătu pe umăr pe cameraman și acesta orientă imediat camera de luat vederi într-acolo.

Abia când privi mai atent, Piet își dădu seama cu ce se arunca în polițiști: ustensile pentru machiaj. Mai mulți polițiști călare intervenira cu bastoane în rândul provocatorilor de dezordine, ceea ce conduse la noi agresiuni și un concert de fluierături în rândul celorlalți demonstranți. Piet simți că atmosfera amenința să se deterioreze.

Se uită la ceas, luă microfonul și se amestecă între demonstranți.

— Ceea ce a început ca o manifestație de solidaritate cu fetele răpite în Mexic s-a transformat în ultimele minute într-o manifestație ce ne privește pe toți. Ceva ce de secole marchează societatea noastră mai mult decât orice alt fenomen. Ceva ce până acum putea fi numit lubrifiant al unei societăți în funcțiune, vestigiu al evoluției și rudiment al comportamentului nupțial la animale. Un ideal omenesc fără de care curajoasele noastre eroine nu ar fi plecat în Mexic, unde au căzut victime ale unui atac laș. Un fenomen, o fantomă vânată de fiecare dintre noi, în felul nostru. Ceva la care tinde fiecare pentru sine, iar când natura nu o permite, măcar vrem să o posedăm, fie doar prin căsătorie ori medicină modernă: frumusețea.

Făcu un pas în lături, pentru a oferi câmp liber camerei asupra tumultului din spatele lui, unde

între timp se purta o luptă între polițiști și demonstranți, susținută cu pasiune de ambele tabere.

Piet mai așteptă câteva secunde înainte de a striga:

— *Cut*!

Încă patruzeci de minute până la intrarea în emisiune.

40.

Skierniewice

— Ați dormit bine?

Patryk se așeză alături de Helen pe bancheta din spate a mașinii. Era foarte devreme și prin portiera deschisă intra aerul rece al dimineții, care o făcea să tremure.

— Nu am închis un ochi. Patul era tare ca piatra și…

Ea se opri din vorbit.

— O găsim. Astăzi, rosti Patryk cu convingere.

Helen dădu din cap.

Avertizorul de distanță piui puternic când Ralph, șoferul, ieși din curte cu spatele înainte.

O vreme niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

— După toate cercetările dumneavoastră, care este rezultatul final referitor la frumusețe? Mă refer la aspectul profesional, curmă brusc liniștea Patryk Weisz.

Helen avu nevoie de câteva clipe pentru a se concentra asupra întrebării.

— Care este opinia dumneavoastră? întrebă el, comportându-se ca și cum această chestiune l-ar fi preocupat deja de mult timp. Frumusețea este ceva bun ori ceva rău?

Tonul serios al cuvintelor lui o irită pe Helen.

— Nu știu… La institut nu gândim în aceste categorii… Ar fi de parcă m-ați întreba dacă vremea în sine este ceva bun ori ceva rău.

— Mai exact, ce face o neuroesteticiană?

— Neuroestetica este alcătuită din mai multe domenii. Psihologia constatării, anatomia funcțională, biologia evoluției și neurologia. Eu sunt neurolog. La institut încercăm să aflăm ce se petrece în creier atunci când noi, oamenii, receptăm ceva ca frumos. Respectiv, senzația de

frumos la privirea unei opere de artă sau doar a unei fete frumoase. În acest scop folosim tomografia de rezonanță magnetică nucleară, cunoscută mai curând ca RMN. Cu ajutorul ei se poate vedea ce se petrece în creier. Cunoaște-ți acele tuburi mari în care suntem vârâți pentru cercetare.

Patryk dusese degetul arătător la bărbie și o asculta cu atenție.

— Da, le știu. Deci se poate spune că studiați cum acționează frumusețea asupra creierului omenesc?

Helen confirmă.

— Ați scris și o carte? Cum se numește ea? *Arta frumuseții*?

— *Frumusețea și arta.* Arta se oferă să cerceteze frumusețea. Artiștii încearcă de milenii să exprime prin opere de artă ceea ce simt ei și ceilalți oameni ai vremii lor ca frumos. Uitați-vă la colecția tatălui dumneavoastră.

— Cartea dumneavoastră a fost pe lista bestsellerurilor, remarcă Patryk Weisz.

— Și încă mai este. Tradusă în douăsprezece limbi. Tema frumuseții este un concept global. Sau mai exact spus întrebarea „Ce este, de fapt, frumusețea?”

— Și mai consiliați și NBC în legătură cu un serial TV pe tema frumuseții…

— Toate acestea le-ați găsit despre mine pe internet?

Helen simțea că i se urca sângele la cap.

— Da, trebuie doar să tastați numele dumneavoastră. Sunteți un adevărat corifeu în domeniul cercetării frumuseții!

— Sună de parcă aș fi bătrână, replică Helen și zâmbi încurcată.

De fapt, nu o deranja să fie comentată astfel. În anii care au trecut muncise din greu pentru reputația ei.

— Și de aici și creierul?

Helen îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mă refer la tatuajul de pe… hm… știți dumneavoastră. L-am văzut ieri, când ne-am întâlnit în baie.

Helen zâmbi.

— Mai bine decât niște coarne de cerb!

— Evident, dumneavoastră sunteți neurolog, dar din cauza asta nu trebuie să vă tatuați neapărat un creier. Mă gândesc la ce ar trebui atunci să își tatueze un ginecolog ori un proctolog…

La remarca asta ea izbucni în râs.

— Și, în plus, un creier nu este deosebit de sexy, se completă Patryk. Ce bărbat își dorește o femeie cu două creiere…

El încerca, evident, să o destindă și pentru asta ea îi era recunoscătoare.

— Nu subestimați senzualitatea unui creier, adăugă Helen. Este un organ fascinant. Centrul a tot. Nici măcar sexul nu ar funcționa, în cazul în care creierul nu ar furniza excitația corespunzătoare…

— Răspunsurile dumneavoastră sunt permanent mult prea raționale.

Patryk arăta bine când glumea. Dinții lui de un alb perfect sclipeau când râdea.

— Puteți să nu gândiți mereu logic? De ce nu v-ați tatuat niște fluturi? adăugă el.

— Cine spune că nu am făcut-o? răspunse Helen aruncându-i o privire misterioasă.

Pentru o clipă, Patryk se lăsă păcălit, apoi râseră împreună. Dar imediat ea se simți cu conștiința încărcată: Madeleine dispăruse, cum de mai putea ea glumi și râde?

— Nu, ca să fim serioși: cum a ajuns o femeie atât de drăguță ca dumneavoastră să se ocupe de creiere? întrebă Patryk, după ce el însuși adoptă un ton sobru.

— Asta ce fel de întrebare este? se arătă ea indignată, înseamnă că femeile frumoase nu se pot ocupa de teme dificile ori pretențioase?

— Nu, doar…

Patryk se simți vizibil stânjenit. Ea îi puse mâna pe braț, ca să îl mai liniștească.

— Nu vă faceți probleme, nu sunteți singurul cu această părere, îl asigură ea, retrăgându-și mâna de pe braț și pe urmă continuând: Iată unul dintre motivele pentru care am ales neuroestetica. Nu este surprinzător câte prejudecăți sunt legate de presupusa frumusețe? Cine este frumos nu trebuie să fie deștept. Iar cine este ager la minte nu este frumos. Știați că viața oamenilor frumoși este mai ușoară?

Patryk se destinse din nou.

— Până acum am crezut că viața oamenilor bogați este mai ușoară…

— Se poate. Însă realitatea este următoarea: cine este frumos este preferat, și nu numai la alegerea partenerului. Totul începe de la grădiniță, când este vorba de atenția acordată de educator, și se încheie cu alegerea profesiei. Oamenii pe care majoritatea îi consideră frumoși sunt preferați la angajare și avansează mai rapid decât cei care nu corespund criteriilor curente de atractivitate.

— Nu totdeauna este așa.

— De ce?

— Vorbesc în calitate de fiu al unui miliardar, din proprie experiență. Indiferent dacă ești bogat ori dacă, potrivit teoriei dumneavoastră, ești frumos, trebuie să performezi mai puțin. Să știi și să lupți mai puțin. Cineva care nu este bogat ori cineva sărac sau respingător poate realiza ceva dacă el convinge prin calitățile lui. Cred că prejudecata că oamenii frumoși sunt mai puțin inteligenți decât cei mai puțin frumoși are ceva adevărat în ea. Fiecare trebuie să vadă cum celălalt poate convinge.

Helen ridică surprinsă capul.

— Deoarece dumneavoastră sunteți frumos și bogat, aveți niște opinii foarte înțelepte.

Patryk zâmbi jenat și cu pumnul simulă o lovitură prietenească.

— Au fost timpuri în care, într-adevăr, în locul creierului mi-aș fi tatuat un fluture, continuă ea. Înainte de a fi studiat neurologia, am fost fotomodel.

Patryk ridică mirat din sprâncene.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Și nu sunt chiar atât de respingătoare, îl contră ea.

Patryk afișă un zâmbet obosit.

— Nici nu cred asta. Totuși, este o contradicție crasă. Model și neurolog!

— Asta așa este, îi dădu Helen dreptate. Pare aproape metaforic. Înstrăinarea de aspectul extern în favoarea aspectului intern.

Cei doi schimbară o privire în care se citea recunoașterea mutuală. Cel puțin lui Helen i se păru așa.

— Am încercat să mă descurc și fără banii tatălui meu, zise Patryk. Să îmi croiesc drum singur.

— Și?

— Nu a mers, răspunse el și privirea i se întunecă.

Helen așteptă un moment explicații și când acestea întârziară, ea insistă:

— Vreți să vorbiți despre asta?

Patryk clătină din cap și privi afară.

— În curând ajungem la aeroport, spuse el.

Helen se întrebă de unde știa el asta. Priveliștea de dincolo de fereastră era aceeași ca în urmă cu cinci minute. În timp ce ogoarele și dumbrăvile se succedau, ei priveau în tăcere.

— După dispariția tatălui meu, îmi pot imagina cum este când fiica minoră dispare. Totdeauna când se înnoptează îmi zugrăvesc în minte cele mai rele scenarii cu ceea ce ar fi putut să pățească tatăl meu, întrerupse Patryk liniștea.

La fel i se întâmpla și ei. Odată cu întunericul, o cuprindeau temerile cele mai negre, iar la apariția zorilor îi renășteau speranțele că o va putea strânge în brațe pe Madeleine chiar înaintea apusului de soare.

— Poate că totuși ar fi trebuit să cooperăm cu poliția, își exprimă Helen un gând care o ținuse trează noaptea trecută. Doar nu avem nimic de ascuns.

— Tatăl meu este dat dispărut de șase săptămâni. Credeți că poliția a întreprins vreo încercare serioasă de a-l găsi sau că a aflat ceva?

Ea sesiză amărăciunea din vocea lui.

— Poate că în cazul unui copil dispărut alta ar fi situația.

— Poate, replică Patryk. Oricum, experiența mea de viață îmi spune că niciodată nu trebuie să te bazezi pe altul. Cine știe, probabil că fiica dumneavoastră ar fugi dacă ar zări o grămadă de polițiști cu priviri pătrunzătoare așteptând-o. Nu uitați că ea este o fugară. Noi știm unde se află ea, de aceea cel mai bun lucru este să o căutăm acolo singuri, fără ajutoare.

Suna logic.

Helen căută în buzunarul pardesiului, de unde scoase fotografia lui Madeleine, pe care o smulsese de pe peretele casei lui Pavel Weisz. Mai citi o dată însemnarea: *Madrid: Aluseo Nacional del Prado, ML.*

— Ce semnificație are acest ML din coada denumirii muzeului? întrebă Patryk, care pentru orice eventualitate mai citise o dată scrisul de mână.

— Mona Lisa, îi scăpă involuntar lui Helen.

— Mona Lisa? Credeam că este la Luvru, în Paris…

— *Mona Lisa del Prado.* O copie perfectă a originalului. Ea este la muzeul Prado, dar recent a fost recunoscută ca opera geamănă a originalului *Mona Lisa.*

— Operă geamănă?

— Tocmai am citit despre asta. Se pleacă de la faptul că a fost pictată în același timp cu originalul. Probabil de către un elev al lui Leonardo da Vinci.

— Hm… murmură Patryk.

O vreme păstrară tăcerea, dar harababura din capul lui Helen nu se diminuă.

— Nu pricep nimic. Madrid, *Museo del Prado, Mona Lisa,* tatăl dumneavoastră. Ce au toate acestea în comun? întrebă ea în cele din urmă.

— Oare vor să se întâlnească la acel tablou? La *Museo del Prado*? Un astfel de muzeu este mare; cel mai bine ar fi ca punctul de întâlnire să fie un tablou celebru.

— Lipsește doar ora…

Helen căzu pe gânduri.

Spera ca Patryk să aibă dreptate. Atunci ar exista șanse de a o întâlni acolo pe Madeleine. La nevoie vor petrece întreaga zi în muzeu, până când va apărea copila.

De abia în acel moment o cuprinse din nou durerea pătrunzătoare care se manifestase în seara anterioară, închise ochii și își trecu mâna peste față. Pentru o fracțiune de secundă speră că se va trezi din acest vis urât în apartamentul ei din Boston. Însă când deschise ochii se afla tot în Bentley, privind un câmp de porumb polonez, care defila dincolo de geamurile mașinii.

— Sper că tatăl meu și fiica dumneavoastră ne vor putea explica totul, zise Patryk în încercarea zadarnică de a pleda pentru încredere.

Brusc, pe Helen o cuprinse o oboseală grea ca plumbul. Pe telefonul ei mobil nu erau noutăți, nici apeluri. Epuizată, își rezemă capul de tetieră. Și Patryk se așeză mai comod alături. Ea se întoarse și privi pe geamul din partea ei.

Ce avea Madeleine cu bătrânul Weisz? Era absurdă însăși ideea că ei se cunoșteau. În definitiv, Madeleine se afla închisă într-o clinică, fără posibilitatea de a face noi cunoștințe. Pe de

altă parte, ea și Madeleine se cam înstrăinaseră în ultimul timp și acest gând o duru. Avea mai demult senzația că nu mai știa ce o preocupa pe fiica sa. Internarea lui Madeleine în clinică fusese din punctul de vedere al lui Helen o declarare a stării de faliment a ei ca mamă. Și niciodată nu putuse să-și înlăture bănuiala că și Madeleine vedea situația tot așa.

Senzația de înstrăinare debutase în mod surprinzător în perioada în care Madeleine și ea se apropiaseră. După moartea mamei sale, Helen a fost nevoită să se ocupe de Madeleine. Mai întâi optase pentru un program de lucru redus la institut și apoi, brusc, mama și fiica se aflau după-amiaza în apartament împreună, petrecând una cu alta mai mult timp decât o făcuseră vreodată. Helen nu știa dacă înstrăinarea asta se datora ei, pentru că, dacă era sinceră, îi lipsea laboratorul. Sau de vină era Madeleine, aflată la pubertate, și care se simțea stânjenită de brusca apropiere a mamei. Era vremea în care începuseră să se certe permanent. Și când Madeleine slăbise fără ca Helen să fi remarcat inițial.

Cureaua mai largă la pantaloni a dat-o pe seama creșterii accelerate. Perioadele în care Madeleine și le petrecea închisă în baie le considerase la început ifose de adolescentă. Helen fusese alături de ea, și totuși departe. Dar nimic și nimeni nu o avertizase cu privire la boală. Au urmat zilele în care Madeleine nu venea acasă după școală și când își petrecea timpul liber cu prietenele. Helen fusese aceea care trăia cu senzația că fusese părăsită. Se simțise aproape recunoscătoare când departamentul Personal o pusese să aleagă între a lucra din nou cu normă întreagă, ca șef de proiect, ori a părăsi institutul. Fără mustrări de conștiință, se reîntorsese la institut, cu ferma convingere că Madeleine nu mai avea nevoie de ea. La acest gând, Helen simți din nou o durere în suflet.

Cu coada ochiului îi aruncă o privire lui Patryk.

Acesta ședea la locul lui, cu ochii închiși. Părea drăguț. Obraji netezi, buze pline. În părul lui se distingeau câteva onduleuri. I se părea un tinerel care își pierduse tatăl. Această imagine o liniști cumva și pentru un moment își dori ca toți să fie copii. Omuleți fără responsabilități și fără griji serioase. Dincolo de bine și rău. La termenul „rău” tresări speriată, de parcă îi amintea de ceva îngrozitor. Durerile din tâmple îi redeveniră insuportabile.

41.

Londra

Millner se simțea ca un virus care, cu toate măsurile de siguranță luate, pătrunsese în clădirea „WeiszVirus”. Centrala firmei se afla într-o clădire fără culoare din cartierul londonez Wimbledon. După vizita la cartierul general al FBI plecase direct la aeroport și reușise să prindă ultimul zbor direct. La Londra, timpul era cu cinci ore înainte, așa că ajunse acolo când se iveau zorile. Supraapreciindu-se enorm, închiriase la aeroport o mașină, în ciuda circulației pe stânga, și căutase la început fără succes adresa firmei „WeiszVirus”. Caz tipic de așteptare neîndeplinită. Acolo unde bănuise o clădire modernă de birouri, ceva asemănător unei nave spațiale, se afla doar un bloc din beton cenușiu, nu mai mare decât un autobuz cu etaj. Doar nenumăratele camere video și ușa de la intrare care semăna în mod suspect cu cea de la un tezaur îi spuneau lui Millner că nimerise bine.

În timp ce căuta zadarnic o sonerie, se auzi brusc un zumzet și ușa se deschise către exterior, ratându-l la un fir de păr distanță. Și din nou așteptările îi fură înșelate: în interiorul clădirii se părea că nu exista o recepție și nici birouri. În locul lor a fost întâmpinat de o podea cenușie din ciment, pereți goi din beton și, la nici doi metri de la intrare, de un punct de control asemănător celui din aeroporturi. Un grup de patru bărbați în uniforme, cu care nu ar fi vrut să aibă dispute, îl împresură și începu să îl cerceteze cu priviri suspicioase, de parcă era primul vizitator care găsise vreodată drumul până acolo.

Cel mai scund dintre cei patru tipi, care era și cel mai robust, dispăru cu legitimația de serviciu a lui Greg mai mult de cinci minute într-o încăpere

alăturată. Millner tocmai începuse să își facă griji, când bărbatul reapăru cu o mină serioasă și îi confirmă ceea ce el deja știa: că domnul Chandler îl aștepta.

Pe când Millner încă mai medita asupra răspunsului la întrebarea cum și unde îl va primi domnul Chandler în această cutie de conserve, în peretele din spatele lui se deschise o ușă de lift și curând Millner se afla la vreo douăzeci de metri – aprecia el – sub pământ. „WeiszVirus” acționa în subteran. Asta explica structura supraterană sărăcăcioasă.

Ușile liftului se deschiseră și paznicul care îl însoțea îl conduse printr-un gang lung. Trecură prin încăperi lipsite de ferestre în care Millner observă rafturi ticsite cu hard disk-uri. În aer se simțea izul electronicii funcționând din plin. La fiecare câțiva metri drumul le era barat de uși din sticlă, pe care paznicul le deschidea cu o cartelă de acces.

În cele din urmă, ajunseră în fața unei uși de birou pe care scria scurt *M.C.* Michael Chandler, interpretă Millner inițialele, și după scurt timp strângea mâna unui băiat deșirat abia trecut de douăzeci de ani, mână pe care o simți moale și transpirată. În timp ce Millner își ștergea pe ascuns mâna pe costum de sudoarea interlocutorului, privi în jur în micul birou.

El mai văzuse mese pe care se aflau mai multe monitoare, la FBI asta deja era o dotare standard. Însă în acel birou numără nu mai puțin de douăsprezece monitoare, dintre care cele mai multe se aflau pe peretele spre care era orientată masa. Pe toate alergau coloane de cifre, ca și noțiuni și prescurtări pe care nu le mai văzuse niciodată. „Probabil un limbaj de programare”, chibzui el.

— Din păcate, nu vă pot oferi un loc, domnule Millner. Aici, jos, nu suntem angajați pentru vizite. Dacă doriți, vă puteți așeza pe biroul meu.

Chandler dădu la o parte cu brațul câteva pahare goale din plastic pentru cafea și o cutie mare de pizza, creând astfel un loc liber exact atât cât să se poată așeza Millner.

— O băutură energizantă? întrebă Chandler și deschise un mic frigider aflat lângă ușă.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Millner, îi aruncă acestuia o doză și își desfăcu și el una, din care luă o înghițitură bună. Se duse apoi agale la scaunul lui, care lui Millner îi amintea de cele din cabina de comandă de pe nava spațială Enterprise, se lăsă pe spătar și îl privi așteptând.

Chipul palid plin de coșuri, părul de pe cap ținut într-o oarecare formă doar cu gel îi indicau lui Millner un adolescent. Buze subțiri. Greg bănui niște origini indiene.

— Îmi pare bine că ați găsit atât de devreme timp pentru mine, deschise el discuția.

— Oricum, lucrăm 24 de ore din 24, răspunse Chandler și adăugă arătând către scaunul lui: Acesta este, ca să zicem așa, patul meu.

— Știți de ce mă aflu aici?

— Wes m-a informat pe scurt, confirmă Michael Chandler.

„Wes îl informase. Așa… așa… Îi spune directorului FBI pe numele mic”, își zise Millner și medită rapid asupra legăturii dintre cei doi. Ținu doza cu băutură departe de corp și o deschise cu atenție. Cum era de așteptat, aceasta dădu pe dinafară și Millner sorbi băutura din capac.

— Este vorba despre acest nou virus informatic, rosti el în cele din urmă.

— Virusul Mona Lisa, interveni Chandler și râgâi scurt.

— Poftim? întrebă iritat Millner.

— Așa îi spunem noi: virusul Mona Lisa.

— Nu știam că are deja o denumire.

— Nu v-a atras atenția că noi, oamenii, dăm tuturor lucrurilor un nume? Uraganul Kathrina, cartoful Linda, cometa Halley, mărul Granny

Smith. Ce nu are un nume nu putem admira, nu ne putem teme și nici nu putem combate. Pe acest virus monstruos l-am denumit „virusul Mona Lisa”.

Millner se încruntă.

— Mona Lisa? De unde până unde?

— Ca tabloul pictat de Leonardo da Vinci. În adevăratul sens al cuvântului, simbolul frumuseții. Și exemplu mereu citat pentru utilizarea proporției de aur în artă.

Millner, care tocmai voia să mai ia o înghițitură din băutură, încremeni. Pentru a doua oară în doar câteva zile auzea de proporția de aur. Și apicultorul din Brazilia vorbise despre ea.

Chandler îl privi, goli doza dintr-o sorbitură, o strivi în mână și o aruncă în direcția unui coș de hârtii, în care Millner descoperi o duzină de doze din tablă asemănătoare. Doza lovi marginea coșului și aterizâ pe podea.

— Vă spune ceva proporția de aur? întrebă Chandler.

— O anumită proporție…

Chandler strânse din buze impresionat.

— Exact. Și anume una ce trece drept desăvârșită. Multe dintre chipurile care sunt considerate frumoase oferă acest raport special între mărimi. Și exact aici lovește virusul Mona Lisa: îl distruge.

— Chipurile?

— Raportul proporțiilor. Virusul modifică dimensiunile tuturor imaginilor din computer și, bineînțeles, de pe internet, reprezentări apropiate de proporția de aur. Dacă în momentul ăsta este un model… în clipa următoare este o caricatură.

Chandler se aplecă în față și apăsă o tastă a tastaturii aflate în fața lui. Pe un ecran de pe perete apăru un instantaneu cu un grup de femei tinere și atractive pe o canapea. Cu o altă apăsare, Chandler transformă delicatele chipuri în caricaturi care îl făcură pe Millner să își oprească respirația oripilat.

Chandler repetă procedura și cu alte fotografii de femei și bărbați.

— Asta se petrece, de fapt, cu toate fotografiile de pe hard disk-urile computerelor infectate. Fișierele sunt în așa măsură modificate, încât nu mai pot fi șterse. La fel se întâmplă pe internet. Cu o astfel de rată de infectare actuală, în curând vom deveni o populație de zombie. Cel puțin pe computerele noastre și în rețea.

O perspectivă care pe Millner îl amuză. Nu fusese niciodată foarte vanitos și nici nu îi plăceau propriile fotografii.

Chandler păru că îi ghicește gândurile.

— Chiar dacă pare vesel, este dramatic. Tablourile prezintă un impact aparte, numărându-se, poate, printre cele mai puternice instrumente. Cunoaște-ți vorba „O imagine spune mai mult decât o mie de cuvinte”?

Millner confirmă. Se gândi la fotografiile fetelor chinuite pe care i le trimisese Barack.

— Luați în calcul mass-media modernă, domnule Millner. Știrile fără imagini sunt aproape peste tot. Imaginea este folosită ca reclamă, un fel de propagandă. Noi toți utilizăm fotografii pentru a transmite mesaje și emoții. Rețelele de socializare trăiesc din imagini. Cred că se poate afirma că imaginile guvernează lumea.

Millner nu privise niciodată astfel lucrurile. Dar ce spusese Chandler suna convingător.

— De fapt, nu doar fișierele foto din calculatoarele personale sunt afectate. Ci, înainte de toate, serverele firmelor, inclusiv editurile. La rata actuală a infectării ne temem că în curând nu va exista computer sau vreun mijloc de difuzare în masă în care să apară chipuri normale. Poate suna ca o nebunie, dar astăzi totul este digital. Virusul atacă până și fișierele cu filme. Așa cum am spus, el face din noi zombie digitali.

Millner sesiză seriozitatea din cuvintele lui Chandler și preciză:

— Am văzut în *Washington Post.*

— *Washington Post* ni s-a adresat deja, îl informă Chandler. Împreună cu alte ziare, conducerea publicației în speță a fost nevoită să își oprească procesul normal de tipărit. Sunt afectate și edițiile online. *Washington Post* apare în prezent doar în ediții restrânse în așa-zisa procedură tipografică de urgență. Până când întregul IT este schimbat. Și nu putem garanta că noul IT nu este și el afectat de virus. Chiar azi-dimineață am descoperit… zise Chandler, pe urmă se roti cu scaunul și luă ceva de pe birou, după care continuă: …că virusul acesta deja a afectat și camerele video. Aceasta de aici are acces la internet și pe ea am găsit…

— Și aveți măcar idee cine se ascunde în spatele acestei acțiuni?

Chandler clătină din cap.

— Nici cea mai vagă idee. Dar trebuie să fie un geniu. Nu numai că este un expert în viruși, însă la fel de bine se pricepe la software antivirus. Virusul pătrunde printr-un loc vulnerabil, pe care nici noi nu l-am descoperit încă, nici software-ul nostru pentru analize. Și este ciudat acest lucru.

— Ce?

— Că el acționează ca o glumă la scară planetară, gigantică aș putea spune. Altfel decât ceilalți superviruși din anii trecuți, care au atacat structurile militare ale anumitor națiuni. Dar pentru o simplă glumă este mult prea profesional și perfect. În spatele lui trebuie să se afle ceva de care încă nu ne-am dat seama.

„Exact asta se petrece cu acest «cracker», un spărgător și totodată un expert în informatică, reflectă Millner. Probabil că tot timpul hackerul a făcut parte dintre cei mai buni în domeniul lui, la treisprezece ani a înființat prima lui firmă de software, poate într-un garaj, a absolvit în timp-record, cu diplomă de onoare, o universitate de elită și acum un glumeț vine din urmă și îi arată

limitele – cu strâmbături și schimonoseli. Afacerea cu software antivirus pare a fi un fel de competiție Black Hat, un concurs între camarazii de idei, pe care o poate câștiga doar unul”.

— Mai adineauri vorbeați de un „virus-monstru”. Ce face monstrul dintr-un virus de computer?

— La drept vorbind, nu este un virus, ci din punct de vedere tehnic este…

— Scutiți-mă de detalii tehnice. Pe mine mă interesează ce face el.

— Virușii computerelor nu se comportă altfel decât cei biologici. Virușii informatici sunt cele mai periculoase arme în războiul datelor. Numărul actual al virușilor este foarte mare (o cifră exactă este greu de dat), zilnic apar viruși noi. Virușii sunt programe de foarte mică dimensiune, de regulă invizibili cu mijloace uzuale ale sistemului, care se găsesc pe calculator fie ca un fișier executabil, fie atașați unor programe, caz în care se numesc „paraziți”. Ei sunt capabili să se „infiltreze” în zone ce rămân „ascunse” utilizatorului obișnuit, să producă modificări distructive asupra datelor de pe hard disk-uri, asupra altor componente ale calculatorului, în final, orice virus are doar o misiune: să se copieze, mai exact să se „reproducă”, înmulțindu-se la fel ca la o infecție.

— Să se reproducă?

— Da, cât de mult posibil. Nimic nu crește mai rapid decât ceva care se multiplică singur. 2,4,8,16,32…

— Același lucru ca la o bombă atomică: atomii se divid până când sar în aer, interveni Millner.

— Exact. La asta se adaugă faptul că virușii sunt perfizi. Profitori, fiindcă ei nu au un sistem propriu de copiere, ci recurg la echipamentul existent. Fiecare celulă normală întrebuințează divizarea, virusul o piratează, infiltrează informațiile lui, pe urmă celula lucrează pentru virus. La fel procedează virușii computerelor.

— Și acest virus informatic este mai rău decât alții?

— Este un adevărat coșmar. Virusul infectează BIOS-ul.

Observând privirea nedumerită a lui Millner.

Chandler reveni cu amănunte:

— BIOS-ul este un software de nivel scăzut, fiind primul program ce rulează atunci când pornim calculatorul. Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă software de nivel scăzut, ar trebui să știi că programele instalate pe un computer, cum ar fi navigatorul de internet, programele de redare mass-media sau programele din suita Office, sunt programe de nivel înalt, întrucât interacționează cu sistemul de operare. Sistemul de operare este un software de nivel mediu, deoarece interacționează cu resursele sistemului prin drivere și prin BIOS. BIOS-ul este deci un software de nivel scăzut deoarece controlează în mod direct modul în care funcționează componentele calculatorului. Virusul infectează „start-codul" unui computer. Indiferent de sistemul de funcționare al acestuia. Lucrul acesta este ceva extrem de neobișnuit. O reinstalare a software-ului de funcționare nu înlătură virusul. Ca urmare a încercărilor noastre de a-l îndepărta din computerele infectate, el a început să atace software-ul nostru de analiză. Dar cel mai rău lucru este că legături codificate ale internetului preiau controlul prin servere necunoscute chiar și când calculatorul este separat de internet. El încearcă să creeze independent o legătură-internet. Și schimbă prin semnale audio de înaltă frecvență pachete de date cu alte calculatoare aflate în apropiere. Abia când am demontat microfoanele și difuzoarele calculatoarelor, am putut să oprim transferul de date. Așa ceva nu am mai văzut și nici nu am crezut că există.

Pe lângă îngrijorare, Millner sesiză în cuvintele lui Chandler și o notă de admirație.

— Veți găsi ceva cu care să combateți acest virus?

— Bineînțeles. Niciun software nu este perfect, lucru valabil și pentru acest program distructiv. Iar noi, cei de la „WeiszVirus”, suntem cei mai buni.

Millner nu păru convins de acest lucru.

— Altceva mai aveți?

Chandler își mușcă buzele, care se prefăcură într-o linie albă.

— Poate să dureze ceva. Așa cum am spus, programul este plin de trucuri.

Millner privi gânditor monitorul de pe perete, pe care încă mai era caricatura unui bărbat.

— Cu albina ce este? întrebă el.

— O altă ciudățenie. Sistemele de programe pentru calculatoare lasă în urmă imaginea unei albine. Ca filigran al fotografiilor modificate, alteori ca grafică proeminentă. De ce? Nu știm.

— Carte de vizită, sugeră Millner. Ca un ucigaș în serie. Aveți vreo bănuială de ce tocmai o albină?

Chandler ridică din umeri.

În timpul discuției, lui Millner îi mai trecu o idee prin minte.

— Ați spus că hackerul aflat în spatele acestei acțiuni se pricepe foarte bine și în materie de software antivirus. Există unii colaboratori care ar putea intra în discuție?

— Exclus! În afară de mine, nimeni nu ar fi în stare să programeze așa ceva.

— Și ați făcut-o dumneavoastră?

Un moment parcă îi căzu falca lui Chandler și îl privi pe Millner cu gura căscată. După care își reveni și izbucni în râs.

— Mi-ați făcut-o! Chiar am crezut că vorbiți serios.

— Vorbesc serios, zise Millner, care mai luă o gură din conținutul dozei și se ridică.

— Dacă m-aș fi străduit să creez un asemenea virus, aș fi făcut-o doar pentru a mă îmbogăți, nu pentru a poci fotografii.

Millner îl privi o vreme fix, apoi îl excluse ca suspect. Admirația lui Chandler pentru cel care crease acest supervirus nu fusese mimată.

— Vă cred, zise Millner. Dar ce este cu domnul Weisz?

— Păi, ce să fie? întrebă Chandler, privindu-l iritat.

— A dispărut.

— Habar nu am. Din firmă, în orice caz, a dispărut mai demult. De la cearta cu fiul lui, de la accidentul de elicopter. Acum toate cote-părțile îi aparțin lui Patryk Weisz. Iar el trece rareori pe aici.

— S-a certat cu fiul lui?

Chandler făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Este mult de atunci. Pavel avea probleme să se retragă din afacerile active. Fiul lui era pregătit și el nu îl lăsa. Totul a paralizat firma luni întregi, totuși soarta a rezolvat situația prin prăbușirea elicopterului.

— Despre acest incident ce știți?

Chandler ridică din umeri.

— Nu prea multe, doar ce s-a scris în ziare. După accident, Pavel nu mai era același om și niciodată nu i-a plăcut să discute despre asta. S-a întâmplat în timpul unei vacanțe la schi, la o excursie în timpul căreia el și Patryk voiau să se împace.

— Putea să creeze Weisz senior un virus de genul Mona Lisa?

Lui i se părea o prostie să denumească virusul astfel.

Pentru o clipă, Chandler păru debusolat.

— Putea! acceptă el. Dar de ce să o fi făcut?

El și Millner se priviră reciproc, apoi Chandler se ridică și el în picioare.

— Aveți idee unde l-aș putea găsi?

— Deja nu am mai avut vreun contact cu Pavel de câteva luni. Poate îl întrebați pe fiul lui.

Chandler luă un bilet pe care scrise ceva și i-l întinse lui Millner.

— Este numărul telefonului său.

Millner dădu din cap în semn de mulțumire și băgă biletul în buzunar.

— Contactați-mă dacă aflați ceva, zise el și îi înmână lui Chandler cartea lui de vizită, pe care tânărul o examină atent.

— Pe cine sau ce vânați, de fapt? întrebă Michael Chandler, privindu-l scrutător, apoi vorbi în continuare, fără a mai aștepta răspunsul lui Millner. Nu este vorba aici despre virusul Mona Lisa, așa este? Știu că FBI are pentru așa ceva departamente proprii cu specialiști de excepție, pe când dumneavoastră nu aveți cunoștințe minime despre virușii computerelor. Deci despre ce este vorba în realitate?

Millner răspunse prin tăcere privirii cercetătoare a interlocutorului. Pe urmă turti în pumn doza și, fără să se uite, o aruncă în coșul de hârtii de lângă biroul lui Chandler.

— Asta cu desfigurarea chipurilor frumoase o face cineva nu doar în fotografii, ci și în realitate. Fata aceasta a fost găsită ieri în apropiere de Acapulco, lângă o șosea. Ea este actuala Miss California.

Millner scoase smartphone-ul și îl ținu în așa fel încât Chandler să poată vedea fotografia.

Tânărul se încruntă dezgustat.

— Este una dintre reginele frumuseții răpite în Mexic? întrebă el și, la privirea surprinsă a lui Millner, adăugă: De zile întregi se difuzează pe toate canalele!

— Este deja a doua aranjată astfel. Pe una dintre colegele ei o găsisem anterior.

— Este vorba de cineva bolnav! spuse Chandler vizibil impresionat.

— Și care mai are sub control și alte fete…

— Noi vom face aici tot ce vom putea. Dacă voi avea un indiciu referitor la persoana care l-a programat ori la locul de unde provine virusul, vă voi contacta.

Millner mulțumi cu un gest al capului.

— Atunci, lăsați-mă să ies de aici, spuse el, și arătă către ușă.

Chandler ridică receptorul telefonului său și apăsă o tastă, pe urmă, tăcut, îl puse înapoi.

— Lumea de acolo, de sus, este, într-adevăr, oribilă, remarcă el privind pe monitoarele lui.

Cineva bătu la ușă și același paznic care îl condusese pe Millner prin catacombe își făcu apariția.

Puțin mai târziu, cei de la Security îl eliberară în ceața dimineții londoneze. În timp ce își căuta cu privirea mașina parcată, ultimele cuvinte rostite de Chandler nu îi ieșeau din minte. Ceva nu era în regulă. O dubiță claxonă strident când Millner puse piciorul în stradă.

— Afurisita circulație pe stânga!

Greg înjură și speră că șoferul îi văzuse în oglinda retrovizoare degetul mijlociu ridicat în aer.

42.

Florența, în jurul anului 1500

Parcă focul îi distrusese ceva în cap. Nu vorbesc despre tristețea ce îl cuprinsese pe Salai din acea zi. Pe aceasta i-o atribui durerilor cauzate de arsurile la nivelul feței. Și întristării din pricina farmecului pierdut. Nu, pe mine mă îngrijorează poveștile pe care le spune Salai. Împotriva lui *lo straniero* a dezvoltat o obsesie. Astăzi m-a căutat din nou și mi-a povestit despre tinerele fete primite în atelier de Leonardo și de *lo straniero.* Doar dintre cele mai frumoase și toate fecioare. Intraseră speriate în atelier. Unele chiar plângând. Salai mă rugase fierbinte să merg cu el, să le văd și eu.

„Ce să facă altceva, decât să pozeze?", replicasem eu. Dar Salai nu a făcut decât să râdă. A spus și că știe el ce vede și ce nu vede. Pe urmă m-a privit foarte serios și mi-a vorbit despre sufletele pierdute. Trebuie să discut neapărat cu Leonardo, însă nu apuc nici măcar să îl văd. La fel ca pe *lo straniero.* Amândoi se încuie toată ziua, și uneori și noaptea, deasupra vistieriei lui Leonardo. Nu am nimic împotrivă. Scriu la opera mea despre proporția divină. În aceste momente mă simt de parcă brațul nu ar fi al meu, ci al Domnului. „Dracu' să te ia!", i-am strigat eu lui Salai, iar el și-a strâmbat mutra pocită într-o grimasă plină de sălbăticie, care l-a făcut și mai respingător decât este. A râs ca un apucat și a spus că este de presupus că asta va face.

Să sperăm că nu va face nimic. Dacă îi spui cuiva să se ducă dracului, nu gândești, de fapt, așa. Dumnezeu este cel care știe asta.

43.

Madrid

Nimeni nu o reținuse. După ce cu o zi în urmă scăpaseră ca prin minune de poliție pe proprietatea familiei Weisz, Helen socotise că va fi arestată în aeroport. Totuși, nu se întâmplase nimic. Trecuseră fără probleme de controlul de securitate pentru VIP-uri. Pe pistă stătea pregătit pentru ei, gata de decolare, un mic avion cu reacție model canadian Learjet. Același care o adusese de la Boston la Varșovia. Stewardul îi dădu o pastilă contra durerilor de cap din farmacia de bord și pentru puțin timp Helen reuși chiar să doarmă. Asta până când o înspăimântă un vis: Madeleine alerga pe o pajiște, cu brațele întinse spre ea. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât înfățișarea ei se schimba. Și exact în momentul în care vru să o strângă în brațe, avu în fața ochilor nu chipul fiicei sale, ci pe cel al lui *Mona Lisa.*

Helen încă mai medita asupra semnificației visului, când începură să se pregătească de aterizare. În mai puțin de o jumătate de oră circulau în centrul Madridului, într-o limuzină luxoasă închiriată la aeroport.

În timpul zborului, Patryk și Helen schimbaseră doar câteva vorbe; era prea epuizată în urma evenimentelor din ultimele zile și prea intense erau grijile pentru Madeleine ce îi apăsau sufletul. Apelul telefonului o smulse din gânduri. Însă de data asta era telefonul lui Patryk.

— Dumneavoastră cine sunteți? îl auzi ea întrebând. De unde aveți acest număr? zise el părând neliniștit, răsucindu-se pe banchetă de parcă pielea acesteia devenise deodată fierbinte, pe urmă rosti încruntat: Ați fost la „WeiszVirus”?… Sunt la Varșovia, în casa tatălui meu.

Era o minciună.

Helen înclină capul pentru a auzi mai bine discuția.

— …Nu, nu a reapărut. Am venit în Polonia pentru a-l căuta, explică Patryk vorbind înfuriat, agresiv. Despre un asemenea virus nu știu nimic. De câteva luni nu am mai trecut pe la birou.

Bătăile inimii lui Helen se accelerară. Revăzu parcă în fața ochilor monitorul cu coloanele de cifre din pivnița lui Weisz. Nici în acel moment Patryk nu părea să îi spună adevărul interlocutorului său telefonic. Ea nu reuși să audă ce răspunse apelantul.

— Încetați, nu vă mai pot ajuta. Îmi ajung grijile legate de dispariția tatălui meu. Vă rog să vă adresați…

Se părea că apelantul devenise nerăbdător, sunetele metalice din difuzorul telefonului mobil erau mai puternice. Patryk privea încordat pe geam.

— Albine? Nu am idee. Nu știu nimic despre albine.

Helen simțea că o părăseau puterile. Se gândea la desenul cu albina de pe peretele pivniței.

— Așa voi face, am numărul dumneavoastră, domnule Millner. La revedere.

Patryk luă telefonul de la ureche și trase adânc aer în piept. Apoi se întoarse brusc spre Helen. Ea se simți surprinsă asupra faptului. Ca și cum cineva ar fi deschis o ușă tocmai când trăgea cu ochiul prin gaura cheii.

— Cine a fost? întrebă ea.

— Un anume domn Millner. Spune că ar fi de la FBI.

— FBI?

Helen se simți și mai zdrobită. Cum de nimerise în așa ceva?

— De ce l-ați mințit?

— Mai bine întrerupeți alimentarea telefonului mobil, în eventualitatea că ei vor încerca să vă

localizeze, interveni în discuție Ralph de pe locul șoferului.

Patryk îi urmă sfatul înainte de a răspunde întrebării adresate de Helen.

— Ne-a urmărit poliția, ați uitat deja? Au năvălit în casa tatălui meu. Acum nu mai putem avea încredere în nimeni.

— Poate că FBI ne poate ajuta. Nu ne-am făcut vinovați de nimic.

Patryk clătină energic din cap și arătă prin parbriz.

— Vedeți acolo, în față, clădirea cu coloane? Este *Museo del Prado.* Fiica dumneavoastră este, poate, deja aici, undeva în apropiere.

La auzul acestor cuvinte, lui Helen îi reveni în minte visul din avion, însă alungă imediat această imagine.

— Vreți să riscăm să o ratăm atrăgând asupra noastră atenția FBI sau a nu știu cui? Probabil că mai întâi ne-ar interoga o săptămână înainte de a ne elibera. Dacă o vor face.

Patryk o privea cu o mină aspră. Culoarea maroniu-caramel din vocea lui dispăruse. Ea văzu, în schimb, lava roșie ca sângele.

— Nu, nu vreau asta, șopti ea și înghiți în sec.

Întoarse capul ca să arunce o privire asupra muzeului.

Intrarea acestuia era asaltată de ciorchini de turiști. Strângându-și parțial pleoapele, căută prin mulțime silueta familiară a lui Madeleine, însă în zadar.

— Hotelul nostru nu este departe de aici. Propun să ne anunțăm acolo și imediat să revenim la muzeu. Vom ajunge exact la ora deschiderii.

Helen confirmă continuând să caute cu privirea printre chipurile de pe trotuar.

— În timp ce dumneavoastră dormeați în avion, l-am contactat telefonic pe directorul muzeului. Îmi atrăsese atenția faptul că în camera de lucru a tatălui meu văzusem scrisori de la Prado și un

număr de telefon mobil. Directorul se numește José Francisco Alegre și a fost în discuție foarte amabil. Îl cunoaște destul de bine pe tatăl meu, deoarece el a achiziționat anii trecuți câteva opere de artă de la Prado. Și numele dumneavoastră îi spunea ceva. Vă cunoștea șabloanele.

— Chiar așa?

Helen era în egală măsură surprinsă și bucuroasă.

Până atunci nu avusese de-a face cu *Museo del Prado.* Era cu atât mai bine dacă faima muncii ei pătrunsese între timp până acolo.

— A întrebat dacă i-ați putea arăta șabloanele și mi-am permis libertatea de a confirma.

— Nu știu dacă…

Nu îi plăcea ideea de a discuta cu directorul despre treaba ei. În condiții normale, ar fi lăsat totul deoparte pentru așa ceva. Însă în acel moment nu îi stătea mintea la asta. Era acolo pentru a o găsi pe Madeleine.

— Știu ce credeți. Totuși, este posibil ca el să ne fie util în căutarea fiicei dumneavoastră și a tatălui meu. Muzeul este mare și nu știm la ce oră se întâlnesc ei. El ne poate ajuta, cu siguranță. Poate că am putea arunca o privire asupra monitoarelor pentru supraveghere ori să punem la dispoziția colaboratorilor de la controlul intrărilor fotografiile celor doi.

Era logic.

— Bine, cedă ea.

Helen își privi telefonul mobil. Nimic nou. Imediat ce vor ajunge la hotel, va suna la clinică pentru a se interesa de noutăți. Între timp, circulația se blocase în fața lor, din cauza unui autocar din care coborau turiști. Deodată înlemni. În mijlocul unui grup de asiatici, un bărbat îi atrase atenția. Prin costumul lui negru cu batistă în buzunarul de la piept, cu cravată, cu pantofi strălucitori maronii și cu părul lung, acesta se evidenția clar printre turiștii îmbrăcați de vară.

Într-o mână ținea un baston cu măciulie din argint, cu care îi făcea semne.

Helen se întoarse spre Patryk și îl trase de mânecă.

— Uitați-vă la bărbatul acela în costum, de lângă autocar!

Patryk îi urmă îndemnul. Dar pe straniul turist parcă îl înghițise pământul. Helen cercetă și împrejurimile în lung și în lat, fără niciun rezultat.

— La care bărbat vă referiți? întrebă surprins Patryk.

— Ciudat, a plecat.

Helen coborî brațul cu care arătase către turist și alunecă ușor la locul ei, în timp ce mașina accelera din nou. Dincolo de un sens giratoriu, al cărui punct central era înfrumusețat de o uriașă fântână, se înălța o clădire albă, mare, pe al cărei acoperiș scria *Hotel.*

Mai aruncă o ultimă privire peste umăr, dar bărbatul în costum nu era nicăieri. Avea halucinații? Ca neurolog știa foarte bine ce ar fi însemnat asta.

44.

Coyuca de Benítez

Opriră la un restaurant simplu și mâncară ceva. În timp ce la toaletă damelor ea voma burgerul gras cu cartofi prăjiți râncezi, Brian se interesă la micul magazin alăturat de un telefon mobil, dar acolo nu se comercializa așa ceva.

Mai opriră apoi doar pentru a alimenta mașina cu carburant și a urina. Deoarece nu știa pe dinafară numărul de telefon al mamei sale, la benzinărie, de la un telefon public cu monede, Madeleine încercase să sune la institutul din Boston, însă acolo nu răspunse nimeni.

Brian dovedise că putea să conducă timp îndelungat mașina fără să mai doarmă. Ea încercase mereu să îl convingă să facă o pauză, dar el se comporta ca un evadat. Ceea ce în anumită măsură era chiar adevărat. Se aflau într-o mașină care nu le aparținea și fugiseră dintr-o clinică pentru tineret, cu regim închis.

Cu atât mai ușurată se simți când trecură granița cu Mexicul fără probleme. Ultimii kilometri dormise. Se trezise abia când duduitul sonor al bătrânului motor se opri și se făcu liniște. Afară era întuneric.

— Am ajuns? întrebă ea somnoroasă și se întinse.

Cu toate că folosise jacheta drept pătură, îi era frig.

— Psst! o avertiză Brian.

Iritată, ea se îndreptă din șale și încercă să deosebească ceva în întuneric. Însă tot ce văzu era pietrișul luminat de farurile mașinii. Brian ședea nemișcat la volan, cu toți mușchii încordați. De parcă aștepta ca în orice clipă să se întâmple ceva.

— Ce… începu ea din nou, dar fu redusă la tăcere de un nou „Psst!”

Vocea și mișcările lui îi păreau brusc străine. O cuprinse frica. Încercă din nou să își obișnuiască ochii cu întunericul. În jur era o liniște deplină, singurul sunet pe care îl auzea era respirația neobișnuit de sacadată a lui Brian. I se păru că la marginea semicercului de lumină zărește o siluetă.

— Brian… șopti ea, însă înainte de a apuca să continue, portiera din dreptul ei fu deschisă brusc.

Simți mâini peste brațe, peste coapse, peste burtă, în jurul gâtului.

— Brian!

De data asta țipă și în timp ce era smulsă din mașină îl văzu pentru ultima dată pe prietenul ei stând nemișcat pe scaun, cu ambele mâini pe volan, fără a se uita la ea.

Un alt țipăt fu înăbușit de o palmă imensă pusă peste gură și lipsind-o de aer. Cineva o căra, mașina rămase undeva în spate, în întuneric.

În urechi îi răsună un râs sarcastic… mirosea a alcool. Dădu din picioare, nimeri în ceva moale și auzi un geamăt. Râsul deveni mai puternic, dar însoțit de înjurături rostite cu furie. Ceva o lovi peste față, simți o durere ascuțită în cap. Ceva cald și umed îi ajunse pe buze; avea un gust de fier. Niște bărbați se certau în limba spaniolă. Deodată, puterile o părăsiră și membrele nu o mai ascultau. Se zbătea pe pământ. Lacrimile i se amestecau cu sângele.

— Mamă!

Strigase cu voce tare? Nu știa. Niciodată până atunci nu îi fusese mai dor de mama ei ca în acea clipă.

45.

Londra

— Ei, da, acesta este un concediu frumos!

Auzea la telefon cum Barack se scutura de râs.

— Foarte vesel. Un apel de la mine și ești următorul client care se pregătește să prindă un zbor în ultimul minut. Ce a fost în ultima săptămână cu prostituatele columbiene? Și ce fel de pulbere albă era aia din camera ta de hotel?

Râsul lui Barack încetă brusc.

— Cum este posibil să înțeleagă cineva o glumă atât de puțin ca tine!

De data asta rânjea Millner.

— Ai ori nu ai ceva pentru mine?

— El a decuplat telefonul imediat după discuția cu tine. De aceea nu îl mai putem localiza.

— Dar înainte?

— Era în Madrid, Spania.

— Nu în Varșovia?

— A fost până ieri. Când i-a telefonat ei, dar atât. Pe urmă era la Madrid.

— Așadar, a mințit! Știam! spuse triumfător Millner. Trimite-mi tot ce ai despre el, tot ce poți găsi. Dacă minte, are ceva de ascuns.

— Poate că tatăl lui a fost răpit și el nu trebuie să implice poliția, își dădu cu părerea Barack.

— Posibil. Dar și așa vreau să știu. Te rog să verifici toate listele cu pasageri și toate hotelurile din Madrid. Vreau să știu dacă este singur.

— Desigur, domnule, s-a făcut.

Tonul ironic al lui Barack nu putea fi trecut cu vederea.

— Și contactează poliția din Varșovia, vezi dacă știu ceva despre bătrânul Weisz sau despre fiul lui.

— Și asta, domnule. Aici, în Mexic, noi suntem chiar alături.

Millner mustăci.

— La voi cum merge?

— Ca de Halloween. Ședem și așteptăm să vedem ce monstru mai sună la ușă. Ei, nu, serios vorbind, azi-dimineață a apărut o altă fată. Miss Alaska. Se pare că mutilările sunt din ce în ce mai grave…

În acel, moment tonul lui Barack era cu adevărat impresionat.

— Îmi trimiți fotografiile? întrebă Millner.

— Bineînțeles, geniu bolnav.

— Mulțumesc. Acum am să văd dacă prind un bilet la un zbor spre Madrid, în ultimul minut, cum ai spus tu ironic. În niciun concediu nu am mai acumulat atâția kilometri parcurși.

Millner încheie convorbirea și trase adânc în piept aerul rece ce venea dinspre Tamisa. Ședea pe o bancă, pe malul apei, și privea către Tower Bridge, ridicându-se impozant peste fluviu. După vizita la „WeiszVirus" încercase senzația că ar avea nevoie de puțin timp pentru meditație, așa că se oprise spontan lângă fluviu. Scrisese un scurt raport pe smartphone referitor la vizita la „WeiszVirus" și îl expediase prin e-mail lui Keller. Pe urmă își cumpărase un pahar cu ceai și în acel moment îl degusta în liniște. Destinderea resimțită privind apa aproape neagră durase puțin. Până când o tânără care făcea jogging, cu tricou doar pentru sâni și cu dopuri roz pentru urechi, trecu în fugă pe lângă el. Fața ei era schimonosită de efortul prestat dis-de-dimineață și el se întrebă cum de poate cineva să se supună chinului de a fi atât de matinal doar pentru a alerga prin aerul rece al toamnei. O urmară alți amatori de jogging și niciunul nu arăta a fi fericit de ceea ce făcea. Chiar dacă se spunea că la jogging se degajă endorfine la nesfârșit. Este de presupus că alergatul ar crea chiar dependență.

Nebunia frumuseții! Nebunia siluetei subțiri. În cel mai bun caz, nebunia-fitness. După ultimele

evenimente din Mexic privea toate aceste eforturi cu alți ochi. Cât de trecătoare era frumusețea! Cât de jalnice erau eforturile de a o păstra ori de a o obține! El însuși nu pusese mare preț pe ea, poate și pentru că nu era un bărbat frumos. Era prea lat, cu oase prea grele. Își rupsese în mai multe rânduri nasul în tinerețe, în lupte de stradă, fără a-l mai îndrepta ulterior. Pielea lui nu se vindecase niciodată complet după acneea adolescentină. Și nici recenta cicatrice de pe obraz nu îl făcea mai frumos.

— Ești special, îi spusese una dintre fostele lui prietene odată, după ce făcuseră sex și îl mângâiase peste față visătoare – acesta fusese cel mai măgulitor lucru pe care i-l dedicase vreodată o femeie.

Însă el considera că avea o inimă mare și că era destul de inteligent pentru ce avea de făcut la FBI. Ceea ce mai conta la el era nemărginita încredere în ceea ce este util. Asta îl caracteriza mai bine decât un trup antenat ori un chip ireproșabil.

În acel moment, promenada nu era aglomerată. Lui Millner îi plăcea singurătatea. Lăsă capul pe spate și privi cerul pâclos.

Soneria telefonului mobil risipi liniștea.

— Ce mai este, bastardule? întrebă el morocănos.

— Salutări cordiale, răspunse Keller.

De groază vărsă paharul; ceaiul i se prelinse pe pantaloni.

— Fir-ar… începu el, pentru ca imediat să se scuze: Iertați-mă, nu la dumneavoastră mă referam, domnule. Sunteți încă treaz? La dumneavoastră trebuie să fie ora…

— Evident că sunt treaz. Tocmai ți-am citit raportul despre „WeiszVirus”. Între timp am mai găsit o fată.

— Am aflat deja, domnule, îl întrerupse Millner.

— Ce porcărie! exclamă Keller, care părea furios. Ai aflat de chestia din Italia?

Millner negă.

— Cineva a distrus o frescă veche. Cu acid. *Cina* lui Leonardo da Vinci. Santa Maria delle Grazie, în Milano. Pare a fi o biserică ori o mănăstire. În orice caz, era una dintre operele de artă cele mai importante ale Italiei. Zarva este mare acolo.

— Și din nou apare o albină la locul faptei?

— Exact. Un desen, sau mai degrabă un poster. Lipit exact pe locul… Cum să-i zic? Deci exact pe locul în care fusese Iisus.

Millner fixă telefonul între ureche și umăr, apoi cu ultima porțiune uscată a batistei frecă pantalonul.

— Deci mai este și glumeț.

— Nu îmi arde de râs, zise Keller. În urmă cu câteva zile la Leipzig – acesta este un oraș din Germania – a fost aruncat în aer tumul primăriei. Și fapta asta o putem adăuga seriei. Pe ușa primăriei a fost lipit un poster înfățișând o albină, pe care inițial nu l-a băgat nimeni în seamă.

— O nebunie, remarcă surprins Millner.

Amploarea era mai mare decât se gândise el.

— Îți trimit totul despre cele două evenimente. Încet vine vremea să intervenim. Deja am pus la treabă mai multe echipe. Florence face presiuni.

La auzul numelui adjunctei, furia îl cuprinse din nou pe Millner.

— Încă nu pricep ce caut aici. Fac ori nu parte din echipă?

— Cazul din Brazilia l-ai încurcat de unul singur.

— Și am plătit pentru el. Am stat trei săptămâni în comă și acum am un maxilar din fier. Și a încetat și procedura disciplinară.

— Ia ghicește de ce. Fiindcă am garantat pentru tine. Așa că nu mai face pe jignitul.

— Bine.

Chiar dacă era furios, nu era și prost. Era mai bine să nu se pună cu Keller.

— Millner, joci cumva hochei pe gheață?

— Prefer baseballul.

— Care este cel mai important jucător la hochei?

— Habar nu am. Portarul?

— Exact, Millner. Portarul. Fără el, nimic nu merge. Și știi ce suntem noi doi?

— Bănuiesc.

Pantalonii lui udați cu ceai i se lipeau de picior.

— Suntem portarii. Dispunem de privirea de ansamblu, vedem tot terenul din fața noastră. Și noi suntem acolo unde treaba arde. Și știi ce se face la hochei când ești în urmă și nu mai este timp?

— Scoți portarul?

— Așa este. Îl scoți în față, ca să ai superioritate numerică. Dar face mai departe parte din echipă, pentru că, de fapt, este cel mai important om. Trebuie doar să stea puțin pe bancă. Și dacă intervine egalarea, apare din nou și câștigă jocul. Așa este și cu tine, Millner. Lasă-ne să mai așteptăm și pe urmă revii absolut oficial. Cu binecuvântarea lui Florence.

„Cu binecuvântarea lui Florence”, repetă Millner în gând.

— Am înțeles, domnule. Apoi încerc deci să revin pe terenul de joc. Zbor la Madrid.

— La Madrid? Ce vrei să faci acolo?

— Ceva îmi spune că ori dispărutul Pavel Weisz, ori fiul lui au legătură cu virusul informatic. Până acum este urma cea mai bună. Îi puteți vâna pe computer pentru mine pe cei doi?

— Se face. Te voi anunța. Însă ține-mă la curent!

Convorbirea s-a încheiat.

Millner se ridică încet și își netezi pantalonii. Se duse calm la mașină. O primărie în Leipzig. O frescă în Italia. Regine ale frumuseții în Mexic. Un virus care distrugea chipurile. Decesul albinelor în lumea întreagă. Se uită la smartphone, dar încă nu

primise nimic de la Keller. O albină ca element de legătură peste tot. Trebuia să existe mai mult, ceva ce încă nu le atrăsese atenția. Și deja el bănuia despre ce era vorba.

Exact când ajunse la mașină, primi pe telefon o alertă de mesaj. Era e-mailul lui Keller despre cazurile din Germania și Italia. Deschise torpedoul și luă cutiuța albă din plastic cu medicamente. Îi cercetă îngrijorat conținutul. Mai avea doar trei pastile. Le aruncă pe toate trei în gură și le înghiți cu ultimele picături de ceai rămase, după care aruncă pe fereastră cutiuța și paharul din carton. Un moment își sprijini capul de tetieră, cu ochii închiși, pe urmă porni motorul.

În timp ce cu o mână manevra volanul, cu cealaltă apucă telefonul. Înainte de a pleca la Madrid va trebui să discute neapărat cu un chirurg estetician.

46.

Florența, în jurul anului 1500

Nu pot să închid ochii la ceea ce se întâmplă. Întrucât ceva se întâmplă în atelierul lui Leonardo. Tot mai multe fete se perindă pe acolo. Unele sunt expediate și părăsesc casa în lacrimi. Altele, mai puține, fug de acolo ca din pușcă. Unele rămân. Nu știu ce fac cu ele *lo straniero* și Leonardo. El spune că le pictează.

Salai nu încetează. Ieri-noapte am fost trezit de un zgomot și când am ieșit în curte am văzut o umbră. Mi-am dat seama că el era. A dispărut în atelierul lui Leonardo. L-am urmat pentru a preîntâmpina ce punea la cale. M-am furișat ca un răufăcător, așa că nu m-a observat. Spre mirarea mea l-am găsit pictând. Printr-o gaură din perete l-am văzut în fața pânzei. Mânuia pensula cu mare sârg. Nu știu ce picta. Dar probabil că îl ajută să îi vină mintea la cap.

Sper că nu este vorba despre o boală molipsitoare și nici de mofturi: una dintre fetele pe care le-au pictat Leonardo și străinul, și pe care ieri am văzut-o plecând liniștită din fața casei noastre, a fost prinsă astăzi goală în oraș. Din ce mi s-a spus, debita absurdități, cum că împielițatul se ținea după ea, până când frații mei din ordinul franciscanilor au luat-o de acolo.

Este surprinzător de ce fel de rătăciri este capabil spiritul omenesc.

Progresez frumos cu opera mea despre proporția celestă. Străinul va fi foarte mulțumit de mine când va vedea ce am făcut. Este momentul să o răspândesc pentru ca ea să cucerească lumea.

47.

Madrid

— Îmi permiteți?

Patryk se ridică din fotoliul în care șezuse și arătă către geanta mare pe care Helen o purta atârnată de umăr. Era din nailon negru, avea dimensiunile cam de optzeci pe șaizeci de centimetri și arăta ca geanta supradimensionată a unui curier cu bicicletă.

— Mă descurc, răspunse ea hotărâtă, dar politicoasă.

Șabloanele ei din geantă erau din plexiglas fin, deci nu erau pliabile. Geanta era un produs special al unui maestru în genți evreu, din Boston, pentru care ea plătise o mică avere. Șabloanele, oricum, nu cântăreau aproape nimic, de aceea nu avea nevoie de niciun ajutor. Mai pe scurt, tehnica dezvoltată de ea consta în a măsura cu ajutorul plăcii din plexiglas și al unui echer supradimensionat construcția geometrică a unei picturi și a nota rezultatele. Compoziția tabloului, în special punctele de fugă, distanțele dintre obiecte și față de marginile tabloului, unghiurile – toate acestea se aflau în centrul interesului ei, și, în mod special, o anume proporție: împărțirea divină numită proporția de aur.

— Vă propun să mergem pe jos, spuse Patryk în timp ce treceau prin ușa rotativă ornată cu alamă aurită a hotelului.

Helen îl căută cu privirea pe Ralph și îl descoperi la câțiva metri de hotel. Acesta îi urma la o distanță decentă. Cu toate că orașul ei natal, Boston, se afla la aceeași latitudine ca nordul Italiei, și acolo domneau temperaturi blânde, în Spania era puțin mai cald. În timp ce îl urma pe

Patryk, dădu capul pe spate și, închizând un moment ochii, se bucură de căldura soarelui.

— M-am mai gândit, zise Patryk, pe când mergeau paralel pe o stradă lată, intens circulată, apoi continuă: Și bănuiesc ce treabă ar putea avea tatăl meu cu fiica dumneavoastră.

La aceste cuvinte parcă ei i se tăie respirația.

„Ce treabă ar avea, cum sună asta! medită ea. Madeleine este totuși un copil”.

— Cred că intenționează să vă șantajeze.

Helen se opri.

— Poftim? spuse ea nevenindu-i a crede.

În acel moment se opri și Patryk din mers. Cu coada ochiului, Helen îl zări pe Ralph, aflat la câțiva metri în spatele lor, care se opri, de asemenea.

— Cred că vrea să vă șantajeze, repetă calm Patryk.

Un fulger roșu ca un meteorit străpunse câmpul vizual al lui Helen.

— Să mă șantajeze? Cum așa, și cu ce?

— Cu fiica dumneavoastră. Și „cum”, vom vedea. Cred că este ceva legat de profesia dumneavoastră și de obsesia lui. În general vorbind, este vorba despre frumusețe.

Helen se apropie cu un pas de Patryk.

— Asta sună nebunește. Nici nu pot să îmi imaginez ce ar putea să vrea tatăl dumneavoastră de la mine. Sunt cercetătoare!

— Ce altceva l-ar fi putut interesa la Madeleine? Amândoi suntem de acord că aici nu este vorba despre… cum să mă exprim… un flirt. Pentru ce altceva s-ar fi aflat și numele dumneavoastră, și numărul secret de mobil pe biletul găsit de mine? Nu, despre dumneavoastră este vorba. Între timp, am devenit sigur de asta. Nu poate fi o întâmplare că profesia dumneavoastră este legată de frumusețe, care este marea lui pasiune. Sau să îi zic „obsesie”?

— Și totuși, ce ar vrea de la mine? Și ce intenționează cu Madeleine?

— Este mai bine să îl întrebăm asta pe el.

Helen se gândi la uriașa colecție a bătrânului Weisz. Ce spunea Patryk nu părea, din păcate, complet eronat.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce aș putea să fac pentru tatăl tău, habar nu am în ce scop aș putea fi șantajată. Chiar credeți că tatăl dumneavoastră ar fi capabil de așa ceva?

— Nu îl cunoașteți. De la accidentul cu elicopterul s-a schimbat foarte mult.

Discutau față în față, în vreme ce pe lângă ei se circula intens.

— Șansa noastră este că el nu știe că suntem pe urmele lui.

Era evident că Patryk voise să spună ceva încurajator, totuși faptul că Madeleine ar fi putut fi un ostatic i se puse ca un nod în gât.

Restul drumului îl parcurseră tăcând și puținii nori care între timp acoperiseră soarele spaniol i se părură brusc lui Helen negri și amenințători.

Ajunseră la muzeu când acesta se deschidea. Helen căută fără niciun rezultat chipul lui Madeleine printre vizitatori. Trecură fără probleme de controlul de la intrare și după câteva minute se îndreptau cu pași hotărâți către biroul directorului.

Señor Alegre era un tip atractiv ce se apropia de șaizeci de ani, cu păr grizonant, cu ochi negri focoși și cu un nas marcant, care îi dădea chipului un aer autoritar. O salută exaltat pe Helen, de parcă numai asta așteptase, să o cunoască. Patryk răspunse primirii cordiale cu un zâmbet de mulțumire.

— Vorbiți dumneavoastră cu el, mă duc la *Mona Lisa,* să mă uit pe acolo. Să nu ne scape, îi șopti Patryk.

Helen îl privi iritată.

— Credeam că vom discuta împreună cu directorul despre problema noastră.

— Care problemă?

Señor Alegre privea curios când la unul, când la celălalt. El vorbea perfect limba engleză.

— Doamna Morgan vă va explica, îl asigură Patryk zâmbind curtenitor. Am dori să vă cerem ajutorul într-o anumită chestiune. Deocamdată, am să dispar pentru a hoinări puțin prin expoziție, dacă îmi permiteți. Din ceea ce am auzit, aveți aici o copie a tabloului *Mona Lisa*? Aș vrea să o văd neapărat.

Patryk îi făcu cu ochiul lui Helen. Ea înțelese. Ar fi preferat să meargă cu el, pentru a o căuta pe Madeleine.

— Bineînțeles, señor. Avem și o expoziție specială Dalf. Vi-o recomand cu căldură!

Patryk mulțumi și Helen rămase singură cu señor Alegre în biroul acestuia.

În încăpere se aflau o masă de scris veche, o adevărată piesă de muzeu, două scaune pentru vizitatori și rafturi pline cu cărți. Helen își plimbă privirea peste cotoarele volumelor, dar cele mai multe titluri nu îi spuneau nimic. Atrăgea atenția, în special, o statuie aflată lângă perete, aproape de ușă, un tors bărbătesc în stilul grec antic, de al cărui penis în erecție era atârnată o umbrelă. Helen trebui să mai privească o dată pentru a-și da seama despre ce era vorba.

— Vă gândiți că la Madrid nu plouă niciodată? Este o greșeală, o smulse señor Alegre din gândurile ei.

Zâmbetului șmecher al directorului ea îi răspunse cu un surâs asemănător.

— Deci ce vă aduce aici? reveni la chestiune bărbatul și arătă către unul din scaunele destinate vizitatorilor, apoi el se așeză pe cel de-al doilea.

— Este vorba despre fiica mea, Madeleine. Și despre tatăl lui Patryk Weisz.

În timp ce vorbea, Helen conștientiza cât de deplasată era toată povestea. Habar nu avea cum să

îi prezinte problema lui señor Alegre fără ca el să nu o considere și pe ea sărită de pe fix.

— Fiica mea a dispărut de câteva zile, iar tatăl domnului Weisz a dispărut și el, continuă Helen. Avem motive să credem că amândoi își vor face apariția astăzi, aici, în acest muzeu… zise femeia, apoi se opri și adăugă: împreună. Știm unde este probabil să se întâlnească, dar nu cunoaștem exact când.

Într-adevăr, señor Alegre o privi cu o oarecare mirare.

— Presupunem că și-au dat întâlnire aici, și anume la tabloul *Mona Lisa,* încheie ea.

Señor Alegre se încruntă. Se vedea că, pur și simplu, încerca să dea un sens celor auzite.

— Vă referiți la *Mona Lisa del Prado*? întrebă el blând.

— Exact, confirmă ea și totuși se simți obligată să facă o precizare: încă nu știm sigur în ce relații sunt cei doi. Vedeți dumneavoastră, fiica mea are abia șaisprezece ani și după cum știți, bătrânul Weisz are peste șaizeci…

Se alese cu o privire înțelegătoare din partea directorului. Părea că o compătimea.

— Și cum vă pot fi de ajutor?

— Am vrea să îi așteptăm aici pe cei doi și, dacă este posibil, să vorbim cu personalul dumneavoastră de la intrare. Am o fotografie. Poate că o va recunoaște cineva pe fiica mea, când va intra în muzeu. Ori pe domnul Weisz. Cu siguranță că el este…

Încă o dată se opri pentru a-și căuta cuvintele potrivite.

— …de neconfundat, o completă señor Alegre. Firește că am să vă sprijin, adăugă el și se ridică în picioare. Cel mai bine ar fi să mergem imediat la *Mona Lisa* noastră. Domnul Weisz se află deja acolo. Mă refer la Weisz-fiul.

— Vă mulțumesc din inimă pentru înțelegere, zise Helen și se ridică și ea.

— Credeam că vreți să discutați cu mine despre munca pe care o efectuați. Aș fi foarte curios să aflu mai multe despre șabloanele dumneavoastră, zise señor Alegre arătând către geanta ei, pe urmă continuă: Sunt acolo?

Helen confirmă.

— Vi la voi arăta cu plăcere mai târziu; așa cum stau lucrurile, va trebui, probabil, să așteptăm aici toată ziua.

— Veniți cu mine, mai întâi vă voi conduce la *Mona Lisa.* Vă puteți lăsa geanta aici. Aceasta este, presupun, una dintre clădirile cele mai bine păzite din Spania.

— De regulă, îmi este foarte greu să o las nesupravegheată, precizează Helen. Este mult mai ușoară decât pare.

— Cum doriți, spuse señor Alegre ridicând îngăduitor din umeri și deschizând ușa biroului. Cunoașteți povestea picturii noastre, *Mona Lisa del Prado*? întrebă el în timp ce mergeau pe culoarul din aripa administrativă a clădirii.

— Doar din presă.

— Pictura aparține muzeului de la deschiderea lui în 1815. În orice caz, de sute de ani trece drept o copie simplă, timpurie, din școala flamandă a originalei *Mona Lisa.* Când s-a început să se lucreze pentru marea expoziție Leonardo da Vinci de la Luvru din anul 2012, analizele au arătat că materialul pe care este pictată nu este din stejar, ci din lemn de nuc. Așa cum se făcea în atelierul lui Leonardo da Vinci.

Între timp au ajuns la expoziție. Directorul apăsă cu degetul mare dispozitivul laser și încuietorile se deschiseră cu un bâzâit. Exact aceeași broască o văzuse Helen și la ușa bătrânului Weisz. Și cu câtă ușurință fusese păcălită.

— Numai că adevărata *Mona Lisa* este pictată pe lemn de plop, remarcă Helen după ce ușa se închise în urma lor.

— Sunteți bine informată. Așa este. Oricum, cercetările noastre efectuate cu spectroscopul în infraroșu au arătat că lemnul de nuc al picturii noastre este la fel de vechi ca *Mona Lisa* originală. Și tabloul nostru a fost realizat la începutul secolului al XVI-lea. Astfel s-a dovedit că a-l considera ca până acum un plagiat din școala flamandă este eronat. *Mona Lisa* noastră trebuie să fi apărut cam în același timp cu *Mona Lisa* originală.

Directorul trecea cu pași repezi printre picturile din dreapta și din stânga, fără a le onora măcar cu o privire. Helen remarcă o capodoperă a lui Diego Velázquez, în fața căreia, în condiții normale, ar fi zăbovit ore întregi, însă în acea zi nu o interesa.

— Apoi am descoperit că fondul negru care înconjura capul Giocondei noastre a fost pictat mult mai târziu, după 1750. Când l-am îndepărtat, a apărut sub el același peisaj aflat și la *Mona Lisa* cea originală. Deci tabloul nostru era o copie identică.

Señor Alegre se opri în pragul celei de-a doua săli a expoziției și se întoarse către ea spunând:

— Nu mai aveam nicio îndoială, *Mona Lisa* noastră a fost pictată odată cu originalul. Nici nu era ceva atipic ca maestrul și elevul să picteze alături același motiv. Doar că *Mona Lisa* noastră s-a păstrat mult mai bine decât originalul. Trăsăturile pensulei sunt mult mai compacte, culorile mai luminoase. Este ca de atâtea ori în viață.

El se dădu mai aproape, ca și cum voia să îi încredințeze un secret, la care ea, instinctiv, se retrase puțin:

— Copia depășește originalul! Priviți și dumneavoastră.

Cu un surâs ca în așteptarea unei mari bucurii, directorul intră în următoarea încăpere mergând cu spatele și cu brațul drept întins arătă spre un perete. În mijlocul acestuia, între două panouri cu informații își afișa splendoarea o ramă aurie

pompoasă, care prin schițarea unei copertine în partea superioară și în cele două părți laterale sculptate ca niște coloane arăta ca portalul unui templu antic. Helen privi cercetător în jur. În centrul încăperii se afla o bancă goală. Madeleine nu era nicăieri. Nici Patryk Weisz nu se afla în încăpere.

Ea își examină ceasul de la încheietura mâinii. Era încă devreme și Madeleine putea să își facă apariția. Helen privi spre cealaltă intrare în sală, din partea opusă, și și-o imagină pe Madeleine intrând brusc pe acolo. O și vedea în fața ei, cu privirea sfioasă, care imediat ce o va descoperi va exprima o surpriză plină de bucurie.

— Priviți! îl auzi pe señor Alegre în spatele ei. Nu este copia perfectă a tabloului *Mona Lisa,* ci geamăna ei identică!

Helen își dezlipi cu regret privirea de pe locul în care visa să apară Madeleine și o îndreptă asupra picturii. Señor Alegre nu exagerase. De unde celebra *Mona Lisa* de la Luvru privea veacurile printr-un voal tulbure, creat de așa-numita craquelé, o rețea fină de crăpături în suprafața pictată în ulei, copia *Mona Lisa* se prezenta în culori luminoase. Respirația lui Helen se opri când cercetă cu privirea fiecare centimetru pătrat al tabloului. În acel moment înțelegea cuvintele lui Giorgio Vasari, care în 1550 a descris-o primul, poetic, pe *Mona Lisa* originală. În cadrul pregătirii întâlnirii de la Luvru mai citise încă o dată chiar săptămâna trecută descrierea făcută de acesta, într-o lucrare științifică vizând capodopera lui da Vinci.

Tot ce văzuse pictorul florentin la vremea lui în tablou vedea în acea clipă și ea: strălucirea și umiditatea ochilor, așa cum acestea există doar la cei în viață. Sprâncenele care într-un loc crescuseră mai din plin, iar în alt loc, mai rar și întoarse spre porii pielii. Nările gingașe, roșiatice. Gura ușor întredeschisă, cu colțurile ușor ridicate, întâlnirea roșului buzelor cu culoarea pielii,

gropița gâtului în care la o examinare mai atentă aveai senzația că percepeai pulsul sângelui. Și, nu în cele din urmă, surâsul fermecător ce pare pictat mai curând de o mână cerească decât de una pământeană. Așa cum scrisese Vasari despre original: era o realizare minunată, pentru că era ca viața. Și tot atât de frumoasă.

Deodată Helen încremeni. Sesizase niște șoapte. Se întoarse către señor Alegre. Acesta stătea lângă ea cu brațele încrucișate, cu o mână dusă la bărbie și contemplând pierdut în gânduri tabloul din fața lor. Mut. Ceva mai departe se purtau discuții într-un grup de femei mai în vârstă, care vorbeau o limbă est-europeană. Helen zări în pragul următoarei săli un bărbat într-un costum scump, care tocmai ieșea. Era cu spatele la ea și se sprijinea într-un baston cu măciulie grea, de culoarea argintului. Un moment crezu că era un déjà vu, însă imediat acest gând dispăru. Oricum, era singură, nu se afla nimeni în apropiere. Probabil că o înșelase auzul. Tocmai își orientase atenția din nou asupra tabloului, când distinse iar zgomotul. Era mai curând un văitat decât o șoaptă. Întoarse capul rapid, totuși directorul era în aceeași poziție alături de ea.

Când acesta băgă de seamă că ea îl privea, îi surâse.

— Minunat, nu?

Ea confirmă și răspunse tot cu un zâmbet. Apoi se concentră iarăși asupra tabloului. Când studia fundalul picturii, care părea mult mai detaliat decât al originalului, auzi din nou șușoteala voalată. De data aceasta, clar. O propoziție întreagă. Dacă nu cumva se înșela, era în limba italiană.

Se retrase un pas și se răsuci pe călcâie. Nimic. Grupul femeilor din Europa de Est plecase. La celălalt capăt al sălii se afla o pereche care avea la urechi niște căști. Pentru un moment crezu că la femeie vede o anumită asemănare cu Madeleine și inima vru să o ia din loc. După care își dădu seama

de eroare. Fiica ei era mult mai suplă și mai înaltă. Iar cei doi erau prea departe pentru ca ea să le fi putut auzi șoaptele.

Directorul o privi surprins.

— Totul este în ordine?

— Nu… nu este nimic, răspunse ea și arătă către tablou, îl pot vedea mai de aproape?

— Bineînțeles. Dar fiți atentă, dacă vă apropiați prea mult, pornește alarma.

Ea făcu trei pași mari în față și se aplecă peste consola menită să protejeze pictura de vizitatorii insistenți. Și de aproape culorile lăsau impresia că erau încă umede, atât de puternic străluceau. Ea crezu că abia în clipa aceea înțelegea cuvântul *parvenza.* Se aplecă și mai mult. Alte cuvinte îi ajunseră la urechi. Un țipăt strident o făcu să tresară.

48.

Coyuca de Benítez

Pe jos era lut întărit, ud și greu, care i se lipea de unghii. Ascunzătoarea în care fusese băgată era foarte mică. Putea să stea în picioare, dar când întindea brațele atingea în ambele direcții pereții din lemn. Bucuria că i se eliberaseră mâinile durase doar până în momentul în care se apucase să lovească în ușă. Încălțămintea sport subțire nu amortizase loviturile și degetul mare de la picior o durea de parcă l-ar fi rupt. Și umerii îi amorțiseră după ce încercase să forțeze ușa. Însă lemnul nu cedase nici măcar un centimetru.

Stătea pe vine într-un colț, respirând greu, și încerca să se obișnuiască treptat cu întunericul. Era frig și, până să descopere pătura de pe jos, înghețase de tot. Mai dăduse pe întuneric și de o sticlă, al cărei conținut nu avea miros, dar din care nu îndrăznea să bea. În rucsacul ei, pe care era evident că bărbații îl luaseră de pe bancheta din spate a mașinii, îl răscoliseră și apoi i-l aruncaseră înapoi, fusese un rest de apă de pe drum, pe care ea îl băuse între timp. Deja își simțea gura uscată. Mai pipăise și o găleată, care se pare că urma să fie folosită drept toaletă.

Toate acestea nu s-au întâmplat, pur și simplu. Fusese așteptată. La început, printre suspine, murmurase numele lui Brian, însă de câteva minute îl pronunța cu dispreț. Nu va uita niciodată cum acesta privea prin parbriz total imobil, cum ea era târâtă afară din mașină. El o atrăsese într-o capcană, nu exista nicio îndoială.

Și totuși, ce se intenționa cu ea? În urmă cu câteva săptămâni văzuse un film despre traficanții de fete, dar refuza să își amintească amănunte. Sau era vorba despre răscumpărare? Mama ei nu era

bogată. Oricum, curând avea să se lămurească. Strângând din dinți, își pipăi degetul vătămat. Deși în întuneric nu putea să vadă, era sigură că i se învinețise.

Îi chiorăiau mațele. Duse un braț la umăr și își sprijini capul de el. În închisoarea ei nu descoperise nimic de mâncare. Dar totul avea și o parte bună: va slăbi, desigur.

49.

Londra

A găsi un chirurg estetician în L.A. era cam la fel de ușor ca a găsi nisip în deșert. În niciun alt loc din lume nu exista o asemenea densitate de docuri frumoase. În schimb, în Londra era ceva mai greu, mai ales că era încă foarte devreme. Millner căută pe internet numerele de telefon ale câtorva clinici, însă abia cu puțin înainte de ora zece îi răspunse cineva la apel.

Mândru că supraviețuise circulației pe stânga, o oră mai târziu cotea spre parcajul unei clinici de pe Grosvenor Street, care privită din exterior aducea cu un hotel de cinci stele.

Ușa cabinetului era deschisă și la recepție îl primi o blondă, care îl privi cu răceală. După aspectul sexy se putea trage concluzia că în acel cabinet ea era totodată bombonica dinaintea culcării, dar și iepurașul pe care doctorul făcea experiențele. În timp ce se holba la pieptul ei gigantic gândindu-se cum îl răsplătise pe șeful ei pentru așa ceva, își flutură și legitimația FBI.

Doar faptul că doctorul se declarase la telefon gata să îl primească imediat la menționarea locului său de muncă îl făcea pe Millner să spere că dr. Rupert Jones, menționat și ca proprietar al clinicii pe o tăbliță aflată la intrare, dispunea și de o conștiință cam încărcată în fața organelor de urmărire penală. Millner îi spusese medicului doar că era vorba despre o investigație aflată în lucru și că la telefon nu putea intra în detalii. Blonda asistentă îl conduse cu un avânt al șoldurilor care îl hipnotiză la una dintre încăperile în care se intra din recepție. La un ușor ciocănit la ușă se auzi dinăuntru un „Da” și imediat după aceea Millner îl avea în fața lui pe dr. Jones.

Strângerea de mână a doctorului fu moale, degetele lui fine semănând cu cele ale unui pianist. Acesta ar fi putut să joace în rolul unui chirurg estetician într-o producție Hollywood, atât de mult se potrivea clișeului: păr nenatural de negru, dinți confecționați parcă din fildeș și un ten atât de închis, încât l-ar fi invidiat și un profesionist al golfului. Doctorul purta pantofi albi la niște pantaloni albi cu pliseuri și o bluză polo albă pe al cărei piept trona logoul clinicii.

„Pentru mobilarea acestui birou cu siguranță că a fost nevoie să moară o pădure", chibzui Millner. În ciuda sentimentului de superioritate degajat de medic, lui Millner nu îi scăpă o anumită nesiguranță, pe care o puse pe seama abaterii de la legea impozitelor. Poate și a participării la un fond ilegal. Eventual o nesănătoasă apropiere de droguri. În orice caz, doctorul avea ceva pe conștiință.

— Ce vă aduce la mine? întrebă dr. Jones cu o mină îngrijorată, în timp ce arăta către canapeaua de piele din apropiere ușii. Aveți noroc că începem operațiile foarte devreme, iar una dintre ele a fost anulată.

O tentativă ieftină de a scurta discuția cu el. Millner se lăsă să cadă cu plăcere pe canapea, în așa fel încât pentru doctor rămase doar fotoliul. Garnitura mirosea plăcut a piele și trezi în Millner pornirea de a se întinde și a trage un pui de somn. Schimbările de fus orar din ultimele zile îl cam marcaseră.

— Este o chestiune foarte serioasă, spuse Millner și îl fixă pe interlocutor cu cea mai impenetrabilă privire a lui.

Nu exista niciun motiv să îl facă pe doctor să asude inutil pentru doar câteva întrebări în specialitatea lui. Dar avea în el o mare antipatie față de chirurgia estetică; puțin amuzament nu strica.

— Este a dumneavoastră mașina Maserati pe care am văzut-o afară? Mă refer la aceea verde-oliv, cu tapițerie maronie.

În parcare îi sărise imediat în ochi automobilul sport de lux și reclama cu numele clinicii aplicată pe ea îi dădea certitudinea că doctorul era proprietarul ei.

— Da, ce este cu ea?

Cu toate că Millner era sigur că doctorul își injecta singur botox, crezu că recunoaște apariția unor cute specifice îngrijorării.

— Afacerea dumneavoastră pare să meargă foarte bine…

Millner se rezemă comod pe canapea și își întinse brațele în dreapta și în stânga pe spetează. Pielea scârțâi sub coatele lui.

— Chirurgia plastică este la mare căutare. Nu doar în clinica noastră. Dar cu siguranță că nu ați venit atât de dimineață la mine ca să aflați asta.

La nervozitate se adăuga și o criză de furie.

— Așa este, replică Millner și se sprijini cu brațele pe genunchi. Ați urmărit știrile cu răpirea reginelor frumuseții în Mexic?

Cu toate că tema era oribilă, dr. Jones păru că se destinde. Așadar, nu era vorba despre el și despre afacerile lui.

— Da, firește că le-am urmărit. O poveste groaznică, totul este îngrozitor.

— Care este opinia dumneavoastră în calitate de chirurg plastician?

Doctorul înlemni.

— De ce mă întrebați tocmai pe mine? Doar nu credeți că am vreo legătură cu asta?

Lui Millner îi stătea pe limbă un răspuns grosolan, însă nu voia să ducă jocul prea departe.

— Nu, nu cred. Ca să fiu sincer, v-am ales absolut la întâmplare. Am răsfoit cartea de telefon și prima clinică pe care mi-au căzut ochii a fost a dumneavoastră.

— Deci așa lucrează astăzi FBI? îl ironiză dr. Jones.

Pe chip i se lăți un rânjet batjocoritor. Abia îi trecuse spaima, că îi și revenise sentimentul superiorității. Millner regretă că nu îl mai lăsase puțin să fiarbă.

— Poate că numele clinicii dumneavoastră îmi era și cunoscut, fiindcă îl mai văzusem într-un dosar. Asta să fi fost?

Fulgerător, culoarea dispăru iar de pe chipul medicului. Millner fu nevoit să își ascundă zâmbetul.

— Nu, pentru că aș fi știut, spuse dr. Jones și își trecu mâna prin păr.

— Oricum ar fi, fiți, vă rog, amabil și răspundeți-mi la câteva întrebări.

— Începeți!

Jones privi pe ascuns ceasul de la mână.

— Ați văzut fotografiile fetelor ciopârțite?

Doctorul confirmă.

— A fost o treabă bine făcută?

Doctorul încremeni.

— Cum de spuneți asta? Fetele au fost mutilate total!

Indignarea lui era sinceră, fără nicio îndoială.

— Mă gândeam dacă din punct de vedere chirurgical desfigurările sunt realizate profesional. Chiar dacă arată oribil.

— Pentru asta trebuie să examinez mai multe fotografii, însă din ce am putut deja să văd și să citesc, se pare că ar fi opera cel puțin a unei persoane instruite în materie.

— Un chirurg estetician?

Doctorul ezită un timp să răspundă.

— Cred că da. După părerea mea au fost necesare anumite cunoștințe în materie, pentru ca asemenea… cum să le numesc? Pentru a realiza asemenea operații ticăloase.

— Aveți idee de ce cineva ar face asta?

Doctorul clătină din cap.

— Bănuiesc că este un psihopat. Sau cineva care…

Dr. Jones se blocă.

— Cineva care…?

— Ori cineva care vrea să dea un semnal. Poate împotriva chirurgiei plastice. Observăm deja la pacienții noștri o anumită nesiguranță.

— Nesiguranță?

— Hm… ei văd aceste fotografii și cumva le trece cheful să suporte operațiile pe care le facem. Chestiunea aceasta este comparabilă cu un scandal în domeniul alimentar, care scade apetitul.

— Ce înțelegeți prin „semnal”?

— Mda… cu toate că numărul pacienților crește în continuare, mass-media ține branșa noastră de câțiva ani. La fel ca pretinsa obsesie a frumuseții. Ori branșa modelingului cu modelele „foametei”. Oare cineva a decis să întreprindă ceva împotriva chirurgiei estetice? Sună nebunește, dar este doar teoria mea.

— Pentru mine nu sună nebunește.

— Însă ar fi o cutezanță inutilă. Dumneavoastră ce credeți că se va întâmpla dacă toate femeile de pe această planetă ar fi brusc mulțumite de cum arată? Câte industrii trăiesc de pe urma idealului frumuseții? Se va ajunge la o criză economică globală.

Millner nu văzuse niciodată chestiunea în felul acesta.

— Iar dumneavoastră ați deveni șomer, îl completă el.

Dr. Jones zâmbi.

— Negreșit. Bine că nu se va ajunge niciodată la asta. În istoria omenirii, nicio aspirație nu este atât de mare ca aspirația spre frumusețe. Și lucrul acesta nu îl va putea schimba nimeni, oricât ar fi de smintit.

Millner simți că în vorbele doctorului era ceva asupra căruia trebuia să mediteze. Își propuse să o facă în timpul zborului spre Madrid.

Până în acel moment totul nu fusese decât hărțuială. Apoi ajunsese la motivul real al vizitei lui.

— Acum altceva. În chirurgia plastică joacă un rol așa-numita „proporție de aur”?

Millner simți cum trupul lui secretă o încărcătură de adrenalină. Urma să afle dacă bănuiala lui era corectă.

Cu atât mai surprins fu când doctorul începu să râdă.

— Mă întrebați serios dacă munca mea are ceva comun cu proporția de aur? se miră dr. Jones și părea că întrebarea chiar îl amuza. Veniți cu mine, am să vă arăt ceva!

Dr. Jones se ridică. Millner, încă surprins de reacție, se ridică, de asemenea, și îl urmă până la un tablou atârnând pe un perete. Era fotografia unei actrițe celebre. Atrăgea atenția o rețea de linii trase pe fața ei și care lui Millner îi amintea puțin de tatuajele războinicilor amerindieni nord-americani.

— Marilyn Monroe, precizează doctorul și arătă portretul. În mod cert, una dintre cele mai frumoase femei văzute vreodată de Hollywood. Dar această imagine se poate schimba. Tot atât de bine ar putea fi o fotografie a Sophiei Loren sau a Angelinei Jolie. Sau a lui Nefertiti. Grilajul grafic pe care îl puteți vedea pe chip ar fi permanent același.

— Și asta ar însemna…

— Totul se încadrează strict în proporția de aur! rosti aproape triumfător dr. Jones, apoi continuă: Proporțiile feței perfecte, sau chiar ale feței pe care noi o vedem ca perfectă, corespund exact regulii secțiunii de aur. Proporțiile unei fețe care arată bine se calculează după dimensiunile secțiunii de aur. De exemplu, raportul dintre lățimea nasului și lungimea gurii corespunde exact secțiunii de aur, respectiv 1/1,61. Acest număr îl cunoaște fiecare chirurg estetician.

Millner examină cu satisfacție portretul lui Marilyn Monroe.

— Lăsați-mă să ghicesc: asta este valabil nu doar pentru chipul perfect?

— Exact. Puteți să-l aplicați aproape tuturor dimensiunilor corporale. Proporția de aur este ceva ca planul de construcție al lui Dumnezeu pentru un om frumos.

— Și unde Dumnezeu a dat în bară, îl corectați dumneavoastră?

În cuvintele lui Millner era mai mult dispreț decât intenționase el.

— 99% este și rămâne opera Domnului. Noi, chirurgii, ne ocupăm doar de acel 1% care se mai poate îmbunătăți la unii oameni.

La un astfel de răspuns Millner se cam așteptase și îi trecură prin minte suficiente argumente pentru a porni o discuție aprinsă despre chirurgia plastică. Însă obținuse informația care îi trebuia și nu avea niciun chef de ceartă. Dacă examinai mașina Maserati din parcare, pentru doctor părea să nici nu existe un motiv să se gândească serios la profesia lui.

— Mă uit la dumneavoastră, domnule Millner, și constat că ați avea, într-adevăr, nevoie de puțină chirurgie plastică.

Dr. Jones arătă către chipul lui Greg. Evident, cheful de ceartă al lui Jones era considerabil mai mare decât al lui Millner. Ultimul simți că îl cuprinde furia și nu mai fu capabil să se stăpânească.

— Dacă vă referiți la nasul meu, domnule Jones, nu arată ca al unui star de la Hollywood, însă este unul al naibii de bun detector de urme. Nasurile detectoare de urme se pare că așa trebuie să arate, pentru a funcționa. Și acest oripilant nas de urme tare ar avea chef să scotocească prin conturile dumneavoastră, prin declarațiile de impozit și alte afaceri. Și sunt sigur că undeva ar găsi ceva! Sau vă strâmb rapid cu o directă de dreapta nasul-

retortă, și atunci dumneavoastră deveniți următorul pacient!

Fie că se limita la amenințarea de a efectua investigații, fie că doar amenința cu forța, cuvintele lui își făceau efectul. Alb ca bluza lui, doctorul îl privea îngrozit.

— Mă refeream doar la cicatricea de pe obraz, pe care încercați să o ascundeți sub barbă, zise el ridicând protector ambele mâini înaintea corpului, ca și cum s-ar fi așteptat în orice moment la un atac.

De cicatrice uitase. Millner simți că i se ridică sângele la cap. Instinctiv, atinse cicatricea cu mâna. Era încă prea proaspătă pentru a nu își aminti mereu de ea.

— Îmi este indiferent, zise Greg încercând să fie în continuare agresiv. Ca doctor de frumusețe, puteți să prescrieți Tramadol? întrebă brusc agentul FBI.

Doctorul încremeni un moment, apoi păru că înțelege. Dădu din cap și trecu în spatele biroului. Apăsând o tastă, scoase computerul din starea de veghe și pe urmă scrise ceva.

— Cât? întrebă doctorul, și când Millner ezită, el continuă: Cred că pachetul mare. Asistenta mea vă înmânează rețeta la ieșire.

Millner nu știa ce să spună și ridică doar mâna dreaptă.

— Să cred că suntem chit? întrebă doctorul.

Millner ridică din nou mâna și ieși rapid din încăpere, fără alte politețuri. Pe chipul blondei de la recepție, opulent dotată, crezu că vede doar compătimire când aceasta îi înmână rețeta cu un zâmbet. Sau poate că doar și-a imaginat. Al său rămas-bun răsună din casa scărilor și când ieși din parcarea clinicii evită să mai arunce o ultimă privire automobilului Maserati.

După ce parcurse mai mulți kilometri, potrivi oglinda retrovizoare din mașină în așa fel ca să se poată vedea în ea. Poate chiar ar trebui să se

gândească să facă dispărută cicatricea, deși, ascunsă sub barbă, nu îl deranja. Pe de altă parte, ea distrăgea atenția de la nasul lui nu tocmai simetric. Își trecu mâna peste față, ca și cum ar fi vrut să șteargă imaginea de pe un geam aburit, și repuse oglinda în poziția inițială. Ce prostie! Ceea ce conta erau valorile interioare. Și în privința asta instinctul lui nu se înșela. Aruncă o privire asupra rețetei de pe consola mediană. Va căuta în aeroport o farmacie înainte de a zbura la Madrid.

50.

Florența, în jurul anului 1500

Gata, am descoperit. Este portretul comun al unei femei. Nu este încă terminat, dar se află în stare avansată de finalizare. Niciodată nu l-am crezut pe Salai capabil de asemenea performanțe. Când se afla în oraș, ca să procure grăsime de capră pentru străin (nu știu de ce are nevoie de așa ceva, însă îi sunt necesare cantități apreciabile), i-am scotocit ascunzătoarea. Am dat peste tot felul de lucruri furate și, în cele din urmă, sub o bucată de pânză am găsit tabloul. Pictat pe lemn de nuc.

Nu pot nega că m-a fascinat. Trăsăturile pensulei sunt mature, culorile intense. M-am întrebat pe cine a portretizat. Pe acea fată nu o văzusem. Ea surâdea vag. Am pus la loc tabloul și am lăsat totul exact cum fusese.

Astăzi m-a vizitat un aurar din Nürnberg. Dürer este numele lui. L-am inițiat în arta proporțiilor și a fost foarte dornic de a și-o însuși. Când a plecat, am simțit imediat cum mocnea în el focul aprins de mine.

Acum, când scriu aceste rânduri, găsesc că termenul „foc” este potrivit.

Odată aprins, se răspândește fulgerător și nu cedează până când nu arde cu vâlvătăi și ultimul petic. Și te orbește ca lumina focului adevărat.

Este prea luminos pentru a-l privi și, pe măsură ce te apropii de el, devine tot mai fierbinte.

51.

Madrid

Probabil că se apropiase prea mult de tablou, pentru că a pornit alarma. Sunetele teribile vibrau în toată încăperea. Cu degetele astupându-și urechile, se întoarse către director, cu speranța că el va putea decupla repede alarma. Dar tot ce văzu a fost o ceață difuză ce venea spre ea. Îngrozită, trase aer în piept. Greșeală. Fumul îi umplu plămânii și avu senzația că se sufocă. Ochii îi lăcrimau. Cu brațele întinse în față, porni clătinându-se către locul unde stătuse señor Alegre, însă pipăia în gol. După câțiva metri străbătuți în fum, pierdu orice orientare. Directorul Alegre dispăruse. Și, în plus, se auzea asurzitorul sunet, peste care când și când se suprapuneau strigăte. Undeva departe plângea un copil.

Brusc, simți pe braț o mână și aproape imediat zări nu chipul directorului, ci pe cel al lui Patryk. Cu mâna dreaptă își ținea un fular pe față și cu stânga îi luă de pe umăr cureaua genții.

— Vă duc eu geanta, trebuie să mergem pe acolo!

Prin fular vocea era înăbușită și străină. Libertatea de mișcare mărită de lipsa genții cu șabloane îi mai domoli panica generată de fumul de nepătruns. Recunoscătoare, se lăsă condusă de Patryk spre ieșire. Deodată, acesta dispăru de lângă ea, și totuși era împinsă mai departe din spate. În câteva secunde, fumul se risipi și ea recunoscu una dintre casele scărilor parcurse anterior.

Din toate părțile se înghesuiau oameni. Ralph îi strângea brațul ca într-o menghină. Se răsuci și văzu în spatele ei un perete de fum.

— Veniți, acolo jos! îi strigă Ralph și o împinse în grabă pe scări.

Helen se opuse.

— Nu! Ce se întâmplă dacă Madeleine se află aici?

Ralph o trase de braț și apoi o împinse înainte.

— Nu este aici!

Helen vru să se opună, dar Ralph îi înșfăcă și celălalt braț și o trase în jos pe scări strigând: „Foc! Foc!” pentru a-i avertiza pe ceilalți vizitatori. Alți turiști din muzeu năvăleau pe scări în jos țipând agitați. Cineva o călcă pe Helen pe picior. Un cot i se înfipse ascuțit între coaste în învălmășeala de pe scări. Cu coada ochiului îl observă pe Ralph împingând brutal o femeie în vârstă și murmură o scuză în locul acestuia.

— Patryk Weisz este încă sus! Cu geanta mea! strigă ea după ce ajunseră pe un palier al scărilor.

— Va veni și el! Trebuie să vă scot de aici! răspunse Ralph în timp ce mai coborau câteva trepte.

În cele din urmă ajunseră în holul de la intrarea muzeului, spre care se scurgeau oameni din toate părțile. Personalul deschisese larg ușile și făcea semne vizitatorilor să iasă.

Ajunseră afară. Respirând cu greutate, Helen se așeză pe trepte, însă imediat fu ridicată de Ralph în picioare.

— Veniți, doamnă Morgan! Trebuie să dispărem de aici! spuse el și o trase mai departe în stradă.

Helen scrută chipurile vizitatorilor care se adunau afară, căutând-o pe Madeleine, dar degeaba. În sfârșit, găsiră mașina cu care veniseră de la aeroport la hotel.

— Cum a ajuns aici? întrebă ea surprinsă, amintindu-și că de la hotel veniseră pe jos la muzeu.

Ralph deschise portiera din spate și o împinse pe canapea. Apoi el se așeză pe locul șoferului.

— Ce înseamnă asta? Vreau să rămân aici. Fiica mea va veni cândva aici. Și unde este domnul Weisz? protestă ea și în aceeași clipă portiera se deschise în forță și Patryk sări pe locul de lângă ea.

— Geanta dumneavoastră, spuse el gâfâind și o puse cu atenție în spațiul pentru picioare dintre bancheta din spate și locurile din față.

Cu ochii injectați, luptându-se încă să respire, Helen încercă să-și ordoneze haosul din cap, să înțeleagă ceea ce tocmai se petrecuse.

— Madeleine… zise ea tușind.

Însă înainte de a apuca să continue, mașina se puse în mișcare.

52.

Londra

Mass-media înnebunise. Tot mai multe ziare și reviste renunțau la fișierele cu fotografii de chipuri, deoarece calculatoarele lor erau atinse unul după altul de virusul informatic.

Millner se afla într-un magazin cu presă din Heathrow și contempla neîncrezător teancurile de ziare. Titlurile referitoare la virusul computerelor trecuseră pe planul secund reportajele despre reginele frumuseții răpite. Citi în fugă titlurile câtorva ziare. Se părea că nimeni nu sesizase încă legătura.

În curând vom fi toți zombie digitali? era un titlu din *Times.* Sub titlu era tipărit unul dintre chipurile grotesc modificate. *Zombied*! suna titlul din *USA Today.* Sub acesta era, de asemenea, o fotografie de speriat. *The Guardian: Adevăratul Eu*? – scris cu litere negre. O gazetă regională avea tipărit pe prima pagină un steag alb, sub care era un cuvânt: *Capitulare*! Alte gazete întrebau: *Cine se află în spate*? Titlul *Ce face guvernul*? îl determină pe Millner să mustăcească.

Da, de fapt, ce face guvernul? La cartierul general al FBI domnea haosul. Iar el, singurul care avea oarecare habar, era trimis în concediu și zbura prin lume în calitate de „armă secreta" a directorului FBI, Keller. Și toate acestea, pentru că în investigația din Brazilia, acționând în interesul națiunii, aproape că își pierduse viața. În loc de a primi o distincție, fusese exilat pe banca rezervelor.

Keller îi transmisese în ultimele ore două informații enervante pe e-mail, dar nu simțise nevoia să răspundă, începea să creadă că înțelegea ce se întâmpla, deși motivul singur nu îl conducea la făptuitor. Și nu avea niciun chef să-i ajute pe alții să urce pe cal, pentru ca apoi să-i privească

plecând călare și cum el rămânea pe loc. Aici nu era vorba doar despre laurii pentru rezolvarea cazului, ci despre un autobuz plin cu fete americane, mutilate într-un mod înspăimântător. Era vorba despre valori culturale vechi de secole distruse în întreaga lume, aparent fără motiv. Despre specia albinelor pe care cineva încerca să o radă de pe fața Pământului. Millner devenise polițist și mai apoi agent FBI tocmai pentru a apăra lumea de asemenea nebuni. Iar pentru el era în joc reabilitarea lui. Tânărul Weisz minţise în privința locului în care se afla. Taică-său dispăruse de câteva săptămâni. Amândoi făcuseră avere de pe urma unui software antivirus. Instinctul îi spunea că nu era ceva întâmplător.

Fotografii neobișnuite apăruseră în publicațiile de modă: pe coperta revistei *Vogue* se lăfăia o rochie fără a fi purtată de vreun model. Și într-o altă revistă de modă era un decupaj dintr-o poză fără gâtul unui manechin, văzându-se doar restul trupului. Dar în proporțiile trupului femeii fotografiate ceva nu era în ordine. Millner nu putea să spună dacă vina era a modelului sau dacă și aici intervenise virusul.

În dreptul zborului său pe tabela cu plecările apăruse anunțul *„Boarding”*. Înghesui în gură ultimele resturi ale unui sandviș cu brânză, apucă geanta, luă paharul cu cafea și se îndreptă către poarta de îmbarcare. Sună telefonul. Privi pe display și tresări. Pe acesta era imaginea caricaturizată a chipului unui bărbat.

— De ce nu răspunzi? auzi el vocea lui Keller.

Chipul caricaturizat era deci al lui. Toate contactele FBI aveau memorate fotografiile corespunzătoare numelor respective. Asta însemna că, între timp, și telefonul lui mobil fusese infectat de virus. Îi veni să râdă gândindu-se la un titlu din *New York Times: Adevăratul Eu*? în ceea ce îl privea pe Keller se potrivea.

— Nu dormiți niciodată? întrebă Millner.

— Acum la FBI nu doarme nimeni, răspunse Keller scorțos.

— Eram pe drum. Acum sunt la aeroport.

— Poliția poloneză a percheziționat ieri proprietatea lui Pavel Weisz, motivul fiind dispariția acestuia. Acum ei suspectează o crimă. După cum era de așteptat, pe el nu l-au găsit. Weisz are o slăbiciune ciudată pentru… artă. O uriașă colecție în valoare de mai multe milioane de dolari se află sub casa lui.

— Și fiul?

— Din câte se pare, Patryk Weisz plecase cu puțin înainte. El este însoțit de o femeie, a cărei identitate nu o cunoaștem încă. Un servitor a declarat la interogatoriu că ea apăruse puțin înainte de venirea poliției, dispărând apoi fără urmă împreună cu Patryk Weisz. Conform declarației unui alt servitor, necunoscuta ar fi o americancă de aproximativ treizeci și cinci de ani. Mai curând înaltă, păr castaniu. Drăguță. În prezent verificăm listele de pasageri ale zborurilor spre Varșovia și înregistrările camerelor de supraveghere pentru a o identifica. Imediat ce vom avea un nume, ți-l voi trimite.

Ceva din spusele lui Keller trezi în mod deosebit interesul lui Millner.

— Ce fel de artă colecționa Weisz? Aveți fotografii ale colecției?

— Voi întreba în Polonia.

— Dacă există fotografii ale colecției lui de artă, am nevoie de ele. Cu toate detaliile.

— Mă ocup. Și îți voi mai trimite și tot ce a fost găsit în computerul lui Weisz. Ar mai fi ceva… zise Keller, care părea să aibă de transmis și ceva neplăcut, apoi continuă: Firește că nu mai ești singur în această afacere, îți imaginezi ce este aici. Mai întâi întâmplarea din Mexic, acum acest virus. Cei de sus și-au ieșit din fire și vor rezultate. Am dat numele lui Weisz doar în cercurile înalte. Dispariția lui misterioasă, afinitățile lui pentru

virușii computerelor. Este doar un început. O echipă se află deja în drum spre Varșovia. O alta spre „WeiszVirus” din Londra.

— Clar, răspunse Millner aparent indiferent. Suntem o echipă.

— Exact!

Millner auzi pe cineva care i se adresa lui Keller.

— Trebuie să întrerup, portarule!

Convorbirea luă sfârșit.

Deci Patryk Weisz nu călătorea singur. Era evident că fugise de poliție la Madrid. Millner își stoarse creierul să găsească un detaliu care să asocieze Madridul datelor existente, dar nu reuși să-l descopere. Trebuia să recunoască faptul că despre Madrid nu știa absolut nimic.

Telefonul lui începu să vibreze. Sosise e-mailul de la Keller. În timpul zborului avea serios de citit și spera că va putea să mai recupereze și din orele nedormite.

53.

Florența, în jurul anului 1500

„O pictură trebuie să recepteze sufletul celui portretizat, să îl oglindească.” Aceasta este noua descoperire a lui Leonardo. El și străinul sunt preocupați în continuare de crearea a ceva măreț. De asemenea, în atelier se intră ca într-un porumbar: vin fete tinere – și foarte tinere. Unele sosesc chiar din Pisa sau Veneția. La întrebarea mea: „Ce fac Leonardo și *lo straniero* cu ele?”, Leonardo a reacționat amuzat.

„Ce să facem? Le pictăm!”, a răspuns el, pe urmă a adăugat: „Iar *lo straniero* se ocupă și de binele lor trupesc”. M-am simțit jenat. Dar atâta vreme cât nu am nimic de-a face cu asta, nu voi da socoteală Domnului.

Oricât l-ar euforiza pe Leonardo, munca îi produce și idei bizare. „Dacă soția unui client are o problemă cu simetria feței, iar eu înlătur această problemă pe pânză, pentru a corecta deficiența din creația Domnului, de ce nu s-ar putea face asta și în realitate?”

La întrebarea mea iritantă referitoare la modul în care gândește el asta, a plecat fără a spune nimic. Puțin mai târziu s-a întors cu studiile lui de anatomie. Mi-a arătat schițele cu craniile și fețele.

„Acestea pot fi formate. Dacă sunt fracturate și refăcute. La fel pielea. Ea este extensibilă ca intestinele porcului. Îți imaginezi că le umpli. Așa s-ar proceda”.

„Intervenind pe creația Domnului? l-am întrebat eu. Nimeni nu are voie să facă asta!”

Leonardo a râs iarăși. Tocmai discutase chestiunea cu *lo straniero.* „Când ucenicul întinde firnisul pe tablou, a spus el, se poziționează în locul maestrului? Când noi ridicăm o clădire

conform proporțiilor celeste, facem, oare, altceva?”

„Gândește-te la Turnul Babel, l-am avertizat eu. Dumnezeu nu permite să te apropii prea mult de El. Gândește-te la ce s-a întâmplat atunci: distrugere și harababură”.

„Dumnezeu? a replicat el cu o sclipire ciudată în privire. Noi îl avem pe *lo straniero*!”

Pe urmă a plecat și s-a dedicat activității lui.

Trebuie să mărturisesc că în sufletul meu parcă a apărut un fel de îndoială. Voi discuta despre asta cu *lo straniero.*

Completare: Salai spune că tablourile pot să vorbească. Mă tem că și-a pierdut complet mințile.

A doua completare: Nu mai văd plecând nicio fată. Doar vin toate. Bănuiesc că se furișează în timpul nopții.

54.

Madrid

— Asta ce a fost?

În sfârșit, Helen reuși să articuleze câteva cuvinte.

— Alarmă de incendiu, răspunse Patryk.

Ea își vârî nasul în mânecă. Simți un iz chimic. Ochii încă îi lăcrimau. O ardeau mucoasele.

— Stăteam cu señor Alegre în fața tabloului *Mona Lisa* și deodată…

— Știu, v-am văzut. Când m-am întors în biroul directorului, ni s-a spus că ați plecat împreună în expoziție. Tocmai vă descoperisem, când brusc fumul acela și-a făcut apariția din toate direcțiile. Slavă Domnului că am apucat să vă prind și că Ralph v-a scos afară…

Helen îl privi pe șofer. În acel moment, mașina tocmai intra în sensul giratoriu din fața hotelului.

— Trebuie să ne întoarcem la muzeu, pentru Madeleine! protestă ea și genunchii încă îi mai tremurau de emoție, apoi, întorcându-se către Patryk, adăugă: Și pentru tatăl dumneavoastră!

— Nu cred că muzeul se va mai deschide astăzi, se opuse el.

— Directorul va regreta lipsa mea, spuse Helen, care încă nu putea să înțeleagă ce se petrecuse cu ea. Aproape am fugit de acolo!

— L-am întâlnit când ieșeam și i-am zis că noi mergem mai întâi la hotel. Cred că în acest moment are alte griji.

Pentru muzeu, focul fusese, probabil, un super-accident. Din fericire, *Mona Lisa* nu avusese de suferit! Ei tocmai intrau în garajul subteran al hotelului.

— Trebuie totuși să ne întoarcem! repetă ea.

— La muzeu cu siguranță că domnește haosul! interveni din față Ralph. Acolo totul este închis. Nu ați văzut detașamentul de intervenții al poliției din fața clădirii? Nimeni nu mai intră acum acolo.

— Nu vă faceți griji, îl completă Patryk. Au fost evacuați toți vizitatorii. Dacă Madeleine și tatăl meu erau acolo, acum sunt bine. Însă nu se aflau acolo. La controlul de la intrare nu i-a văzut nimeni. Ne-ar fi dat de știre, zise el, se uită la ceas și pe urmă adăugă: Ne putem reface puțin la hotel, după aceea am să îl trimit pe Ralph înapoi la muzeu. Îi dăm fotografia fiicei dumneavoastră. Dacă muzeul se va redeschide sau îi va descoperi pe Madeleine sau pe tatăl meu, ne sună și în câteva minute suntem acolo.

Helen simți impulsul de a se duce singură la muzeu, pentru a o aștepta acolo pe Madeleine. Patryk părea să o fi „citit”:

— Noi am putea între timp să ne gândim unde ar fi putut ei să descindă aici, în Madrid. Dacă vestea focului de la muzeu se răspândește, probabilitatea ca ei să apară acolo se reduce foarte mult.

Pentru Helen, propunerea era logică.

— În plus, voi mai încerca apoi să îl contactez pe señor Alegre, adăugă Patryk.

Motorul se opri și un piuit puternic se produse la deschiderea portierelor. Helen coborî și privi automobilul ca și cum ceva nu era în regulă.

— Totul este bine? întrebă îngrijorat Patryk.

— Cum se face că mașina se afla în fața muzeului, că doar noi am venit de la hotel pe jos?

Patryk, care aștepta în partea cealaltă a vehiculului, o privi nedumerit un moment.

— Am cerut eu la recepția hotelului să fie adusă acolo, interveni Ralph. Mă gândisem că la întoarcere ar fi mai comod.

Helen simți o durere de cap localizată în spatele ochiului drept. Se sprijini o clipă de portbagaj, pe

urmă, flancată de Ralph și Patryk, se îndreptă spre un indicator ce arăta drumul spre recepție.

Când ajunseră la ieșirea din garajul subteran, ea își aminti:

— Geanta mea! Este în mașină!

— O va aduce Ralph! o asigură Patryk și imediat șoferul făcu cale întoarsă.

— Merg și eu! decise Helen și se grăbi după acesta.

Între automobilele parcate apropiat ea reuși cu o oarecare greutate să extragă geanta dintre banchetele mașinii. Aceasta atârna greu pe umărul lui Helen, așa că Ralph o preluă galant. Era clar că în timpul fugii din muzeu femeia își luxase ușor umărul și gâtul.

Cinci minute mai târziu liftul hotelului îi ducea la etajul trei și ei se despărțiră în fața camerei lui Patryk, ceilalți doi având rezervate alte două camere aflate alături. Helen refuză propunerea tânărului de a lua împreună câte o băutură la bar.

Camera de hotel era luminoasă și elegant mobilată. De fapt, era vorba de două încăperi și de o baie spațioasă. Spre camera lui Patryk dădea o ușă intermediară încuiată. De acest lucru Helen se convinsese imediat după sosire.

Contrar obiceiurilor ei, se lăsă să cadă peste cuvertura patului deosebit de lat. În mod normal ar fi îndepărtat-o din motive igienice, însă în acele momente asemenea amănunte lipsite de importanță îi deveniseră indiferente. Pe loc o cuprinse o oboseală ca de plumb. Unde era Madeleine?

Când închise ochii, se revăzu în micul parc din Boston, în fața arțarului roșu, puțin înainte ca telefonul mobil să fi sunat și Patryk Weisz să o fi întrebat de fiica ei. Cât și-ar fi dorit să se întoarcă în timp în acel loc! Să nu fi acceptat convorbirea și, în schimb, să se fi dus mai înainte cu câteva zile la Madeleine, la clinică, pentru a o vizita înainte de deplasarea la Paris. Imaginile din minte i se topiră treptat și o liniște grea se așternu peste tot.

Deschise ochii. Își simțea obrajii umezi. Trebuie să fi adormit și în timpul somnului să fi plâns. Nu știa câtă vreme ațipise. Deasupra ei atârna o lustră. Încet reveni la realitate. Era în Madrid. Într-o cameră de hotel. Odată stabilit acest lucru, îi reveni și sentimentul de teamă pentru Madeleine, care amenința să îi taie respirația. Trebuia să se smulgă din această stare. Înainte de orice, în viață trebuie să fii viteaz. Acest lucru i-l băgase în cap de mică mama ei. În perioada în care fusese model își amintea des de acest sfat, și el îi dăduse mereu putere.

Fără a se mișca, trecu în revistă în minte vizita la muzeu. Nu o părăsea senzația că uitase ceva acolo ori că în vânzoleala din timpul alarmei de incendiu ignorase ceva. Își salvase șabloanele. Pipăi după geanta aflată pe pat alături de ea – și încremeni. Simțea altceva decât de obicei. Helen apăsă mai mult și prin material pipăi ceva dur. Se ridică iritată și trase geanta mai aproape. Cu gesturi exersate, deschise fermoarul și se încruntă când dădu cu ochii de marginea unei scânduri din lemn ce stătea alături de foliile ei. Orice era, nu îi aparținea.

O trase cu grijă afară, ceea ce nu era chiar atât de simplu, pentru că abia avea loc în geantă. Lemnul părea vechi și era străbătut de șănțulețe adânci. Brusc, o cuprinse o bănuială. Tremurând, întoarse placa din lemn și din pictură o privi o femeie tânără. *Mona Lisa!*

În timp ce privea fix tabloul din mâinile ei, auzi clar șoapta care îi atrăsese atenția și în muzeu. Se îngrozi, încet, privirea i se plimbă pe fondul picturii. *„La bella”* – auzi ea șoptit. Privi veșmântul cu mâneci roșii. „Parvenza” – i se păru că înțelege. Și, în cele din urmă, privirea i se opri asupra chipului cu zâmbet misterios. Un șuierat o făcu să tresară. *„Del male*!*”* întoarse pictura repede cu partea din spate, din lemn, spre ea.

Respirând greu, trase cu urechea la zgomotele din încăpere, totuși cu excepția ecoului apei care se scurgea dintr-o toaletă îndepărtată și a zumzetului frigiderului-minibar nu se auzea nimic. Întoarse iarăși tabloul și îl cercetă atentă cu privirea. Din nou avu impresia că aude cuvinte: *„La bella parvenza”* iar la cercetarea chipului: *„Del male*!*” 0* trecură fiori. *La bella parvenza del male.* Cu ajutorul noțiunilor de italiană cu care mai rămăsese din perioada în care apărea pe podium, traduse: „Frumoasa aparență a răului”, rosti ea încet.

Îngrozită, lăsă tabloul să îi alunece din mâini. Simțea că de durere capul stătea să îi explodeze. Îi era tot mai rău.

55.

Coyuca de Benítez

Ușa se deschise cu zgomot și lumina puternică a soarelui acționă dureros asupra ochilor lui Madeleine. Din nou niște mâini grosolane o apucară și brațele îi fură îndoite la spate, apoi săltată brutal și trasă afară. Strigătele ei, poate și arșița care o întâmpină, o făcură să își piardă respirația. Reuși să numere trei bărbați, care după aspect și limbă erau mexicani. Unul o ținea cu putere de picioare, iar ceilalți doi, fiecare de câte un braț. Jalnicele ei tentative de a se elibera au avut ca rezultat niște strigăte în spaniolă. Unul dintre bărbați râse răutăcios. Brusc, simți o mână între picioare și panica ei crescu.

Ajunseră la o locuință. A fost împinsă o ușă și Madeleine fu aruncată pe un prici. Salteaua veche reacționă ca o trambulină și o propulsă în aer până când șase mâini o fixară jos. Cineva își făcu de lucru la cordonul ei și până să priceapă ea ce se petrecea, se trezi cu picioarele goale. Tricoul îi fu tras peste cap, acoperindu-i o clipă fața. O mână neîndemânatică îi descheie sutienul. Madeleine strângea din pleoape cât putea. Simți pe obraji fire dintr-o barbă, miros de alcool. Râsete puternice. Și exact când începu să plângă, să renunțe și decise să se gândească la cu totul altceva, pentru a suporta orice, se făcu brusc liniște în jur.

Când cuteză să deschidă ochii, părea să fie singură. Se uită de-a lungul trupului ei. Era goală până la slip. Își descoperi hainele pe podea, aruncate în dezordine. Nici urmă de cei trei torționari.

— Sunt foarte ordinari, ca niște animale!

Vocea o făcu să se înfioare.

În timp ce își culegea de pe podea tricoul și îl presa protector pe piept, încercă în semiîntuneric

să își dea seama cine era în locul de unde venea vocea.

Din umbră se ivi deodată un bărbat. Era scund, părul de pe cap deja avea urme de încărunțire. Ochelarii rotunzi îi dădeau un aer intelectual. Nu acționa ca o persoană brutală și teama fetei se mai reduse. Cel mai mult o liniști halatul alb purtat de acesta. Era, evident, medic. Toate acestea nu schimbau cu nimic faptul că ea se prezenta în fața lui aproape goală.

— Numele meu nu are nicio importanță, dar te rog să te liniștești. Sunt medic.

Aflat în fața ei, observă că omul asuda puternic. Stropi de sudoare i se rostogoleau de pe frunte pe tâmple și pe față. El apucă un scaun și îl puse în așa fel încât să stea în fața ei.

Aproape compătimitor, privirea lui se plimbă peste ea. Sau așa i se păruse ei?

— Din păcate, nu îți pot promite că nu ți se va întâmpla nimic. Ar însemna să mint. Însă indiferent de ce se întâmplă, cred că noi doi putem alege dacă o scoatem la capăt ori nu fără indivizii de afară. Și crede-mă, ei sunt capabili de a face rău…

Bărbatul nu vorbea tocmai clar. Ochii lui sticloși treziră în ea bănuiala că era beat.

— În orice caz, îți pot garanta că pentru astăzi ești în siguranță, dacă îmi permiți să pun puțin mâna pe tine și să îți fac o fotografie.

Madeleine scoase un țipăt strident, strânse picioarele sub piept și se lipi mai tare de perete, ținând tot timpul tricoul presat pe sâni.

Bărbatul despre care credea că era medic privi îngrijorat spre ușă. Dar aceasta rămase închisă.

— Liniștește-te! spuse el implorator. Nu ai înțeles? Nu pot garanta pentru nimic altceva, nu știu ce se intenționează cu tine. Nu îți voi face nimic rău, este vorba doar de asta.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul halatului său alb și scoase de acolo o cariocă neagră, groasă.

— Poate că ți se pare cam de neînțeles. Însă te rog să ai încredere în mine. Cu acest creion voi trasa câteva linii pe corpul tău, în locuri, probabil, neplăcute. Pe urmă voi face o fotografie și voi avea grijă să fii dusă înapoi la… casa ta de oaspeți, fără să pățești ceva. De acord?

Ea privi suspicioasă la creionul negru din mâna ce tremura.

— Alternativă ar fi să te sedăm și, așa cum spuneam, bărbații de afară sunt ca niște animale.

Doctorul arătă către o măsuță aflată lângă ea, pe care fata abia atunci descoperi o tăviță argintie în care se găseau o seringă și o sticluță maronie.

O bătaie puternică în ușă o făcu să tresară. Cineva strigă în spaniolă. Doctorul răspunse pe un ton ridicat și apoi îi aruncă fetei o privire imploratoare. Pe urmă scoase căpăcelul cariocii din mâna lui.

Madeleine începu să tremure din tot corpul.

56.

Madrid

Helen ședea nehotărâtă în pat și privea pictura. Nu se îndoia că era vorba despre *Mona Lisa del Prado.* În timpul alarmei de la muzeu se despărțise de geantă doar pentru scurt timp. Răgaz folosit de cineva pentru a introduce în ea pictura. Și pentru că Patryk Weisz fusese cel care îi luase geanta, pretextând că o ajuta, era lesne de presupus că el se ascundea în spatele acțiunii. Probabil că la muzeu nu luase foc nimic. Totul fusese doar o diversiune. Nu era deci de mirare că, după sosirea la hotel, Patryk Weisz insistase ca Ralph să îi aducă geanta în cameră.

În fața hotelului răsunau fără încetare, de câteva minute, niște sirene. Mașini ale pompierilor – cum crezuse ea la început. Dar poate că erau și mașini ale poliției, care cu siguranță că porniseră în urmărirea hoților unuia dintre cele mai valoroase exponate, în clipa aceea aflată lângă ea în pat, în camera ei! Helen întinse mâna să ia telefonul mobil și să sune la poliție, dar se opri. Și dacă nu o credeau? Dacă pe pictură găseau doar amprentele ei? Tabloul stătuse în geanta ei și nu avea niciun martor care să-i confirme relatarea despre eveniment, cu excepția șoferului Ralph. Dar dacă Weisz-fiul se afla în spatele furtului, atunci era amestecat, probabil, și Ralph. Însă era adevărat că Patryk Weisz era un hoț de tablouri?

Se gândi la comorile din colecția tatălui lui. Familia dispunea datorită acestora de o avere ce depășea un miliard. Pentru ce să își fi asumat Patryk Weisz un astfel de risc? Și care era rostul ei în această treabă? Se intenționa să se arunce vina asupra ei, ori ea și geanta ei fuseseră utilizate doar ca deschizătoare de uși în realizarea planului? O clipă îi trecu prin minte ideea de a vârî tabloul înapoi în geantă și să se comporte ca și cum nu ar

fi observat nimic. Era foarte probabil ca în orele următoare cineva să o distragă, pentru a-i „fura” tabloul, în acest fel ar fi scoasă din cauză.

Și ce era cu Madeleine? Unicul motiv pentru care ea se afla la Madrid, la *Museo del Prado,* era fotografia fiicei sale cu notița pe care o descoperise în pivnița lui Pavel Weisz. Chiar dacă fusese doar un truc pentru a o ademeni acolo – la acest gând, lui Helen i se frânse inima –, era totuși posibil ca familia Weisz să aibă un amestec în dispariția bruscă a lui Madeleine. În cele din urmă, luă o decizie: apucă de o margine pictura și se îndreptă către ușa dintre apartamentul ei și cel al lui Patryk.

Ciocăni, însă nu primi niciun răspuns. Apăsă încet clanța și, surprinsă, constată că ușa se deschide. Ceva mai înainte fusese încuiată. O întredeschise și trase cu urechea. Liniște. Dacă Patryk și Ralph plecaseră? Prudentă, își aruncă privirea prin încăpere.

— Nu vă sfiiți, intrați fără grijă, doamnă Morgan!

Helen încremeni. Vocea îi era necunoscută. Era șuierătoare ca apa fierbinte care cade și se evaporă pe plita încinsă. Rămase nehotărâtă în prag.

— Intrați! Nu vă mușcăm!

Solicitarea suna aproape prietenește.

Suspicioasă, împinse cu mâna liberă ușa. Odaia era mai mare decât a ei, dar la fel de luxos mobilată. În fundal zări o masă cu șase scaune și în mijloc cu un uriaș buchet de flori. Alături era o garnitură din fotolii și canapele. Se cutremură. Pe una dintre cele două canapele ședea un bărbat pe care îl cunoștea din picturile în ulei din Varșovia. La vederea lui o trecură fiori. Nu doar din cauza aspectului acestuia. Pielea arsă arăta exact ca în portretele în ulei, aproape ca o mască din latex. Tigva goală de păr îi dădea o înfățișare de extraterestru. Dar cauza groazei era mai ales

atitudinea de pândă a corpului și zâmbetul care îi inspiră pe loc teamă.

— Mă bucur că, în sfârșit, ne cunoaștem personal. Sunteți mai drăguță decât în fotografiile pe care le-am văzut, spuse bărbatul și cu un semn o invită să ia loc lângă el. Așezați-vă, vă rog. Vom putea vorbi pe urmă și despre fiica dumneavoastră. Madeleine, un nume cu adevărat frumos.

La menționarea numelui, lui Helen aproape că i se opri inima. Făcu doi pași nesiguri în încăpere, când deodată o umbră apăru lângă ea și apucă tabloul din mâna ei. Era Ralph, care luă pictura și i-o dădu bătrânului Weisz.

— Ce operă de artă! strigă acesta în timp ce o ținea cu ambele mâini la distanță în fața ochilor, pentru a o admira. Ca un strigăt din timpuri trecute, nu, doamnă Morgan?

O clipă se uită la ea, apoi gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet.

— Vă rog, nu fiți nepoliticoasă!

Încă ezitând, Helen se apropie și se așeză pe cea de-a doua canapea.

Tatăl lui Patryk întoarse tabloul spre ea, urmărindu-i printre pleoape reacțiile.

„La bella parvenza del male!”, se auzi din nou încet, dar pătrunzător la urechea ei.

— Auziți ceva? întrebă el imperativ.

— De ce spuneți asta? replică Helen încercând să câștige timp.

— Deja ați înțeles!

„La bella parvenza del male!”, răzbătu ca un șuierat din direcția tabloului.

— Dacă aud? Nu. Nu aud nimic, minți ea. Unde este Madeleine?

Weisz senior îi mai privi o dată fața, apoi zâmbi din nou și rezemă tabloul cu spatele de canapeaua lui.

— Bun venit! îi ură el și îi întinse mâna dreaptă artificială.

Helen nu putu decât să o privească fix. Îi amintea de mâna unui manechin dintr-o vitrină. În câteva locuri netedă – ca un fund de bebeluș, în altele zbârcită – de parcă cineva ar fi ciugulit pielea. Lumina lustrei se oglindea în degetul gros. Helen o strânse în silă. Era rece și nenaturală. Instinctiv, își șterse degetele de pantaloni, gest regretat imediat ce privirea lui Weisz îl observă.

— Neplăcut, nu? Hidos, șaizeci și unu la sută din piele mi-a ars. Nu mulți au supraviețuit la așa ceva. Dar fiți fără grijă, m-am obișnuit cu sila pe care o provoacă imaginea mea asupra semenilor mei.

— Nu aspectul dumneavoastră îmi provoacă silă, o luă gura pe dinainte pe Helen, care se cam săturase de vanitățile interlocutorului. Unde este fata mea?

Weisz se făcu și de data aceasta că nu o aude.

— Ce frumos tablou ne-ați adus! *Mona Lisa del Prado.* Nu știam că muzeul s-ar despărți de el de bunăvoie. Trebuie că sunteți o super-hoață, doamnă Morgan.

— Știți foarte bine că nu eu l-am furat, se dezvinovăți Helen.

Îi ceru ajutorul din priviri lui Ralph, care stătea la fereastră nemișcat, cu mâinile la spate.

— Cu excepția mea, cine mai știe asta? o iscodi bătrânul Weisz.

„Patryk Weisz”, reflectă ea. Privi în jur. De fapt, el unde era?

— Ce înseamnă toate acestea? Ce vreți de la mine? Și, vă rog: unde este Madeleine?

Deodată, bătrânul Weisz se ridică și se îndreptă agale către tejgheaua care separa o bucătărioară deschisă de spațiul locuibil al apartamentului. Acolo luă un măr dintr-un platou. Mușcă zgomotos din el. Reveni mestecând.

— Dumneavoastră credeți că tot deranjul este pentru asta? Pentru copia asta ieftină?

Vorbea cu gura plină și arătă cu piciorul tabloul de pe podea, rezemat încă de canapea, iar din gură îi zburau bucăți de măr.

În timp ce Helen privea tabloul, crezu că aude din nou șoaptele: *La bella parvenza del male*! Frumoasa aparență a răului. Își ridică privirea de la pictură.

— Totul este în regulă, doamnă Morgan?

Weisz senior se oprise și o urmărea pe Helen cu privirea. După câteva secunde se puse din nou în mișcare și se lăsă să cadă pe canapea scoțând un ușor oftat.

— Înainte de accident mi-a plăcut pescuitul la răpitori, continuă el. Știți la ce trag cel mai bine peștii care, de obicei, consumă hrană vie? La alți pești. Mai mici. Cel mai bine vii, chiar dacă este interzis.

Helen îl privi iritată.

— Deci mai întâi prinzi peștele mic, cu ajutorul căruia apoi prinzi peștele mare. Înțelegeți?

Nu. Ea nu pricepea nimic, dar cuvintele lui îi aduseră în fața ochilor un lac mare, negru, din mijlocul căruia porneau cercuri concentrice către maluri.

— Și eu sunt peștele cel mic? întrebă ea. Sau fiica mea?

— Ea este, eventual, un pește mai mic, da, răspunse Weisz și încercă să ia cu mâna dreaptă ceva din buzunarul interior al hainei. A devenit subțirică, mititica! Blestemata de obsesie a slăbiciunii, continuă el reușind să scoată, în sfârșit, ce căuta. O duce bine în Mexic. Aici este un mic semn de la ea.

Weisz ținea în mână un telefon mobil. Degetul lui mare alunecă pe display, apoi îi dădu aparatul lui Helen.

Cu inima bătând să îi spargă pieptul, ea îl apucă și privi fotografia de pe display.

— Nu!

O podidiră lacrimile și paleta de culori stridente a țipătului ei îngrozit se proiectă în aer.

57.

Madrid

Telefonul mobil cu fotografia tremura împreună cu mâna ei. Imaginea era întunecată și cu o rezoluție defectuoasă, însă nu era nicio îndoială că o reprezenta pe Madeleine. Doar în slip, fata stătea în dreptul unui prici. Iluminarea era difuză, totuși lui Helen i se păru că distinge în spate un perete din scânduri. Ochii îi fulgerară de mânie. Nimeni nu avea dreptul să îi fotografieze astfel fiica!

Brațele lui Madeleine erau slabe, iar coastele îi ieșeau în relief, de puteai să i le numeri. Claviculele formau cu gâtul subțire un unghi osos. Imaginea era foarte șocantă, cum Helen nu își văzuse fiica nici în cea mai proastă stare a sănătății ei. O durea gândindu-se că era atât de slabă și de fragilă. O privelițte de-a dreptul înfiorătoare oferită de grilajul liniilor negre de pe trupul fetei. Părea trasat cu vopsea direct pe pielea palidă, ca și cum cineva ar fi vrut să îi parceleze corpul. Dar își dădu imediat seama despre ce era vorba: erau liniile desenate în chirurgia plastică și ele indicau cum vor fi efectuate tăieturile în timpul intervenției.

— Ce i-ați făcut? întrebă Helen cu vocea tremurând, însă nu de teamă, ci de furie.

— Încă nimic.

În ochii femeii apărură lacrimi. Încercă zadarnic să își înăbușe suspinele.

— Înțeleg că vă impresionează. Oricum, important este să mă ascultați, doamnă Morgan. Important pentru dumneavoastră, important pentru mine și, în sfârșit, mai important pentru fiica dumneavoastră. Mă înțelegeți? zise bătrânul Weisz, pe urmă, brusc, trecu la un ton surprinzător de dulce și repetă: înțelegeți asta?

Helen nu răspunse. Nu își putea desprinde privirea de pe chipul lui Madeleine, pe care se citea o teamă nemărginită.

— Probabil că dumneavoastră, ca și Patryk de altfel, mă luați drept un monstru, doamnă Morgan. Uitați-vă însă la mine: în ochii celor mai mulți oameni chiar sunt.

Helen ridică privirea și se sili să afișeze cea mai disprețuitoare mină pe care o putea lua. Da, el era un monstru!

— Va trebui să faceți ceva pentru mine, doamnă Morgan, continuă imperturbabil Weisz. Chiar v-aș ruga să aveți încredere în puterea mea de convingere. Sper la înțelegerea dumneavoastră. Sunt convins că, dacă cineva mă înțelege, acel cineva sunteți cel mai curând dumneavoastră. Totuși în această privință nu îmi pot permite să primesc drept răspuns un „Nu!”, de aceea am fost silit să nu vă las să alegeți. Fiindcă nici eu nu am de ales. Și credeți-mă, motivele mele sunt profund onorabile.

Helen duse încet mâna la buzunarul jachetei și căută telefonul mobil. Poate că, dând dovadă de o oarecare îndemânare, va reuși să tasteze numărul de urgență.

— În răpire, abuz și furt nu este nimic onorabil! Pentru asta veți ajunge la închisoare, spuse ea, și, întorcându-se spre Ralph, adăugă: Și dumneavoastră!

Între timp reușise să oprească sunetul de la tastarea numerelor.

— Există o instanță superioară celor pământene, replică Weisz. Dar așa cum am mai spus, scopul meu nu este să vă conving. Șantajându-vă, vă preiau povara deciziei, doamnă Morgan. Chiar dacă nu recunoașteți asta, prin ea vă fac chiar un hatâr.

Helen stabili unde se afla simbolul pentru apelurile telefonice. Putea doar să spere că nu va greși operând pe nevăzute. Dacă nu cumva se

înșela, numărul de urgență în țările din Europa era același: 112. Mișcând cu grijă degetele, încercă să formeze aceste cifre pe tastatură și apăsă apoi tasta verde pentru apel. După care scoase mâna din buzunar. Ralph stătea lângă ușa ce dădea în apartamentul ei și privea fix în față. Nimeni nu părea să își fi dat seama ce făcuse ea. Cu puțin noroc, poliția spaniolă asculta în acele momente discuția. În orice caz, aceasta o va putea localiza și va trimite cel puțin un echipaj auto. În încăpere, fotografia fiicei sale și tabloul erau dovezi pentru a-l acuza pe Pavel Weisz. Pe urmă, poliția o va elibera pe Madeleine. După ce vor descoperi unde se afla aceasta. Simți că i ridică stomacul la gură. Dacă o vor găsi pe Madeleine…

— Ce reprezintă liniile de pe trupul ei? întrebă ea.

— Lucrați în domeniul medical, știți asta.

Weisz stătea tolănit pe canapea, cu vârfurile degetelor de la mâini unite într-un triunghi.

— Șablonul pentru tăieturi, zise ea.

Weisz confirmă.

— Poate că ați auzit de micul nostru proiect din Mexic? în prezent încercăm să redefinim frumusețea și prin chirurgie.

Helen simți că i se taie respirația și obrajii îi ard. Cel puțin mărturisirea lui era înregistrată dacă, într-adevăr, formase bine numărul pe telefonul din jachetă. Ea pleca de la premisa că orice apel era înregistrat.

— Dacă i-ați produs vreo suferință fetei mele, vă omor, domnule Weisz, șopti ea. Jur!

Colțurile gurii lui Weisz coborâră. Evident, această mimică era singura pe care o mai putea afișa.

— Doar puține forțe din lumea aceasta sunt mai puternice decât dragostea de mamă, replică el calm. Bănuiesc că ați face orice pentru a o salva pe Madeleine. Corect?

Ea nu răspunse, ci doar îl fulgeră cu privirea.

— Am să vă explic condițiile târgului nostru. Dumneavoastră îmi procurați ce doresc eu și, în schimb, vă recăpătați fiica. Nevătămată.

— Și cine îmi garantează că nu ne omorâți pe amândouă, după ce îmi voi fi îndeplinit obligația? Măcar pentru a nu mă duce mai apoi la poliție?

De data asta râsul lui răsună ca demararea unui automobil vechi. Helen bănui că în accident căldura focului îi afectase și căile respiratorii.

— Nu vă veți duce la poliție, credeți-mă.

Ea nu dădu atenție replicii.

— Ce doriți de la mine?

— Dumneavoastră veți fura ceva pentru mine.

— Să fur? întrebă ea nevenindu-i a crede. Și ce anume să fur?

Interlocutorul o privi provocator.

— *Mona Lisa,* răspunse el calm.

— Asta este rezemată acolo, jos… spuse Helen și pricepu ce a vrut să zică abia după ce cuvintele îi zburaseră de pe buze. Vă referiți la *Mona Lisa* originală. Cea din Paris. Asta este imposibil.

— Pentru noi, așa este, nu și în cazul dumneavoastră. Veți cerceta *Mona Lisa* în laboratorul de la Luvru. O ocazie unică.

Helen clătină din cap neîncrezătoare.

— Chiar dacă aș vrea…

— Vreți, o întrerupse Weisz. Pentru fiica dumneavoastră. Veți pleca la Paris cu fiul meu, Patryk. Nu încercați să contactați poliția ori pe altcineva. Pe dumneavoastră și pe Madeleine nu vă poate ajuta nimeni, în afară de dumneavoastră.

Gândul lui Helen zbură la telefonul din buzunar. Spera că reușise să formeze numărul 112. Înălță o rugă rapidă spre cer.

— Dați-mi telefonul! ceru Pavel Weisz.

Helen îi restitui telefonul după ce aruncă o ultimă privire fotografiei fiicei sale.

— Mă refer la telefonul dumneavoastră, precizează el, în timp ce îl vâra pe al lui în buzunarul interior al hainei.

— Nu îl am la mine.

Helen nici nu apucă să termine propoziția, când Ralph se apropie rapid de ea și băgă mâna în buzunarul bluzei.

— Lasă-mi-l! strigă ea și încercă să i-l smulgă, dar acesta deja i-l dăduse lui Pavel Weisz.

Pe display scria 22 e.

— Este bine să folosiți blocarea tastelor, altfel formează singur numere, spuse el zâmbind în colțul gurii.

Apoi i-l aruncă lui Ralph, care îl prinse, îl puse pe podea și îl zdrobi cu tocul cizmei.

— Dacă astăzi apartamentul dumneavoastră din Boston ar fi percheziționat, doamnă Morgan, totul ar indica faptul că ați venit la *Museo del Prado* pentru a fura tot astăzi *Mona Lisa.* În calculator vi s-ar găsi diverse fișiere, ca planul clădirii și articole de presă, ce ar face legătura între furt și dumneavoastră. Chiar și oferta de cumpărare din partea unui negustor de artă. Tot ce va descoperi poliția în computer vă va indica drept făptuitoare. Să sperăm deci că nu vă vor da de urmă atât de repede, încât să nu aveți timp să vă salvați fiica. Așa cum am spus, Patryk vă va însoți la Paris.

În timp ce el vorbea, Helen vedea cercuri de neon galbene rotindu-se în aer. Cu mare plăcere i-ar fi zdrobit tigva cheală cu vaza grea aflată pe masă.

— Și toate acestea numai pentru bani? izbucni ea. Credeam că deja sunteți miliardar. De câți bani este nevoie, ca să vă fie de ajuns? Atâta dezumanizare pentru bani?

Pavel Weisz clătină din cap.

— Sau este vorba doar de a deține tabloul acela?

Helen spera că ura din voce să îi fie sesizată.

În loc de așteptatul sarcasm, în mod surprinzător, zări pe chipul lui Weisz o expresie a tristeții.

— Nu îmi pasă de bani, doamnă Morgan. Banii nu au nicio importanță. Nimeni nu știe asta mai

bine decât cineva care are foarte mulți. Și nici de artă nu este vorba, ci de mult mai mult. De atât de mult, încât să merite fiecare victimă. Pentru dumneavoastră nu va fi o consolare, dar amândoi ne aflăm de aceeași parte a baricadei.

— Este o chestiune de perspectivă!

— Îmi place ce ați spus, doamnă Morgan. Perspectiva este totdeauna dependentă de locul în care se află cel care privește și prin asta are ceva relativ. La fel ca frumusețea. Ce reprezintă pentru dumneavoastră frumusețea, doamnă Morgan?

Helen ezita. În acel moment gândul nu îi era la conversații pe teme științifice sau filosofice.

— Există o mulțime de modalități de a explica frumusețea.

— V-am întrebat de punctul dumneavoastră de vedere. În fond, este domeniul cercetărilor în care lucrați.

— Pentru mine modul în care este percepută frumusețea constituie un proces pur neurobiologic. O stimulare a anumitor zone ale creierului.

— Foarte frumos! o lăudă Weisz și se răsuci pe canapea. Ați auzit vreodată de comparația dintre creierul omenesc și hard disk-ul unui computer?

— O comparație mai curând populistă…

— Poate că dumneavoastră, ca neurolog, așa vedeți lucrurile. Însă în cazul meu îmi place să le simplific. Veți fi de acord cu mine când spun că, de fapt, creierul omenesc poate fi programat la fel ca anumite programe pe un hard disk.

— Și asta este o exprimare extrem de simplificatoare…

— De aceea vă întreb, doamnă Morgan: cine a implantat în creier acele programe în conformitate cu care se face aprecierea așa-zisei frumuseți? V-ați gândit vreodată la asta?

— Este o întrebare filosofică. Mă ocup cu cercetarea neurobiologică. Și în acest moment nu îmi stă capul la…

Pavel Weisz zâmbi.

— Însă aceasta este o întrebare la care cercetători ca dumneavoastră ar trebui să se gândească.

Helen ridică resemnată din umeri.

— Nu știu ce vreți de la mine…

— Frumusețea este ceva rău, doamnă Morgan, rosti Pavel Weisz și o privi cu ochi strălucitori, în vreme ce o lacrimă apăru în colțul unui ochi, probabil o urmare a arsurilor, apoi adăugă: Cunoaște-ți proporția de aur…

La cuvântul „proporție" Helen revăzu în minte fotografia fiicei sale, cu liniile inspirând teama.

— Firește! răspunse ea enervată.

— Proporția de aur este sursa tuturor relelor.

Din stradă răzbătea sunetul unor sirene. Ralph se duse la fereastră și privi afară prin perdea.

— Ar trebui să dispărem, domnule Weisz, spuse el grav.

Tatăl lui Patryk se ridică și arătă către tabloul de lângă el.

— Poate că mai târziu vom avea timp să aprofundăm aceste lucruri, doamnă Morgan, rosti el cu o undă de regret în glas. Ralph, pune la loc pictura în geanta doamnei Morgan și nu uita de bagajul ei! Are nevoie de el pentru cercetarea de la Luvru. Ne întâlnim în garajul subteran.

Spunând acestea, se îndreptă spre ușa încăperii, pe care o deschise.

— Doamnă Morgan, îmi permiteți?

Întinse mâna către ea invitând-o. De voie, de nevoie, Helen îl urmă.

— Văzându-ne împreună, cineva ar putea zice că suntem frumoasa și bestia, rosti Weisz când ea ieși din cameră pe lângă el.

Din nou acesta izbucni în râsul lui fornăit.

Helen își aminti de notița din casa lui din Varșovia.

— Dumneavoastră nu sunteți ca bestia, remarcă ea ostilă. În basmul *Frumoasa și bestia,* trăsăturile

prințului transformat într-un animal fioros ascund un om cu sentimente.

În timp ce fața lui Weisz împietri, ea avu impresia că pe chipul lui Ralph trecu un zâmbet fugar.

58.

Madrid

— Ce spuneți?

Directorul Alegre părea complet neajutorat.

— Imaginea unei albine. Abțibild, graffiti, ce știu eu… Pe aici, pe undeva a atras atenția imaginea unei albine care nu exista anterior?

Señor Alegre clătină iritat din cap, își scoase ochelarii și îi șterse cu o batistă albastră luată din buzunarul pantalonilor.

— Nu, domnule. Cel puțin din câte știu eu. Ar trebui să vorbiți cu cei de la poliție.

Millner privi locul rămas gol pe perete. Imediat după sosirea lui la Madrid, Keller îi transmisese informația referitoare la spectaculosul furt, fără însă a putea afirma cu certitudine dacă ea avea legătură cu cazul lor. Millner își dăduse imediat seama. Vocea lui interioară, intuiția, instinctul lui – toate vibraseră la unison. În taxiul care îl adusese la muzeu intrase pe internet și aproape că jubilase de bucurie când citise că *Mona Lisa* trecea drept exemplu în pictură pentru dimensiunile prevăzute de proporția de aur. Dacă pe tot timpul zborului se întrebase ce căuta Patryk Weisz la Madrid, se părea că răspunsul venise mai rapid decât se așteptase. Cu ajutorul legitimației lui de FBI și al unui telefon dat de Keller la Ministerul Afacerilor Interne spaniol, fusese urgent primit de directorul de la *Museo del Prado.* Acesta îl condusese imediat în fața ramei goale, dar părea încă a fi în stare de șoc.

— Deci încă o dată, de la început. Tocmai ați condus această femeie la tablou, când, brusc, s-a declanșat alarma de incendiu?

— Da, și peste tot era fum. Care a dispărut la fel de repede pe cât apăruse.

— Și încă o dată, care era numele femeii?

Millner pregăti smartphone-ul pentru a scrie.

— Helen Morgan. Un cunoscut om de știință de la Boston Neuroestehtics Institut.

— Americancă, mormăi pentru sine Millner. Ce fel de om de știință?

— Neuroesteticiană.

Millner se încruntă. Nu mai auzise niciodată acest termen.

— Se ocupă de efectele frumuseții asupra creierului omenesc. O disciplină nouă a științei, care…

— De ce voia să vadă tocmai *Mona Lisai* îl întrerupse Millner pe director.

Pentru prima dată observă ceva ca un zâmbet pe buzele interlocutorului, deși indica tristețea.

— Asta poate să întrebe doar cineva care nu are pic de acces la artă. *Mona Lisa* este simbolul întregii frumuseți.

— Dar aceasta de aici nu este originalul, nu? întrebă Millner, și imediat se corectă: Era.

Ca și cum întrebarea ar fi avut efectul benzinei turnate pe foc, ochii directorului parcă aruncară flăcări.

— A noastră este chiar mai frumoasă decât originalul! Priviți tăblița explicativă! *Mona Lisa* cea luminoasă este a noastră, exemplarul mat este cel din Luvru. Dumneavoastră ce părere aveți, de ce s-o fi furat Gioconda noastră, și nu cea de la Paris?

— Bănuiesc că motivul a fost paza mai proastă la dumneavoastră, răspunse sec Millner, lucru pentru care se alese cu o altă uitătură urâtă. Unde este acum această Helen Morgan?

— Habar nu am. Când a izbucnit incendiul… vreau să spun atunci când s-a produs fumul, ne-am pierdut reciproc din vedere. Bănuiesc că a fost suficient de deșteaptă ca să părăsească imediat clădirea, ca toți ceilalți vizitatori, zise señor Alegre

clătinând din nou din cap emoționat, pe urmă adăugă: Slavă Domnului, nimeni nu a fost rănit!

— Conform datelor pe care le deține poliția, s-au folosit bombe fumigene. Nu a existat un incendiu real. De fapt, nimeni nu s-a aflat în pericol. Cu excepția tabloului *Mona Lisa.*

— Nu îmi place grosolănia dumneavoastră, replică directorul privindu-l dezaprobator. Știți, în fond, ce valoare a istoriei culturale s-a pierdut aici?

Nu știa asta. El citise pe drum spre muzeu despre adevărata *Mona Lisa,* nu despre cea de acolo, care, evident, era un fals.

— Așa gândeam și eu! rosti arogant directorul, când văzu expresia uimită de pe chipul lui Millner. Mai bine explicați-mi de ce ați apărut aici atât de rapid, cu toate că nu cunoașteți măcar valoarea picturii, și ce treabă are FBI cu chestia asta.

O întrebare îndreptățită, la care Millner nu voia să răspundă.

— De unde o cunoașteți pe această doamnă Morgan? încercă Millner să abată discuția.

— La recomandarea lui…

Un tânăr angajat intră în încăpere și îi șopti directorului ceva la ureche.

— Regret, omul de la asigurări tocmai a sosit. Trebuie să mă întorc în birou, se scuză directorul și se despărți de rama goală cu o ultimă privire îndurerată.

— La recomandarea cui? întrebă Millner înhățându-l de mânecă pe director.

— La recomandarea domnului Weisz, răspunse señor Alegre privind ofensat mâna care îl ținea.

— Patryk Weisz?

— Nu, la recomandarea tatălui acestuia, Pavel Weisz. M-a sunat în urmă cu câteva zile, a spus că se afla la Madrid și că voia să treacă pe aici. Dar în locul lui au apărut astăzi fiul său și doamna Morgan.

Surprins, Millner dădu drumul mânecii directorului, care se folosi de ocazie pentru a se îndepărta cu pași rapizi netezindu-și din mers mâneca. Millner vru să îl urmeze, însă se răzgândi imediat. Privirea lui căzu asupra unei camere de supraveghere video aflate în colțul încăperii. Vizionarea înregistrărilor era una dintre sarcinile pe care le ura cel mai mult în profesia lui.

59.

Coyuca de Benítez

Dr. Rahmani vomă în butoiul din tablă ce servea drept coș de gunoi, plin cu resturi medicale cum ar fi seringi goale și canule, mănuși din latex și tampoane îmbibate cu sânge. Ochii păreau să îi iasă din orbite și pulsul și-l auzea în tâmple.

S-ar fi putut convinge singur că de vină era alcoolul, pe care ajunsese să îl bea ca pe apă. Totuși, știa că nu era adevărat. Deși aplecat deasupra butoiului, cu coada ochiului vedea canapeaua din mijlocul camerei. Doar cearșafurile de un verde-deschis pentru operații și aparatul mobil utilizat la anestezie dădeau încăperii aerul unei săli de operații. În rest nu era, de fapt, decât o cabană murdară dintr-o regiune prăfuită și uitată de Dumnezeu.

Fata de pe canapea nu pricepea nimic. După ce se împotrivise din toate puterile transportului de la „hotel” – cum îi spuneau paznicii clădirii din cărămidă – mexicanii îi administraseră o injecție pentru a o liniști. Una dintre acelea folosite în mod normal la transportul animalelor, cum ar fi viței ori porci. La început încercase să se opună procedurii, însă anestezicele în tabără erau puține și ele erau folosite la operații. Așa că era fericit că fetele încă mai trăiau când erau aduse la el.

Nu îi ieșea din gând fata de mai înainte. Era mai tânără decât celelalte. Lui i se ceruse să îi deseneze pe trup cât mai multe linii ale viitoarelor tăieturi, apoi să o pozeze. Pe celelalte fete nu a fost nevoit să le fotografieze. Și nu numai din acest motiv părea deosebită. Nu era la fel de frumoasă precum celelalte. Însă după cele trăite în ultimele zile, nu mai putea judeca întrebuințând categorii ca „frumos” și „respingător”. Credea că nu va mai

putea considera niciodată o femeie frumoasă. Prea oribilă era opera lui. Nu, nu atractivitatea era ceea ce îl emoționase. În ochii fetei văzuse ceva ce îi dăduse speranțe. Și anume ea se predase și se supusese procedurii desenării, deși în privire i se citea o modalitate specială de rezistență: mândria. În ciuda celor prin care trecea, fata nu își pierduse mândria. Când paznicii o luaseră, se întorsese spre el și îl privise cu reproș. Asta declanșase ceva înăuntrul lui. Încă nu putea exprima în cuvinte ce se petrecuse, însă începuse să prindă formă un gând. Un tremurat îi răzbătu întreg trupul și el se scutură ca un câine ud.

Își înălță capul. Privirea lui căzu iarăși asupra mesei de lângă canapea și din nou avu senzația de vomă.

Bătrânul părăsise tabăra pentru câteva zile; speranța lui Rahmani că în absența lui operațiile vor înceta nu se adeverise. Ba dimpotrivă. De dimineață Tico îi dăduse „cu cele mai bune salutări de la șef” o listă și un pachețel. Lista cuprindea numele viitoarelor candidate. Iar în pachețel găsise ceea ce în acel moment se afla printre celelalte dispozitive și strălucea metalic în lumina tulbure a becului; un fierăstrău nou-nouț pentru oase.

60.

Florența, în jurul anului 1500

Ideile noastre s-au răspândit. Săptămâna trecută am ținut o prelegere la Florența, iar astăzi un maestru din Spania, care ne vizita, mi-a vorbit despre propriile mele teorii! Imaginați-vă surprinderea și adânca lui venerație când i-am dezvăluit că autorul lor era nimeni altul decât cel din fața lui (de fapt, este *lo straniero,* dar cred că nu l-ar deranja faptul că mă împăunam cu penele lui).

Am, într-adevăr, convingerea că proporția celestă va înlătura cândva orice altceva. Așa cum grâul bun înlocuiește grâul rău, doar să îl semeni îndestulător. Și pentru Dumnezeu, ce mai semănăm! Trebuie să recunosc că sunt de departe mai harnic decât Leonardo și străinul. Nu știu de când tot lucrează ei la portrete. Nici nu îmi imaginez câte ar trebui să fie.

Este obligația celui care relatează să povestească în acest context și de Salai. După ce el a fost de părere că tablourile vorbesc, acum mai susține că tabloul cel mai nou al lui Leonardo ar cânta când îl privești. Când l-am întrebat în ce moment acesta va trebui să și vadă, a întins-o.

Întrebarea mea i s-a părut prea neagră. Sunt sigur că el a spus „neagră” și nu „obscură”. Cum poate ceva spus să aibă culoare?

Încearcă numai să înțelegi Universul și eșuezi cu primul om întâlnit.

61.

Madrid

Millner stătea în spatele lui Xavier, șeful securității muzeului, și privea un perete plin cu monitoare alb-negru. Niciunul nu avea o grosime mai mare de vreo patru centimetri. Oamenii de pe ecrane se mișcau accelerat, pentru că videocamerele înregistrau doar douăsprezece imagini pe secundă; în acest fel se economisea spațiul de stocare. O măsură care îl deranja pe Millner. În muzeu se păstrau valori de multe milioane de dolari, și totuși se făcea economie la tehnica de securitate pentru a nu fi irosite câteva mii de dolari anual.

— Aceștia sunt! spuse Xavier și făcu stop pe imagine.

Cu degetul lui cărnos, arătă un grup de trei persoane care traversa aparent în salturi foaierul.

— O femeie, doi bărbați. Susțineau că aveau o întâlnire cu directorul. Oamenii mei de la intrare au sunat și au primit permisiunea de a le da drumul.

Millner dădu din cap și se apropie de monitor. Cu multă fantezie, recunoscu chipul lui Patryk Weisz, a cărui fotografie i-o trimisese Keller.

— Derulați, vă rog, înapoi, îl rugă el pe Xavier. Se poate mări imaginea?

Șeful pazei clătină negativ din cap.

Millner urmări cum grupul intra în holul de la intrare și se deplasa spre punctul de control.

Femeia, care trebuia să fie cea amintită de director ca Helen Morgan, părea drăguță. Chiar și pe micul monitor fața ei se vedea foarte simetrică. El o aprecie la treizeci și ceva de ani, aproape de patruzeci. Înaltă și suplă, păr negru strâns în coadă

de cal. Bărbia ridicată și ținuta dreaptă îi confereau eleganță. Purta jeanși și un blazer.

Un al treilea bărbat era la o oarecare distanță. Millner își dădu imediat seama, după mișcări, că era un bodyguard. Deși hainele aveau o măsură mare, costumul îi venea strâns peste umeri. Chiar și pe imaginile date pe „repede înainte" se vedea că tipul privea în toate părțile cercetător.

— Iar aici directorul o conducea pe femeie prin expoziție. Ceilalți doi nu erau cu ei, probabil îi așteptau în birou ori în cafeneaua muzeului pe señor Alegre și pe însoțitoarea lui, ori se aflau într-o zonă neacoperită de videocamere. Noi supraveghem doar arealul expozițional, și nici acolo nu controlăm toate colțurile.

Millner se sprijinea în ambele mâini și privea aplecat ecranul. Directorul și doamna Morgan păreau că discutau.

— Ea ce poartă pe umăr?

Xavier strânse din pleoape să vadă mai bine.

— Este o geantă, señor.

— Nu trebuia să o lase la intrare? întrebă Millner șocat.

— În mod normal, da. Dar doamna Morgan era oaspete al directorului. Din câte sunt informat, în ea avea material de lucru. Este unul dintre șoriceii de laborator.

Millner se întoarse spre Xavier și ridică întrebător din sprâncene.

— Așa le spunem noi celor care lucrează la tablouri. Restauratorii. Ei au aprobări speciale pentru instrumentele de lucru. Iar această señora face parte oarecum dintre ei.

Amândoi se întoarseră apoi către înregistrări.

— Aici apare fumul. Hoții au declanșat bombe fumigene. Acum nu se mai vede nimic.

Directorul și doamna Morgan dispărură în norii denși de fum.

— Când reapare ea? se interesă Millner.

Xavier apăsă o tastă și privi încordat monitoarele. Era evident că el putea să urmărească simultan mai multe ecrane.

— Iată! zise el brusc și arătă către un display aflat sus, la stânga. Este foaierul. Vine cu unul dintre bărbați de pe scări și fuge afară. Acolo!

Millner urmări cele două personaje care păreau că făceau salturi.

— Stop! strigă Greg când femeia privi scurt în direcția videocamerei. Ciudat, rosti el încet, ca pentru sine.

Însă, evident, nu destul de încet.

— Cum așa „ciudat”?

— Pare cu adevărat panicată, răspunse Millner.

— Nimic ciudat. Uitați-vă la ceilalți vizitatori. În acel moment nimeni nu știa că nu era vorba de un incendiu real.

Millner dădu din cap ca și cum i-ar fi dat dreptate, dar nu își mai împărtăși gândurile.

— Mai departe! ceru el.

După câteva cadre Helen Morgan și însoțitorul ei ieșeau din muzeu printr-una dintre ușile deschise.

— Încă o dată înapoi, vă rog!

Xavier acționă o rotiță aflată alături de tastatură și imaginile se derulară înapoi.

— Stop! strigă din nou Millner, se lăsă ușor pe spate, apoi se aplecă în față, ca și cum prin modificarea unghiului de vedere ar fi putut să vadă mai bine. Nu mai este, remarcă el în final și atinse cu degetul arătător ecranul monitorului.

— Cine? întrebă surprins Xavier.

— Nu cine. Ce. Geanta! răspunse Millner. Când a apărut fumul, ea o avea pe umăr. Aici nu mai este!

— Poate că în panică i-a căzut, presupuse Xavier. Și mie mi s-ar fi întâmplat la fel dacă ar fi fost foc.

— Ați găsit geanta?

Xavier ridică din umeri.

— Din câte știu, nu, însă mă voi interesa.

— Rulați în continuare.

Șeful pazei apăsă pe un buton și secvențele continuară să se succeadă. O vreme priviră mulțimea de oameni care traversa în mare grabă foaierul și năvălea afară.

— Aici! strigă deodată Millner și arătă din nou pe ecran cu degetul.

Xavier opri înregistrarea.

— Patryk Weisz cu geanta!

— A găsit-o și i-o va duce doamnei Morgan, opina Xavier. Asta explică de ce nu am descoperit-o noi.

Millner își masă bărbia și privi cum Patryk Weisz dispărea prin ieșirea muzeului.

— Îmi puteți face o copie? Cu tot ce am văzut noi? întrebă Millner și îi dădu o carte de vizită, apoi adăugă: Și s-o trimiteți la această adresă e-mail?

Expertul în securitate privi cartea de vizită cu ochi sclipitori.

— *Cool.* O carte de vizită FBI originală. Va căpăta un loc de onoare acasă la mine!

O ridică în aer triumfător. Millner îl bătu pe umăr și se despărți de el mulțumind politicos.

Parcurse rapid foaierul pe care tocmai îl văzuse în înregistrare. Acesta era gol, excepție făcând câțiva polițiști. Omul de la pază îi deschise ușa. Ieși și formă un număr pe telefonul mobil.

— Keller, se prezentă șeful.

— Avem nevoie de un ordin de percheziție pentru locuința numitei doamne Helen Morgan, îl anunță agentul și, pentru mai multă siguranță, repetă numele pe litere. Este cercetătoare la Boston Neuroestehtics Institut.

— Ce faptă a comis?

— Este americanca însoțitoare a lui Patryk Weisz și, dacă nu mă înșel, împreună ei au furat tabloul *Mona Lisa* de la *Museo del Prado* din Madrid.

Keller avu nevoie de o clipă ca să digere informația.

— Asta cum se încadrează în investigația noastră?

— Am o primă idee, dar este încă prea vagă pentru a o împărtăși.

Era prea devreme ca să-și facă publică suspiciunea, avea mai întâi nevoie de mai multe informații.

— A fost eliberată o altă fată, îl informă Keller cu un ton amar.

— Și?

— Dacă vrei să mai dormi liniștit, nu întreba. De fapt, urmărește internetul. Acum există acolo chiar și o pagină web cu fetele „înainte și după.

Lui Millner i se făcu pielea ca de găină.

— Este pervers.

— Deja pagina are peste zece milioane de vizitatori din prima zi! Imaginile sunt pe rețeaua de socializare, nu le vom putea exclude nicicând!

Keller era indignat.

— Putem descoperi cine se află în spatele paginii web?

— Până acum, nu. Nu am înțeles exact, însă pagina este precum o fantomă. Își schimbă permanent structura tehnică și folosește în acest scop calculatoare infectate.

— De ce pun asta online?

— Este o întrebare la care profilerii noștri încă mai meditează. Probabil că răpitorii vor să mărească presiunea în perspectiva solicitării cândva a unei răscumpărări. Ori urmăresc un interes politic. Casa Albă mizează pentru moment din nou pe cartelurile drogurilor, care vor să mobilizeze opinia publică americană împotriva intervenției guvernului nostru în operațiunile antidroguri din Mexic. Recent a fost prins cu ajutorul nostru unul dintre marii boși și a fost predat la Washington…

— Nu cred asta, îl contrazise Millner.

— Știi doar: urlăm cu lupii.

— Cu albinele ce se mai aude?

— Este dramatic. Conform asociațiilor de apicultori, rata mortalității în prezent a atins 25 de procente și boala se extinde rapid. Se pare că până acum doar Australia a fost ocolită.

Millner trase adânc aer în piept. În ciuda poluării, la Madrid mirosea deja a vară.

— Și cu virusul computerelor?

— Mai rău. Experții noștri IT apreciază că treizeci și unu de procente din calculatoarele lumii sunt infectate. Toate browserele au decuplat deja căutarea de imagini. Multe agenții foto și-au oprit activitățile. Ar trebui să arunci o privire pe rețelele de socializare. Cel mai pur „Rocky Horror Show”! Serios, în actualul secol în care accesul la mass-media se face ușor, asta este o adevărată catastrofă!

Millner se gândi la vorbele lui Chandler referitoare la forța, la impactul real al imaginilor.

— Fac parte de treizeci și doi de ani din acest grup, dar nu am mai fost confruntat cu o întâmplare atât de misterioasă.

Keller oftă zgomotos.

— Vă voi ține la curent dacă voi mai descoperi ceva nou. Ocupați-vă de doamna Morgan. Și nu uitați, vă rog, să vă controlați calculatoarele, spuse Millner gânditor și convorbirea se încheie.

Privirea i se opri pe o statuie care împreună cu altele împodobea fațada din piatră naturală a muzeului. Sculpturile albe stăteau fiecare în propria nișă și ofereau un interesant joc al umbrelor. Statuia care îi atrăsese atenția în mod special reprezenta o femeie.

Aceasta purta un veșmânt pe care el îl cunoștea de la vechii romani ori greci. În mâna ei dreaptă ținea un băț. Ea se afla pe un soclu pe care, la fel ca în cazul celorlalte statui, era gravat un cuvânt.

„*Simetria”* citi el cu voce tare. Pe gât avea o fisură lungă. Ca și cum cineva ar fi decapitat-o și

ulterior i-ar fi fost așezat la loc capul.

— De ce să fi decapitat cineva o statuie atât de frumoasă, care nu simbolizează altceva decât simetria? auzi Millner o voce.

Și după ce se asigură că era singur în fața statuii, își dădu seama că el însuși rostise acele cuvinte.

62.

Madrid

— Mergem cu mașina? Tot drumul?

Circulau de o veșnicie pe drumuri aglomerate, dar de câteva minute se opriseră. Autovehiculele înaintau doar câțiva centimetri din cauza blocajului.

— Zborul sau circulația pe autostrăzi ar fi prea periculoase. Avem pictura cu noi. Iar pe un aeroport numele noastre ar fi înregistrate.

În timp ce vorbea, Patryk Weisz privea geanta plasată în locul pentru picioare de lângă bancheta din spate.

Helen îl măsură cu privirea. Se părea că tânărul o trădase. O folosise doar ca momeală pentru tatăl lui. Dacă dimineața în apropierea lui Patryk Weisz încă mai simțise simpatie și siguranță, în acel moment creștea în sufletul ei doar disprețul. Și trebuia să recunoască: și ura. Helen știa ce însemna ura; o trăise nouă luni după nefericita procreație și abia după nașterea lui Madeleine învățase să își transforme sentimentul în energie pozitivă. Din nefericire, acea dorință de distrugere revenise. Se intensifica minut după minut, fără ca ea să se poată împotrivi – sau să vrea asta.

— Cât durează călătoria de la Madrid la Paris? întrebă ea pe cât posibil rece și distant.

— În mod normal, cu siguranță douăsprezece ore. Totuși sperăm să o facem în nouă ore. Ralph este un șofer priceput. Dar dacă în continuare tempoul va rămâne ca de melc, vom avea nevoie de douăzeci de ore.

Patryk râse obosit de gluma făcută.

Helen îi ignoră tentativa de a fi glumeț, nu avea niciun chef de așa ceva.

— De ce tatăl dumneavoastră vrea ca tocmai eu să fiu cea care fură *Mona Lisa*?

— Este posedat, răspunse el disprețuitor.

— De ce este posedat?

Patryk Weisz ridică din umeri.

— Doar i-ați văzut colecția. Cea de frumuseți.

— Asta sună nebunește, constată Helen scârbită.

— Este smintit.

— Trebuie să îl opriți.

Ralph frână brusc, pentru că un autocamion de tonaj greu îi tăiase calea.

— Din păcate, nu pot să fac asta, răspunse Weisz junior și privi îndârjit înainte.

— De ce nu?

Întrebarea ar fi trebuit să sune ca un reproș, însă păru mai curând disperată.

— Nu veți înțelege, spuse Patryk și își acoperi fața cu mâna. Dacă își pune ceva în minte, nimeni nu i se poate împotrivi. Este talentul lui – totdeauna primește ceea ce vrea. Oricare ar fi costurile.

— Să mergem împreună la poliție, cât nu este încă prea târziu! îl îmboldi Helen.

Privirea lui se mută prevăzătoare la Ralph, aflat la volan, și brusc Helen înțelese că ultimele ei cuvinte fuseseră o greșeală. În oglinda retrovizoare văzu ochii albaștri ca de gheață ai lui Ralph, care o țintuiau inexpresivi.

— Cred că domnul Weisz ar fi foarte dezamăgit dacă ați face asta. La fel și fiica dumneavoastră, interveni șoferul, care tocmai semnaliza trecerea mașinii pe banda alăturată.

— De ce faceți *dumneavoastră* asta? Pentru bani? îi puse ea întrebarea lui Ralph cu un ton de reproș.

Câteva momente așteptă răspunsul și când constată că era în zadar, se retrase în colțul banchetei pe care stătea. Patryk procedase la fel și privea pe fereastră. Se părea că ultimele ei

speranțe tocmai se spulberaseră. Era evident că nimeni nu voia să o ajute.

Automobilul se opri din nou. Helen puse încet mâna pe mânerul cromat cu care se deschidea ușa și îl trase un milimetru spre ea. Dacă ar fi făcut-o brusc, poate că ar fi putut să deschidă portiera și să fugă. Spre deosebire de ea, Patryk Weisz își pusese centura de siguranță și i-ar fi fost peste mână să o oprească. Nici Ralph nu ar fi putut să reacționeze rapid din locul șoferului. Era posibil ca ea să ceară ajutor într-unul dintre magazinele din zonă. Faptul că se preda de bunăvoie ar fi trebuit să convingă poliția că era o victimă, și nu o făptașă. Era, oricum, un om de știință cunoscut. Gândul lui Helen zbură către Madeleine și imediat tot curajul i se topi. Chiar dacă ar reuși să convingă poliția de nevinovăția ei, cum ar putea să o găsească pe Madeleine fără Patryk și Pavel Weisz?

— Broasca are activată siguranța pentru copii, doamnă Morgan! o avertiză Ralph. Mai bine puneți-vă centura de siguranță, vom ajunge imediat într-un punct de control al circulației. Să nu avem necazuri cu poliția.

Surprinsă, Helen simți că i se urcă sângele în cap. În acel moment remarcă și motivul pentru care se formase coloana: la numai câțiva metri în față se aprindeau și se stingeau luminile girofarurilor, specifice poliției. Polițiști cu veste fosforescente galbene blocaseră câteva benzi de circulație cu borne mobile și controlau fiecare mașină. Într-o clipă, pulsul i se acceleră. Înaintea lor mai erau doar câteva autovehicule.

— Să nu vă vină vreo idee proastă! i se adresă Patryk. Gândiți-vă la fiica dumneavoastră! Tatăl meu este nebun. Imposibil de controlat. Iar Ralph este în stare de orice.

— Nici dumneavoastră nu sunteți mai bun decât el!

Helen nu se mai străduia să își ascundă furia și disprețul.

— Și eu, ca și dumneavoastră, sunt la mâna lui!

— Cum așa?

— Despre asta aș dori să nu vorbesc.

Helen privi în față. După încă patru mașini urmau ei la control.

— Spuneți-mi unde se află fata mea, ori voi face imediat ca toți să fim săltați, anunță ea foarte hotărâtă.

Ralph se întoarse către ei și îi aruncă tânărului Weisz o privire parcă atenționându-l.

— Nu știu, el nu mi-a spus nimic, zise Patryk.

— Nu vă cred! strigă Helen, apoi i se adresă lui Ralph: Unde este fiica mea?

Mașina din fața lor tocmai înaintă, astfel că între cele două vehicule se crea un spațiu.

— Nici eu nu știu, răspunse calm Ralph.

Din spatele lor se auzi un claxon, ceea ce atrase atenția polițiștilor. Ralph se văzu nevoit să urmeze autovehiculul din fața lui.

— Vorbesc serios. Și toți vom merge la închisoare!

Helen nu planificase situația, dar își dădea seama că nu va mai avea curând o asemenea ocazie.

— Nu ne-a spus! repetă înverșunat Patryk Weisz și Helen avu impresia că era chiar teamă în vocea lui. Fiți rezonabilă!

— Unde este tatăl dumneavoastră?

— Nu am idee.

— Poate știu polițiștii, remarcă ea sarcastic.

Îl văzu pe un polițist vorbind cu șoferul celei de-a doua mașini din fața lor. Un al doilea polițist privea cercetător prin lunetă, cu mâna protejându-și ochii de lumină.

— Gândiți-vă: dacă ajungem la închisoare, nu veți mai putea fura pentru tatăl meu *Mona Lisa* de la Luvru. Și el nu va mai avea niciun motiv să vă menajeze fata!

Patryk Weisz vorbea precipitat, urmărind totodată cum decurgea controlul mașinii din față.

Pe Helen o trecură fiori. Ceea ce auzise suna și mai nebunește: să fure *Mona Lisa* de la Luvru…

— Spuneți-mi unde este fiica mea! insistă ea.

În acel moment polițiștii vorbeau cu șoferul Audiului din fața lor.

— Domnul Weisz este în Mexic! răspunse brusc Ralph, fără a se mai întoarce spre ei.

— Unde anume în Mexic?

Ralph le aruncă o privire scurtă prin oglinda retrovizoare, parcă nehotărât.

— Coyuca de Benítez. Aproape de Acapulco.

Helen era surprinsă. Nu se așteptase la un răspuns atât de concret și, în plus, nu știa nici dacă Ralph spunea adevărul. Patryk Weisz părea consternat și căuta în oglindă privirea șoferului său.

— La ce i-ar folosi? Oricum nu poate să facă nimic, rosti Ralph aproape ca o scuză.

— Și fiica mea? stărui Helen. Unde este?

Ralph ridică din umeri.

— Probabil tot acolo. Nu știu sigur. Cert e că târfele de modele americane sunt acolo.

În acel moment, mașina din fața lor plecă, iar polițistul îi ceru prin gesturi lui Ralph să înainteze.

Helen văzu privirea lui Ralph, care o urmărea în oglindă. Mexic? Vorbele lui îi dădură o nouă speranță, dar în același timp o și neliniștiră. Oricum, dispunea de un prim indiciu. Însă informația aceea nu era suficientă pentru a o găsi pe Madeleine dacă se preda poliției. Mașina frână și Ralph coborî geamul din dreptul lui.

Helen simți cum i se urca sângele la cap. O parte din ea spera să fie descoperiți. Probabil, camerele de supraveghere video ale muzeului înregistraseră tot și ei erau căutați. Privirea îi coborî asupra genții. Aceasta avea o formă neobișnuită. Dacă polițiștii vor privi în interiorul mașinii, acel obiect din piele le va atrage atenția.

Îl auzi pe Ralph adresându-se polițiștilor într-o spaniolă perfectă, după care le dădu o cutiuță prin

fereastra deschisă a portierei. Polițistul o deschise și studie atent conținutul. Apoi îi restitui obiectul lui Ralph și ciocăni în acoperiș cu degetul fără a se mai uita la bancheta din spate. În timp ce mașina porni domol, geamul portierei dinspre șofer se reînchidea ușor.

Helen îl privi mirată pe Patryk Weisz, care respira zgomotos și se lăsase din nou pe speteaza banchetei.

— Asta ce a fost? întrebă ea uimită.

În oglinda retrovizoare Ralph zâmbea.

— Pașaport diplomatic, răspunse el. Omul de lângă dumneavoastră este, ca și tatăl lui, consul onorific al statului Capul Verde. Este un document care, practic, interzice poliției cercetarea mașinii.

— Consul onorific al Capului Verde? repetă Helen neîncrezătoare.

— Este un grup de insule din apropierea Africii, încă nu am fost acolo, dar trebuie să fie foarte frumos, spuse Patryk Weisz cu o mină serioasă. Cu bani se poate cumpăra orice.

Helen se întoarse și privi prin lunetă cum în urma lor era controlată o furgonetă. Probabil că autovehiculul respectiv le păruse suspect polițiștilor, pentru că deja era înconjurat de șase bărbați în uniformă.

Vestele de un galben strident ale polițiștilor se micșorară în depărtare rapid și curând nu s-au mai văzut nici luminile intermitente ale mașinilor acestora. Helen se simți ca o naufragiată în plin ocean, de care se îndepărta în zare vasul ce putea fi salvator, fiindcă nu îi remarcase strigătele de ajutor.

— Ar trebui să încercați să dormiți puțin, o sfătui Patryk Weisz și, deși vorbise pe un ton blând, cuvintele lui îi provocară femeii fulgere orbitoare în spatele pleoapelor lăsate. Zilele ce vor urma vor fi, în mod sigur, epuizante.

Helen se lăsă și ea pe speteaza banchetei. Îi venea să plângă. Însă trebuia să fie tare, măcar de

dragul lui Madeleine.

Anii trecuți, când cașexia fiicei sale începuse să se manifeste îngrijorător și când ea însăși devenise într-o zi conștientă că în calitatea ei de mamă nu o mai putea ajuta, când o dusese prima oară la o clinică și fusese nevoită să o lase acolo – în toți acești ani Helen se chinuise cu gândul că o părăsise la nevoie pe Madeleine. Medicii încercaseră permanent să o liniștească, explicându-i că era vorba despre o boală ce avea nevoie de tratament. Însă nicio mamă nu își încredințează copilul unui protector străin fără a avea mustrări de conștiință.

Firește că Helen căutase cauzele bolii lui Madeleine și își atribuise sieși o mare parte a vinei. Ca fost model, îi cultivase, oare, valori false lui Madeleine? Atunci când fata, în copilărie, se supusese odată unei diete de primăvară ori când se plânsese de creșterea de greutate, ea preluase acestea inconștient, le acordase prea mare atenție și, în consecință, își dezvoltase un ideal de frumusețe bolnav? Când Helen îi arătase mândră fotografii din perioada în care fusese model, când hainele îi atârnau pe trupul prea subțire ca așezate pe umeraș? Sau una dintre cauze era că Madeleine nu își cunoscuse niciodată tatăl? Îi simțise, oare, lipsa dureros în toți acești ani?

În anii ce trecuseră Helen făcuse cunoștință cu câțiva bărbați. Dar în relația reciprocă dovediseră doar rar aptitudini de părinte. Ca mamă, părinte unic, care muncea din greu, nu era lozul câștigător pe piața celor singuri. Și ca să fie corectă, nici nu prea avusese de ales în situația ei.

Atunci apăruse Guy. El se străduise de la început să construiască o relație fiică-tată cu Madeleine. Au existat momente în care, fiind pe drum în trei – cum s-a întâmplat în excursia făcută la Disney World din Orlando, când Guy le lua pe amândouă de după umeri –, Helen a avut senzația că reprezentau o familie adevărată. Și știa că Guy

îi plăcuse și lui Madeleine. Însă ea devenise elementul de legătură în relația Madeleine-Guy. Ca un sinaps între celulele nervoase. Și când Guy plecase, parcă o celulă nervoasă murise. El nu o părăsise doar pe ea, ci și pe Madeleine. Helen bănuia că pierderea aceasta, pierderea lor comună, înrăutățise boala fiicei sale. Poate că Madeleine își atribuise vina plecării lui Guy.

Cert e că boala nu se putea explica atât de simplist – îi spusese lui Helen psihologul, tot o femeie. Cauzele anorexiei sunt mult mai complexe. Totuși sentimentul vinovăției nu putea fi înlăturat atât de ușor. Ba dimpotrivă: era ca o plantă cățărătoare. Cu cât o tăiai mai mult, cu atât i se înmulțeau noile mlădițe.

De data asta nu o va mai părăsi la nevoie pe Madeleine, își jură Helen. Călătoria până la Paris a durat douăsprezece ore, răgaz suficient pentru a-și construi un plan. Totdeauna exista o ieșire. Trebuia doar să o găsească.

63.

Madrid

Automobilul era o descoperire înfricoșătoare. Cât de simplu era să conduci un cal ori o trăsură, în comparație cu acest mirositor vehicul din tablă! Timpul de așteptare la controlul poliției îl folosise pentru a se mai odihni. Urmărise destins dacă ei fuseseră descoperiți, totuși depășiseră și acest obstacol fără ca el să fie nevoit să intervină. Scutură o urmă de praf de pe umărul hainei costumului și fu cât pe ce să lovească musca. Uneori era tare neîndemânatic.

Pentru el se scursese o zi palpitantă. De când nu mai văzuse tabloul lui Salai! Când la *Museo del Prado* se aflase în fața lui și îl privise, simțise chiar o undă de melancolie. Și de admirație. Cum reușise acest băiat, acest pierde-vară, să simtă atât de fidel cu originalul?

Fusese acolo pentru a studia detaliile, când apăruseră femeia și un bărbat, evident angajat al muzeului. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea; era, într-adevăr, surprinzător de frumoasă. Dacă ar fi fost mai tânără, ar fi meritat să fie pictată.

El se retrăsese rapid și apoi, deodată, apăruse fumul. Cât de jalnic ți se pare un spectacol atunci când îl urmărești din culise!

Fum, alarmă, panică. Au fost atât de ușor de înspăimântat oamenii. Apoi un perete gol. Dar fusese nevoit să plece: nu prevăzuse acest incident.

Nu era un adversar real, însă era foarte abil dacă intra în joc.

După furtul tabloului *Mona Lisa* din anul 1911 și prostescul atentat din 1956, de data aceasta mai reușise ceva după un timp atât de îndelungat.

Mașina neagră opri la un punct vamal și el folosi ocazia pentru a se mai odihni.

Prin geamul fumuriu recunoscu chipul femeii de pe bancheta din spate. Era obosită, palidă și părea foarte nefericită. Dar și mândră. Era clar că i se întâmplase ceva rău. Părea a fi instrumentul care s-a dorit să fie făcut ascultător.

Ce faptă rea, pentru a face ceva pretins bun.

O altă dovadă că binele nu poate exista fără rău.

Când și așa niciun om nu înțelegea de care parte lupta.

Mașina depăși punctul vamal și mări viteza. Totul pe lumea aceasta a devenit mai rapid. Se părea că omenirea nu putea să aștepte în căutarea pieirii.

64.

Madrid

— Mi-au dat un bacșiș mai mult decât generos.

Băiatul de serviciu la hotel era prietenos și gata să ofere informații. Era scund, uscățiv, cu părul negru pieptănat pe spate.

— Mai exact, când au plecat? vru să afle Millner.

Tânărul își privi ceasul de mână.

— Cam pe la ora cinci după-amiază. Știu precis pentru că voiam să o pun pe Isabella, camerista, să facă ordine în camere. Dar schimbul tocmai i se încheiase și nu mai era acolo. I-am spus atunci Conchitei, care tocmai începuse curățenia la etajul superior. De aceea camerele, din păcate, nu sunt aranjate.

— Câte persoane erau?

— Patru. Cei doi señores Weisz, cel tânăr sosind ceva mai târziu, șoferul și femeia.

— Cei doi señores Weisz, repetă încet Millner. Presupun că aici există o instalație de supraveghere video.

Cercetă cu privirea plafonul coridorului, însă nu descoperi nimic.

— Din păcate, nu mai avem. Au existat reclamații ale clienților și atunci le-am demontat. Știți și dumneavoastră: nu fiecare oaspete dorește să fie filmat la hotel cu orice însoțitor.

Era descurajant, dar pe Millner nu îl surprinse. Niciunde circulația străinilor nu era mai mare ca în hoteluri. Totuși, exista și o parte bună: nu era nevoie să fie vizionate înregistrările.

Dădură un colț și băiatul se opri, în sfârșit, în fața unei uși late, pe care o deschise cu o cheie universală.

— Acesta era apartamentul domnului Weisz, precizează tânărul.

Millner trecu pe lângă el și inspectă duplexul. Acesta consta din mai multe încăperi în care totul era foarte luxos… și neutilizat.

— Aici nu ați făcut curățenie? întrebă mirat Millner.

— Așa cum v-am spus, señor.

Millner intră în camera următoare, în care nici măcar patul nu părea deranjat. Totul arăta de parcă o cameristă tocmai își făcuse treaba. Doar câteva pahare folosite pe o masă mare și o sticlă cu apă pe jumătate goală trădau că în apartament fusese cineva în ultimele ore. În coșul de gunoi se afla doar un măr mușcat.

— Femeia a ocupat apartamentul alăturat, explică băiatul și arătă către o ușă de legătură în perete, pe care tocmai se pregătea să o deschidă, când Millner îl opri.

El apăsă pe clanță cu un șervet neutilizat, luat de pe masă.

— Vă rog să mă scuzați, señor, murmură angajatul hotelului vizibil impresionat.

— Vă rog să nu fie schimbat aici nimic, înainte de a veni cineva care să ridice amprentele, ați înțeles?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

Millner intră în încăperea vecină. Aceasta era sesizabil mai mică, dar tot cu dotări luxoase. Și ea părea deja aranjată. Doar cuvertura patului era puțin dată la o parte. Cineva stătuse acolo, poate chiar se întinsese. Millner deschise și ușile dulapurilor, însă toate erau goale.

Vru să iasă din cameră, când privirea îi căzu pe noptieră.

Mai întâi crezu că era o Biblie, care în multe hoteluri face parte din dotările standard. Dar, privind mai atent, remarcă faptul că volumul arăta prea vechi. Ocoli patul și se aplecă deasupra cărții. *Diario di Luca Pacioli,* suna titlul. Se gândi câteva

clipe, apoi lăsă jos șervetul și apucă volumul. Într-adevăr, era foarte vechi. Câteva pagini erau desprinse.

Apucă obiectul ținând copertele strâns în mână, astfel încât nimic să nu cadă din carte, și se întoarse spre băiatul aflat încă în pragul ușii despărțitoare urmărind totul în tăcere.

— Această carte aparține hotelului?

Tânărul clătină din cap.

— Cu siguranță nu, señor. Avem, într-adevăr, câteva cărți în salon, care pot fi împrumutate de oaspeți. Însă niciuna așa de… zise el, se gândi o clipă, apoi continuă: …murdară.

Millner sperase la acest răspuns.

— Vă rog să încuiați aceste două spații, până când vor veni colegii mei, și nu lăsați pe nimeni să intre! Nici măcar cameristele.

— Bineînțeles, señor.

— Aveți idee încotro voiau să plece cei doi Weisz și femeia?

Angajatul hotelului ridică din umeri.

— Nu, señor. De regulă, nu ne întrebăm oaspeții încotro pleacă. Din câte știu, au venit cu două automobile și au părăsit hotelul tot cu două mașini.

— Numere de înmatriculare?

Nici la această întrebare băiatul nu avu răspuns și Millner înțelese că în acel hotel confidențialitatea se afla mai presus decât considerațiile de siguranță. Era hotelul perfect pentru cei care ascundeau ceva.

Privi cartea din mâna lui. Chiar dacă nu avea idee cum ar putea aceasta să îl ajute, cel puțin vizita lui acolo avusese un rost după ce Keller îi dăduse adresa. Cei doi Weisz și însoțitorii lor își folosiseră propriile nume, ceea ce îl duse la concluzia că ei se simțeau surprinzător de în siguranță. Între sângele-rece și supraaprecierea personală exista deseori doar un prag ușor de trecut. Millner avusese cazuri în care cei mai

importanți criminali își utilizaseră numele adevărate în timp ce fugeau… din mândrie.

— Dumneavoastră v-a mai reținut atenția ceva?

Era întrebarea cu care își încheia interogarea martorilor.

— Femeia părea speriată, răspunse băiatul fără a chibzui mult. În timp ce, după înregistrarea la recepție, însoțeam cu bagajele oaspeții spre camerele lor, mă gândeam cât de frumoasă era, și totodată foarte tristă. Totuși, când, surprinzător, au contramandat șederea și ea a coborât cu bărbații în garajul subteran, nu părea tristă, ci descurajată și lipsită de voință, aproape ca un robot.

— Ca un robot?

— Da. De parcă era teleghidată. O mașină. Sau o marionetă. Mă înțelegeți?

Millner dădu din cap, deși în realitate nu prea pricepea. Îi dădu băiatului o bancnotă și îl văzu dispărând înainte de apariția poliției spaniole ori, și mai rău, a colegilor din FBI. Nu avea niciun chef de întrebări stupide.

În vreme ce cobora cu liftul, îi transmise un mesaj-text lui Keller: *Aveți ceva referitor la doamna Morgan pentru mine*?

Pereții liftului erau din oglinzi, așa că își putu vedea chipul. Cu părul tuns scurt, milităresțe, nasul umflat și cam mare, cu pielea pigmentată de acnee, cu noua cicatrice de un roșu-deschis sub barba nerasă de trei zile și cu cearcănele întunecate de sub ochi, în lumina orbitoare din cabina liftului arăta ca o fantomă.

Vezi ataşamentul, sosi răspunsul lui Keller.

— Păi, atunci să vedem cine ești, murmură Millner și deschise fișierul cu numele *Helen Morgan.*

65.

Paris

Ceva din comanda aceea nu era ca de obicei. În țara lui, vestele erau confecționate în așa fel, încât purtătorul putea să acționeze lesne declanșatorul. De regulă, cu un șnur scurt. Ca în parașutism, numai că încărcătura asta trimitea pe cineva în ceruri.

Nu în acel caz. Odată cu materialul exploziv se livra și o serie dintre cele mai moderne declanșatoare de la distanță. Auzise că multe grupe de luptători minori erau dotate cu declanșatoare de la distanță, deoarece copiii, deseori în ultimul moment, își pierdeau curajul de a acționa declanșatorul. Ori în cazul în care intrau în panică dacă erau descoperiți. Nu era cazul aici. Acele veste ar fi purtate de adulți. Lucrul ăsta rezultă și din poziționarea centurilor. Pentru adulți înalți. Cu gust special. Fiindcă și designul vestelor era special. Nu niște modele militare pentru toată lumea, care să nu bată la ochi. Dimpotrivă. Erau în toate culorile imaginabile, de la auriu la argintiu. Unele aveau chiar strasuri multicolore. Și toate inscripționate cu un logo amintind de o insectă. Poate o viespe, sau o albină.

Cine pleca pe ultimul lui drum cu o vestă atât de bătătoare la ochi trebuie că iubea riscul la fel de mult ca moartea.

Dar nu era nevoie să-și bată capul cu toate acestea, ci în privința celor care îi dădeau misiunile. Important era că ciudatul plătise bine, și asta era situația.

Aceste cugetări îi umpleau timpul pe când mâinile pregăteau, cu o siguranță de somnambul, pliculeț după pliculeț, legau cablu de cablu și astfel finalizau un pachet după altul.

Duse cu grijă al optulea exemplar în camera alăturată, unde fratele lui, cu o țigară în colțul gurii, îl luă în primire și îl îngrămădi într-una dintre cutiile pregătite. Pentru a opta oară îl atenționă să aibă grijă.

— Fii atent, măgarule! Ce se află aici ajunge să transforme întreg arondismentul în cenușă! Într-o oră marfa va fi preluată.

Din nou fratele îi răspunse cu un rânjet obraznic și adăugă:

— Paris de rahat!

Chiștocul de țigară lipit când de buza inferioară, când de buza superioară amenința în orice clipă să cadă în cutie.

— Și adu-mi mai multe cuie și șuruburi! ceru el înainte de a se întoarce la locul de muncă, pentru a pregăti următoarea vestă.

Un lucru era sigur: foarte curând undeva în acel mare oraș va avea loc un imens foc de artificii, iar el și fratele lui vor fi atunci departe.

66.

Paris

Deci Orașul Luminilor. Institutul unde lucra doamna Morgan comunicase biroului FBI din Boston că angajata lor se afla într-o delegație de serviciu. În mod surprinzător, nimeni în institut nu cunoștea motivul exact al deplasării. Un proiect de cercetare strict secret. Colegii din FBI încercaseră să afle mai mult, dar până în acel moment nu reușiseră. O certitudine: nu era vorba despre nimic de natură militară – asta confirmase Pentagonul. Spre nemulțumirea lui Millner, nici verificarea computerului confiscat al lui Morgan nu se încheiase încă.

— Ce crezi? întrebă Keller indispus la nemulțumirea lui. Toți din FBI care au folosit vreodată un computer sunt pe urma virusului informatic.

Nici verificarea listelor de pasageri nu condusese la nimic concret, până când numele ei nu fusese căutat pe documentele unui avion privat. Zburase de la Boston la Varșovia. După aceea numele nu mai fusese găsit în traficul aerian. Dacă în Europa se deplasase cu un avion privat, și dacă procedase inteligent, se putea ca numele ei să nu mai apară pe nicio listă de pasageri.

Imediat ce primise informația, Millner dăduse fuga la aeroport și se îmbarcase în ultima cursă aeriană din acea zi spre Paris. Deși habar nu avea cum să îi găsească în Orașul Luminilor pe Morgan, pe tatăl și fiul Weisz. Deocamdată căuta o idee.

În timpul zborului studiase la început în repetate rânduri profilul lui Helen Morgan trimis din centrală și de fiecare dată rămăsese cu privirea pe fotografia ei, pusă la dispoziție de serviciul pentru pașapoarte.

Conform datei declarate de naștere, avea treizeci și opt de ani, totuși în fotografia făcută cu un an în urmă arăta, clar, mai tânără. Părul castaniu-închis era strâns la spate. Fața era perfect simetrică. O frunte înaltă, sub care sprâncenele păreau desenate. Sub pomeți se nuanța o umbră ușoară pe chipul slab, care sugera un trup bine antrenat. Buze pline, însă nu nenaturale. O gură ideală pentru sărut. Dar ce îl fascina era privirea ei. De sub pleoapele ușor lăsate priveau niște ochi întunecați blânzi și în aceeași măsură îndărătnici. În timp ce scruta pasagerii aflați în avion în același rând cu el, căuta și expresia potrivită. Cel mai bine corespundea termenul „lascivi”. Ea fusese fotomodel și se pare că ulterior își făurise o carieră impresionantă ca om de știință. Din punctul lui de vedere era un drum în viață neobișnuit.

În documente nu apărea nimic despre tatăl fiicei sale. Millner verifică prin smartphone documentele electronice în care apărea și o fotografie a fetei. Ea trebuia să fie mare, pentru că Madeleine Morgan avea cam opt ani când fusese făcută fotografia. Potrivit dosarului, fata era în vârstă de șaisprezece ani. Din datele medicale la care FBI avusese acces, rezulta că ea suferea de o boală. În orice caz, în ultimul timp fusese internată într-o clinică din San Antonio.

Nimic din conținutul dosarului nu conducea la ideea că Helen Morgan ar fi o hoață de artă. Nu existau nici indicii vizând o legătură cu familia Weisz. Totul era în afara oricărei bănuieli. Cu o excepție: domeniul ei de activitate. La început, noțiunea neuroestetică nu îi spunea nimic, deși însuși termenul „estetică” făcuse să sune strident în interiorul lui un clopoțel. O cercetare pe internet îi transformase suspiciunea în convingere. Helen Morgan se ocupa științific de estetică, așadar, de frumusețe. Nu a fost nevoit să caute mult pentru a găsi un articol scris de aceasta referitor la proporția de aur, publicat într-o revistă de specialitate. Titlul

lui era „Importanța secțiunii de aur pentru percepția frumuseții în istoria artei”. Îl citise, însă nu înțelesese mare lucru. Totuși, instinctiv, îi deveni clar că în articol se afla cheia problemei.

Închise smartphone-ul și se dedică celei de-a doua lecturi din ultimele ore. Vechea carte pe care o găsise pe noptiera din hotelul din Madrid. Era în limba italiană, ceea ce îl bucurase în mod deosebit. Mama lui era italiancă. Și chiar dacă tatăl lui, urmaș al unor emigranți irlandezi, făcea haz permanent pe seama limbii soției sale, în acel moment el profita, în sfârșit, de pe urma străduințelor mamei lui de a-l învăța măcar un minimum de noțiuni de italiană. Cu toate că nu putea să traducă fiecare cuvânt, cel puțin pricepea despre ce era vorba.

Titlul *Diario di Luca Pacioli* dădea totodată și un indiciu asupra autorului. Căută pe internet numele acestuia și rezultatul îi smulse aproape un strigăt. Luca Pacioli era un călugăr franciscan, care trăise în Italia pe la sfârșitul secolului al XV-lea și începutul celui de-al XVI-lea. Trecea drept autor al unei celebre lucrări cu titlul *De Divina Proportione.* Singurele exemplare originale cunoscute astăzi s-ar afla – se menționa într-un articol Wikipedia – la Biblioteca Ambrosiana din Milano și la Bibliothèque de Genève.

Din articol a reținut că Pacioli, împreună cu colaboratorul lui, Leonardo da Vinci, trecea drept unul dintre descoperitorii numărului de aur ca proporție avantajoasă în artă și estetică. Era unul dintre acele momente în care investigatorii ca el încercau o revelație: atunci când cercurile se închid, când sfârșitul se apropie.

Mai citi încă o dată primele fraze ale jurnalului:

„Un tânăr bărbat apăru astăzi, după masa de prânz, în casa noastră. Îmbrăcat elegant. Gulerul era mărginit cu blana unui…”

La cuvântul următor, Millner se opri. *Lince* însemna „râs”, dacă nu cumva se înșela. Continuă

să citească:

„O minunăție de bucle. Obraji ca piersica. Buze pline, roz. Privire sigură, ca de prinț. Mai întâi l-am luat drept unul dintre elevii mei și am vrut să îl izgonesc pentru lipsa anunțării vizitei sale. Dar, dintr-un motiv pe care nu mi l-am putut explica, nu am făcut asta”.

Dădu pagina. Abia după ce citi mai multe capitole remarcă faptul că în multe locuri, alături de textul original, era notat ceva de mână. Aceste note, spre deosebire de literele cărții, nu erau în alfabetul gotic, unde sunt redate cu majuscule, ci păreau normale, ca în alfabetul latin, și foarte proaspete. Reuși chiar să le șteargă cu degetul mare. Poate că erau făcute de Helen Morgan. De fiecare dată erau cuvinte izolate. Evident, remarci ori gânduri inspirate celui ce le scrisese pe textul citit. Deoarece găsise cartea pe noptiera din camera de hotel a lui Morgan, Millner bănuia că notițele erau făcute de ea.

Alcătui pe smartphone o listă cu cuvintele notate în carte și această listare în sine îl electriză. Multe dintre lucrurile care îl preocupaseră zilele trecute erau într-un fel ori altul evocate acolo. Chiar dacă încă nu își putea explica legătura dintre ele. Parcurse iarăși lista cu privirea:

Albine
Proporția de aur/de divina proportione
Operații estetice
Virus
Mona Lisa del Prado (Salai?)
Se aud culorile?
Concurs de frumusețe
Paradă a modei!

La ultima notiță se opri. Nu pentru că avionul ateriza la Paris. Ci din cauza unui e-mail primit de la Keller puțin înainte de decolare. Provenea de la Departamentul analiză financiară al FBI și

conținea diagrama tranzacțiilor bănești ale familiei Weisz.

Băieții de la Money Division își făcuseră treaba bine. Nu era ceva surprinzător să se urmărească circulația banilor unui miliardar, unuia dintre cei mai bogați oameni din lume. Arta consta în a descâlci împletitura de firme, fonduri și fundații în care era implicat superbogatul om. Mai toate componentele documentului corespundeau circuitului normal al banilor.

La prima vedere, Millner nu descoperi nimic ce l-ar fi putut interesa. Spre sfârșitul documentului era și o privire generală asupra manifestărilor și evenimentelor la care Pavel Weisz făcuse donații ori chiar le finanțase. Acestea erau prezentate cronologic. În fruntea listei se afla un eveniment ce urma să aibă loc chiar a doua zi, dar care la prima citire nici nu îi atrăsese atenția.

Era vorba despre *Parada modei – Paris,* sub care se menționa data de a doua zi. Organizator era o firmă de modă de care nu auzise niciodată: *Change the world.* Evenimentul era finanțat – potrivit raportului – de o societate de capital având sediul în Capul Verde și cu o participație coordonată de Pavel Weisz.

Millner căută locul în care se va desfășura evenimentul și, deși nu prea cunoștea Parisul, acel loc nu îi era străin:

Musée du Louvre. O serioasă îngrijorare îl cuprinse când citi mottoul manifestării, scris sub dată: *Terror of Beauty.*

67.

Paris

Circulaseră rapid pe autostrăzi fără a opri, cu două excepții la niște benzinării, unde Helen se dusese la toaletă. Ralph cumpărase sandvișuri, biscuiți, chipsuri, gumă de mestecat și bomboane Candy cu esențe de vin, dar ea nu avusese poftă de mâncare. Cea mai mare parte din timp îi fusese rău. După o călătorie ce părea interminabilă, au ajuns, în cele din urmă, la Paris. Helen mai fusese acolo, însă totdeauna călătorise cu avionul. De data asta se apropiaseră de Orașul Luminilor cu mașina, iar afară era întuneric beznă.

Și încă nu concepuse un plan pentru salvarea lui Madeleine. Îi trecuseră prin minte tot felul de scenarii. În imaginația ei, la una dintre opriri ar fi țipat după ajutor cât putea de tare. Sau la una dintre benzinării ar fi ieșit pe ferestruica toaletei și ar fi fugit în pădurea din apropiere. Se uitase după arme în jur, ca să-i atace în timpul mersului pe Ralph și pe Patryk, și a-i răni. Se mai imaginase înfigându-i o pilă de unghii în gât lui Ralph și renunțase la gândul șuvoiului de sânge ce ar fi țâșnit. Moțăind, repetase interogatorii mai întâi cu polițiștii spanioli, iar după ce trecuseră frontiera, cu poliția franceză. Mai încercase să valorifice, sub privirile neutre ale unui polițist european, povestea pe care o relata despre furtul tabloului *Mona Lisa* de la muzeul Prado. Și mereu toate jocurile ei imaginare se terminau într-un birou sobru de poliție, unde spera să primească vești bune de la Madeleine. Sau, mai rău – și această imagine aproape că o făcea să își piardă mințile: într-o morgă mexicană, unde un funcționar, într-o încăpere sterilă, trăgea un sertar și ridica un

cearșaf, pentru ca ea să poată identifica un cadavru.

În final, își imagina un incident care să excludă intervenția ei. Un accident. Un alt control polițienesc ori asaltul brusc al a unui detașament special. Dar nu se petrecu nimic. În loc de asta părăsiseră autostrada în urmă cu câteva minute și circulau cu o viteză rezonabilă pe străzile capitalei franceze. Prin Place de la Concorde, de-a lungul Senei. Străzile erau cufundate în tipica lumină gălbuie a felinarelor pariziene.

Deodată, Ralph micșoră viteza și coti strâns la stânga, în acea clipă, Helen zări în dreapta piramida din sticlă a Luvrului, înălțându-se deasupra sălii subterane a intrării principale. Noaptea, iluminată din interior, construcția strălucea misterios.

Mașina opri.

— Minunat, spuse Patryk vizibil impresionat.

— Aceasta respectă proporția de aur, remarcă sarcastic Helen. Arhitectul american de origine chineză Ieoh Ming Pei a luat ca model marea piramidă din Gizeh, iar piramida lui Keops trece drept unul dintre exemplele cele mai vechi ale proporției de aur. Tatăl dumneavoastră s-ar fi bucurat!

— Asta credeți dumneavoastră, rosti disprețuitor Patryk

— Acolo sunt! interveni brusc Ralph și indică un grup de siluete întunecate.

Helen remarcă abia în acel moment autocamioanele parcate în curtea interioară, chiar lângă piramidă. În fața acesteia, mai mulți oameni se luptau cu un obiect greu.

— Dau acolo o spargere? întrebă ea neîncrezătoare.

Patryk râse.

— Nimeni nu dă spargeri la Luvru.

— Păi, ce fac totuși acolo?

— Pregătiri. Pentru o reprezentație de modă, care va avea loc mâine-seară în sala de recepții a Luvrului. Veți fi și dumneavoastră acolo.

— Mai avem multe de făcut înainte de asta, îi preveni Ralph de pe scaunul șoferului.

Mașina se puse din nou încet în mișcare.

— Încotro mergem? întrebă Helen.

În timp ce vorbea, mâna îi alunecă întâmplător în spațiul de depozitare aflat în interiorul portierei din dreptul ei. Acolo simți un obiect dur.

— Ați mai fost în Montmartre? vru să știe Patryk.

Neobservată, Helen pipăi obiectul și își dădu seama ce era.

— În cartierul artiștilor? Da, răspunse ea aparent indiferentă.

Patryk se întoarse către ea. Helen speră că el nu va intui ce va încerca ea să facă în continuare cu mâna stângă.

— Astăzi este mai curând un bastion al turiștilor. Dar mai viețuiesc aici câțiva artiști și la unul dintre ei mergem acum.

— Îmi puteți destăinui pentru ce?

Cu mare atenție, apucă obiectul cu degetele arătător și mijlociu și începu să îl tragă cât putea de încet din micul lăcaș aflat în interiorul portierei.

— Un nou firnis pentru *Mona Lisa* din geanta dumneavoastră. Sau, mai bine spus, un firnis vechi.

— Un nou firnis? Pentru ce?

Helen scosese, în sfârșit, obiectul din lăcaș. Se ruga să nu îl scape.

— Despre tatăl meu oricine poate să spună ce vrea, dar el este un geniu. Vă simțiți bine? Păreți atât de… tensionată.

Mâna stângă a lui Helen dispăru în buzunarul pardesiului și odată cu ea și obiectul găsit. Poate că asta era întâmplarea la care sperase tot timpul. Mimă că îi era frig și vârî și cealaltă mână în buzunarul pardesiului.

— Îmi este frig. Sunt obosită. Călătorim de ore întregi cu mașina aceasta, cu o operă de artă între noi, iar mâine trebuie să fur pentru dumneavoastră *Mona Lisa* de la Luvru. Cum aș putea să nu fiu tensionată?

— Destindeți-vă, totul va fi bine.

— Bine pentru cine?

— Faceți ce spune tatăl meu. După aceea dumneavoastră și Madeleine veți pleca nevătămate. Vă promit asta.

— Și dacă nu fac?

Patryk o privi o vreme fără să îi răspundă, apoi i se adresă lui Ralph:

— La Montmartre! Cu siguranță că Louis ne așteaptă.

Pete de un roșu-închis se răspândeau în câmpul vizual al lui Helen, însoțite de dureri de cap violente. În mâna stângă strângea cu putere obiectul aflat în acel moment în buzunarul pardesiului.

68.

Florența, în jurul anului 1500

Ei sunt veșnic nesătui. Acum pe mica noastră proprietate se desfășoară o procesiune. Am încercat să îi bag mințile în cap lui Leonardo, dar pe el îl chinuie pasiunea. Iar *lo straniero* îi ațâță cum poate. A amenințat iarăși că ne va părăsi. Au trecut săptămâni de când nu mi-a mai citit din opera mea. Și oricâte portrete ar face, tot nu sunt suficiente. De parcă l-ar căuta pe Dumnezeu.

„Câte tablouri ați pictat deja?", l-am întrebat eu pe Leonardo, când astăzi, la prânz, a trecut pe aici și a înfulecat lacom aproape o capră întreagă. „La ce te referi?", a întrebat el iritat la rândul lui.

„La femeile cărora le faceți portrete. Câte tablouri ați făcut deja și unde le păstrați? Nu am văzut nici măcar unul!"

Leonardo a ros mai departe la oase, clătinând din cap fără niciun înțeles. Și înainte de a pleca ținând în mână o carafă mare cu bere, a răspuns că ar fi pictat un singur tablou.

Unul singur! Poți să îți imaginezi asta? Dar cele câteva sute de muieri care s-au preumblat pe aici săptămâni la rând? Pentru un singur tablou?

Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, Leonardo și străinul au mai planificat o altă procesiune. Nu știu cum să o mai iau și pe asta, însă Leonardo mi-a destăinuit în această seară, când a venit să ia ce mai rămăsese din capră, că vor amenaja în curtea interioară o scenă. Ca la o execuție! Doar că pe ea vor prezenta târfele. În hainele lor cele mai frumoase. Leonardo și *lo straniero* vor să le aleagă pe cele mai frumoase pentru portret. Aleasa va fi numită „reginetta di bellezza".

„Ce pehlivănie în casa noastră", am replicat eu. După asta a apărut *lo straniero* și spusele lui m-au

lămurit. „O vom alege pe cea care se apropie cel mai mult de proporția de aur. Și celelalte vor recunoaște frumusețea întruchipată de ea și caracterul ei divin, iar natura se va strădui să o imite”.

„Să dați un model naturii? Totuși, noi nu suntem decât oameni!”, am zis eu și *lo straniero* mi-a răspuns zâmbind: „Întocmai!”

„Și ce va fi cu urâțenia?”, a întrebat Salai. Subînțelesul vorbelor lui m-a făcut să mă simt rău.

„Se va ascunde. Închipuiți-vă că materialul este făcut după regulile frumosului, el poate să acopere natura cu succes”, a precizat *lo straniero* fără a se lăsa provocat.

„Masca mai frumoasă decât purtătorul ei? l-a ironizat Salai. *Mascarea* sună foarte omenește. Dar cum rămâne cu caracterul divin?”

Lo straniero zâmbi mai blând și cu o voce angelică i-a recomandat lui Salai să poarte mască peste chipul mutilat de foc.

„Mai bine urc cu o scară la cer!”, a replicat el. Și Salai a plecat în fugă plângând.

Că el și *lo straniero* nu vor deveni prieteni nu este un secret. Însă mă rog să nu devină dușmani, fiindcă Salai este cu adevărat imprevizibil.

69.

Coyuca de Benítez

A trezit-o zgomotul cheii răsucite în yală. Când ușa se deschise, lumina albăstruie pătrunse în cotineață. Afară se însera. Lui Madeleine i se făcuse sete, dormise cu adevărat cum – i se părea ei – nu o mai făcuse de multe zile. Speriată, se retrăsese de lângă ușă și se lipise cu spatele de peretele din scânduri, ale căror margini ascuțite i se înfipseseră în omoplați. În ciuda semiîntunericului, zări furișându-se o umbră prin crăpătura ușii, apoi aceasta fu închisă cu un scârțâit ca un oftat.

O respirație precipitată și izul de alcool trădau faptul că înăuntru mai era cineva.

Ea pipăi după un băț, o piatră sau orice altceva cu care putea să se apere. Singurul obiect pe care îl găsi fu sticla pentru apă, pe care o apucă de gât, gata să lovească după ce identifica ținta.

Respirația deveni mai zgomotoasă, apoi brusc în față i se aprinse o lumină. Era pe punctul de a lovi, când recunoscu chipul bărbatului care îi desenase liniile pe trup. Ceva din privirea lui o făcu să se oprească.

— Psst! șuieră el, și aproape că respirația lui stinse mica flacără. Mă recunoști?

Ridică mâna în care ținea bricheta, pentru ca fata să îi vadă mai bine fața.

Ea confirmă.

— Să nu îți fie teamă, nu îți fac nimic, șopti el.

Ea observă că flacăra din mâna lui tremura.

Un moment se făcu liniște și ea auzi doar respirația precipitată, care încet se mai calma.

— Cine ești? întrebă el în cele din urmă și pentru că ea nu răspunse imediat, adăugă: Nu ești una dintre ele.

— Care ele? îl iscodi ea cu voce frântă.

Din cauza lungii tăceri, gâtul parcă i se uscase.

— Miss-urile!

Ea nu înțelese, dar consideră că era mai bine să nu lase să se vadă asta.

— Numele meu este Madeleine Morgan și sunt din Boston, preciză ea cât putu de calmă.

Citise cândva că în cazul unor răpiri se pot crea legături oarecum personale cu răpitorii – și pe urmă acestora le venea greu să omoare ostaticul.

Flacăra brichetei se stinse. Ea auzi un scurt oftat de durere, apoi percepu cum era acționat de mai multe ori mecanismul de aprindere al obiectului. În cele din urmă, flacăra se reaprinse și lumină chipul bărbatului. Părul acestuia i se lipise pe frunte. Avea pupilele negre și mari. Privea scurt încoace și încolo. Crezu că se va repezi dintr-o clipă în alta asupra ei și strânse și mai tare sticla în mână.

— De ce ești aici? întrebă el.

Vorbea cu voce șoptită, de parcă se temea să nu fie descoperit.

— Asta spuneți-mi-o dumneavoastră! răspunse ea iritată. Că doar oamenii dumneavoastră mă țin aici!

Simți că glasul i se îneca în lacrimi.

— Nu ești una dintre frumuseți! zise el și cu mâna liberă se scărpină la tâmplă.

— Vă mulțumesc, sunteți foarte drăguț!

Chiar și în acea situație se simțea jignită de vorbele lui.

— Nu eu cred asta. Tu chiar ești foarte drăguță.

În acel moment ea își regretă sensibilitatea. Era mai bine ca el să o găsească urâtă. Pentru prima dată în viață îi trecu acest gând prin minte. Se sprijini mai bine în perete, ca să mărească distanța dintre ei doi.

— Nu îți fac nimic, încercă din nou vizitatorul nocturn să o liniștească.

Un curent de aer aproape că stinse flacăra brichetei.

— Ești singura pe care am fost nevoit să o fotografiez. M-am gândit și cred că prin tine vrea

să șantajeze pe cineva. Câți ani ai?

Bărbatul vorbea mai repede și mai tare.

— Treisprezece, minți ea.

Ceva îi spunea că era mai bine să treacă drept mai mică. Bănui că citește iritare în privirea lui.

— Cine sunt părinții tăi?

— Pe mama o cheamă Helen Morgan. Pe tatăl meu nu îl cunosc.

În lumina palidă îl zări pe bărbat clătinând din cap.

— Morgan… nu îmi spune nimic…

Deodată, de afară se auzi o voce puternică. Imediat flacăra brichetei se stinse și ea deslușI un „Psst!” șoptit, dar poruncitor.

O altă voce răzbătu din exterior, apoi cineva râse tare. Două ori mai multe persoane păreau că discutau în fața ușii. Abia în acea clipă ea își dădu seama că își ținea respirația.

Așteptarea părea că nu mai lua sfârșit, însă, în cele din urmă, vocile se îndepărtară. După ce acestea nu se mai auziră, ea simți mișcare lângă un picior.

— Tu și cu mine. Vom fugi împreună de aici. În noaptea asta! se auzi din întuneric.

Pe urmă, o mână îi trecu peste coapsă. Ea vru să lovească, dar atingerea încetă și respirația celuilalt îi indică faptul că se deplasa spre ușă.

— Vin să te iau. Curând!

Ușa se întredeschise puțin. Prin crăpătura mică intră aer proaspăt, pe care Madeleine îl trase cu lăcomie în piept. Înainte de a se închide ușa, zări stele pe cerul nopții. Apoi se auzi răsucitul cheii în broască, pe urmă totul se liniști.

Mult timp nu cuteză nici să se miște. Când frigul deveni insuportabil, se lăsă pe podea și se înveli cu pătura.

După ce privi câteva minute în întuneric, nu mai fu sigură dacă discuția chiar avusese loc ori visase.

70.

Paris

Pavajul din piatră brută pe care circulau o zdruncina. Mașina o luă pe niște străduțe, prin fața unor cafenele ale căror marchize se transformau din mers în linii late roșii. Deși Helen, pe când era model, călătorise deseori la Paris, în Montmartre fusese doar o dată. Nu își amintea exact când și cu cine, dar când apăru în fața lor fațada luminată de la Basilique du Sacré-Cœur, își aminti că mai fusese și acolo. Uriașa colină domina orașul. De câte ori construcțiile îi permiteau, Helen încerca să arunce o privire asupra mării de lumini oferite de marele oraș.

La acea oră, străzile acelui iubit loc de plimbare erau goale, ceea ce le sporea șarmul. Brusc, străzile deveniră și mai înguste și în ambele laturi se ridica un zid vechi din piatră. După care lățimea străzii reveni la dimensiunile inițiale. Trecură prin fața unei clădiri vechi, care în lumina unui felinar singuratic părea roz. Construcțiile se mai răriră și Helen zări în partea dreaptă, în întuneric, șiruri de araci de vie, ceea ce acolo sus, în mijlocul Parisului, părea o imposibilitate. Ralph coti strâns la dreapta și micșoră viteza. În cele din urmă, se opriră în fața unei uși de garaj pictate cu graffiti.

În mai puțin de o jumătate de minut ușa începu să ruleze. Autovehiculul lor lat abia încăpu prin intrarea îngustă. Spre surprinderea lui Helen, ușa nu dădea într-un garaj subteran, ci într-o curte interioară. În timp ce în spatele lor ușa se închidea din nou zornăind, ei îi atrase atenția vegetația luxoasă. Lumina galbenă a multor felinare mici cădea pe tot felul de plante cățărătoare, care nu mai lăsau să se vadă nimic din piatra cenușie a zidurilor. În mijlocul curții pietruite cu pavele

vechi, parcară în dreptul unui mic izvor, ale cărui plescăituri îi sugerau, prin acel paradox al dualității senzitive auditiv-culori, un maroniu plăcut. Atmosfera era plăcută și când Helen trase adânc aer în piept și simți izul orașului, uită pentru o clipă de ce se afla acolo și în ce situație era. Doar Parisul mirosea a Paris.

La câțiva metri de ei se deschise o ușă din sticlă, pe care ieși un bătrân. Părul alb ca zăpada îi cobora până peste umeri. Tot obrazul îi era acoperit cu o barbă albă, contrastând cu pielea bronzată a bărbatului. Peste un maiou alb purta o salopetă odinioară albastră, preferată în mod normal de meșteșugari. Nu doar petele multicolore de vopsea de pe îmbrăcămintea lui te făceau să recunoști fără greutate un artist.

— Louis, bătrâne prieten! strigă Patryk și se grăbi spre el, pentru a-l îmbrățișa prietenește.

— Unde este bătrâna ștoarfă? întrebă Louis.

Helen tocmai voia să se întoarcă din drum, iritată de acest epitet, când Ralph făcu un pas mare în față și îi întinse geanta lui Louis.

— Este aici, înăuntru!

— Iar dumneavoastră trebuie să fiți doamna Morgan? i se adresă bărbatul, în timp ce fixa geanta sub braț.

Helen confirmă.

— Atunci, aveți asigurată admirația mea pentru ceea ce intenționați să faceți. Veți intra în istorie, vă asigur. Tatăl meu a trăit pe pielea lui ultimul furt din 1911 al tabloului *Mona Lisa* – pe vremea aceea era intendent la Luvru. De atunci bătrâna doamnă nu și-a mai părăsit casa.

Helen părea nehotărâtă.

— Păi, să vedem ce putem să facem pentru această bătrână damă! continuă Louis și ridică în aer geanta.

Apoi se întoarse fără să îl mai intereseze vizitatorii și intră în casă.

Patryk veni lângă Helen, îi atinse ușor brațul și o împinse după Louis.

— Veniți cu mine!

— Ce facem noi aici? Și de ce a fost și el implicat? șopti ea, dar îl urmă fără nicio plăcere. A aflat tot Parisul că trebuie să fur *Mona Lisa*?

— Este parte a planului. Fără el nu va putea fi finalizat.

— Când voi afla amănunte despre „plan”? Și mai ales, când o voi vedea totuși pe Madeleine?

Trecură printr-o ușă joasă, fără ca Patryk să îi fi răspuns. Casa era veche. După ce traversară o mică marchiză, intrară într-un culoar îngust și întunecos, cu podea din piatră. La dreapta lor, o scară urca la etaj, dar Patryk o conduse pe Helen printr-un vestiar la o altă ușă. Deodată se auzi un zgomot ca al unei ușoare vânzoleli și ceva îi atinse picioarele. În semiobscuritate Helen avu nevoie de ceva timp ca să își dea seama că era vorba despre două ghemotoace de blană, care se rostogoleau lătrând.

— Rembrandt! Picasso! se auzi din încăperea aflată în fața lor și cele două ghemotoace dispărură în direcția de unde venea vocea.

Doar o treaptă mai urcară după următoarea ușă și se treziră în mijlocul unui atelier.

— Uau! îi scăpă lui Helen la vederea oficinei.

Tavanul se afla cam la cinci metri deasupra și apăruse eventual prin îndepărtarea etajului următor. Exact deasupra centrului încăperii se arcuia spre cer o mare cupolă din oțel și sticlă, ca un hublou supradimensionat. Peretele din spate era, de fapt, o fereastră frontală. O invitație pentru lumina zilei, care răzbătea astfel înăuntru, însă afară era încă întuneric, așa că multitudinea ferestrelor lăsa impresia unui perete întunecat.

Pe laturile încăperii rămăsese neatinsă vechea zidărie zgrunțuroasă, ceea ce conferea atelierului un decor primitiv, asemănător aproape cu acela al unei grote. Ambient subliniat de lumina crepusculară răspândită de doar câteva lămpi cu

picior. Pe dușumeaua veche erau peste tot pânze. Unele pictate, altele feciorelnic de albe. În fața ferestrelor, într-un colț, trona un grup de fotolii uzate. De cealaltă parte, rafturi cu cărți se înălțau până în tavan.

Louis stătea în mijlocul atelierului. Alături de el se ghemuiseră cei doi căței care îi luaseră în primire pe coridor.

— Într-adevăr, este mai frumos decât originalul! strigă Louis cu vocea lui de bas. Ce culori! Doamne, cât de luminoase sunt! Tabloul ar putea fi folosit drept felinar!

Abia după ce ei se apropiară, Helen își observă geanta aruncată cu nepăsare pe jos. Pe un șevalet, acoperită de spatele lat al gazdei, se odihnea *Mona Lisa del Prado.*

— Nu este așa? spuse Patryk și îl bătu pe umăr pe Louis.

Ralph rămăsese în spatele lor, în ușă, ca și cum încă se mai aștepta ca ea să încerce să dispară.

— Tatăl meu speră că vei putea face ceva. Poți? se interesă îngrijorat Patryk.

— Da! Însă nu va fi ușor! răspunse Louis și se scărpină în cap cu mâna dreaptă.

Helen privi tabloul ale cărui culori, în ciuda luminii difuze din încăpere, păreau și mai luminoase decât la muzeu.

— Ce poate să facă el? întrebă ea.

„La bella parvenza, auzi ea brusc, ca o șoaptă. *Del male!”*

O străbătu un fior rece. Își mută privirea de pe tablou și funesta voce amuți imediat.

— Firnisul, explică Louis amabil.

Purta niște ochelari de vedere, care pe nasul lui lat păreau minusculi.

— Firnisul! repetă el. Dar vă rog să îmi iertați impolitețea. Vă pot oferi ceva de băut?

De fapt, abia în acea clipă Helen își dădu seama că îi era foarte sete. De la ultima oprire pe drumul spre Paris trecuseră multe ore.

— Apă de la robinet se află în spate, pe masă. Cu puțin noroc, veți găsi un pahar curat. Oricum, trebuie să-mi gustați neapărat vinul Clos Montmartre!

Louis dispăru cu pași grei între șevalete și pânze. Helen auzi niște clinchete. Pictorul reapăru peste câteva minute cu o sticlă cu vin și trei pahare, pe care le ținea cu dexteritate în mână.

— Bănuiesc că gorila din spatele dumneavoastră nu bea vin, îi spuse el lui Patryk.

Fără a mai aștepta un răspuns, scoase cu dinții dopul sticlei, pe care apoi îl scuipă pe podea.

— Țineți! îi ceru el lui Helen și îi întinse unul dintre pahare.

Ea intenționă să îl refuze, dar se răzgândi. Poate că puțin alcool nu era chiar nepotrivit.

Luă și Patryk un pahar.

— Vinul este produs aici, în Montmartre. Probabil că, venind încoace, ați văzut via.

Deci ea nu se înșelase.

— Aici cultivăm douăzeci și șapte de soiuri de viță. Tratăm strugurii doar cu cupru și sulf. Gustați!

Umplu ochi toate cele trei pahare și îi privi răbdător pe musafiri.

Helen luă o înghițitură bună și se strâmbă. Vinul era amar și acru. După reacția lui Patryk presupuse că el avea aceeași părere.

Louis râse răsunător.

— Un vechi proverb spune: *C'est du vin de Montmartre. Qui en boit pinte en pisse quarte.* Asta însemnând: „Acesta-i vinul de Montmartre. Cine bea un pahar din el urinează un sfert!" Totuși, i se face o nedreptate. Mai întâi trebuie să te obișnuiești cu acreala lui și după aceea îl poți prețui!

Louis goli paharul fără a-l lua de la gură, îl umplu din nou și îl goli iarăși în același fel. Puse paharul și sticla lângă el și își frecă mâinile.

— Păi, să facem din bătrâna doamnă una și mai bătrână!

Se ghemui și scoase de sub șevalet o cutie de tablă.

— Am efectuat mai multe experiențe. Atât de des ca în săptămânile ce au trecut nu am mai fost la Luvru de decenii. Numeroasele straturi de sticlă blindată nu fac lucrul ușor, dar cred că am amestecul corect.

Louis luă din cutie o pensulă lată și, ca dovadă, lăsă să picure de pe ea în recipient un lichid maroniu.

— Bătaie de cap îmi dau doar crăpăturile mari și lipsa de timp. Așadar, înapoi la femeie!

Se întoarse și începu să distribuie cu generozitate lichidul din cutie pe tabloul din fața lui.

— Ce faceți acolo? întrebă Helen îngrozită, vărsând cu această ocazie și puțin vin din paharul plin.

— Firnisul este marea problemă la schimbarea celor două tablouri, interveni Patryk. De aceea Louis va încerca să facă *Mona Lisa del Prado* cât mai asemănătoare cu *Mona Lisa* de la Luvru.

— Schimbare?

— Dumneavoastră veți inversa tablourile între ele la examinarea de mâine.

— Sunteți nebun! Asta nu va reuși niciodată!

— Ba va reuși.

— Și cum voi introduce acest tablou?

— Așa cum l-am scos noi din muzeul Prado. Cu geanta dumneavoastră!

— De data asta mă vor controla! Și nici nu voi fi singură cu tabloul original.

— Avem aliați. Credeți-mă, vom reuși.

— *Mona Lisa del Prado* arată altfel! Schimbarea va fi imediat remarcată.

— De aceea suntem aici. Louis este un maestru în domeniul lui. Lazura pe care o aplică îi va lua

din culoare tabloului, care va arăta mai șters decât originalul.

— Fundalul este diferit! se împotrivi Helen.

— Încă, *madame.* Imediat ce primul strat va fi aplicat, îl voi picta deasupra.

— Nu puteți face asta! Veți distruge acest tablou! Chiar dacă este doar o copie, are totuși valoare mare.

Ea se gândi la cât de mândru fusese señor Alegre când îi prezentase pictura la muzeul Prado.

— De ce nu ați făcut mai simplu o copie?

— A fost dorința tatălui meu. Acest tablou trebuia schimbat. Și când el își pune ceva în cap…

— Lazura pe care o aplic poate fi îndepărtată ca orice firnis, interveni Louis, în timp ce făcea în continuare să alunece pensula pe tablou. În acest scop puteți utiliza dizolvanți, amoniac, alcool, terebentină, acetonă sau aproape orice detergent doriți. Unii jură că au întrebuințat chiar salivă! În secolele care au trecut s-a decis, din păcate, din motive de restaurare, ca *Mona Lisa* să nu fie curățată. Dacă s-ar fi făcut acest lucru, pictura ar fi strălucit întocmai acestei reproduceri. Însă există teama că o îndepărtare temeinică a firnisului ar ataca vechea culoare.

— *Mona Lisa* originală are mult mai multe crăpături decât acest tablou. Cum vreți să le copiați? obiectă Helen.

— După ce terminăm asta, o vom coace. În cuptorul meu de argilă. Ca pizza. Rezultatul vă va uimi. Doar marea crăpătură din original… va trebui să găsim o soluție. Mă tem că dama de aici va fi nevoită să o suporte pentru totdeauna. Însă ea se termină cu puțin înainte de cap…

Louis se aplecă, turnă restul de vin din sticlă în paharul lui și îi dădu pe gât conținutul.

— Sunteți cu toții nebuni, rosti Helen oftând adânc. Mă vor aresta.

— Pentru fiica dumneavoastră sper că nu se va întâmpla asta.

Helen își pironi privirea pe paharul cu vin din mână, apoi sorbi și ea din el. Vinul era atât de acru, încât aproape că îi veni să vomite.

Privi tabloul de pe șevalet. Șoaptele pe care le auzea se mai domoliră. Până atunci nu avusese timp să se gândească la asta. Cum se face că un tablou îi șoptea mereu „Frumoasa aparență a răului”? Era complet ireal așa ceva! Mai luă o gură de vin, care nu i se mai păru atât de înfiorător, și simți cum i se urcă sângele în cap. De ieri după-amiază nu mai mâncase nimic. Dar toată chestiunea era totuși o nebunie! O trecură fiori. Își reaminti de pata apărută la tomografia creierului ei. Care în mintea sa creștea mereu.

— Unde este toaleta? întrebă ea.

— Pe coridor, răspunse Louis fără a-și lua ochii de la ceea ce făcea.

Între timp, un sfert din suprafața lazurii deja sclipea.

— În bucătărie trebuie să găsiți și ceva de mâncare. În frigider. Menajera mea a pregătit o plăcintă cu slănină.

Helen puse jos paharul și refăcu invers drumul parcurs la venire. Ralph o urmă îndeaproape.

— Doar nu am să dispar prin țeava de scurgere! i se adresă ea arțăgoasă. Dacă vreți, puteți veni să vă uitați cum urinez!

— Nu este necesar, baia nu are ferestre, zise Ralph arătând spre o ușă.

Helen se încuie înăuntru și se așeză pe capacul lăsat jos al closetului. Mâna îi alunecă în buzunarul pardesiului și apucă obiectul pe care îl găsise în portiera mașinii. Trebuia să se concentreze.

71.

Paris

O muscă îl împiedicase insistent să adoarmă. După ce, în sfârșit, îi dăduse lovitura de grație cu un ziar, fusese nevoit să constate că în camera de hotel bântuiau și alte ființe tot atât de sâcâitoare. În cele din urmă, se predase. Apoi se apucase să continue lectura jurnalului zilnic. Adormise târziu, odată cu apariția primelor raze ale soarelui, și spre marele lui necaz se trezise abia puțin înainte de prânz. Făcu un duș rece ca gheața, luă două cornuri și trei espresso, pe urmă chemă un taxi și plecă la Luvru.

Un designer cu numele Clément Meunier răspundea de prezentarea de modă ce avea loc după-amiază sub titlul de „Terror of Beauty". Millner îi comunicase la telefon asistentei acestuia că ar dori să îl contacteze la ultimele pregătiri de la Luvru.

Nu mai fusese niciodată la Luvru, dar urcase piramidele de la Gizeh contra unui mic bacșiș dat paznicilor. Cu atât mai mult găsea nepotrivită construirea unei piramide din sticlă ca intrare într-un muzeu din mijlocul Parisului. Ce ar zice egiptenii dacă în valea Nilului s-ar construi un turn Eiffel?

După discuții interminabile cu paznicii de la intrarea muzeului, foarte slab cunoscători ai limbii engleze, legitimația lui de serviciu îi oferi avantajul accesului gratuit, dar oricum buna lui dispoziție era pulbere. O uriașă scară în spirală urca până în holul intrării. Deja de la jumătatea drumului observă pregătirile pentru parada modei, care, evident, urma să aibă loc în acel hol. Peste tot erau lăzi negre pentru transport, pe role. Bărbați tatuați, cu brațe musculoase, se ocupau cu

ridicarea unei traverse ce trebuia să ajungă până în mijlocul holului. La capătul acesteia fusese montată o cortină mare și în spatele ei începea zona provizorie a culiselor. La cele două extremități ale cortinei se găseau niște coloane late, pe care era inscripția *Change the world.* Deasupra tuturor era expusă o placă mare, pe care cu litere verzi-oliv scria *Terror of Beauty.* Câțiva lucrători montau scaune.

Millner își croi drum prin acel haos fără să fie băgat în seamă de cineva. Doi bărbați chiar îl salutară cu respect. Probabil că în costumul lui negru lăsa impresia unui oficial. Poate chiar a unui membru al personalului de securitate. Încă de la distanță îi atrăsese atenția un bărbat îndesat, scund, care de o parte a scenei montate împărțea indicații cu gesturi largi. Acesta purta un costum de camuflaj. Oricât de neobișnuită era o asemenea ținută în Luvru, culoarea costumului părea și mai iritantă: roz. Și, în plus, tipul mai avea și cizme de front. Millner nu trebuia să mai întrebe pe cineva: desigur, insul era designerul.

Apropiindu-se, remarcă faptul că fața bărbatului era plină de cicatrice datorate acneei. Mai avea și o bărbuță îngustă, vopsită într-un blond oxigenat. Ochii îi erau ascunși de niște ochelari de soare mari, cu rame albe. Millner nu își putu ascunde un zâmbet ușor. Prea des se gândea în stereotipuri, însă mai des acestea se confirmau.

Designerul vorbea repede, în concordanță cu îmbrăcămintea pretins militară, ca o mitralieră, cu două tinere femei. Una dintre ele ținea în mână o ciornă lungă și cocoșelul pestriț arăta mereu într-o parte. Abia când apăru chiar lângă grup, Greg fu observat de cei trei. El scoase oficial insigna de serviciu și se prezentă.

— *Monsieur* Meunier?

Primele secunde erau totdeauna decisive pentru un interogatoriu de succes. Momentul de surprindere absolută amplifica reacția naturală de

la apariția lui. Dacă interlocutorul avea ceva de ascuns față de FBI, devenea temător. Dacă se simțea pe nedrept învinovățit prin apariția unui agent FBI, devenea agresiv. Ori curios.

— Numele meu este Greg Millner. Sunt de la FBI și aș dori să discut cu dumneavoastră despre parada modei din seara asta.

Cele două femei dispărură mai repede decât le-ar fi putut Millner urmări cu privirea. Ambele erau tipe sexy.

Designerul își trecu mâna peste gură, ca și cum ar fi vrut să înlăture un invizibil rest de mâncare. Apoi ridică mâna cealaltă în semn de salut, dar o lăsă totuși jos la jumătatea drumului. Era, clar, nervos, deși încerca să nu pară.

— Despre ce este vorba?

Vocea i se frânse, iar engleza lui suna aproape fără accent.

Dacă voiai cu adevărat să afli ceva de la interlocutor, o mișcare inteligentă era să îl lași în necunoscut cât mai mult timp.

— În seara asta organizați aici o paradă a modei? întrebă Millner făcând un semn cu mâna spre lucrările pe jumătate executate.

— Nu arătați de parcă ați intenționa să luați parte la ea. Chiar dacă aș putea să vă imaginez ca model, răspunse designerul arogant.

Mult mai scund decât Millner, se ridică în vârful picioarelor și se aplecă spre el, ca și cum ar fi căutat ceva pe chipul lui, pe urmă adăugă:

— Cu cicatricea dumneavoastră tocmai pe obraz. Și cu mușchii ăștia… zise Meunier arătând spre brațul lui Millner, unde costumul făcea cute.

Instinctiv, Greg se retrase un pas.

— Cred că sunt destul de mulțumit cu slujba mea, răspunse el sec.

— Atunci, ce vă aduce aici? Ar fi improbabil ca FBI să fie interesat de modă.

În timp ce vorbea, designerul își rotea ochii foarte nervos, de parcă se temea că ar trage cineva

cu urechea la discuția lor.

— De ce atât de marțial? îl iscodi Millner și arătă spre costumul de luptă.

— Considerați culoarea roz ca fiind marțială?

Clement Meunier își netezi costumul cu o expresie jignită pe chip.

— *Terror of Beauty*? citi Millner mottoul de pe pancarta de pe estradă.

— De aceea sunteți aici? Din cauza cuvîntelului „*Terror"*? râse Meunier cu poftă, strident. America este atât de paranoică, încât de fiecare dată când undeva apare cuvântul „Terror" se ivește un agent FBI ca să vadă dacă nu cumva cineva vrea să arunce ceva în aer?

— Și? Dorește cineva să arunce astă-seară ceva în aer?

Meunier se poticni scurt, dar își reveni.

— Fără îndoială!

Millner nu se așteptase la acel răspuns.

— Dictatul modei. Propaganda revistelor de modă. Epidemia trendului modei. Nu noi răspândim teroarea, ci dictatura frumuseții!

Designerul vorbea repede și pe un ton ridicat.

— O paradă a modei împotriva paradelor modei? replică Millner și ridică din sprâncene.

În acel moment se apropie de ei un tânăr deșirat, cu o cutie având pe ea semnul „Atenție, fragil!"

— Vestele acestea unde merg? La ceilalți? întrebă tânărul într-o engleză stâlcită.

— Du-le întâi la Susan. Să le controleze. Stai, așteaptă un moment, zise Meunier și apoi i se adresă din nou lui Millner: Veste antiglonț pentru toate modelele mele. Le vor purta în timpul spectacolului contra atacurilor previzibile ale grupurilor de persoane care își apără interesele. Vreți să vedeți una?

Meunier desfăcu capacul cutiei.

— Nu există piese de îmbrăcăminte la care să mă pricep mai bine, se lăudă Millner și ridică mâinile în semn de apărare.

Tânărul se retrase dincolo de scenă.

— Cunoaște-ți Salai Virgin Islands International Business Company?

Când francezul rosti denumirea, parcă în mintea lui Greg sună o sonerie. Salai – numele îl citise în vechiul jurnal. Conexiunea o făcu abia în acel moment.

— Este o firmă cu bun-gust. Sponsor al modei mele, explică Meunier.

— Știți și a cui este firma?

— Sigur că da. A lui Pavel Weisz.

Designerul vorbise fără nicio suspiciune.

— Pe el când l-ați văzut ultima dată?

Clement Meunier ridică din umeri.

— În urmă cu câteva luni. Suntem prieteni vechi. Credeți că și el este un terorist? râse el din nou, însă cam artificial, apoi adăugă: El are banii, iar eu ideile. O simbioză care promite succesul. El este un mare Mecena.

Millner își trecu mâna prin păr, care i se păru cam gras. Se pare că nu suportase gelul de duș ieftin de la hotel.

— A cui idee a fost acest spectacol de modă?

— A mea, firește, sunt designer. Așa cum spuneam: eu sunt cu ideile, iar Pavel este cu banii. Uneori are și el idei.

— Deci și chestiunea asta a fost ideea lui?

Mai departe nu va ajunge cu interogatoriul. Meunier părea a fi un țicnit creativ, dar nevinovat.

Greg trebuia să descopere de ce Pavel Weisz sponsorizase acea acțiune. Poate că asta era doar o fundătură.

— Marele NOI!

Designerul ridică în aer ambele brațe. Abia în acea clipă Millner observă că francezul avea pe fiecare deget câte un inel pompos.

— Așteptați oaspeți proeminenți în această seară?

— Susan vă poate pune la dispoziție o listă cu invitați. Dacă doriți, vă poate rezerva un bilet.

Trebuie să fie prin spatele scenei.

Millner dădu din cap. Un motiv bine-venit pentru a-l părăsi pe Meunier.

— Atunci, vă urez mult succes în revoluția dumneavoastră, spuse agentul și plecă.

Își continuă drumul printre rândurile de scaune. Era surprins că Luvrul permitea organizarea în sala de primiri a unui asemenea fleac. Se părea că banul deschidea cu adevărat toate ușile. Căutând-o pe Susan, își dădu seama că nu știa cum arăta aceasta. Probabil că era una dintre cele două femei care discutaseră cu Meunier până când apăruse el. Dacă așa era, se bucura să o cunoască, pentru că ambele femei erau foarte drăguțe.

Vibrația din buzunarul pantalonilor lui Millner anunța sosirea unui SMS. Era de la Keller, cu rugămintea de a fi sunat.

Dar în memorie mai era un SMS, primit de la un număr pe care la prima privire nu îl recunoscu. Scurta informație sosise dimineața devreme; o trecuse cu vederea.

> *Pe cele mai frumoase fete ale Americii, pe Pavel Weisz și pe o răpită, Madeleine Morgan, îi găsiți în Coyuca de Benítez/Mexic. Grăbiți-vă*!!!

Millner se holba la informație. Pe undeva numărul de telefon mobil al expeditorului parcă îi spunea ceva. Precis. Patryk Weisz. Îl sunase cu o zi în urmă la acel număr. Informația fusese trimisă prin telefonul mobil al lui Patryk Weisz! Se gândi o secundă, formă numărul respectiv, însă dădu doar de o mesagerie vocală fără declinarea identității. Mai citi o dată informația.

Trecuseră șase ore de când primise SMS-ul. Era furios pe sine însuși. Cum de îl ignorase? La FBI, de un SMS puteau depinde viețile unor oameni. Un moment îl bătu gândul că Viola avusese dreptate să îl trimită în concediu, totuși își învinse

îndoiala de sine și formă numărul lui Keller. Privi în jurul lui. Nu părea să îi dea cineva atenție. Toate scaunele din apropiere erau goale, Meunier nu se mai vedea, iar lucrătorii erau preocupați de treburile lor.

— Era și timpul, murmură directorul FBI.

— Am noutăți, trecu Millner direct la chestiune.

— Și eu am, îl anunță Keller. Din Milano ni s-a raportat un alt atentat. Biblioteca Ambrosiana a fost incendiată.

— Biblioteca Ambrosiana?

— Da, nici eu nu auzisem de ea. Trecea drept una dintre cele mai importante biblioteci ale Europei. Peste 850.000 de volume, mai mult de 40.000 de manuscrise… Italienii sunt siguri că a fost incendiată și…

— *Da divina proportione*, îl întrerupse Millner.

— Nu vorbesc italiana.

— Unul dintre ultimele două exemplare. Se găsea la Biblioteca Ambrosiana.

— Nu înțeleg o vorbă! rosti enervat Keller.

— Nu are importanță. Coyuca de Benítez, schimbă subiectul Millner.

— Asta ce mama dracului mai vrea să însemne?

— Coyuca de Benítez, în Mexic. Acolo sunt reținute, poate, fetele răpite. Și fiica doamnei Morgan, Madeleine Morgan. Și, probabil, tot acolo poate fi găsit și Pavel Weisz.

— Cine spune asta?

Brusc, Keller păru emoționat. Millner se gândi dacă, oare, îl mai văzuse vreodată în starea aceea.

— Patryk Weisz.

— A mărturisit?

— Nu, mi-a trimis un SMS.

— Chiar acum?

Millner se blocă.

— Da. Nu își putea permite încă o greșeală, nu acum. În SMS mai scria că trebuie să ne grăbim. Așa că să nu mai pierdem timp.

— Ai vorbit cu el?

— Răspunde doar mesageria vocală.

Un moment se așternu liniștea și Greg auzi numai țăcănitul unei tastaturi de computer.

— Coyuca de Benítez este un târg prăpădit în apropiere de Acapulco. S-ar potrivi. Dar nu înseamnă mult. Dacă, într-adevăr, sunt acolo, îi găsim repede. Trimit cavaleria.

— Anunțați-mă când îi găsiți.

Keller închisese.

În mintea lui Millner se rostogoleau întrebările. De ce Patryk Weisz îi trimisese acel SMS? Cum de fiica lui Helen Morgan se afla cu reginele frumuseții răpite?

— *Monsieur* Meunier spunea să vă ajut cu lista invitaților pentru seara asta. Iar aici aveți biletul dumneavoastră pentru spectacol.

Alături de el se afla o femeie blondă, de care era sigur că odată lucrase ca model.

Zece minute mai târziu Millner urca grăbit treptele. Între timp, muzeul se umpluse cu turiști, așa că a fost nevoit să se lipească de balustradele din plexiglas pentru a rezista fluviului de vizitatori ce mergea în sens contrar. De sus mai examină o dată scena și îl văzu pe designer țopăind ca o pată roz. Colțul unei uriașe genți se propti în coastele lui Millner.

— Numai atât? se răsti el la posesoarea genții, de la care mai văzu doar cum părul strâns în coadă de cal se bâțâia dintr-o parte în alta.

În sfârșit, ajunse afară, în fața piramidei din sticlă. Tocmai voia să plece, când îi atrase atenția o pancartă cu o inscripție în mai multe limbi, pe care la venire nu o băgase în seamă:

> *Vă rugăm* să *rețineți că astăzi* Mona Lisa *nu va fi expusă spre vizionare, din cauza unor lucrări de restaurare. În afară de asta, astăzi închidem la ora 15.00 – după care va avea loc o manifestare specială.*

Millner se opri și rămase cu privirea pe anunț. Îl înțelegea foarte bine.

72.

Coyuca de Benítez

În micuța colibă lipsită de ferestre ziua era puțin mai multă lumină decât noaptea. Lumina îi inducea o stare de nervozitate, deoarece considera că în timpul zilei avea mai multe motive de teamă decât în orele nopții. Ușa fusese deschisă de două ori. Prima oară, unul dintre paznici, un individ scund, cu mustață neagră și cu un zâmbet șters, aruncase o privire înăuntru, apoi închisese ușa la loc fără a spune nimic. A doua oară, un alt supraveghetor adusese un castron cu un fel de terci și o sticlă nouă cu apă.

Madeleine nu se atinsese de mâncare, doar băuse apă. Avea la dispoziție mult timp să își pipăie trupul și să constate cu un sentiment de satisfacție că își simțea coastele și oasele pe sub piele. Trebuie să fi slăbit cu două, poate chiar cu trei kilograme.

Își imagina că era eliberată și că în ziare apăreau fotografii de-ale ei, în care arăta foarte suplă. Încă nu pricepea ce se voia de la ea. Liniile trasate de ciudatul medic pe pielea ei încă mai erau la locul lor. În semiîntunericul colibei putea distinge vag contururile negre. Era vorba, probabil, de bani pentru răscumpărare. Știa că răpitorii nu erau rari în Mexic.

Întunericul care o înconjura în acel moment trăda faptul că se făcuse noapte. Ședea întinsă pe podea și privea fix în față. Pentru a suta oară își închipuia cum îl va pedepsi pe Brian pentru trădarea lui. În primele ei fantezii își imagina cum se uita în urma lui când era dus de polițiști încătușat, cum aceștia îi aplecau capul pentru a-l introduce în mașina poliției și cum el îi implora iertarea din priviri. Mai de curând începuse să-i

aplice pedepse corporale în imaginația ei. Întâi blând, cu o palmă aplicată pe obraz, pe urmă cu un șut vârtos în părțile moi. Mai apoi trecuse la metode medievale de tortură, însă nici acestea nu îi potoliseră setea de răzbunare. Dacă mai rămânea mult acolo, Brian ar fi trebuit – în fantezia ei – să se teamă pentru viața lui.

De fiecare dată când frica amenința să o cuprindă mai serios, își amintea cuvintele mamei: „Totul va fi bine! spunea ea când Madeleine, copil fiind ori adolescentă, se înfățișa îngrijorată. Totul va fi bine, comoara mea".

Madeleine începuse să repete aceste cuvinte cu voce tare, imitând vocea mamei, și chiar se mai liniștea.

De cele mai multe ori era într-o stare între somn și veghe, asemănătoare transei, care îi amintea de o ședință la o hipnotizatoare specializată în vindecarea tulburărilor de nutriție. Ședința îi fusese programată de mama ei, care din poziția de neurolog era sceptică în privința eficacității medicale a hipnozei.

„Aș fi preferat să întreprinzi în mod conștient ceva împotriva acestei stări", spusese ea, transmițându-i astfel neintenționat ceva mai mult din vina pentru acea situație. Ca de atâtea ori când o privea în același timp compătimitoare și cu repros.

În ultimele săptămâni petrecute la clinică, Madeleine învățase să își ierte mama. Ceea ce mult timp ea luase drept lipsă de dragoste recunoștea că era, de fapt, suprasolicitare. Mama ei, persoană cu o inteligență superioară, model de succes, om de știință genial, era solicitată peste măsură de nevoile sufletești ale fiicei sale. Viața mamei decursese totdeauna perfect, până la chestiunea legată de tată, despre care Helen nu vorbea niciodată. Asta până când fata ei încetase să funcționeze. Cu așa ceva mama nu se putea descurca, o femeie care se hotărâse să cerceteze

chiar creierul omului, pentru a o putea controla pe ea. Și care nu putea să se transpună în lumea gândurilor propriei fiice.

Lui Madeleine tare i-ar fi plăcut în acea clipă să îi spună că o iertase. Îi simțea lipsa enorm. Ar fi vrut să îi tragă adânc în piept izul. Mama… mirosea atât de bine…

Deodată auzi zgârieturile din peretele colibei. În timpul izolării auzul i se ascuțise. Acele râcâieli nu erau în niciun caz zgomotele caracteristice cu care deja se obișnuise. Privi către ușă, în a cărei broască, într-adevăr, se răsuci scurt o cheie. Îngrijorată, se ghemui într-un colț când ușa din lemn se deschise scârțâind.

— Eu sunt, se auzi vocea șoptită a doctorului.

Prin crăpătura ușii pătrundea lumina Lunii, proiectând o săgeată cenușie pe podeaua colibei.

— Gata, fugim de aici.

O clipă nu avu nicio reacție, apoi făcu un efort și se ridică. Picioarele îi tremurau din cauza lipsei de mișcare și, poate, și a hranei, totuși din doi pași ajunse la ușă.

— Rucsacul meu! șopti ea și se întoarse, pipăi după el, îl găsi și îl puse după umeri.

Când ajunse din nou la ușă, medicul o apucă de braț și o trase afară.

În exterior era sensibil mai răcoare decât în colibă. Madeleine trase lacomă aer în piept. Luna învăluia împrejurimile într-o nuanță palidă albăstruie. În stânga lor remarcă niște clădiri mai mari. În cealaltă parte erau parcate câteva camionete. În rest, terenul mărginit doar de un grup mare de cactuși și câțiva arbuști prăpădiți părea părăsit și neospitalier.

— Pune asta pe tine! o sfătui doctorul și îi întinse o jachetă.

El respira greu, de parcă tocmai ar fi terminat de alergat pe o distanță mai lungă în tempo rapid.

— Am luat-o de la o altă fată, nu mai are nevoie.

În timp ce se gândea la sensul spuselor medicului, își răsucea mânecile jachetei, care îi era cam mare.

— Am studiat zona pe hartă. Cei din pază sunt toți în clădirea principală, cei mai mulți dorm beți, pentru că bătrânul încă nu s-a întors. Dacă fugim într-acolo, după care ne mișcăm paralel cu drumul spre est, putem ajunge la șoseaua spre Acapulco și astfel scăpăm.

Vorbea pe un ton scăzut, totuși destul de puternic pentru ca Madeleine să se uite speriată în jur. Dar se părea că peste tot era liniște. În depărtare urla un câine. Probabil un coiot.

— Ești pregătită? întrebă el.

Madeleine confirmă.

— Unu, doi, trei! numără medicul, pe urmă ieșiră din umbra colibei și alergară în direcția grupului de arbuști.

Acolo medicul se aruncă la pământ și o trase și pe ea. Respirând zgomotos, el examină drumul pe care veniseră.

Madeleine privi coliba în care fusese închisă și pentru prima dată își dădu cu adevărat seama cât de mic era adăpostul.

— Mergem mai departe! spuse hotărât însoțitorul, ridicându-se cu greutate.

Ea era deja în picioare și aștepta.

O vreme fugiră peste ogoare și traversară cu ușurință un pârâiaș. Zona părea cu adevărat izolată și părăsită. Madeleine aprecie că se aflau de un sfert de oră pe drum, când medicul o trase brusc de o parte.

— Pauză! gemu el.

Își sprijini mâinile de genunchi respirând sacadat. Se odihni tușind.

„Sunt singură cu un bărbat complet necunoscut, îi trecu ei prin minte. Dacă s-ar năpusti asupra mea, nu aș avea nicio speranță de ajutor”. O trecu un fior rece. Poate să încerce un șoc sau ceva asemănător. Ori să fugă și să ia totul pe cont

propriu. Privirea îi căzu pe rucsac. Nu avea nimic de băut în el. Probabil că nu vor ajunge departe.

— Ascunde-te! îi strigă deodată însoțitorul și o trase după el într-un tufiș.

Tocmai voia să îl întrebe ce se întâmplase, când percepu un zgomot uniform, crescând în intensitate.

— Elicopterul! Ne caută cu elicopterul! șopti medicul.

Ultimele lui cuvinte fură acoperite de fâlfâitul elicelor aeronavei.

Madeleine numără trei aparate mari, care le trecură la mică distanță deasupra capetelor.

Nu se mișcară până când zgomotul nu se îndepărtă suficient.

— Cu elicopterele! Asta arată cât de puternici sunt, murmură el.

Madeleine nu vru să îl contrazică, dar se miră că aparatele veniseră din direcția în care mergeau ei, și nu dinspre colibă. Poate că răpitorii ceruseră sprijin din oraș. Tresări când deodată se auzi din depărtare un zgomot puternic. Ca la un foc de artificii.

— Se trage! concluzionă însoțitorul ei.

Ea simți cum tremura mâna acestuia, care încă o mai ținea de braț.

— Ce se petrece acolo? întrebă Madeleine.

— Sper că nu le fac nimic rău celorlalte fete. Poate pentru că noi am evadat…

Vorbea sacadat. Câteva minute ascultară în întuneric niște bufnituri izolate, pe urmă se făcu liniște. Într-un sfârșit, își mai reveni și eliberatorul ei.

— Trebuie să mergem mai departe! zise el și se ridică gemând. Cât mai departe posibil. Înainte de a se face lumină! mai spuse bărbatul, apoi arătă într-o direcție și adăugă: într-acolo!

Se puseră încet în mișcare.

„Totul va fi bine, rostiră fără sunet buzele ei, în timp ce erau atenți pe unde călcau, pentru a nu se

împiedica. Totul va fi bine, comoara mea!”

73.

Londra

La Londra era târziu după-amiaza, timpul planificat expunerii lui era depășit și venise vremea întrebărilor. Michael Chandler de la „WeiszVirus” ținuse un discurs fulminant și după ce în sală se lăsase o tăcere confuză, fetele care purtau microfoanele printre rândurile de auditori începură să înregistreze ordinea celor ce se înscriau la cuvânt.

„O lume fără imagini digitale?” – era provocatoarea temă a *workshop*-ului la care veniseră experți IT și ziariști din întreaga lume. Între timp „WeiszVirus” își corectase estimările. În întreaga lume, în doar câteva zile, șaptezeci la sută din calculatoare fuseseră infectate și în fiecare oră numărul acestora creștea. Și, în ciuda tuturor eforturilor depuse, încă nu fusese găsită nicio posibilitate de combatere a virusului. Ba dimpotrivă, el făcea permanent dovada unor noi proprietăți și părea să câștige în complexitate.

— Fișierul cu imagini ca tip de fișier este de domeniul trecutului dacă se continuă în acest fel! estimase Michael Chandler și pentru această prognoză culesese huiduieli.

Unul dintre reproșurile făcute în plen, la care Chandler rămăsese refractar, fusese acela că denumirea dată virusului era prea provocatoare, și prea se exploatase exagerat sintagma respectivă în mass-media.

El pusese pe tapet cele mai sumbre previziuni.

— Nu putem să prevenim destul! Știm că virusul caută dimensiuni conforme așa-zisei „proporții de aur” și le distruge/modifică țintit. Între timp se pare că reprezentările fețelor sunt

reticulate. Și nu numai atât: corpuri, clădiri, obiectele sunt tratate ca plastilina.

Pentru a-și ilustra spusele, Chandler proiectase pe un ecran fișiere cu imagini de chipuri, trupuri și clădiri. Reacțiile au fost reținute, prea se obișnuise lumea cu acele reprezentări grotești.

— Ceea ce ne îngrijorează în mod deosebit este atacul la adresa softurilor arhitecturale. După cât se pare, între timp virusul a început să modifice țintit și anumite proporții din desenele arhitecturale, așa că în prezent acestea nu mai prezintă încredere. Mai târziu veți putea descărca de pe pagina noastră web o listă cu softurile respective.

Murmure în public.

— Potrivit agențiilor de știri, în Rusia virusul a început să atace și imaginile TV, zise un ziarist într-o engleză stâlcită, după ce i se întinsese un microfon. Ce spuneți despre asta, domnule Chandler?

— Ar fi o altă catastrofă alături de multe altele!

— Nu exagerați? Au existat vremuri fără imagini digitale și omenirea a supraviețuit, ținu să remarce o femeie cu părul roșu, care anterior se prezentase ca redactor al unui canal de știri din București.

— Au existat și vremuri fără curent electric, apă și antibiotice. Aici este vorba despre cuceriri ale civilizației moderne! replică furios Chandler. Peste tot unde imaginile digitale au jucat un rol, cu siguranță că virusul ne va schimba radical viața. Și, din păcate, în prezent, pretutindeni imaginile digitale joacă un rol. Din ce mediu spuneați dumneavoastră că ați venit? În orice caz, plecați de la ideea că redacția dumneavoastră va trebui să renunțe în viitorul apropiat la imagini și cel mai bine ar fi să vă căutați o altă slujbă.

Chandler culese râsete izolate, dar el rămase cât se poate de serios.

— Nu credeți că este doar o poznă gigantică? întrebă un bărbat de la o cunoscută rețea de socializare.

— Nu, nu cred, răspunse cu hotărâre Chandler.

— Dar ce altceva este?

— Un atac terorist.

De data asta rumoarea din sală a fost mai puternică. Nenumărate mâini se ridicară în aer.

— Ce cereți dumneavoastră concret? vru să afle un bărbat în costum.

— Guvernul trebuie să acționeze imediat. Avem nevoie de mijloace financiare și de sprijinul întregii elite IT a țării noastre. În plus, trebuie să cooperăm cu alte națiuni. Este o problemă globală.

— Pagubele de imagine ale firmei dumneavoastră mai sunt reparabile? Până acum „WeiszVirus" trecea ca imbatabilă în domeniul softurilor antivirus. Valoarea dumneavoastră la Bursă este în descreștere. Ce le spuneți investitorilor dumneavoastră? Mai întâi a avut loc demisia lui Pavel Weisz, iar acum această blamare.

Și aceste întrebări au fost puse tot de bărbatul în costum. În sală s-a făcut brusc liniște.

Michael Chandler îl fixă cu privirea pe cel care pusese întrebările și potrivi microfonul mai aproape de gură.

— Nu suntem încă învinși, zise el și se aplecă mult în față. Însă nu suntem nici atât de aroganți încât să nu cerem ajutorul.

În auditoriu se înmulțiră șoaptele.

— Iar investitorilor noștri la voi spune că trebuie să decidă dacă ei cred ori nu în noi, continuă Chandler. Clar este un lucru: firma care găsește prima o soluție împotriva acestui virus va câștiga astfel miliarde. Iar noi, cei de la „WeiszVirus", avem de gând să jucăm aici un rol decisiv. Și fără Pavel Weisz, pe care îl respectăm cu toții. Însă vestea bună e că fiul lui se va afla alături de noi în viitor, ca sfătuitor. Vă mulțumesc

pentru atenție. Munca ne cheamă și sunt sigur că veți înțelege asta.

Michael Chandler se ridică și părăsi podiumul însoțit de protestele vehemente ale celor prezenți.

74.

Undeva în Mexic

— Toate sunt moarte, strigă John Rushmore în radioemițător încercând să acopere zgomotul motoarelor elicopterelor.

Căutaseră ore întregi, el și echipa lui pieptănând fermă după fermă fără niciun rezultat.

— Sunt moarte și toate reginele. Niciun supraviețuitor. Am mai găsit doar insecte moarte, se completă el și speră că era auzit. Pentru cauza precisă a morții va trebui, firește, să așteptăm rezultatele cercetărilor de laborator, dar se pare că problema e clară.

Consternarea de partea cealaltă era ușor sesizabilă.

I-ar fi plăcut să transmită în țară vești mai bune. Întreaga lume avea privirile ațintite asupra acelui eveniment și tocmai se confirmau cele mai negre temeri. Nici nu voia să se gândească la titlurile din mass-media în zilele următoare.

Partea din spate a elicopterului era plină cu cadavre. Cu greu suporta priveliștea. Fuseseră ființe atât de frumoase, inteligente și mândre, conștiente de însemnătatea lor specială pe această lume. Condiția morții făcuse ceva umilitor, le furase eleganța, transformându-le în ființe muritoare normale. Când oamenii lui le găsiseră, la unele intervenise deja procesul de descompunere.

În acea regiune a globului nu orice fermă avea acces la rețeaua telefonică; de aceea deciseseră să zboare la fiecare gospodărie. Izolarea din regiunea montană era și motivul pentru care speraseră să fie cu un pas înaintea inamicului. Constituiseră o zonă de carantină, în ideea de a garanta supraviețuirea speciei căreia el, ca om de știință, își dedicase viața. Totuși, rata lor de infectare era de peste

șaptezeci și cinci la sută, și fuseseră atinse și albinele sălbatice. În aprecierea lor, populația de albine era pierdută dacă în următoarele șaptezeci și două de ore nu se găsea un antidot.

În timp ce introducea radioemițătorul în lăcașul lui privea o plantație din apropiere cu pomii în floare și încercă să își întipărească imaginea adânc în memorie. Poate că o astfel de priveliște nu va mai exista în viitor pe această planetă.

75.

Paris

Helen avea cunoștință despre furturile de artă doar din mass-media. Și totdeauna știrea despre spectaculosul furt al unei picturi valoroase era însoțită de uimirea ei că realizarea faptei suna atât de surprinzător. Putea fi în zilele noastre atât de ușor să furi artă în valoare de milioane?

Delictul de la *Museo del Prado* confirmase această impresie și totuși ea era pe cale să subtilizeze cea mai prețioasă pictură din lume.

În casa lui Louis, falsificator de artă, Patryk Weisz prezentase planul care era atât de simplu, încât părea absurd. Când va încheia cercetarea veritabilei *Mona Lisa,* Helen avea să o schimbe cu modificata *Mona Lisa del Prado.* În următoarea după-amiază în holul de la Luvru se va desfășură o mare paradă a modei. Acolo trebuia Helen să predea tabloul furat. După aceea urma să tragă la Hotel Modigliani din Montparnasse, unde va primi indicații referitoare la locul și ziua în care o va revedea pe Madeleine. De-ar fi așa! Era clar că planul conținea numeroase riscuri în ceea ce o privea. Dacă dădea greș ceva, ea și numai ea va fi arestată ca hoață de artă. Totuși, având în vedere pericolul în care se afla copilul ei, acest aspect o interesa prea puțin. Mai era nevoită ca după predarea tabloului să aștepte ca Madeleine să fie cu adevărat eliberată. Oricum, fusese prea epuizată pentru a mai protesta, și mai erau și durerile de cap care o chinuiseră la un moment dat. Louis îi dăduse o tabletă albăstruie, pe care o înghițise cu o gură de vin.

În acel joc nu îi rămăsese altceva de făcut decât să urmeze instrucțiunile date de Patryk Weisz. În privința rolului acestuia încă nu era pe deplin

lămurită. Dominantul lui tată părea a fi creierul întregii operațiuni, însă ea nu își putea da seama dacă Weisz junior era șantajat de tată – așa cum pretindea tânărul – ori era un complice fidel al acestuia. În mintea ei prindea contur ideea că amândoi doar se jucau cu ea. Era evident că Patryk Weisz avea sarcina să îi întrețină buna dispoziție.

De aceea Helen fusese mai rece cu acesta dimineața. Vinul și tableta contra durerii de cap o făcuseră să cadă într-un somn adânc, astfel că pentru prima dată după multe zile simțea că dormise bine. Și îi dispăruseră și durerile de cap. În schimb, din primele ore ale dimineții niște crampe de stomac o chinuiseră serios.

În atelier examinase *Mona Lisa* prelucrată peste noapte de Louis. În măsura în care era capabilă să aprecieze, tabloul semăna uluitor cu originalul. Un văl lăptos și numeroase crăpături în suprafața materialului dădeau efectul punerii unei plăci de sticlă tulbure pe tablou, ba chiar o crăpătură mai mare, ca la adevărata *Mona Lisa*, se întindea de la margine până în creștetul celei portretizate. Totuși, culorile erau mult mai tari decât la original.

— Mai bine de atât nu o puteam face peste noapte, se scuză Louis în fața ei. Ar fi fost nevoie de mai multe straturi, fiecare aplicându-se peste stratul anterior uscat. Pentru așa ceva nu avem timpul necesar. Problema nu este această *Mona Lisa,* ci cea de la Luvru. Din teama că ar dăuna firnisului, nu au mai curățat-o de decenii. Dacă ar fi făcut-o, *Mona Lisa* originală ar fi arătat ca reproducerea de aici. Dumneavoastră fiți atentă cu ea, este posibil ca, în ciuda procedurii din cuptor, firnisul să mai fie încă umed în unele locuri.

Cu toate că îi admira realizarea, îl privi dojenitor, iar orice altă reacție ar fi însemnat că aproba intervenția de neiertat asupra acelei importante opere pentru istoria artei.

Restul dimineții și-l petrecu plimbându-se în atelier, ca un tigru în cușcă, sub privirile atente ale

lui Ralph.

După ce Louis mai pregătise un prânz care mirosea plăcut, din care ea nu gustă nimic, Ralph o duse la Luvru, însoțită de cele mai bune urări ale lui Patryk Weisz. Helen se simțea ca înaintea execuției. Dar era totuși unica șansă de a o elibera de Madeleine. Se gândea foarte serios că va fi prinsă. Că la controlul pentru acces va fi descoperită „dublura" din geanta ei și arestată imediat. Asta dacă nu cumva după furtul de la *Museo del Prado* era deja căutată și așteptată cu cătușele pregătite. Cel târziu după schimbarea tablourilor va fi remarcată luminozitatea diferită a celor două opere. Și dacă eșua, ce se va întâmpla cu Madeleine?

C2RMF, unde trebuia să se desfășoare cercetarea, se afla la subsolul Luvrului.

Instituția era competentă pentru documentarea, restaurarea și conservarea operelor din toate muzeele Franței, și se bucura de o faimă misterioasă. Comori în valoare de milioane erau expertizate și prelucrate acolo, și deseori aceasta se petrecea în cel mai adânc secret. Și Helen, după ce solicitase să participe la cercetarea tabloului *Mona Lisa*, fusese supusă unor lungi proceduri de testare. Ca neuroesteticiană, catalogase picturi din întreaga lume după efectul lor neurologic asupra centrului frumuseții din creierul omenesc. Și era evident că *Mona Lisa,* ca imaginea cea mai celebră a frumuseții personificate, merita mai mult decât toate celelalte opere de artă să fie cercetată prin utilizarea șabloanelor create chiar de ea. În acest scop a fost nevoită să semneze o declarație de păstrare a confidențialității, care prevedea o sancțiune bănească în valoare de milioane pentru orice încălcare.

Era evident că toate acestea nu folosiseră la nimic, întrucât bătrânul Weisz aflase totuși despre vizita ei la Luvru și o atrăsese în capcană.

După ce Ralph o lăsă în fața Luvrului, lui Helen îi sări în ochi un afiș prin care se anunța că în acea zi *Mona Lisa* nu putea fi vizionată. Crezu că era un semn bun. Dacă ar fi fost așteptată pentru a fi arestată, cercetarea i-ar fi fost anulată. Pe de altă parte, putea fi și un truc, pentru a nu-i trezi nicio suspiciune.

Clătinându-se pe picioare, își croi drum pe scările ce duceau jos. Lăsă capul pe spate și privi în sus cortul din sticlă, când geanta agățată de umăr lovi un bărbat îmbrăcat în costum.

În timp ce murmura un ușor „pardon” și îl auzi pe individ înjurând în spatele ei, lăsă privirea în jos și se strădui să nu mai atragă atenția.

La capătul scărilor pregătirile pentru parada modei erau în toi, ceea ce îi crea probleme de orientare. Patryk Weisz îi explicase topografia locului cu ajutorul unui plan al clădirii și cu câteva fotografii, apoi îi arătase exact în ce zonă va preda mai târziu tabloul. Dar din cauza scenei provizorii montate, totul arăta altfel. *Terror of Beauty.* Mottoul spectacolului îi sări în ochi. Și pe când încă se mai gândea la ce putea să semnifice acesta, văzu bariera de securitate prin care trebuia să treacă pentru a ajunge în subsolul foarte bine păzit. Simți bătăile inimii în artera carotidă.

Cu pași exagerat de apăsați, se apropie de barieră și își dădu seama că teama i se atenua. Mintea părea să se cupleze la un program de „furt de artă” de care nu fusese conștientă până atunci că l-ar fi implementat.

Între timp ajunsese la punctul de control inscripționat C2RMF. Un bărbat tânăr cu cămașă albă și cravată neagră o privea suspicios. Cu coada ochiului, ea observă ceva mai departe un al doilea agent de securitate mai în vârstă. Fără să i se fi cerut, prezentă invitația primită de la C2RMF.

Tânărul o cercetă atent, fără a ridica privirea, și luă o mapă aflată în fața lui. Cu vârful unui pix,

verifică o listă cu nume, se opri la unul și îl bifa. Apoi trecu la un computer și tastă ceva.

— Vă rog să vă duceți la peretele acela! zise el și indică locul respectiv de lângă ei. Lăsați jos geanta!

Nefiind sigură dacă fusese descoperită, Helen execută indicațiile. Abia când paznicul luă un aparat de fotografiat și se ridică, se mai destinse din nou. I se ceru să se întoarcă într-o parte, apoi în alta, iar lumina blițului o orbi pentru câteva secunde. Își ridică imediat geanta și urmări cum imprimanta prelucra un card de identificare cu numele și fotografia ei.

Paznicul vârî cardul într-un înveliș din plastic, de care era prins un șnur lung, și pe urmă i-l întinse.

— Vă rog să îl purtați agățat de gât cât sunteți aici, o lămuri el într-o engleză aproximativă.

Helen deja spera că asta fusese tot, când bărbatul arătă către geanta ei.

— Trebuie să o examinez radiologic, explică el.

Helen simți că inima îi bătea să iasă din piept.

— Asta nu se poate, în ea se află plăci fotosensibile, minți ea.

— Atunci, trebuie să mă uit în interiorul ei.

Bărbatul întinse mâna pentru a lua geanta.

— Nici asta nu se poate, murmură Helen.

În acel moment interveni din spate colegul mai în vârstă, care întrebă în franceză:

— Este vreo problemă?

— Colegul dumneavoastră ar dori să-mi examineze radiologic geanta și să o percheziționeze, deși în ea se găsesc materiale de valoare pentru cercetările mele, explică Helen.

Ea însăși fu surprinsă cât de corect se exprimase în franceză, în ciuda tensiunii la care era supusă.

Bărbatul o fixă un moment, apoi se aplecă și mișcă mouse-ul computerului în câteva direcții.

— Ea este o cincizeci și nouă – zero, îi spuse el în cele din urmă colegului său pe un ton mustrător

și arătă spre ecran.

Apoi se întoarse zâmbind către ea:

— Puteți trece, doamnă Morgan. Bun venit la C2RMF.

Helen crezu că tipul îi făcu și un semn cu ochiul, dar nu era sigură.

— Vă rog să luați liftul.

El se întoarse, făcu doi pași rapizi în spate și apăsă o mică tastă din perete, sub care începu să clipească un triunghi cu vârful în jos. După scurt timp se deschise o ușă la unul dintre cele două lifturi.

Cu un abia murmurat „Mulțumesc!”, Helen intră în ascensor. Paznicul cu părul cărunt apăsă o tastă inscripționată „B” și o salută cu o înclinare a capului.

— Vă doresc succes, doamnă Morgan, zise el și zâmbi.

Din nou Helen avu impresia că tipul îi făcuse cu ochiul.

Ușa liftului se închise încet și cu un șoc destul de puternic cabina se puse în mișcare. Senzația că podeaua îi zbura de sub picioare dură doar o fracțiune de secundă, pe urmă Helen se simți ușurată.

Se afla înăuntru.

76.

Paris

Nu mai fusese solicitat de mult timp. Trebuia să recunoască faptul că era surprins: cel care îl luase pe neașteptate în acel moment era tocmai Pavel Weisz. Și acesta nu era un înger.

Ședea pe unul dintre scaunele pregătite pentru parada modei și urmărea acel du-te-vino din jurul lui. *Terror of Beauty.* Un titlu frumos pentru o paradă a modei.

Înregistră cu bucurie costumul purtat de copoi. Îi plăcea țesătura nobilă și se bucura pentru oricine îi împărtășea gustul în materie de modă. Asta nu îl privea pe bufleiul micuț în costum de camuflaj roz, cu care se întreținea copoiul. Nu avea niciun chef să se ducă și să-l dezbrace de costumul de soldat. Al cărui rost era pe câmpurile de bătălie, și nu acolo, în muzeu! Și nu în modă!

Copoiul dispăru în cele din urmă, pe urmă apăru femeia cu geantă, se duse la unul dintre ghișeele mai retrase și după o vreme urcă într-unul dintre lifturile aflate departe de învălmășeala turiștilor. Copoiul reveni, rătăci prin hală și se certă cu unul dintre paznicii din dreptul ascensorului. Apoi, roșu la față, telefonă și dispăru din nou.

Se părea că totul se rotea în jurul lui. Privi bastonul sprijinit alături. El era axa marii roți. Zâmbi la acest gând: și-ar fi imaginat mai curând rolul de frână. Se rezemă de spetează și își împreună brațele pe piept. Trebuia doar să privească și să aștepte. Era oarecum nervos, deoarece de mult timp nu mai fusese atât de aproape de ea. Întâlnirea îl bucura, ca și cum se revedea cu o veche prietenă.

Căscă. Va sosi și momentul în care va țipa, însă mai era până atunci.

Închise obosit ochii, pentru a privi în întuneric, unde vedea mai multe decât toți ceilalți. Bâzâitul mușteI îl împiedica să adoarmă.

Ce frumos spuneau oamenii: „Nenorocirea nu doarme niciodată!” Propoziția îi plăcu.

77.

Paris

Așa ceva se putea întâmpla doar în Franța! Abia văzuse că din cauza unor lucrări de restaurare *Mona Lisa* nu mai era în acea zi la dispoziția vizitatorilor, că se și trezise implicat. Încercase să ajungă la conducerea muzeului fluturând legitimația, dar nu găsise pe nimeni care să vorbească engleza. După nesfârșite încercări de a se face înțeles, ajunsese la o recepție pe care scria C2RMF. Dacă o înțelesese corect pe femeia de la standul cu suvenire, acolo era vorba de compartimentul Luvrului care se ocupa de restaurări.

Nici cu tânărul de la Security, nici cu colegul lui mai în vârstă nu se putuse înțelege. „Pardon, pardon" repetau ei întruna, până când Millner pricepuse din pologhia lor că i se sugera să se adreseze oficiului de presă al Luvrului.

— Nu sunt ziarist! se răstise Millner vârându-i omului sub nas legitimația.

După ce constată că nu ajunge nicăieri cu engleza lui, renunțase, îl sunase pe Barack și ieșise valvârtej afară.

Va reveni la parada modei, sperând ca până atunci să devină mai șiret. Ăsta era dezavantajul: instinctul îi spunea când ceva nu era în regulă, însă rareori îi confirma că era în regulă ceva.

— Îți pot spune cu o aproximație de zece metri din ce loc a fost trimis SMS-ul de pe telefonul mobil al lui Patryk Weisz, dar nu îți pot preciza unde se află acest telefon acum, pentru că a fost închis, răspunsese Barack la întrebarea lui, apoi adăugă: Rue Abreuvoir, în Montmartre. Este bucata de pământ din Paris aflată în spatele cartierului cu târfe, Pigalle.

— Vezi ce-i special acolo! Cine locuiește în zonă! îi ceruse el, mâhnit, lui Barack.

Între timp părăsise Luvrul și se așezase pe o piatră de marcaj din piața aflată în fața muzeului.

— Și verifică dacă Helen Morgan se ocupă astăzi de restaurarea tabloului *Mona Lisa* din Paris. La C2RMF.

— La ce? Credeam că R2-D2 este robotul din seria *Războiul stelelor*!

— Scrie: C2RMF. Serviciul pentru restaurări și conservare din Luvru.

— S-a notat!

Era evident că Barack pricepuse că în acea zi lui Millner nu îi ardea de glume.

— Și dacă doamna Morgan se află acolo, asigură-mi accesul, ca să o pot întâlni. Cu legitimația mea nu mi-au permis să intru în zona de securitate.

— Și eu cum să fac asta? întrebase la rândul lui Barack nedumerit, la care Millner întrerupsese legătura înjurând.

Câteodată mai uita că nu lucra la cine știe ce firmă cu angajați motivați și dotată cu echipamente tehnice de excepție, ci doar la FBI.

Trebuia să gândească rapid. Haller, instructorul lui de la poliția din Baltimore – decedat între timp – la care lucrase cincisprezece ani înainte de a trece la FBI, îi atrăgea mereu atenția că a reflecta asupra lucrurilor era foarte important. „Dacă, să zicem, acasă cauți ceva, în două treimi din cazuri găsești obiectul respectiv reflectând, și doar rareori în urma căutării fără un plan”, predicase odată bătrânul.

„Cine spune asta? întrebase Millner. Un studiu?”

Haller râsese și tușise atât de rău, încât îi trezise serioase suspiciuni în privința sănătății, totuși răspunsese: „Soția mea! Și ea are totdeauna dreptate!”

Millner zâmbi. „Pe vremea aceea lumea era în ordine”, chibzui el.

Își verifică inbox-ul. Cel mai recent mesaj provenea de la sectorul IT. Se referea la *Cercetarea computerului lui Helen Morgan.* Tocmai voia să deschidă e-mailul, când sună telefonul.

— Lovitură în plin. Toate fetele au fost eliberate! La prima vedere, par nevătămate.

Keller era aproape euforic.

— A mers repede, remarcă Millner ușurat. Și Pavel Weisz?

— Nu a fost găsit. Dar sunt doi morți și patru arestați mexicani. Și ceva ca un fel de sală provizorie de operații.

— Și Madeleine Morgan?

— Nimic, din câte știu. Însă suntem pe cale să identificăm fetele găsite. Par cam traumatizate.

Millner dădu din cap. Oricum, trăiau. În sfârșit, o veste bună!

— Mi-ar fi plăcut să informez până sus de tot că informația provine de la tine, Millner. Dar oficial ești în concediu…

— Multe mulțumiri, rosti sarcastic Millner.

— În orice caz, salvarea fetelor se trece în contul tău.

„Mai bine zis, în contul lui Patryk Weisz”, reflectă Millner. Așadar, Weisz junior a fost de partea lor. Cu atât era mai important să îl găsească.

— Mai rămân virusul computerelor, moartea albinelor, atacurile… continuă Keller, care imediat redeveni îngrijorat. În ceea ce privește virusul informatic, chestiunea devine tot mai demențială. Serviciul nostru IT pleacă de la ideea că nu mai poate fi oprit. Perspectivele sunt proaste pentru toate softurile ce conțin imagini, proporții sau ceva asemănător. Toți vorbesc despre moartea fișierelor cu imagini. Este greu de prevăzut ce înseamnă cu adevărat asta.

— Și albinele?

— ONU anunță că se prevede extincția lor dacă în câteva zile nu se descoperă un antidot. Și mai avem apoi amocul din cultura europeană.

— Cred că ei vor să fure *Mona Lisa* din Paris.

— *Mona Lisa*? întrebă surprins Keller și câteva momente tăcu, ca și cum ar fi trebuit să prelucreze întâi informația. Ești sigur? Să avertizez pe cineva? Și la cine te referi prin „ei”?

— Nu sunt sigur. Cei doi Weisz, Helen Morgan. Încă mai sortez, zise Greg, făcu o pauză, pe urmă adăugă: Ar fi bine să mai așteptați cu avertizarea francezilor. Este, poate, șansa noastră de a pune mâna pe ei.

— Îți trimit întăriri.

Millner vru să refuze, dar parcă nu era o idee proastă. Nu putea să fie peste tot în același timp.

— Am nevoie de două echipe. Care să îmi fie direct subordonate.

— Clar. Totuși, de ce tocmai *Mona Lisa*?

— De ce toate acestea?

Chiar dacă Greg avea o suspiciune sigură, nu trebuia să o împărtășească. Eliberarea fetelor arăta care era finalul: alții culegeau laurii.

— Bună întrebare.

— Nu, asta este întrebarea!

De data aceasta, Millner a fost cel care întrerupea abrupt convorbirea. După ce contribuise decisiv la salvarea reginelor frumuseții, și pentru asta nu va primi nicio decorație, își putea permite câte o obrăznicie.

Devenea tot mai neliniștit. Avea senzația că dispunea de toate piesele acelui caz, trebuia doar să le aranjeze între ele.

Pe smartphone deschise fișierul cu valorificarea datelor de pe hard disk-ul lui Helen Morgan. Fișiere și documente ce aveau ca temă „Frumusețea”, „Neurologia” și „Estetica”. Articole pentru reviste de specialitate. Studii științifice. Un folder cu imagini. Când Millner îl deschise, îi zâmbi o pocitanie. Speriat, îl închise imediat.

Keller nu exagerase. Smartphone-ul lui ori chiar serverul FBI-ului păreau și ele infectate.

Parcurse documentele cu text și se opri asupra unuia dintre fișierele cele mai noi: *„Mona Lisa”,* citi Greg și îl deschise. Un plan identificat de el ca fiind al muzeului Prado. Un plan asemănător pentru Luvru. Apoi dădu de un folder cu corespondență între Helen Morgan și o adresă criptată al cărei nume de expeditor se compunea în majoritate din cifre.

— *Când puteți efectua livrarea*? citi el în gând.

— *Imediat ce plata sumei întregi se face în contul elvețian al băncii mele,* răspundea Helen Morgan.

— *Mai întâi livrarea, apoi plata.*

— *Nu sunt interesată.*

— *50 de milioane după ce primim răscumpărarea pentru fetele americane și Pavel Weisz. Alte 150 de milioane după efectuarea plății pentru antivirus.*

Millner se blocă. Era asta explicația pentru tot?

Helen Morgan voia să fure *Mona Lisa,* iar cumpărătorul își finanța achiziționarea tabloului prin răpirea americancelor și a lui Pavel Weisz? Mai citi o dată pasajul cu antivirusul.

Alte 150 de milioane după efectuarea plății pentru antivirus.

Creaseră virusul cu scopul de a vinde mai scump programul antivirus după ce lumea suferise destul? Și toate astea pentru a obține o *Mona Lisa* furată? Suna atât de absurd, încât chiar putea să fie adevărat.

Citi în continuare:

— *Apoi 10 milioane la predarea tabloului, restul pe urmă.*

— *De acord.*

Millner reciti dialogul de mai multe ori.

— Dumnezeule! bombăni el.

Scrâșnetul unor cauciucuri în plină frânare îl făcu să ridice privirea. La o oarecare distanță, dar

pe accesul spre Luvru, opriseră două mașini de teren negre, cu geamuri fumurii. Sosiseră întăririle. Atât de discret, cum numai FBI o putea face.

78.

Paris

Când liftul ajunse la subsolul Luvrului și se deschiseră ușile cabinei, Helen deja era așteptată acolo de o femeie energică, dar nu ostilă. Ceva mai în vârstă și mai scundă decât Helen și, judecând după înfățișare, părea mai curând să aibă origini spaniole decât franțuzești. Această impresie fu confirmată când *madame* Martinez se prezentă cu un puternic accent spaniol ca fiind șefa compartimentului conservare al C2RMF.

— Mă bucur mult să vă cunosc, *madame* Morgan, spuse femeia și îi întinse mâna zâmbind. Am citit mult despre activitatea dumneavoastră și, în numele tuturor colaboratorilor C2RMF, pot afirma că sunt mândră că vă pot primi aici.

Helen simți că i se ridică o greutate de pe inimă. Amabilitatea deosebită cu care era întâmpinată îi sugera că nu o suspecta nimeni. Și în același timp că în următoarele ore trebuia să profite de această încredere.

— Vom merge împreună în laborator, unde șeful colecției de tablouri, *monsieur* Roussel, vă așteaptă deja.

Helen constată că șefa compartimentului conservare purta pe piept același fel de ecuson ca ea. Pe micuța fotografie arăta mai tânără. Trecură de o ușă de siguranță și se deplasară pe un culoar, care lui Helen îi amintea mai mult de un buncăr decât de un laborator.

— Cu timpul te obișnuiești, remarcă *madame* Martinez zâmbind ușor, ceea ce însemna că observase privirea îngrijorată a musafirei la vederea videocamerelor fixate pe tavan la câțiva metri una de alta. Se află aici tablouri cu valori

incomensurabile, aduse din toată lumea, și pe care se lucrează, adăugă aceasta.

— Nicio problemă, se grăbi Helen să clarifice situația.

Totuși, ea nu părea o hoață de artă deosebit de dotată pentru asta.

Culoarul cotea brusc la dreapta, către o altă ușă. În fața acesteia se afla un bărbat de la pază cu umeri lați, care dădu aprobator din cap, cu o mină serioasă. La centură avea o stație de emisie-recepție și un pistol. Helen îi zâmbi și făcu tot posibilul pentru a-și ascunde nervozitatea. Omul de la pază deschise ușa și, în sfârșit, intrară într-o încăpere în care de la o primă privire Helen identifică un laborator, deși părea mai curând un atelier. Zări câteva instrumente scumpe, pe care parțial le cunoștea doar din fotografii. Un grup de trei bărbați se afla în cealaltă parte a încăperii, în fața unui cadru din oțel în care Helen recunoscu un spectrometru de fluorescență a razelor X. Pe o masă de lângă ei era o cameră-cristal pentru imagini digitale multispectrale.

Unul dintre bărbați se întoarse și le privi bucuros.

— Ah, *madame* Morgan, bun venit!

Acesta veni grăbit lângă ea și îi luă mâna pentru a o săruta.

Madame Martinez îl prezentă:

— *Monsieur* Louis Roussel, șeful colecției de tablouri!

Foarte vioi și sprinten, bărbatul părea mai tânăr decât era în realitate datorită trupului său vânos. Fața îi era umbrită ușor de o barbă neagră, iar pe nas avea o pereche de ochelari cu rame subțiri din metal. Purta costum și, sub haină, o cămașă, fără cravată. De gât îi atârna un ecuson cu fotografie.

— Cei doi domni din spate sunt Marc Knowles și Martin Costa, de la Universitatea din Melbourne. Ei realizează o analiză röntgen

fluorescentă, dar în câteva clipe vor termina. După aceea puteți începe dumneavoastră.

Abia în clipa acea văzu Helen ceea ce tocmai acoperise *monsieur* Roussel cu trupul lui: tabloul *Mona Lisa* fixat în cadrul de oțel de cei doi oameni de știință australieni, care lucrau la aparat foarte concentrați.

La Bellezza! auzi ea o șoaptă. *Bellezza*!

Se retrase un pas înspăimântată, privind chipurile celorlalți, care nu schițaseră nicio reacție, însă se uitau mirați la ea. Ei nu auziseră?

— Scuzați, mormăi Helen și duse mâna la gât simțindu-se parcă sugrumată.

— Nu este nevoie să vă scuzați. Nici mie nu mi-a fost altfel la prima întâlnire fără plexiglas și fără ramă, spuse *monsieur* Roussel. Este ca o apariție a Fecioarei Maria și tocmai asta face acest tablou atât de unic.

Louis Roussel o privi cu un zâmbet blând și nici *madame* Martinez nu se putu stăpâni să nu mustăcească. Șefa compartimentului conservare adăugă:

— Tocmai pentru că ne-a impresionat foarte mult ne-am ales această profesie.

Helen strânse din buze și dădu din cap. Ridică din nou privirea către tablou și auzi iarăși același șoptit „*Bellezza”.* Mai curând cântat decât rostit. Dar era plăcut. Întoarse imediat privirea și încercă să nu se facă remarcată. Pe întreg corpul pielea i se făcuse ca de găină. Simțea nevoia intensă să privească încă o dată tabloul. *„La Bellezza*!*”* în acel moment percepu și o melodie, iar groaza i se mai domoli.

— Imediat veți avea la dispoziție suficient timp pentru bătrâna doamnă, o asigură *monsieur* Roussel. După cum vă imaginați, în timpul unei asemenea cercetări se iau cele mai severe măsuri de securitate. Suntem atenți ca niciodată în apropierea picturii să nu se afle mai mult de cinci persoane deodată. În plus, măsurăm permanent

temperatura suprafeței picturii, pentru a exclude orice risc de supraîncălzire superficială în timpul cercetării.

„La Bellezza, la bellezza, la bellezza”.

Melodia era bizar de îmbătătoare. Aproape că Helen se simțea amețită.

— *Madame* Morgan? i se adresă *monsieur* Roussel, privind-o îngrijorat.

— Scuze, bolborosi ea aruncând cu coada ochiului o ultimă privire tabloului.

„La Bellezza!*”*

— Bănuiesc că aveți foliile în geanta dumneavoastră. Le pot vedea? Am citit multe referitoare la metodele dumneavoastră și firește că noi, cei de aici, suntem nerăbdători să aflăm rezultatele.

— Cu plăcere.

Helen căută cu privirea în jur o masă ori ceva asemănător. Fiecare fibră a corpului părea gata să cedeze tensiunii. Trebuia să fie foarte atentă, să nu se lase distrasă de ciudata melodie.

— După cum deja v-am scris, ne-am făcut multe griji referitoare la organizarea acțiunii. Este clar că foliile nu trebuie să atingă niciodată pictura, zise *monsieur* Roussel. Mi-ați răspuns că la analizele anterioare ați utilizat un stativ separator. Mi-am permis să dispun asamblarea în atelierul muzeului nostru a unui asemenea dispozitiv.

El se întoarse într-o parte și arătă un stativ din lemn, în fața căruia Helen văzu o ramă similară cu cele folosite de ea pentru ca foliile sale să fie așezate deasupra tablourilor, însă fără să le atingă.

Destinsă de faptul că putea să vorbească despre chestiuni de specialitate, se duse la stativ și îl examină.

— Arată bine, lăudă ea obiectul zâmbind.

— Doi angajați ai muzeului, competenți și pentru montarea și demontarea tablourilor, vă vor ajuta să fixați *Mona Lisa* pe stativ, se completă șeful colecției de tablouri.

În acel moment încăperea era plină cu oameni, în fața ușii se afla un paznic înalt și mai urmau să vină alți doi instalatori. Helen habar nu avea cum să efectueze schimbarea tablourilor de față cu atâtea priviri. Oricum, *monsieur* Roussel menționase că nu era permis niciodată ca în apropierea tabloului să se afle mai mult de cinci persoane. Pentru ea asta însemna că avea de distras atenția a patru persoane. Și totuși, acțiunea părea imposibilă.

— Noi am terminat, *monsieur*! anunță unul dintre cei doi specialiști.

Ambii australieni erau în fața lor, fiecare cu câte o valiză mare în mână.

— A fost incredibil de palpitant și credem că am obținut rezultate grozave.

Toată lumea își strângea mâinile și, la ciocăniturile unuia dintre bărbați, paznicul deschise ușa din afară. În laborator mai rămăseseră trei persoane.

— Voiați să ne arătați foliile, îi reaminti *madame* Martinez.

Deodată Helen simți cât de greu îi atârna pe umeri falsa *Mona Lisa* din geantă.

— Corect! rosti ea binevoitoare, ca și cum uitase.

— Arantxa, poate că ar trebui să chemăm instalatorii, ca să transfere pictura? propuse *monsieur* Roussel și bătu cu arătătorul mâinii drepte geamul ceasului.

— S-a făcut! răspunse spaniola și puse mâna pe telefonul ce atârna pe perete, lângă ușă.

După nici trei minute ușa laboratorului fu deschisă din exterior și doi bărbați în pantaloni albaștri și cămăși din flanel intrară în încăpere. Se opriră în fața tabloului *Mona Lisa.* Din buzunarele pantalonilor scoaseră niște mănuși albe, pe care le traseră scrupulos pe mâini. Se postară fiecare de câte o parte a tabloului și ca la o comandă neauzită de ceilalți îl ridicară de pe suportul metalic. Cu

pași identici, îl duseră la suportul din lemn, pe care îl așezară perfect sincronizat. Apoi se retraseră salutând scurt.

Helen urmărise procedura nemișcată, evitând totuși să privească direct tabloul. Când, în cele din urmă, cedă totuși tentației și riscă o privire, melodia răsună din nou. Era clar că *„Bellezza*!" auzită de ea se manifesta totdeauna când privea tabloul. Niciuna dintre explicațiile pe care și le putea da nu era satisfăcătoare, așadar, decise să se gândească altă dată la asta.

— Prin urmare, *madame* Morgan, *Mona Lisa* vă aparține! zise *monsieur* Roussel arătând cu un gest elegant al mâinii către tablou.

Helen se apropie de pictură și se aplecă mult în față. Cântecul conținea un singur cuvânt, dar melodia era extrem de complexă, succesiunile armonice repetându-se permanent. Fu nevoită să își mobilizeze toate forțele pentru a se dezlipi de lângă tablou.

— Impresionant, spuse ea, și acesta era purul adevăr.

Cu toate că se gândea aproape neîncetat la misiunea ei, nu se putea sustrage desăvârșirii acelui portret. Doar cu greu se desprinse de el, își trase un scaun mai aproape, pe care își puse geanta. Și se convinse să lase să decurgă totul cât se putea de normal.

Cu inima bătând puternic, avu grijă să blocheze cu spatele vederea gazdelor asupra genții, căreia îi deschise treptat și atentă fermoarul. Pe măsură ce făcea asta se ivea câte o nouă parte a foliilor. Prin plexiglasul foliilor, *Mona Lisa del Prado* se întrezărea din locul în care era ascunsă, își reținu respirația, își aranjă corpul și mai bine și scoase cu grijă o folie.

— Să vă ajut?

Văzu cu coada ochiului cum *madame* Martinez înaintă în direcția ei.

Închise geanta cu o mișcare fulgerătoare, dar nu se mai putu opune ca un colț al picturii ascunse să rămână afară. Deja se aștepta ca *madame* Martinez să descopere tot, când se auzi vocea lui Louis Roussel.

— Arantxa, am nevoie de tine! strigă el, care stătea în fața aparatului ce fusese folosit de australieni și îi examina carcasa. Poți să te duci să faci rost de una nouă?

În timp ce Louis discuta cu *madame* Martinez, Helen se grăbi să scoată foliile din geantă. Imediat ce reuși, trase la loc fermoarul.

Tocmai atunci Arantxa Martinez se apropie de ea ținând în mână o piesă de la aparatul pentru analiza röntgen fluorescentă.

— Trebuie să mă duc să o schimb.

Era o componentă electronică, al cărei rol Helen nu îl cunoștea.

— Și mai am și o teleconferință. De cât timp aveți nevoie pentru cercetarea dumneavoastră?

— Două, poate trei ore, după aprecierea mea.

Helen încerca să pară preocupată și ținea folia ridicată în aer. Astfel spera că tremuratul abia vizibil al mâinilor nu o va trăda.

— Am să mă întorc după aceea. Desigur, vom avea timp să mai discutăm. *Monsieur* Roussel rămâne și nu se va clinti de lângă dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți-i lui.

Helen dădu din cap și *madame* Martinez plecă zâmbind.

Apoi rămase doar cu șeful colecției de tablouri, singura persoană care o împiedica să procedeze la schimbul neobservat al picturilor. O persoană oricum prea mult.

— Analiza röntgen fluorescentă a ridicat iarăși multe probleme. Așa cum era de așteptat, pictura conține peste tot mult plumb, însă și calciu. Cantități enorme de calciu împrăștiate pe întreaga suprafață. Este cunoscut că odinioară se întrebuința clei de oase, dar nu în asemenea

cantități. În plus, am mai găsit cupru și fier. Se poate afirma că tabloul conține substanțe perfect asemănătoare celor din corpul omenesc. Probabil de aceea acesta pare atât de viu…

Helen simți o greutate pe suflet. Dacă era după bătrânul Weisz, din seara aceea nimeni nu va mai putea să studieze această operă de artă, cu excepția lui.

— Nu este minunat? întrebă *monsieur* Roussel, stând alături de ea și privind pierdut portretul. Imaginați-vă că este vechi de peste cinci sute de ani. Câtor războaie le-a supraviețuit? Plus un furt și două atentate. Și totuși, ea continuă să surâdă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Helen se uită la el și pentru a nu mai fi nevoită să privească tabloul. Prea îi era mare grija că nu va mai putea să se dezlipească de portret.

— Este genială, ca și cum nu ar fi din această lume, nu se vede nicio trăsătură de penel. În ciuda tuturor cercetărilor cu cele mai moderne metode, până astăzi nu am putut stabili exact cum a pictat-o da Vinci. Uitați-vă la culoarea cărnii, la nuanțele ei, pentru a cărei lazură a utilizat un liant extrem de transparent, cu puțini pigmenți. De aceea arată de parcă ai putea să vezi sângele circulând pe sub piele.

Devenită curioasă în urma pasionalei descrieri, Helen cutează să arunce o privire portretului și imediat recepționă melodia: *„La Bellezza*!”

Aceasta îi pătrunse în suflet ca ademenitoarea chemare a sirenelor. Așa trebuie să fi procedat în mitologia greacă fabuloasele creaturi feminine.

— Cum se întrepătrunde totul cu lumina soarelui! Veșmântul, balconul, cerul. *Mona Lisa* reprezintă chintesența frumuseții și a creației desăvârșite.

Cuvintele acestuia îi părură lui Helen ca o declarație de dragoste. Cine vorbea astfel despre artă trebuia să fie un om foarte sensibil. „Poate că asta este ultima mea șansa”, medită Helen.

— Eu trebuie să fur *Mona Lisa*! izbucni ea și îi urmări reacția cu genunchii tremurând.

Surâsul lui Louis Roussel îngheță.

— Sunt șantajată! O au pe fiica mea. Vă rog să mă ajutați! Vă rog!

Sesiză cât de imploratoare îi era vocea și simți cum îi dădeau lacrimile.

Monsieur Roussel o privea iritat, fără reacție, clătinând doar abia vizibil din cap. Ceea ce auzea trebuia să sune monstruos în urechile lui.

— Ați înțeles, *monsieur*? Acești oameni o țin captivă pe fiica mea! Poate mă puteți ajuta să simulez furtul. Vă rog! În geanta mea de acolo se află o copie a picturii *Mona Lisa,* pe care trebuie să o substitui originalului.

Monsieur Roussel se uită la geanta ei. Încă nu schița nicio tentativă de a spune ceva. Tăcerea lui îi agravă nesiguranța ei. „Oh, Doamne! Ce se va întâmpla dacă el o va refuza? Madeleine ar fi pierdută!”

— Vă rog să mă ajutați! Îi vor face rău fiicei mele dacă nu le aduc *Mona Lisa*!

Simți cum din colțul ochiului i se scurgea o lacrimă și doar cu mari eforturi își stăpâni un suspin. Presiunea la care fusese supusă zilele anterioare părea să se descarce în acea clipă, când, în sfârșit, cutezase să aibă încredere în cineva.

— Spuneți odată ceva! se rugă ea.

Louis Roussel continua să rămână înlemnit, privind-o năuc.

79.

Florența, în jurul anului 1500

Tabloul este gata. L-am văzut astăzi și sunt zguduit, înfățișează o femeie. Indiferent în ce loc ești, ai impresia că ochii ei te urmăresc. Și de aceea surâde, de parcă ar vrea să te zăpăcească de tot.

— Aș putea jura că trăiește, am spus eu plin de admirație, iar Leonardo și *lo straniero* s-au uitat unul la altul și au râs. De ce îmi luați judecata în râs? am mai întrebat jignit.

Leonardo mi-a dat un răspuns care mi-a înghețat sângele în vene:

— Ea trăiește!

Sunt sigur că nu m-am înșelat.

— Cine este? am întrebat eu și din nou același joc: cei doi și-au căutat reciproc privirile și au râs.

— Ea însumează, de fapt, câteva sute de femei, a răspuns Leonardo.

Lo straniero l-a completat:

— Cel puțin.

Văzându-mă nedumerit, Leonardo a intervenit:

— Am captat-o. Frumusețea. De la fiecare am luat ce era mai frumos în acel scurt moment în care ele dezvăluiau ce aveau mai frumos.

— Dacă vrei să sădești cele mai frumoase flori, trebuie să folosești semințele celor mai frumoase flori. Doar din ceva apare ceva, ca frumusețea ce funcționează singură și unic asupra ochiului și a gândului, adăugă *lo straniero* arătând spre capul lui.

M-am mulțumit să nu înțeleg totul din jurul meu și, ca să fiu cinstit, nici nu vreau asta. Consider ca o smerenie în fața Domnului să nu pătrund cu gândul tot ceea ce El înfăptuiește.

În final, a apărut Salai și, furios, i-a făcut asasini pe cei doi. Leonardo l-a expediat cu un picior în fund.

Cu toată fascinația provocată, tabloul nu a fost o surpriză pentru mine. Nu le-am dezvăluit lui Leonardo și lui *lo straniero* că văzusem femeia din tablou. În tabloul lui Salai, pictat în secret de el. Având în vedere toate aceste întâmplări, tabloul mai mult mă zguduie decât mă afectează.

Bucuros am fost de un volum pe care *lo straniero* mi l-a făcut cadou pentru cartea mea despre proporțiile divine. Ceea ce am reținut din el voi utiliza și pentru jurnalul zilnic. El este foarte moale. Salai era de părere că volumul ar fi îmbrăcat în piele de om. Dacă îl privești mai atent, se văd și porii.

El chiar încearcă să le strice tuturor cheful. Și cel mai rău este că, odată ideea rămasă în minte, nu mai scapi repede de ea.

80.

Paris

Cu șapca trasă bine pe frunte, se preumbla prin galeria cu tablouri, ca să îi mai treacă timpul. *Venus din Milo, Autoportret cu Distel,* de Albrecht Dürer, *Sfânta Ana cu fecioara Maria și pruncul Iisus,* al lui da Vinci erau doar cele mai cunoscute. Rămase nemișcat în fața plăcii din plexiglas în spatele căreia în mod normal se găsea *Mona Lisa.* În acel moment nu era așa. Caseta din sticlă era goală.

Îi era frig. Se simțea înfiorat la gândul numeroșilor vizitatori care an de an se perindau prin Luvru fără să aibă idee cât de mare era pericolul. Câte milioane de oameni fuseseră contaminate în deceniile trecute, fără să știe. Oamenii care au dus virusurile în toată lumea, infectând alți oameni. Era un virus perfect, care nu își ucidea gazda. O condiție esențială pentru o răspândire plină de succes.

Ei botezaseră cu denumirea „Virusul Mona Lisa" un alt virus, virusul computerelor, care tocmai bântuia lumea. O coincidență pe gustul lui, pe care cu contribuția blogului o ajutase cu sârg în toate forurile. Așa a făcut lumea legătura dintre *Mona Lisa* și cel mai cunoscut virus informatic din istoria omenirii. Și cu chipurile schimonosite jalnic produse de virus. Cu mâna aflată în buzunar, pipăi declanșatorul. La o apăsare, douăsprezece manechine de vis vor exploda. Râse și trase cozorocul mai mult pe frunte. Era o chestiune absolut rațională. Era vorba doar de a distruge purtători de viruși. Și de crearea de noi imagini. De a realiza asocieri care să se imprime adânc în creierul omenesc. Transportate de mass-media ca mesager ascultător. Creierul omenesc este

asemănător unui hard disk și dacă cineva știa cum un hard disk se devirusează, atunci el era acela.

Aruncă o ultimă privire asupra locului unde odată fusese *Mona Lisa* și plecă alene mai departe părăsind aripa Denon a Luvrului. Probabil că era considerat lipsit de sentimente, inuman, dar trebuia să recunoască faptul că planul îi trezea suspiciuni. Se opri în fața unui tablou care îl reprezenta pe Iisus crucificat. Numele pictorului nu îi spunea nimic.

Era inuman. Trebuia să fie așa pentru ceea ce avea de gând să facă. Nu mulți erau imuni la virus, iar la el imunitatea intervenise după groaznicul accident. Trecuse prin foc. Și trebuia să își urmeze calea. Fusese ales pentru asta. Iar proba din acea zi era cea mai grea de până atunci. Probabil că nu va fi stimat. Poate că nici nu se va ști vreodată de ce a eliberat el lumea.

Oricum, asta era soarta multor martiri.

Probabil că i se va întâmpla ceea ce i s-a întâmplat lui Van Gogh. Alungatului artist care singur își tăiase o ureche și în final se împușcase în piept cu o armă, și care a devenit celebru abia după moarte.

Ori va păți ca Salai. Privi ceasul de la încheietura mâinii. Mai era o oră.

81.

Paris

— Vă înțeleg situația mai bine decât bănuiți, spuse *monsieur* Roussel în cele din urmă. Mult mai bine, adăugă el trist.

Pe Helen abia o mai țineau picioarele stând în fața lui și sperând că nu își va regreta ieșirea.

— Însă vă înșelați dacă sunteți de părere că „ei" doar pe dumneavoastră vă constrâng.

Îl privea uluită pe *monsieur* Roussel. Oare îl înțelesese bine?

— Și de aceea, din păcate, nu vă pot ajuta, continuă *monsieur* Roussel. Tot ce pot să fac, pentru a vă ajuta pe dumneavoastră și a mă ajuta și pe mine, este să vă las singură cu tabloul și să distrag atenția paznicului din fața ușii. Dispuneți de cel mult o oră și jumătate pentru a pune acolo, pe cadru, *Mona Lisa del Prado,* spre liniștea sufletească și siguranța noastră.

Monsieur Roussel se întoarse spre ușă, însă după un singur pas se opri, se întoarse din nou și reveni în fața tabloului *Mona Lisa.* Cu o gingășie incredibilă, mângâie cu palma marginea superioară a lemnului de plop, pe urmă părăsi laboratorul fără a o mai privi pe Helen.

Ea se uita în urma lui nevenindu-i a crede, izbucni în lacrimi. Plângând în hohote, căzu în genunchi. Privirea îi căzu pe *Mona Lisa.* Și iarăși auzi melodia. Își astupă urechile, dar sunetul nu se mai domoli. Închise ochii și melodia amuți. Se lovi cu palmele peste cap, de parcă astfel s-ar fi schimbat ceva, și iarăși privi tabloul.

Surâsul lui *Mona Lisa,* privirea blândă, atotștiutoare a ei, avură un efect consolator asupra lui Helen. Treptat se liniști și se lăsă în voia melodiei. Era atât de frumoasă… Infinit de

frumoasă. Își dădu după ureche o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte. Privit de jos, chipul Giocondei părea acoperit de un văl gros, iar firnisul, și mai lăptos. În cele din urmă, Helen se ridică. Privirea îi căzu pe geantă, aflată încă pe scaunul de lângă tablou. Își șterse cu grijă mâinile de pantaloni și împinse câțiva centimetri tabloul veritabilei *Mona Lisa* de pe cadru într-o parte. Apoi deschise fermoarul genții, scoase *Mona Lisa del Prado* și o puse lângă original, pe cadru.

Ambele tablouri erau asemenea ca mărime, motiv și culoare. Doar că tabloul de la Prado, așa cum era de așteptat, avea culorile mai intense și mai strălucitoare, în ciuda tuturor străduințelor falsificatorului Louis. În timp ce compara tablourile, melodia care se declanșă la contemplarea originalului se întrepătrunse cu șoaptele provenite de la pictura adusă de la *Museo del Prado.*

„La bella – parvenza – del – male!*”*

„Frumoasa aparență a răului”, pronunță ea ca pentru sine.

Și brusc o cuprinse frica.

Era pe punctul de a-și pierde rațiunea! Creierul omenesc – știa ea ca neurolog – era maestru în a abate atenția de la lucrurile îngrozitoare. Era evident că prin răpirea lui Madeleine ea suferise o traumă gravă, iar toate acestea erau încercări ale creierului de a o apăra. Ori se putea ca… Se gândi la pata identificată pe creier la tomografie, pe care o remarcase Betty. Tomografia fusese făcută doar cu câteva zile în urmă, însă ei îi părea ca o scenă din altă lume. Nu, nu putea să o ducă gândul atât de departe. Sau…?

Își masă tâmplele și închise ochii. Trebuia să se concentreze asupra misiunii ei.

O schimbare ar sări imediat în ochi, având în vedere deosebirea de luminozitate dintre cele două tablouri. Oricum, bătrânul Weisz părea să și-l făcut complice și pe *monsieur* Roussel, tot printr-un

șantaj. Probabil că sarcina lui era de a evita o descoperire prea timpurie a furtului.

De fapt, ea ce trebuia să facă? Dacă ar schimba între ele cele două tablouri și ar pleca de la Luvru cu originalul, fără îndoială că va intra în istorie ca de două ori hoață de tablouri: nu numai că i s-ar atribui furtul originalului *Mona Lisa,* dar va fi învinuită și de sustragerea copiei picturii *Mona Lisa del Prado.* Nu spusese ceva Pavel Weisz despre introducerea de fișiere în calculatorul ei, care să-i dovedească limpede culpabilitatea?

Nu, nu mai exista nicio cale de scăpare. Rămăsese în continuare cu ochii închiși și masându-și tâmplele.

Deodată cineva bătu la ușă. Se întoarse îngrozită. Ușa laboratorului se deschidea centimetru cu centimetru. Când Helen ajunse la ușă, aceasta era deschisă pe jumătate. Apăru un sac albastru. Helen puse mâna pe clanță și deschise ușa, poziționându-se în așa fel încât să acopere cele două tablouri de orice privire. Zări un căruț de curățenie, care avea în față atașat un sac pentru gunoi, în spatele căruia era un sertar cu diverse articole de curățenie.

— *Bonjour*! se auzi o voce timidă.

Dindărătul unor mături, perii cu coadă lungă și cârpe se ivi fața unei micuțe asiatice.

— *Nettoyer*! *Nettoyer*! strigă aceasta.

Helen aruncă o privire cercetătoare pe culoarul din spatele asiaticei. Paznicul dispăruse, într-adevăr. La nici zece metri în spatele ei se afla complet neprotejat cel mai scump tablou din lume și deodată apare o femeie de serviciu ca să se ocupe de curățenie? Mai că o pufni râsul. Să nu se mai arate mirate reportajele de spectaculoasele furturi de artă! Nici nu trebuia să fii un maestru al furturilor.

— Vă rog, nu acum! spuse ea și făcu cu mâna un gest de respingere. Mai târziu!

Asiatica păru că înțelege și își privi ceasul de la mână.

— Atunci, pauză acum, zise ea bucuroasă și privi cărucul. Căruț rămâne aici! mai adăugă și arătă spre interiorul încăperii.

Fericită că rezolvase situația atât de rapid, Helen trase cărucul înăuntru.

— Nicio problemă, spuse cercetătoarea zâmbind și arătând spre încheietura mâinii, unde, de fapt, nu purta ceas, apoi adăugă: Mai târziu!

Asiatica răspunse și ea cu un zâmbet și plecă. Helen respiră ușurată când ușa se închise cu un sunet sec.

Se uită la stativul de pe care o priveau *Mona Lisa* și sora ei geamănă. Priveliștea îi aminti de două cele mai bune prietene de-ale ei din anii de școală. Jill și Jane erau gemene identice. Din când în când ele intrau una în pielea celeilalte, în glumă. Helen își mai aducea aminte cum Jill susținuse un examen în școală, în locul lui Jane. Pentru aceasta, cele două își schimbaseră hainele în taină, în tufișurile din fața școlii. Amintirea îi aduse pe buze un ușor zâmbet, dar numai pentru un moment.

Apoi fu cuprinsă din nou de un val de disperare. *Monsieur* Roussel era deja plecat de ceva vreme și ea trebuia să progreseze. Făcu un pas în față și se lovi cu piciorul de cărucul pentru curățenie. Gemând de durere, îl împinse deoparte, ocazie cu care un recipient cu detergent căzu pe podea. Se aplecă pentru a-l ridica. Privi încruntată sticla din mâna ei. Era cu terebentină.

Răsuci și celelalte sticle din căruț astfel încât să le poată citi etichetele. Se pare că cei de acolo nu se zgârceau cu chimicalele. Evident că în laboratorul unui muzeu era nevoie de dizolvanți speciali pentru curățenie.

Privirea îi trecu de la un tablou la celălalt și de data asta reuși să ignore amestecul dintre melodie și șoaptă. Brusc, se liniști.

Pentru prima dată de zile întregi avea un plan.

82.

Acapulco

Puțea a fecale și a insecticid. La un moment dat, însoțitorul ei, care între timp o rugase să îi spună Ahmed, nu mai putea să meargă. La fiecare respirație plămânii acestuia îi șuierau și după ce de mai multe ori se poticnise și se lovise rău, se ascunseseră în șanțul de scurgere al unui canal colector. Venind dintr-un teren mai înalt, tubul imens din beton se căscase deodată din pământ în fața lor. Pe fundul tubului se scurgea un fir de lichid galben-maroniu. Se sprijiniseră de pereții conductei cât mai sus posibil, în așa fel încât doar tălpile să se atingă de pasta urât mirositoare. Era oricum mai bine decât să fie împușcați. Din poziția ei, Madeleine supraveghea și intrarea în canal, prin care pătrundea puțin lumina soarelui. Pe de altă parte, se aflau destul de departe în interiorul tubului, pentru a nu fi văzuți imediat de la intrare. O vreme nu au vorbit, iar Madeleine avea impresia aproape în fiecare moment că zărea silueta unui bărbat înarmat. Strângea cu putere rucsacul lângă ea. Dar tot ce auzea era șuieratul regulat al bronhiilor bărbatului al cărui corp emana un miros de sudoare atât de puternic, încât depășea chiar și duhoarea canalului.

— După aprecierea mea, am făcut deja jumătate din drumul până la Acapulco! vorbi, în cele din urmă, Ahmed.

— Ce facem când ajungem acolo? întrebă Madeleine.

În interiorul tubului vocea ei suna înăbușit.

— Te duc la un post de poliție, unde vei fi în siguranță. Iar eu o să văd cum mă dau la fund.

— De ce nu vă predați și dumneavoastră poliției?

Râsul lui Ahmed se auzi în canal ca lătratul unui câine.

— În ultimul timp am făcut niște lucruri cam rele. Probabil că m-ar lăsa să putrezesc în vreo închisoare mexicană sau, și mai rău, m-ar preda în SUA, unde aș fi condamnat la trei sute de ani închisoare.

— Pentru ce fapte?

Fetei îi era frică de răspuns, însă trebuia să pună întrebarea.

— Sunt chirurg estetician. Misiunea mea este să înfrumusețez oamenii. Dar în ultimele zile am făcut contrariul. I-am mutilat. Fete tinere, zise Ahmed și începu să suspine alături de ea, apoi continuă: Le-am operat pentru a le urâți.

După o criză de plâns isteric adăugă:

— Ca și liniile de pe trupul tău. Reprezentau un marcaj pentru operație.

Madeleine se înfioră. Privi liniile care și în acel moment se vedeau clar, chiar și în semiîntunericul din canal. Instinctiv, se îndepărtă puțin de Ahmed.

— De ce ați făcut asta?

— Am fost silit! suspină el. De către un nebun!

O nouă criză de plâns isteric îl cuprinse. Ei aproape că i se făcu milă.

— Înseamnă că nu ați avut de ales, încercă ea să-l încurajeze.

O mișcare în întuneric o făcu să tresară. În clipa următoare ceva îi atinse picioarele. Când văzu ce era, scoase un țipăt strident, pe care pereții din beton îl multiplicară. Un șobolan uriaș se retrase speriat în adâncul canalului.

— Încet! strigă iritat Ahmed și o apucă strâns de încheietura mâinii. Liniște!

Madeleine încetă să se mai miște, ba chiar își ținu respirația. Își mai reveni când Ahmed îi dădu drumul mâinii.

Un minut privi fix spre intrare, să sesizeze dacă au fost descoperiți, apoi se destinse.

— Totdeauna ai de făcut o alegere, rosti trist Ahmed. Cu argumentul că au fost siliți, mulți criminali au încercat să se justifice. Și niciunul nu a avut dreptate.

— Dar pe mine m-ați salvat.

În acel moment, Madeleine chiar era recunoscătoare. Nici nu voia să își imagineze ce însemnau liniile de pe corpul ei și la ce soartă groaznică s-ar fi expus dacă nu fugea.

— De ce? mai întrebă ea după ce se gândise puțin.

— Nu știu. Erai atât de diferită de restul fetelor. Celelalte erau toate regine ale frumuseții, care trebuiau să se pregătească la Acapulco pentru alegerea unei Miss America și pe urmă au fost răpite pe drum. Spre deosebire de ele, tu ai fost atât de…

— …urâtă? îl întrerupse ea.

În zilele în care fusese ostatică slăbise serios, însă în comparație cu candidatele la titlul de Miss era totuși enorm de grasă.

— Tu și urâtă? dădu înapoi Ahmed perplex. Ești minunată! Sunt chirurg estetician, știu să apreciez asta!

Ea simți că roșește. Probabil că el spunea asta doar așa…

— Nu, erai atât de… nevinovată.

Madeleine nu înțelegea exact ce voia el să spună, însă nu insistă.

— Întrebarea „de ce?” pusă de mine nu era în sensul „de ce m-ați salvat pe mine”, ci de ce am fost răpită. De ce tocmai eu trebuia să fiu… mutilată?

Întrebarea suna atât de sinistru, încât se înfioră toată.

— Asta nu știu. Dar cred că prin amenințarea că ți se face un rău, se voia șantajarea cuiva. Ai fost singura pe care a trebuit să o fotografiez cu acel marcaj pe corp. Și trebuia să mai aștept cu operația… Mama ta este bogată?

Madeleine clătină din cap.

— Nu!

— Cum ai ajuns aici?

— Prietenul meu, Brian, și cu mine am fugit din clinică, iar el m-a adus aici și m-a dat pe mâna unor bărbați.

— Clinică?

— O chestiune de psihiatrie…

Bătea câmpii… Mai bine ar fi fost să tacă. Apoi îi trecu ceva prin minte.

— Trebuie să îi telefonez imediat mamei. Oricum, e posibil să fie foarte îngrijorată din cauza mea. Trebuie să îi spun că sunt în siguranță.

— Când vom ajunge la Acapulco! Așteptăm să se întunece și după aceea plecăm.

Din cauza gândurilor pe care și le făcea cu privire la mama ei, Madeleine își simțea conștiința încărcată. Dacă nu ar fi fugit cu Brian de la clinică, nu s-ar fi ajuns niciodată la situația actuală.

— Ești chiar foarte drăguță, o smulse Ahmed din gândurile ei.

Abia atunci băgă de seamă că el se apropiase de ea. O mângâia pe braț, ceea ce o făcu să se înfioare din nou.

— Va trebui să mai pierdem aici o mulțime de timp. Și îmi mai datorezi ceva… îl auzi fata gâfâind chiar lângă ea.

83.

Paris

Uneori profesia lui era de a aștepta. O situație pe care nu o putea suferi. Nu disprețuia plictiseala legată de ea, ci pierderea capacității de a decide singur. Fiindcă de cele mai multe ori așteptarea se încheia când cineva acționa altfel. Când un făptuitor lovea din nou, o persoană supravegheată se punea, în sfârșit, în mișcare. Și uneori nici măcar nu se știa exact ce se aștepta. Ca în acea zi. O echipă sosită pentru sprijin o trimisese mai întâi la o cafenea, după colț, ca să nu se deconspire. Plănuia să o folosească mai târziu, la parada modei, și nu voia ca fețele agenților să bată deja la ochi. O intervenție sub acoperire avea sens atunci când chiar rămânea sub acoperire. Cealaltă echipă era formată din doi francezi și doi americani, pe care îi postase în fața și în interiorul Luvrului. Fiecare agent avea câte o fotografie cu doamna Morgan, ca și cu Weisz-fiul și Weisz-tatăl. Imediat ce aceștia erau văzuți undeva, el era anunțat prin radio. Invizibilul receptor din ureche adus de colegi îi producea mâncărimi în canalul auditiv și îl deranja. Ar fi preferat să extragă difuzorul cât un bob de mazăre și să-l arunce cât putea de departe, dar bănuia că dispozitivul costa mai mult decât câștiga el într-o lună.

De fapt, și el stătea pe o ieșire de la poalele piramidei din sticlă și supraveghea intrarea. De câteva minute începuseră să sosească primii invitați ai paradei, în limuzine negre, masive, ori simplu, cu taxiul. Câțiva veneau și pe jos, de la stația de metrou din apropiere. După cum îi spusese asistenta designerului, la Luvru se întâlnea în acea zi „Who is Who”-ul branșei modei internaționale. Millner descoperise pe lista

invitaților câteva nume care îi spuneau ceva chiar și lui, un total necunoscător al prezentărilor de colecții vestimentare.

De fapt, se prefăcea doar că supraveghea intrarea, întrucât această sarcină i-o repartizase unui alt agent, un american ambițios tuns à la Kennedy. În realitate, de câtva timp juca din memorie *Tetris*. Rândurile orizontale aveau încă multe locuri goale și marea lui grijă era acordată pietrei pe care o botezase „Doamna Helen Morgan”.

Corespondența e-mail găsită în calculatorul ei nu conducea la altă concluzie decât că ea era principala făptuitoare având ca țintă furturile de artă și că avizatul cumpărător al obiectelor de artă se afla în spatele tuturor celorlalte odioase fapte care îl preocupau atât pe el, cât și FBI-ul. Pentru a finanța de pe urma lor cumpărarea picturilor.

Însă acest rezultat evident nu îi convenea. De ce o renumită cercetătoare în neurologie alege brusc cariera de hoață de opere de artă? Nu exista nicio solicitare de răscumpărare pentru fetele răpite. Iar așa-zisul autor al răpirii, Pavel Weisz, umbla împreună cu fiul lui și cu doamna Morgan prin Madrid. Băiatul din personalul hotelului îi văzuse pe toți trei.

Totul devenea explicabil cu multă fantezie, însă cumva lucrurile nu se potriveau între ele.

Helen Morgan era Tetrimino, cărămida *Tetris ce* nu se potrivea în niciun loc gol, oricât o sucea și o răsucea în minte.

Și, de asemenea, Patryk Weisz, care îi dezvăluise prin SMS unde se aflau reginele frumuseții, rămânea pentru el o piesă misterioasă a jocului.

În cele din urmă, mai era și „proporția de aur” ce părea să unească între ele toate evenimentele petrecute în săptămânile trecute. Cum putea o modestă proporție, un simplu raport între lungimi, să influențeze unul dintre cele mai importante

cazuri criminale din ultimele decenii? Ca să nu mai vorbim de albine, a căror exterminare nu avea niciun sens.

Oricât se străduia să asambleze faptele cunoscute de el într-un tot inteligibil, nu avea succes.

De câteva zile strângea informații, călătorea pe urmele suspecților și încă nu reușea să completeze măcar un singur rând în acest joc *Tetris.*

Fu smuls din gânduri de telefon, pe care îl duse la ureche, dar nu auzi nimic. În ureche era capsula-difuzor a legăturii radio. Duse aparatul la cealaltă ureche.

Barack nu mai pierdu timp cu amabilități.

— La Luvru se spune că șeful colecției tablourilor, un anume *monsieur* Roussel, este cel căruia trebuie să ne adresăm pentru accesul la acest C2RMF.

— Și?

— Nu dăm de el. Se presupune că este pe undeva în Luvru. Și o…

Se auzi un foșnet de hârtii, apoi Darren continuă:

— …o anume *madame* Martinez. Ea este șefa compartimentului conservare și te-ar putea ajuta. Însă nici ea nu este de găsit.

— Nu este aici?

— Din fericire, o doamnă Helen Morgan se află astăzi pe lista de oaspeți ai C2.

— Asta este! jubilă Millner.

— Să emit o solicitare de urmărire internațională ori să îl rog pe Keller să sune la Ministerul de Interne francez?

Millner șovăia. Acestea erau decizii care puteau să îl coste cariera. Sau chiar mai mult.

— Nu, încă nu, răspunse el după o scurtă meditație.

Ar fi însemnat predarea cazului și el încă nu terminase investigațiile. Și era atât de aproape de a încheia ancheta…

— Poți să verifici câte ieșiri din Luvru și din C2RMF există? adăugă Greg.

Barack oftă.

— Mă dai gata. Ce sunt eu, birou de informații turistice pentru Paris?

Millner știa că în același timp interlocutorul lui căuta în computer.

— Numai una oficială. Celelalte sunt ieșiri de urgență, veni răspunsul lui Darren.

— Cum este cu adresa pe care ți-o dădusem? în Montmartre. Ceva deosebit?

— O cafenea, un bordel, un pedofil eliberat sub control judiciar, un falsificator de artă condamnat, o vie după colț și o asociație a travestiților parizieni, enumeră Barack.

— Falsificatorul de artă!

— Louis Dupont. Șaptezeci și opt de ani. A făcut șase ani pentru înșelătorie. Specialist în Renaissance.

— *Mona Lisa* este o operă renascentistă?

Barack înjură, apoi Millner auzi iarăși ticăitul unei tastaturi.

— Da!

Încă o informație pe care Millner nu știa de ce să o lege.

— Trimite-mi, te rog, adresa exactă a acestui Dupont. Și dacă aveți, și dosarul lui.

— Pe la tine ce mai este?

— Asta aș vrea și eu să aflu! mormăi Millner și vru să închidă.

— Stai! strigă Barack. Nu știu dacă te interesează, dar am primit o circulară. În Charles de Gaulle au fost arestați doi membri ai brigăzii Fallujah, care asamblau bombe. Mă gândeam că, dacă tot ești la Paris…

Millner ciuli imediat urechile.

— Când?

— În urmă cu o oră. Am fotografii și nume dacă te interesează. Amândoi au luptat și în Siria.

— Se cunoaște în ce fel de explozivi sunt specializați?

— Dispozitive pentru atentatori sinucigași. Camioane cu explozivi, veste explozive. Cum se poartă acum. În orice caz, autoritățile pariziene sunt foarte nervoase. În acest moment se discută ridicarea nivelului de avertizare teroristă.

— Veste explozive? se arătă mirat Greg și în mintea lui se produse un clic, însă tot nu își putea aduna gândurile. Mulțumesc.

— Nicio problemă.

Millner încercă să se rezeme de sticla piramidei, dar nu reuși, distanța până la aceasta fiind prea mare.

— Am zărit obiectivul-femeie. Aici tocmai începe parada modei, auzi el adânc în ureche o voce.

Era unul dintre agenții francezi.

— Vin! răspunse Millner în microfonul fixat la încheietura mâinii.

Chemă cea de-a doua echipă pentru întărire și plecă spre intrare.

Analiză din memorie spusele lui Barack referitoare la constructorii de bombe arestați. Specializați în camioane cu explozivi și veste explozive…

În apropiere, pe o suprafață îngrădită, erau parcate câteva autocamioane cu care se livraseră materialele de construcție pentru parada modei. Îi ordonă prin radio unuia dintre agenți să le controleze. În fața lui, un bărbat îmbrăcat pestriț, care la niște pantaloni de un verde-mentă purta cămașă albă și vestă galbenă, se îmbulzea la intrare. Privirea lui Millner insistă pe vestă și în mintea lui se produse clicul. În timpul discuției cu Meunier, designerul îi arătase cutii pline cu veste antiglonț. Se lovi cu palma peste frunte, cu un zgomot care îi alungă toate păsărelele din cap. Strigă indicații în microfon atât de tare, încât putea fi sigur că îi asurzea pe cei care îl recepționau.

Când ajunse în capătul scării în spirală, de jos se auzi o fanfară intonând o arie războinică, anunțând, probabil, începutul spectacolului. Spera să se fi înșelat.

84.

Paris

Helen tresări speriată când se auzi fanfara. Deja rândurile de scaune din jurul estradei erau toate ocupate. Oameni stăteau și în picioare, pe lateral și pretutindeni. Fulgeră un bliț. Un fotograf făcea poze. Căută cu privirea locul pe care i-l descrisese Patryk, care trebuia să i se fi rezervat ei, aflat chiar lângă estradă. Primele zece minute trebuia să stea acolo și să așeze geanta alături, apoi să se ridice fără geantă și să părăsească parada și Luvrul. Evident că cineva, poate Patryk Weisz, va lua geanta cu pictura. Cureaua genții îi atârna dureros peste umăr. Helen întinse mâna, încă tremurând, în față.

În laborator totul decursese surprinzător de simplu, în final, chiar mai avusese timp să lucreze cu foliile, ca să aibă un alibi pentru *madame* Martinez. Efort făcut degeaba. Când *monsieur* Roussel se întorsese însoțit de paznic, era foarte tăcut și rece, de parcă discuția despre planificatul furt nici nu avusese loc. Însă în privirea lui, Helen citi frica. În timp ce paznicul aștepta afară, *monsieur* Roussel îi transmise salutări din partea lui *madame* Martinez, reținută cu treburi, dar căreia îi va face plăcere să o viziteze la Boston, însă până atunci voia să poarte cu ea o lungă discuție telefonică. *Madame* Martinez intenționa să încarce mai târziu rezultatele cercetării pe serverul C2RMF, deoarece, din cauza virusului care bântuia computerele, acesta nu era funcțional. Nu exista catastrofa mai mare pentru un muzeu de artă decât un virus informatic care ataca imaginile digitale.

Pe când Roussel recita ciudat de monoton toate acestea, el se uita la cadrul din fața lui, de pe care îl privea *Mona Lisa.* Luminoasă, strălucitoare și în culori mai vesele ca niciodată. Chiar și un om fără simț artistic ar fi remarcat imediat că pânza nu era

Mona Lisa ce fusese adusă din expoziție la C2RMF în acea dimineață.

În timp ce Helen îi urmărea reacțiile, inima îi bătea mai să îi sară din piept. Deși zilele trecute trăise multe momente palpitante, acesta fusese pe departe cel care o solicitase nervos cel mai mult.

În cele din urmă, *monsieur* Roussel arătă către o ladă din lemn aflată deoparte, pe un cărucior.

— Mai bine ar fi să împachetăm acum tabloul, pentru a fi transportat înapoi în expoziție. Mă ajutați?

El îi dădu o pereche de mănuși de același tip cu cele purtate de instalatori la schimbarea locului picturii.

— Dumneavoastră cum veți explica? Veți fi imediat suspectat de complicitate… spuse Helen încet, în vreme ce amândoi împachetau tabloul conform instrucțiunilor, și fiindcă Louis nu răspunse, adăugă: Nu veți putea afirma că nu ați remarcat deosebirea.

— Există lucruri mai rele ce se pot întâmpla cuiva și familiei lui, replică el privind-o posomorât și, prin asta, cucerindu-i compasiunea.

— Familia dumneavoastră? întrebă ea îngăduitoare.

Monsieur Roussel se întoarse, astfel încât ea să nu îi poată vedea fața.

Apoi totul decurse rapid.

Șeful colecției de tablouri o conduse prin fața paznicului la lift, pe urmă până sus, în holul muzeului. Instinctiv, ea ar fi fugit cât mai departe posibil. Deoarece îi era cu atât mai greu să rămână pentru a preda geanta cu prada.

Privi temătoare spre intrarea la C2RMF. Cei doi bărbați de la pază nu păreau deosebit de agitați, cel puțin de la distanță.

Helen își croi drum prin mulțime, de data asta foarte atentă să nu lovească pe cineva cu geanta. După un timp își descoperi locul rezervat, pe care se afla o hârtie cu inscripția *IBM – International*

Beauty Magazine. Patryk Weisz îi explicase că, de fapt, revista aceasta nici nu exista. Se prăbuși pe scaun.

Se auzi din nou fanfara, evident cu semnalul de începere a paradei.

Vederea podiumului îi aminti de propria carieră de model. Își alungă aceste gânduri. Pentru așa ceva nu avea timp în acea clipă.

— Noi suntem colege, spuse cineva lângă ea. Laurel Hyde, de la *Vogue.*

Helen se întoarse spre chipul drăguț, decent machiat al femeii cam de vârsta ei. Ten palid, coafură modernă stil paj.

— Henna… Murray, de la *Beauty Magazine,* bâigui ea.

— Nu îmi este cunoscut. Unde apare?

Helen zâmbi jenată. Sociabilitatea femeii de pe locul alăturat nu prea îi convenea.

— La Boston și în împrejurimi, minți ea.

— Boston? Frumos oraș! Acolo se poartă iar gențile mari?

Jurnalista de modă arătă către geanta de umăr pe care Helen o lăsase alături de scaun.

— Instrumentele muncii, murmură ea, de data asta mai absentă.

Laurel Hyde tăcu un moment și în vreme ce Helen spera că prin atitudinea ei rece scăpase de ea, vecina atacă alt subiect.

— Vouă cum vă merge cu virusul?

— Virusul?

— Hm… acest virus Mona Lisa. Noi acum desenăm imaginile fără computer. Ca pe vremuri, în gazeta școlii.

Femeia tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Ciudat, nu? Tocmai vorbesc de virusul Mona Lisa și portretul *Mona Lisa* atârnă, probabil, la nicio sută de metri de noi, aici, la Luvru! râse ca un clopoțel Laurel Hyde. Păcat că astăzi nu poate fi văzută.

Helen simți că îi crește temperatura. Oare femeia aceasta știa ceva? Cercetătoarea nu credea lucrul ăsta.

— De virusul ăsta se ocupă redacția. Eu furnizez doar texte, spuse Laurel ezitant.

— Ești fericită!

Helen tăcu și privi în altă parte. Spera că ziarista va remarca, în cele din urmă, că ea nu avea chef de discuție, în acel moment din două mari boxe răsună muzica. Pentru scurt timp Helen aproape își pierdu vederea, atât de multe culori îi explodară în față.

— Dar acest virus deja dă de gândit! strigă Laurel acoperind muzica. Astăzi descoperi ce importanță mare au imaginile abia când, brusc, trebuie să te descurci fără ele.

Helen dădu din cap.

Cortina se mișcă încet la capătul podiumului. Prin crăpătura ei Helen zări pentru un moment un picior.

— Voi, cei din America, trebuie să fiți foarte fericiți acum, când sărmanele regine ale frumuseții au fost eliberate în Mexic! strigă Laurel.

Helen tresări ca lovită de trăsnet și aproape că sări în picioare.

— Eliberate? strigă la rândul său și instinctiv o apucă de braț pe vecina ei, care speriată se retrase.

— Tocmai a sosit știrea, spuse Laurel.

— Toate?

Din nou vocea lui Helen se frânse.

— Din câte știu…

Abia în acea clipă Helen își dădu seama că încă mai strângea încheietura mâinii lui Laurel și îi dădu drumul. Pieptul amenința să îi explodeze. Informația aceea schimba, firește, totul, cel puțin dacă și Madeleine fusese eliberată.

Cortina de la capătul estradei se strânse și expuse publicului un șir de modele, a căror înfățișare inspira groază. Fețele le erau vopsite în alb, ochii erau încadrați cu un negru puternic.

Părul era tapat, răsculat în toate direcțiile, probabil prin folosirea multor tuburi cu fixativ. În afara unui șort minion, care abia le acoperea fesele, manechinele purtau doar veste în culori diferite. Privindu-le mai atent, le identifică a fi veste militare antiglonț, așa cum îi văzuse purtând pe soldați.

Din boxe răsună un marș și modelele se puseră în mișcare, spre a cuceri estrada.

85.

Paris

Cortina fu trasă complet în sunetele marșului. Una dintre cele mai puternice arme ale naturii era distrugerea. Fără ea nu exista înnoirea. Nimeni nu știa asta mai bine decât el, deoarece supraviețuise deja o dată distrugerii la prăbușirea elicopterului. Totdeauna văzuse în asta ceea ce era de fapt: o prelungire temporară a rămânerii lui pe această planetă. Luni de zile după accident își storsese creierii ca să afle de ce tocmai el fusese unicul supraviețuitor. Și ajunsese la concluzia că el era cel ales.

Avea o misiune. Oricine ar fi cel care cârmuia Universul, lui îi trasase o sarcină pe care trebuia să o ducă la capăt.

De fapt, murise în accident, iar ceea ce trăise în continuare era un soi de înger. Nu fusese nevoie să caute mult până să își descopere menirea. Durerile din timpul săptămânilor petrecute în clinica specială, lunile din centrul de reabilitare, fiecare privire aruncată oglinzii, toate acestea îi explicitaseră misiunea.

Iar în acea zi, la spectacolul de modă, se ajunsese la punctul culminant. Ar fi putut să continue, dar obosise. Faptul că la marea finală a propriei existențe nu era menajat îl vedea ca o justificare a luării vieții celorlalți. Se sprijini de balustrada scării ce cobora în Luvru și urmări spectacolul de sub el. Toate privirile erau îndreptate spre estradă și se părea că nimeni în mod excepțional nu îl băga în seamă. Și totuși, el era cel care organizase totul. Asta era opera lui.

O privi mulțumit pe Helen Morgan, așezată în primul rând, având alături geanta de umăr. Urma să se îndrepte curând spre ea, va lua geanta și

imediat apoi va declanșa focoasele tuturor vestelor. Cu ce plăcere ar fi admirat în ultima clipă portretul, creația răului. Fără plexiglas, față în față.

Își trecu degetul mare peste declanșatorul din buzunar, pe care îl simți ca un pix supradimensionat. Se asigurase că din tablou va rămâne tot atât cât din el însuși. Probabil că nu se va afla niciodată ce se întâmplase cu tabloul original *Mona Lisa.* Va fi căutat ani de zile și îl vor regreta. Cu timpul *Mona Lisa del Prado* îi va lua locul. Iar peste câteva decenii nimeni nu va mai ști că el era doar o copie. Originala *Mona Lisa* va rămâne doar o amintire de demult și odată cu ea și efectul ei infecțios. Conta pe faptul că Salai își făcuse bine treaba și *Mona Lisa del Prado* va răspândi o veste mai bună. Gânduri mai bune. Cât de mult îi invidia pe Salai și pe Helen Morgan pentru talentul cu care fuseseră dăruiți!

Rezultatul tomografiei făcute lui Helen Morgan, obținut de el cu ajutorul troianului introdus în computerul institutului ei, îi furnizase o ultimă dovadă a capacităților cercetătoarei. Unii oameni văd mai mult decât alții.

Privirea îi alunecă de-a lungul șirurilor de scaune. Tot ce se afla în jurul estradei va fi făcut bucăți. Acel atentat va lovi în inimă afacerile din domeniul modei, afacerile cu frumusețea. Pipăi vesta de sub pardesiu, simți cilindrul cu exploziv, cablurile.

Muzica era difuzată cu putere de boxele mari, iar modelele pășeau în șir de-a lungul estradei. Figurile lor grotești păreau cu adevărat înfricoșătoare. Grotescul frumuseții. În conformitate cu coregrafia, până la momentul fatal manechinele vor urca și vor coborî de mai multe ori pe și de pe estradă.

Se desprinse de balustradă și coborî ultimele trepte. Jos, în iad sau sus, în cer, depinde de perspectiva din care privea fiecare. Nu el decidea.

Publicul se holba fascinat la modele. Un culoar îngust străbătea printre scaune până la marginea estradei. Doar câțiva metri îl mai despărțeau de americancă, deja îi putea vedea spatele, când ceva îl atinse pe umăr. Speriat, întoarse capul și zări pe umăr măciulia din argint a unui berbec.

— Nu atât de repede, prietene, auzi el o voce sonoră.

Când se întoarse, dădu cu ochii de un bărbat în costum negru, cu cravată și batistă în buzunarul de la piept, ținând în mână bastonul a cărui măciulie artistic lucrată se odihnea greu pe umărul lui. Omul îl privea amuzat. Părul lui negru, lung era în contrast cu ținuta elegantă.

— Ați pierdut asta!

Bărbatul ridică ceva în aer.

Abia după ce privi mai atent își dădu seama ce era în mâna acestuia.

86.

Paris

Millner respira greu. Se afla la marginea scenei, în spatele cortinei, încadrat de doi agenți francezi, privind manechinele de pe estradă. Protejându-și ochii cu palma de lumina orbitoare a reflectoarelor, își plimba privirea peste corpurile modelelor. În mod normal, altceva l-ar fi interesat, însă în acel moment era vorba de vestele purtate de ele. Manechinul cel mai apropiat de el se găsea la nici patru metri distanță.

— Cabluri, acolo! spuse colegul lui și arătă către unul dintre modele.

Însă între ei se interpuse un alt manechin și le blocă vederea.

Chiar dacă modelele purtau explozivul pe corp, nu exista nicio șansă de a interveni. El pleca de la ideea că atentatorul, ori atentatorii, le supraveghează și ar declanșa explozia dacă s-ar năpusti pe estradă ori ar întrerupe spectacolul. Unica posibilitate de a evita masacrul era de a pune mâna pe cel care trebuia să apese pe declanșator. Dacă dispozitivul ar fi fost acționat de la distanță, prin telefon mobil, chiar nu ar exista nicio șansă.

Privirea îi alunecă la spectatorii printre care se afla și Helen Morgan. Ea ședea pe un scaun din primul rând, având alături geanta mare pe care el o cunoștea din imaginile camerelor de supraveghere de la *Museo del Prado.* „Probabil că în acea geantă se află *Mona Lisa",* reflectă Millner. Doamna Morgan părea nervoasă și se uita în toate părțile, de parcă ar fi așteptat ceva. Mâinile i se mișcau neliniștite. Avea cearcăne mari sub ochii obosiți. Părul era neglijent prins într-o coadă de cal. Părea tensionată și nefericită. Și foarte temătoare.

— Ce facem? șopti agentul din spatele lui.

Millner încă se mai uita la doamna Morgan, când observă mișcare nu departe de el. Chiar în spatele invitaților aflați pe scaunele înșirate de-a lungul estradei, la capătul unui coridor, stătea un bărbat în vârstă, cu șapcă și pardesiu. Insul tocmai se întorcea către o altă persoană, care se părea că îl oprise. Cozorocul șepcii arunca o umbră asupra chipului, pe care Millner nu îl putea distinge bine. În schimb, cealaltă persoană era bine iluminată de reflectoare și purta o îmbrăcăminte deosebită. Părul lung, lăsat liber îi dădea bărbatului un aer excentric. Acesta ținea ceva în aer și bărbatul cu șapcă tocmai făcuse un pas îndărăt.

Atras de această scenă curioasă, Millner o pierdu câteva momente din privire pe doamna Morgan. Când reveni, văzu că ea ținea ceva ascuns în mână. Un obiect îngust, negru, pe care până atunci nu îl avusese. O telecomandă! Instinctiv, duse mâna sub haină și apucă arma. O scoase fulgerător și ținti.

87.

Paris

Îl va suna pe acel agent FBI. El trebuia să știe dacă Madeleine se afla printre fetele eliberate. Dacă era în siguranță, ea putea să pună capăt acțiunii de acolo. În acel moment nu mai avea importanță, dar încercă totuși să țină telefonul mobil cât mai ascuns vederii. Helen băgă mâna în buzunarul pardesiului și scoase telefonul lui Patryk, pe care îl găsise în lăcașul din portiera mașinii, în timpul drumului de la Madrid la Paris. Deja trimisese un SMS cu acest aparat din toaleta falsificatorului de artă din Montmartre, dezvăluind unde ținea Pavel Weisz reginele frumuseții și pe fiica ei. Era sigură: dacă nu pentru Madeleine, măcar pentru eliberarea fetelor răpite FBI ar trimite o armată întreagă. Helen fusese de față când agentul FBI îl sunase la Madrid pe Patryk Weisz. La sfatul lui Ralph, Weisz decuplase ulterior telefonul mobil, pentru a nu putea fi localizat. Probabil că îl pusese în mașină și nu se mai gândise la el.

În timp ce modelele se desfășurau pe podium, ea cuplă telefonul. 1–2–3–4. PIN-ul pe care Patryk i-l dezvăluise în pivnița tatălui său de la Varșovia fu acceptat și telefonul răspunse cu o succesiune de tonuri acoperite de muzica de pe podium. Deschise lista convorbirilor efectuate și tastă pe cel mai recent număr afișat. Spera să răspundă omul de la FBI.

88.

Paris

Necunoscutul bine îmbrăcat din fața lui ținea în mână telecomanda care declanșa încărcăturile explozive. Pentru confirmare pipăi buzunarele pardesiului: erau goale. Trebuie să o fi pierdut. Când întinse mâna către telecomandă, celălalt bărbat și-o retrase rapid pe a lui.

— Ce atâta grabă! zise el zâmbind larg.

Fața acestuia îi părea cunoscută lui Pavel, dar nu putea să spună unde îl mai văzuse.

— Dați-o încoace! ceru el pe un ton nerăbdător și privi spre estradă.

Modelele se roteau țanțoșe într-un cerc din care ieșeau pe rând spre a se prezenta publicului. Parcă așteptau ceva, iar el era singurul care știa ce așteptau. Din poziția în care se afla, putea să vadă doar ceafa doamnei Morgan.

— Să apăs pe butonul acesta?

Bărbatul flutură bastonul cu măciulia mare din argint și simulă cu arătătorul apăsarea butonului roșu din partea posterioară a telecomenzii.

— Chiar credeți că o asemenea micuță explozie poate opri asta? Mărturisesc că țin la tablou, el este o adevărată capodoperă. Dar există multe de-astea.

Îl privea uluit. Cu costumul lui de calitate, cu batista din buzunarul de la piept și cu coama de păr nu arăta a polițist ori agent FBI. Mai curând părea un nobil din vremuri imemorabile. „Poate un negustor de artă”, chibzui el. Dar cel mai mult îl irita zâmbetul prietenos al necunoscutului.

— Cine sunteți dumneavoastră? murmură el.

— O să aflați, răspunse bărbatul.

Îl trecu un fior rece.

— Atunci, dați-i bătaie!

Necunoscutul îi întinse telecomanda și îi făcu și un semn încurajator:

— Luați-o odată!

El întinse mâna încet.

89.

Paris

Era o treabă dificilă să ținteşti şi să tragi asupra cuiva într-o masă de civili care nu avea nicio treabă cu ținta. Era admisă o astfel de acțiune doar în cazul unei amenințări cum ar fi un atac terorist. Prea era mare riscul de a vătăma un terț nevinovat. Chiar dacă lovea persoana țintită, glonțul putea să o penetreze şi să mai rănească ori să omoare şi alți oameni. Însă nu avea de ales. Şi era şi un trăgător foarte priceput. Ca în cazul din Brazilia. Ținti în abdomen.

Mai târziu nu a mai putut să spună care fusese motivul. Gândul la ce se întâmplase în Brazilia? Brusca oprire a muzicii? Ori soneria şi vibrația telefonului mobil din buzunarul hainei lui exact în momentul în care începuse să apese pe trăgaci? Ambele focuri ratară ținta. După sunetul împuşcăturilor urmă o secundă de groază, apoi izbucni panica. O persoană din mulțime strigă tare „Atentat!” şi țipetele fură repetate între pereții înalți. O mai zări doar pe doamna Morgan sărind în picioare şi apucându-şi geanta. Pe urmă se interpuseră între ei alte persoane. Privirea i se îndreptă către modele: țipând, ele fugeau cu vestele lor spre el. A treia lui grijă era pentru gloanțele care, ratând-o pe doamna Morgan, urmau să se înfigă totuşi în ceva. Spera că nu într-un nevinovat.

Cercetă din priviri podeaua din jurul locului unde stătuse Helen Morgan, căutând răniți sau sânge, dar vânzoleala oamenilor îi zădărnici intenția.

— Ocupați-vă de veste! Şi dați alarma! le strigă agenților de lângă el şi se grăbi să ajungă cât mai repede la ieşire, pentru a salva ce mai era de salvat.

Era clar că incidentul acesta îl va costa scump.

90.

Paris

Privi în jur și observă urmele de sânge pe care le lăsa pe podeaua din piatră. Stropi mari, de un roșu-închis, care la fiecare câțiva pași se uneau în băltoace mici.

Se opri, își scoase pardesiul și îl înfășură pe brațul drept. În acel moment nu mai simțea durerea, însă era incapabil să își miște mâna.

Auzise zgomotul împușcăturii abia la o fracțiune de secundă după ce simțise durerea din braț, dar își dăduse imediat seama că fusese atins de un glonț.

Nu putea să spună cine trăsese, cert e că fusese lovit. Telecomanda căzuse pe podea și în clipa următoare era înconjurat deja de oameni panicați. Locul doamnei Morgan era gol, geanta dispăruse. Iar misteriosul necunoscut fusese și el înghițit de mulțimea ce se năpustise către ieșire.

Se îndreptă spre scara în spirală către care fugeau toți. El rămăsese printre ultimii din marea sală. Scara începu să i se rotească în fața ochilor și i se făcu rău, în mod sigur din cauza pierderii de sânge.

O femeie în vârstă, pe care o depăși clătinându-se, îl privi cu ochii măriți de groază. Cu asta era obișnuit. Dar ea nu îi privea fața, pielea arsă, ci pieptul. Abia în acea clipă deveni conștient că purta vesta cu încărcătura explozivă, care devenise vizibilă pentru oricine când dăduse jos pardesiul. Se lovi cu genunchiul de un scaun și aproape căzu. Epuizat, se așeză pe primul scaun și trase cu putere aer în piept. Pardesiul înfășurat pe braț căpăta încet culoarea roșie întunecată.

Estrada se roti și în cele din urmă se întoarse invers. Tot ce era în lumea aceea părea întors pe dos. De la accidentul cu elicopterul. Toate valorile

care guvernau societatea. Și binele, și răul. Un clinchet ușor, abia perceptibil din interiorul vestei, îl făcu să își coboare privirea spre abdomen.

91.

Paris

Aproape că ajunsese la partea superioară a scării. Exact când încerca să îl sune pe agentul FBI, pe estradă izbucni panica. În momentul în care muzica se opri, se auziră clar două împușcături. I se păru că la capătul scenei vede fulgerând lumina unui foc de armă. Când cineva din spatele scenei strigase „Atentat!”, toată lumea sărise în picioare și năvălise spre ieșire. Cu telefonul la ureche, crezuse că îl zărise pentru scurt timp pe partea cealaltă a estradei, printre spectatori, pe Patryk Weisz, care o privea. Însă picioarele modelelor care fugeau pe estradă îi blocară câmpul vizual, apoi el deja dispăruse. Totuși era îngrijorată deoarece el o văzuse telefonând, cu mobilul lui.

Tocmai când se pregătea să reintre în șuvoiul de pe scară, o detunătură asurzitoare o aruncă la podea. Prin parapetul din sticlă al scării văzu un fulger orbitor la nici treizeci de metri, în mijlocul scaunelor pentru spectacol. De acolo se și înălța un fum alb. După ce acesta se mai risipi, în fața ochilor avu un morman de dărâmături. Se răspândea și un miros ca de artificii aprinse și de carne prăjită. Un piuit puternic în urechea dreaptă o ameți. De deasupra începu brusc să plouă. Avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege că era instalația anti-incendiu care intrase în funcțiune. În piramida din sticlă de deasupra observă uriașe crăpături. Se ridică încet după ce cineva trecu peste ea, călcând-o pe gambă. Altcineva era întins peste brațul ei stâng. În sfârșit, reuși să se pună pe picioare. Apucă geanta, care părea neatinsă. Surdă, păși pe prima treaptă.

În spatele ei, sub ea, pretutindeni, se auzeau țipete și gemete. Trebuia să plece de acolo înainte de a sfârși călcată în picioare ori în urma unor alte explozii.

O fată o împinse într-o parte. Abia când o privi a doua oară recunoscu unul dintre modele. Se ținu după fată, dădu la rândul ei deoparte două persoane, până când ajunse la capătul scării. Suprapus pe țiuitul din ureche auzi un scrâșnet puternic undeva departe în spate și, nimerind în mijlocul unei mulțimi, se trezi expulzată printr-o ușă îngustă din sticlă.

Trase cu lăcomie aer în piept. Abia la a treia respirație îl simți în plămâni. Clătinându-se, ajunse la un bolard, pe care se așeză. Ceea ce se întâmplase avea oricum o legătură cu ea și cu tabloul din geanta ei. Prin ieșire continuau să năvălească oameni pe chipurile cărora se citea panica. Unii cădeau la pământ imediat ce ieșeau la aer, alții alergau mai departe prin fața ei, așa că piața din fața Luvrului părea o mare pestriță.

La mai puțin de o sută de metri pe lângă Luvru se afla o străduță. La capătul ei, printr-o poartă se ieșea într-o stradă mai mare. Pe acolo trebuia să alerge, ca să se îndepărteze de acel loc! Helen se ridică și, atentă să nu cadă, o luă la fugă cu geanta lipită strâns de ea. Respirația îi producea înțepături laterale, de parcă un cuțit îi străpungea coastele.

Drumul până la străduță îi păru nesfârșit, ca și distanța până la ieșirea prin poartă. Când din nebăgare de seamă coborî de pe trotuarul îngust pe carosabil, un automobil claxonă în spatele ei. Pe acoperișul Peugeotului albastru recunoscu semnul specific taxiurilor. Îi făcu agitată semne cu mâna și spre marea ei ușurare șoferul opri. Deschise larg portiera din spate și sări pe bancheta din spate.

Respirând cu greutate, căută în memorie un loc cunoscut din Paris, pe care să i-l indice șoferului de taxi, când o voce de lângă ea o făcu să se întoarcă.

— *Bonjour, madame Morgan*!

Paralizată de spaimă, se uită la chipul unui bărbat cu privire pătrunzătoare, care stătea lângă ea.

Taxiul se puse în mișcare, în timp ce Helen privea încă înspăimântată. El se aplecă și îi luă geanta. Deschise atent fermoarul și privi în interior. Bingo! închise geanta și o așeză alături de el.

— Felicitări, doamnă Morgan, pentru, probabil, cel mai spectaculos furt de artă al vremurilor noastre, zise el.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea.

Privirea ei exprima o panică totală.

De aproape era și mai frumoasă decât de la distanță. Nici măcar fotografiile văzute de el nu reușiseră să reproducă adevărata ei frumusețe. Deși părea epuizată, fața ei degaja ceva special, pentru care el nu găsea cuvântul potrivit.

— Greg Millner, FBI.

Îi arătă legitimația. Și încă o dată se miră el însuși de efectele acesteia. Și de data asta bucățica de hârtie părea să facă minuni, pentru că fața ei se lumină.

— Eu v-am telefonat! strigă ea. În timpul paradei modei!

Millner se încruntă. Abia în acel moment își dădu seama că în timpul celor două focuri ratate telefonul îi vibrase în buzunar. Cu coada ochiului observă cum doamna Morgan băgă mâna în buzunarul pardesiului și duse și el mâna la revolverul din interiorul hainei. Își aminti de cele două focuri ratate și de întrebarea până atunci fără răspuns: „Unde nimeriseră cele două gloanțe”. Mai spera totuși că nu atinseseră pe nimeni. Dar flerul îi spunea cu totul altceva. Se va interesa mai târziu de eventuale victime cu răni în urma împușcăturilor. Dacă nu cumva explozia nu distrusese toate urmele tragicului lui eșec.

— Eu i-am luat telefonul lui Patryk Weisz fără ca el să știe. Eu v-am trimis ieri SMS-ul! strigă ea întinzând telefonul spre el.

În timp ce Millner încă încerca să poziționeze vorbele ei în puzzle-ul din capul lui, examină lista numerelor formate. Se părea că, într-adevăr, fusese sunat de pe acel telefon.

— La eliberarea fetelor din Mexic a fost găsită și fiica mea, Madeleine Morgan?

Vocea femeii tremura și avea ochii larg deschiși. El ezită, dar nu avea niciun sens să îi tăinuiască adevărul.

— Din cât se pare, nu!

Rareori mai văzuse un om atât de disperat ca Helen Morgan. Acesteia i se schimbă chipul într-o grimasă a suferinței. Apoi îi scăpă un oftat lung și adânc.

— Este totuși copilașul meu, strigă ea.

Își acoperi fața cu ambele mâini și izbucni într-un plâns necontrolat. El nu știa cum să o consoleze.

După un timp mai îndelungat ea păru să se fi mai liniștit și mâinile îi căzură pe lângă trup.

— Dacă nu le dau pictura din geanta aceasta, ei îi vor face rău! strigă ea și izbucni din nou în plâns.

— Cine sunt „ei”?

Taxiul opri la un semafor. Ea privi pe fereastră.

— Unde mergem? întrebă Helen fără a răspunde la întrebarea pusă.

— La poliția franceză. Acolo se vor ocupa de dumneavoastră și de conținutul genții.

Ea clătină disperată din cap.

— Pavel Weisz și fiul lui… Ei m-au ademenit la Varșovia, m-au târât la Madrid, m-au folosit ca momeală la furtul tabloului *Mona Lisa* de la *Museo del Prado* și, în final, m-au șantajat să fur originalul *Mona Lisa* de la Luvru. Pentru a mă determina să comit toate acestea, mi-au răpit fata anterior și au ținut-o ostatică.

Vocea i se frânse.

Millner nu o pierduse niciun moment din priviri. Fie era o artistă a naibii de bună, fie se afla, într-adevăr, într-o mare încurcătură. Își aminti cuvintele băiatului de la hotelul din Madrid. Femeia părea speriată și teleghidată. Ca un robot ori ca o marionetă, spusese el. Millner își aminti și de imaginile luate de camerele video de la *Museo del Prado.* În timpul fugii din muzeu din cauza alarmei de incendiu părea panicată, nu acționa ca o hoață de artă veritabilă. În orice caz, nu întocmai aceluia care înscenase totul.

— Cred că bătrânul Weisz nu vă va mai face rău, spuse Millner.

Ea îl privi fără să îl înțeleagă.

— Explozia de la Luvru… el era.

— El a acționat bomba?

— Să zicem că el era… bomba! Purta o vestă explozivă, la fel ca toate modelele de pe estradă. Când de pe scări l-am văzut stând pe un scaun în fața estradei, a explodat bomba de pe trupul lui. Mă tem că din el nu au mai rămas multe.

Pe chipul femeii apăru o expresie de groază. După aceea, pentru scurt timp Millner crezu că vede în privirea ei renăscând nădejdea, însă imediat și această scânteie de speranță se stinse.

— Și fiul lui? întrebă ea. Patryk Weisz?

Millner ridică din umeri.

— Nu am idee unde se ascunde. Până acum am crezut că SMS-ul care a condus la eliberarea fetelor din Mexic a fost expediat de el. Dumneavoastră știți ceva? El și taică-său lucrează împreună?

Ea îl privi fix, dar era clar că privea prin el.

— Nu sunt sigură. Mi-a dat de înțeles că și el ar fi șantajat de tatăl lui. Însă el și acest Ralph sunt singurii care ne mai pot ajuta să îmi găsesc fiica, spuse ea aproape în șoaptă și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ralph?

— Șoferul lui.

Millner avea nevoie de aer proaspăt. Întredeschise fereastra mașinii. De la întâlnirea cu doamna Morgan așteptase explicații, ultimele informații necesare rezolvării puzzle-ului. De fapt, rezultaseră mai multe întrebări noi decât răspunsuri.

— La Luvru, care era planul mai exact? De ce ați luat parte la parada modei și de ce nu ați… șters-o imediat după furtul portretului?

— Așa sunau instrucțiunile primite. Trebuia să stau acolo zece minute, apoi să mă ridic și să plec. Oh, Dumnezeule, mai sunt și alte victime în afară de bătrânul Weisz, nebunul acela?

Millner nu știa.

Când se produsese explozia el era pe scară, în spatele ei. Odată ieșit, se aflase dincolo de raza de acțiune a dispozitivelor radio întrebuințate de el și colegii lui. Plecând de la acest gând, își scoase din ureche și micuța bilă de culoarea pielii. Și îi făcu vânt pe fereastră cu degetul.

— Din câte am înțeles, colegii mei nu au reușit să înlăture de pe modele vestele explozive înaintea declanșării lor. Se pare că doar vesta lui Pavel Weisz ar fi explodat. Cât despre răniți, nu pot preciza nimic.

Gândul îi reveni la cele două gloanțe care își greșiseră ținta. Fără să vrea, se uită la abdomenul ei. Dacă ar fi ochit bine, Helen Morgan nu s-ar mai fi aflat în acea clipă alături de el. La acest gând avu un fel de mustrări de conștiință. Poate că avusese noroc și gloanțele rămăseseră înfipte undeva în pereții marii săli. Și asta ar conduce, probabil, la declanșarea unui mare scandal între FBI și autoritățile franceze. Ca agent FBI nu puteai veni, pur și simplu, la Paris și să te pui pe tras cu pistolul la Luvru. Intuiția îi spunea că trebuia să fi lovit totuși un spectator.

— Alo? zise ea tare și îl atinse ușor, fiind evident că îl întrebase ceva. Ce veste explozive?

— Ajungem imediat! se amestecă în vorbă șoferul și arătă către o clădire mare aflată în fața lor, sediul direcției regionale a poliției.

Helen Morgan intră din nou în panică.

— Nu mă predați, domnule Millner, vă rog! Gândiți-vă la fiica mea! șopti ea.

Taxiul semnalizează și trecu pe banda din dreapta. Apoi încetini și opri. Millner își căută portofelul.

— Fără tablou nu mai am nicio garanție de a o obține! Probabil au să o omoare, dacă nu au făcut-o deja! zise Helen suspinând, pe urmă adăugă: Vă rog, ajutați-mă!

Millner se uită la clădirea în fața căreia stăteau de pază doi polițiști francezi cu pistoale automate și se răzgândi rapid. Dacă ar preda-o colegilor pe doamna Morgan împreună cu geanta și tabloul, va fi introdus și el într-una dintre încăperile pentru interogatorii, unde va trebui să aștepte ore în șir până când va veni un reprezentant cu rang înalt în Ministerul de Interne francez sau ambasadorul american. După care va trebui să scrie totul într-un proces-verbal. Dacă avea noroc, va fi lăsat să discute cu Keller, care ar putea urgenta chestiunea la nivel mai înalt. Probabil că va fi interogat și pentru focurile de armă trase. Oricum, toți auziseră cele două împușcături. Cei de la FBI se vor gândi, fără discuție, la Brazilia și probabil că îl vor suspenda. Cum să explice că în calitate de agent FBI aflat în concediu la Luvru folosise arma? În cel mai rău caz, autoritățile franceze de investigație vor deschide o procedură pentru vătămare corporală sau chiar omor. Poate că va fi arestat preventiv ori cel puțin va fi pus sub arest în ambasada americană. Iar doamna Morgan își va revedea fiica, dacă o va mai revedea, din spatele gratiilor.

— Vă rog! îl imploră ea din nou. Dumneavoastră aveți copii?

Greg se întoarse spre ea și clătină din cap negativ. Dacă nu cumva flerul lui de a intui

comportamentul oamenilor îl părăsise complet, Helen Morgan era disperată rău.

Pe de altă parte, el nu putea ajuta la predarea picturii *Mona Lisa* din geantă unei bande de criminali, chiar dacă în joc era viața unui copil. Se uită iarăși la Palatul Justiției. Unul dintre paznicii de la intrare devenise atent la taxiul lor și îl privea suspicios.

— Mă puteți preda poliției mai târziu, împreună cu tabloul. Vă rog doar să ne mai acordați o șansă mie și fiicei mele, în cazul în care mai este în viață!

— Și cum vreți să intrați în contact cu Patryk Weisz?

Ea arătă către buzunarul de la pieptul lui Millner, în care acesta băgase telefonul mobil al lui Weisz.

— Avem telefonul lui. Poate că va suna el.

Millner se uită la șoferul taxiului, care în timpul discuției stătuse calm la locul lui, bătând cu degetul arătător pe volan ritmul melodiei transmise la radio. Câtă vreme taxiul lui înregistra timpul, părea să fie mulțumit.

— Ce știți despre reginele frumuseții răpite, despre virusul computerelor, despre moartea peste tot a albinelor, despre atentatele asupra muzeelor?

— Mă ajutați? întrebă la rândul ei femeia.

În privirea ei se putea citi brusc hotărârea.

Telefonul lui Millner sună. Acesta privi display-ul.

Era Keller. Apăsă pe tasta verde de redare. Oftatul adânc pe care îl auzi îi declanșă o senzație apăsătoare. Era sigur că poseda o genă, care în mod regulat îl băga adânc în belea. Cu toată fidelitatea lui față de FBI, tot timpul plecase de la principiul de a fi de partea celor nevinovați. Și dacă toate simțurile nu îi jucau o festă, atunci femeia de lângă el și fiica ei aveau urgentă nevoie de ajutor. Ca să nu mai vorbim de dama în vârstă de cinci sute de ani din geanta ei.

Paznicul din fața Palatului Justiției îi supraveghea în continuare și la un moment dat făcu un pas spre ei.

— Hotel Rue de la Croix, îi ceru el șoferului.

Când taxiul se repuse încet în mișcare, Greg citi în ochii lui Helen Morgan o recunoștință infinită.

93.

Acapulco

Soarele ardea necruțător pe cerul mexican și ea alerga și tot alerga. Sângele de pe tricou și mâini i se uscase de mult timp, din cauza arșiței. Rucsacul îi apăsa greu umerii.

Încerca pe cât posibil să se ascundă. Dar deja trecuse în pas alergător pe lângă câțiva țărani aflați pe ogoarele lor și un grup de copii care se juca, și care priviseră mirați în urma ei.

Bineînțeles că atrăgea atenția în acea regiune. Cu siguranță, se vorbea că o tânără străină alerga pe câmpuri ca o găină căpiată. Singurul lucru pozitiv era că până atunci niciun automobil suspect sau vreun elicopter nu își făcuse apariția.

Îi blestema pe toți bărbații. Pe tatăl ei, care dintr-un oarecare motiv o părăsise pe mama ei. Pe dr. Reid, care îi jucase o asemenea festă. Pe Brian, care se dăduse drept prieten, dar o momise în Mexic. Și pe acel doctor care, deși o eliberase, mai târziu se dăduse la ea. Mizerabilul!

Madeleine încercase să se apere din toate puterile, să se debaraseze de acel trup puțind a sudoare. Îi mușcase limba. De nu ar fi apucat piatra aceea aflată în canal, s-ar fi terminat rău pentru ea. Dar și așa a fost îngrozitor. De câte ori fusese nevoită să lovească, până când el, gemând, se prăbușise în cele din urmă!

Își privi genunchii juliți când se târâse afară din tub. La ultima privire aruncată în spate, ticălosul stătea întins nemișcat. Din cauza lui era nevoită să fugă în plină zi.

Setea o chinuia și nu știa cât mai avea de mers. Nu știa nici măcar dacă alerga într-o direcție bună. Ogorul de-a lungul căruia fugea se termină și în față zări câțiva pomi scunzi. Încetini pașii și în

final se opri. Din spatele tufișurilor se auzeau voci și un râs zgomotos. În timp ce încerca să se ascundă, la nici doi metri de ea se ivi de după un pom o siluetă.

94.

Londra

Michael Chandler stătea în fața ecranului căscând zgomotos. Cel mai dificil moment al unei înfrângeri era acela în care tocmai cel în cauză trebuia să se recunoască învins. Fiecare înfrângere era o moarte a speranței. Atâta vreme cât exista speranța, încă nu era totul pierdut. Se părea că momentul acela se apropiase.

De zile întregi făcuse tot posibilul pentru a învinge virusul. Parcursese orice rutină, organizase nenumărate discuții între specialiști. Se lucrase în schimburi duble, fără somn. Fuseseră implicați cei mai buni informaticieni ai țării, însă nu se întrevedea nicio soluție. Ba dimpotrivă. Virusul se modifica permanent, și ca să fie corect spus, erau mai departe decât oricând de o combatere eficientă a virusului.

Nu ar fi crezut posibil ca el și colegii lui să fie învinși. Toată viața se considerase cel mai bun la programarea virușilor și, firește, la combaterea lor. Chiar mai priceput decât Pavel Weisz, care îl angajase încă din perioada studiului pentru „WeiszVirus”. Discutase cu mare plăcere cu Pavel și despre acest virus, însă el o tulise. Pavel spusese dintotdeauna că se va retrage într-o zi pe o insulă singuratică, pe care să nu existe internet și bine ar fi să nu existe niciun om.

— Îmi simulez moartea și o tulesc, glumea el deseori.

Probabil că și-a îndeplinit acest vis. Și probabil era și bine că nu a mai cunoscut rușinea asta. Oricum, ei au dat greș în numele lui. Până în acel moment firma „WeiszVirus” trecuse drept invincibilă, numărul unu în combaterea virușilor. Nu numai pentru mass-media, ci și pentru

guvernele multor state ei erau primii parteneri de discuții. Faptul că nu au reușit să stăpânească virusul le-a dăunat enorm imaginii. Asta ar fi fost prea puțin; le-a fost distrus renumele. Ca la un boxer neînvins, făcut pentru prima dată KO, care apoi nu a mai putut niciodată să redobândească aureola invincibilității.

Singurul lucru oarecum consolator era că pagubele într-un anumit domeniu păreau limitate. Chiar dacă el nu mai contenea să facă referire în public la forța imaginilor, la însemnătatea fotografiilor în societatea contemporană, în definitiv virusul ataca și distrugea doar imagini ale realității. Consolarea era minoră, deoarece el știa că omul capabil să programeze un asemenea virus o putea face mereu. Și data viitoare el putea ataca lucruri mult mai explozive decât fișiere cu imagini. Michael Chandler nici nu voia să își imagineze ce s-ar întâmpla dacă un astfel de virus ar ținti sistemul digital financiar. Ori datele militare.

Apucă doza cu băutură energizantă de lângă laptop și sorbi o înghițitură. Băutura era caldă și fadă.

Pe ecran se deschise o fereastră goală. Michael Chandler se opri siderat și aruncă doza. Toate încercările de a închide fereastra eșuară.

Deodată în fereastră apăru un cursor, care începu să scrie ceva.

Michael apăsă mai multe taste de pe tastatură, fără să se întâmple nimic. Se părea că pierduse controlul asupra propriului laptop.

— Așa ceva nu se poate! murmură el.

Bineînțeles că dispuneau de cel mai bun sistem de protecție din lume. Era cu desăvârșire imposibil să îi acceseze cineva calculatorul. Sau cel puțin crezuse asta, până când virusul le infectase în cele din urmă și serverele.

„Soluția se află în folderul Beauty”, scrisese cursorul înainte de a se opri.

În fine, calculatorul îl asculta. Doar că nu exista un folder cu numele „Beauty”. Plin de rele presimțiri, Chandler căută în istoric denumirea și se minună când găsi un folder cu acest nume. Michael șovăi scurt, apoi dădu două clicuri pe semn, care trebuia să conțină un mic dosar.

Deodată pe ecran începură să se înșire rânduri de cifre și litere, pe urmă ecranul pâlpâi de câteva ori. Michael Chandler deja se temu de o cădere a sistemului, când reapăru imaginea normală a desktopului.

Inspiră adânc și deschise folderul cu imagini. Un șir de chipuri îi zâmbeau. Dacă dimineața acestea fuseseră încă groaznic schimonosite, în acel moment arătau din nou absolut normal. Într-una dintre imagini se recunoscu pe el și pe un amic jucând tenis, într-alta erau colegii la o petrecere, lângă o pistă de bowling.

— Oh, Dumnezeule! izbucni el în timp ce deschidea iarăși folderul „Beauty”.

95.

Paris

O vreme urmăriseră împreună știrile pe ecranul micului televizor al hotelului. Reporteri transmiteau live din piața aflată în fața Luvrului. Informațiile erau încă sărace. Ar fi fost vorba de un accident ori de un atentat. Unități speciale ale poliției scotoceau clădirea. Părea nesigur și numărul răniților. Un reporter vorbea despre „cel puțin un mort". *Mona Lisa* nu era menționată. În opinia lui Helen, asta nu însemna nimic; chiar dacă descoperiseră schimbarea portretelor, nu ieșeau, poate, imediat în presă cu așa ceva. Probabil că incidentul din holul principal întârziase și expunerea picturii în locul ei din Luvru, și va mai dura ceva până să fie descoperit furtul și până când să înceapă căutarea tabloului *Mona Lisa.*

Apoi, în cameră, Millner scosese portretul din geantă cu atenție și îl pusese pe cuvertura patului dublu.

Agentul FBI era înalt și cu umeri largi. Barba nerasă de trei zile îi dădea un aer temerar. Asupra lui Helen făcuse o impresie mai degrabă de brutalitate și de om zgârcit la vorbă. Totuși, el nu o predase poliției și ea aprecia asta ca un semn că sub aparenta duritate se ascundea un sâmbure de bunătate. Până la costumul lui negru, el nu prea corespundea imaginii ei – în mare măsură datoare unor clișee – despre un agent FBI. El își scosese haina și lăsase la vedere suportul din piele al armei. Examina pictura cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Ea deveni încet nervoasă și pentru că el nu era măcar un cunoscător în ale artei.

— Este impresionant așa, de aproape, nu? spuse ea doar ca să zică ceva.

— Ce valoare are?

— Se spune că o sută de milioane de dolari.

Millner șuieră printre dinți.

— Așadar aici, pe acest pat de hotel, acum se află o sută de milioane de dolari! constată el.

Pentru prima dată ea remarcă o umbră de zâmbet pe chipul lui. Când zâmbea, devenea imediat mai simpatic. Sub barbă se distingea cicatricea proaspătă, care îi atrăsese atenția încă din mașină.

Millner închise televizorul. Deoarece ea ședea pe unicul scaun, el se rezemă de marginea mesei și o privi serios.

— Trebuie să discutăm neapărat, zise el și îi întinse mâna, apoi adăugă: Greg. Cei mai mulți îmi spun totuși Millner.

Ea surâse jenată.

— Helen, cei mai mulți îmi spun tot așa.

Colțurile gurii lui zvâcniră în sus într-un zâmbet, care dispăru imediat.

— De zile întregi călătoresc după dumneavoastră, Helen Morgan, sperând să îmi răspundeți la întrebări.

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi căutat vorbele, apoi adăugă:

— Nu este un interogatoriu. Dar dacă vreți să vă ajut, trebuie să aflu tot ce știți. Iar dumneavoastră trebuie să fiți cinstită cu mine. Dacă voi constata că mă minți ori că îmi ascundeți ceva, vă predau pe loc poliției franceze. M-ați înțeles?

Ea confirmă. Cu toate că vorbele lui nu sunaseră prietenos, pentru Helen aveau o aură de culoarea mahonului.

— De când îi cunoașteți pe domnii Weisz?

— Pe Patryk Weisz de câteva zile, pe tatăl lui l-am văzut doar o dată. La Madrid.

Millner o privi tăcut și ea interpretă asta ca pe solicitarea de a continua să vorbească.

— Lucrez ca neurolog la Boston. În urmă cu câteva zile am fost sunată de Patryk Weisz pe

telefonul mobil. Mi-a spus că găsise numărul meu pe un document al tatălui său. Care era dispărut de câteva săptămâni și el căuta indicii ale locului în care s-ar afla. Alături de numărul telefonului mai găsise numele fiicei mele. Aproape în același timp am fost sunată de la clinica în care ar fi trebuit să se afle Madeleine. Mi s-a zis că ea dispăruse fără urmă. În camera ei se găsise o scrisoare de dragoste, un ghid turistic al Madridului și un plic gol, în care fusese un tichet de avion. După puțin timp, Patryk Weisz m-a contactat din nou, spunându-mi că aflase de la un prieten care avea acces la datele zborurilor că Madeleine era în drum spre Varșovia. M-a întrebat dacă voiam să vin la el, în capitala polonă, pentru a-i căuta împreună pe Madeleine și pe tatăl lui.

Ea făcu o scurtă pauză pentru a trage adânc aer în piept, în timp ce Millner continua să o fixeze cu privirea fără a spune ceva. Helen continuă:

— Am fost de acord. Mă gândeam că Madeleine era în Europa și nu voiam să stau la Boston fără să fac nimic…

— La institut ni s-a spus că sunteți cu afaceri la Paris. Că era planificată de mult timp această călătorie. Vizita dumneavoastră acolo ar fi „strict secretă”, o întrerupse Millner.

— Trebuia să cercetez *Mona Lisa* de la Luvru. De fapt, călătoria era de mult timp planificată și Luvrul în asemenea chestiuni este totdeauna foarte secretos. După dispariția lui Madeleine firește că aș fi contramandat întâlnirea. Aveam oarecum speranța că voi da de ea la Varșovia și apoi vom pleca împreună mai departe. De aceea luasem geanta. Pe urmă, cei doi Weisz m-au obligat să merg la Paris…

— Toate la rândul lor, îi ceru Millner. Rămăsesem la zborul de la Boston la Varșovia…

— Am zburat cu un avion privat pus la dispoziție de Patryk Weisz; la Varșovia am fost

luată de acel Ralph și am fost condusă la vilă. Din acel moment au intervenit evenimentele.

Helen se gândi cum să relateze cele întâmplate ulterior.

— Nici acum nu înțeleg bine ce s-a întâmplat și de ce s-a întâmplat. Într-o cameră de la subsolul proprietății lui Pavel Weisz, unde se afla o colecție de exponate cu tema „Frumusețea*, am descoperit pe un perete, lângă o fotografie a fiicei mele, alte ciudățenii.

— Alte ciudățenii?

— Reprezentări grafice cu albine, un fragment dintr-un ziar cu referiri la alegerea de Miss America, imagini cu clădiri…

Avea probleme în a-și aminti totul. Totuși, și aceste enumerări păreau a-l interesa pe Millner.

— Este straniu că nu am văzut lucrurile acestea în fotografiile trimise de poliția poloneză, zise al gânditor.

— Le-am luat cu mine! Majoritatea, oricum. Sunt la acel Louis.

— Louis?

— Asta mai târziu. Ah, da, mai era acolo o carte veche. Am luat-o cu mine, dar am lăsat-o pe undeva. Cred că oricum nu are mare importanță…

— La această carte vă referiți?

Millner scoase cartea cea veche la iveală.

— De unde o aveți? întrebă ea surprinsă.

— Se afla în camera dumneavoastră de hotel de la Madrid.

Helen se simți cumva rușinată. Agentul FBI părea să o fi spionat de zile întregi. Chiar dacă ea îi oferise toate motivele să o facă, și chiar dacă asta era treaba lui, nu se simțea deloc bine. Se întreba dacă știa totul despre ea.

— Ați citit-o?

Ea negă.

— Atunci, notițele de mână din ea nu sunt făcute de dumneavoastră?

Helen clătină negativ din cap.

— De ce ați luat-o?

— Cred că din cauza copertelor frumoase. Însă nu știu exact de ce. În subsolul acelei proprietăți totul îmi părea atât de misterios… Mă agățam de orice pai pentru a descoperi un indiciu referitor la locul în care se afla Madeleine…

— Continuați-vă relatarea.

— Când eram jos, la vilă, și vizionam expoziția lui Pavel Weisz, a apărut brusc poliția poloneză. Patryk a deschis o ieșire ascunsă și am fugit.

— De ce ați fugit de poliția poloneză dacă până la acel moment nu săvârșiserăți nicio faptă ilegală?

— Bună întrebare, zise Helen, apoi inspiră adânc și reținu câteva secunde aerul în plămâni, pe urmă continuă: Pe fotografia lui Madeleine se aflau notate o dată și numele *Museo del Prado.* Patryk a fost de părere că în acel loc am putea-o găsi pe Madeleine. Anterior șeful clinicii îmi vorbise despre o broșură cu *Museo del Prado* găsită în camera fiicei mele.

În timp ce povestea, lui Helen i se dezvăluia clar cât de naivă fusese. Ea constată abătută:

— Probabil că era doar un truc, pentru a mă ademeni la Madrid. Am impresia că și directorul clinicii este implicat cumva.

Millner continua să o privească în tăcere.

— În orice caz, am plecat cu Patryk Weisz la Madrid și acolo am mers la *Museo del Prado.* De atunci mi-am pierdut controlul.

— Ce este cu furtul de la Madrid al picturii *Mona Lisai*

— Nu am nimic de-a face cu el. În timp ce o așteptam în muzeu pe Madeleine – noi credeam că o vom întâlni acolo –, deodată a apărut peste tot fum și a pornit alarma de incendiu. În drum spre ieșire i-am întâlnit pe Patryk Weisz și pe șoferul lui. Cineva mi-a luat geanta și după puțin timp ne-am întâlnit toți în fața muzeului. Abia la hotel am descoperit că cineva ascunsese *Mona Lisa* de la muzeul Prado în geanta mea.

Millner clătină abia vizibil din cap. Evident o credea.

— Apoi pentru prima și unica dată l-am întâlnit pe Pavel Weisz. A fost… îngrozitor.

— Unde l-ați întâlnit?

— La hotel. În urma arsurilor suferite în accident, este desfigurat. A fost cinic, acid și rău. Mi-a arătat o fotografie a lui Madeleine, în care ea…

Helen se poticni. I se pusese un nod în gât, care o împiedica să mai vorbească.

Millner se ridică, făcu un pas spre dulap și se aplecă. Deschise ușa acestuia și dincolo de ea apăru un minibar.

— Doriți niște apă?

— Aveți și ceva… mai tare?

Din nou se ivi un zâmbet scurt pe fața agentului FBI și el reveni cu o sticlă cu apă și o sticluță cu whisky.

Helen deșurubă capacul sticluței și luă o înghițitură sănătoasă.

— Totul era nițel cam mult, știți?

El îi luă sticluța plină pe jumătate, o duse la gură și o goli.

— Este în regulă, spuse el, și aruncă sticla în coșul de gunoi, în timp ce Helen își clătea gura cu apă.

Millner se sprijini din nou pe marginea mesei, lângă fereastră.

— Ce era în fotografia pe care v-a arătat-o bătrânul Weisz?

— Fiica mea. Purta doar un slip și pe trup avea trasate linii.

— Linii? întrebă Millner ridicând din sprâncene.

— Pentru tăieturi în operațiile cosmetice… doar că nu arătau deosebit de estetic.

Agentul mișcă buzele în ceva ce ar fi sunat „La naiba!” dacă ar fi rostit fraza.

— Cu asta vă șantajează?

Ea confirmă.

— Mai precis ce trebuia să faceți dumneavoastră?

— Să schimb la Luvru *Mona Lisa del Prado* cu portretul original *Mona Lisa.*

— Și asta ați făcut?

— Mai înainte am înnoptat la Paris la un bărbat cu numele Louis, un falsificator de artă. Vă pot arăta unde locuiește. El a mai prelucrat *Mona Lisa del Prado,* deoarece aceasta avea culori mai luminoase. Ca schimbarea să nu poată fi imediat descoperită.

Millner își umflase obrajii și expira zgomotos. Își trecu mâna prin păr.

— Asta nu va bucura *Museo del Prado…*

Helen tăcu încurcată. Se simțea și ea vinovată de această fărădelege, și mai ales de faptul că nu o putuse împiedica. Tabloul supraviețuise neatins mai mult de cinci sute de ani, până în prezent.

— Dar cum putea să se realizeze schimbul? Dumneavoastră nu ați fost la Luvru singură cu *Mona Lisa.*

Helen se gândi la *monsieur* Roussel și la disperarea ce i se putuse citi pe chip când îl întrebase despre familia lui. Cu toate că Millner o avertizase să fie corectă, ea decise să tăinuiască participarea lui Roussel.

— Am avut ocazia să fiu pentru scurt timp singură cu tabloul. Nu știu dacă a fost o întâmplare, încercă ea să își facă neobservată mica minciună pe care fusese obligată să o rostească.

Millner o privi lung o vreme, apoi își încrucișă brațele pe piept.

— Și pe urmă?

— Restul îl cunoașteți. Trebuia să aștept câteva momente lângă estradă în timpul paradei și ulterior să plec, fără a mai lua cu mine geanta cu tabloul. După asta trebuia să iau o cameră în Paris, la Hotel Modigliani, și să aștept până când Madeleine…

Se întrerupse și simți cum, brusc, sângele i se urcă la cap.

— Oh, Doamne, ce se întâmplă dacă apare Madeleine și ea deja mă așteaptă? Trebuie să mergem acolo! Repede!

Ea se ridică și se grăbi să își ia pardesiul.

— Vă rog să vă așezați, spuse Millner. Nu o să apară. Nu atât timp cât tabloul se mai află aici, pe pat.

Helen se așeză încet din nou pe scaun. El avea dreptate, își mai dădu seama că nici nu puteau să mărșăluiască prin hotel amândoi.

— Asta a fost tot?

— Da, cred că da.

Mai trecuse sub tăcere câte ceva. Însă dintre alte scene pe care le-ar mai fi avut de povestit, unele ar fi sunat, pur și simplu, aiurea. Și cât timp Madeleine nu era încă în siguranță, era mai bine ca nici FBI să nu știe tot. Nu își putea asuma niciun risc. În definitiv, era vorba despre viața fiicei sale.

— La paradă l-am văzut și pe Patryk Weisz. Puțin înainte de împușcături. Cine a tras, de fapt, și în cine?

Brusc, agentul FBI deveni nervos. Se răsuci încoace și încolo pe cantul mesei și își frecă ușor nasul, care deja părea rupt mai mult decât o dată. Chiar dacă în mod real nu era arătos, nu părea nici neatractiv.

— Eu. Eu am tras.

— Și în cine?

Din nou se răsuci încoace și încolo.

— În dumneavoastră.

Spațiul dintre Helen și agent fu străbătut de două fulgere de un galben strident.

— În mine? întrebă ea neîncrezătoare. De ce?

— Am crezut… M-am înșelat.

Dacă până atunci Millner fusese foarte stăpân pe situație, în acel moment părea jenat.

— Am crezut că vreți să detonați cu telecomanda încărcăturile explozive din vestele modelelor. Când ați pus mâna pe telefonul mobil.

Helen nu știa ce să spună și își dădu seama abia după un timp că rămăsese cu gura deschisă.

— Am tras pe alături, încheie Millner ideea frecându-și mâinile.

— Ați vrut să mă… omorâți? întrebă Helen când în cele din urmă își recăpătă darul vorbirii.

— Îmi pare rău.

Privindu-i fața chinuită, ea își dădu seama că, într-adevăr, agentul FBI nu se simțea în apele lui. Era pentru prima dată când cineva recunoștea că atentase la viața ei, dar dintr-un motiv necunoscut nu putea fi supărată serios pe el. Oricum, ea avusese misiunea de a fura *Mona Lisa,* iar el își închipuise că modelele, ca și cei prezenți în sala de la Luvru erau în pericol de moarte.

Totuși, decise să se folosească de jena lui.

— Pentru asta permiteți-mi să vă pun doar câteva întrebări. Ce înseamnă toate acestea? Știu că am fost manipulată spre a fura *Mona Lisa.* Însă ce legătură au fetele din Mexic cu asta? Moartea albinelor despre care am citit? De ce am descoperit o reprezentare grafică a unei albine în pivnița bătrânului Weisz? Și de ce investigația o efectuează FBI, și nu poliția franceză?

Millner ezită să răspundă.

— Ați auzit de virusul computerelor? întrebă el în cele din urmă.

Helen ridică din umeri.

— În ultimul timp nu prea am mai fost la curent cu ce se petrece în lume…

— El modifică fișierele cu imagini și de câteva zile se tot extinde în lume.

— La Varșovia, Patryk Weisz a amintit ceva de un virus pe care l-ar fi putut crea tatăl lui.

— Este virusul cel mai rău din toate timpurile.

— Dar de ce toate acestea? repetă Helen întrebarea.

Millner o privi în tăcere și ea avu impresia că vedea cum lucrau rotițele din creierul lui.

— Am o bănuială, însă totul ar suna ceva cam nebunesc, răspunse el în final și luă în mână vechea carte cu frumoasele-i coperte.

— Pentru mine nimic nu îmi mai sună nebunesc în acest moment.

— Cred că este vorba despre proporția de aur și despre frumusețe, zise Millner.

— Despre frumusețe?

În acea clipă sună iarăși un telefon.

— Nu vreți să răspundeți? îl întrebă ea pe Millner, văzând că agentul nu face nimic.

— Telefonul meu este închis, răspunse el și se uită în jur prin încăpere.

Helen se ridică, făcu doi pași către haina lui Millner, pe care acesta o pusese peste mânerul trolerului său. Introduse vârfurile degetelor în buzunarul de la piept și scoase la iveală telefonul mobil al lui Patryk Weisz. Apelul deveni imediat mai puternic.

Privind întrebător, i-l întinse lui Millner, care cu un semn din cap îi sugeră să răspundă.

96.

Acapulco

— Brian, tu ești? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Tânărul din fața ei părea la fel de surprins ca și ea.

— Ce faci aici? întrebă el cu o voce răgușită și făcu un pas spre ea.

Madeleine se retrase speriată.

— Nu pune mâna pe mine! replică ea și ridică mâinile în semn de apărare.

— Doamne, cât de mult mă bucur să te văd! zise Brian și duse mâna la frunte.

Cu această ocazie i se ridică puțin și tricoul și expuse vederii mușchii impresionați ai abdomenului.

— Am venit aici special să te salvez. I-am luat pe Andy și pe Darren ca ajutoare. Eram tocmai în drum către locul în care indivizii aceia te-au răpit! preciză el, apoi se întoarse și strigă cât putu de tare: Băieți, veniți aici! Priviți pe cine am găsit!

În clipa următoare, lângă tufiș răsăriră alți doi tineri. Unul înalt, cu umeri largi, cu fața arsă de soare, iar celălalt slab, cu bucle.

— Ei sunt Andy și Darren. Iar ea este Madeleine! făcu Brian prezentările.

— Ah, ca să vezi! rosti triumfător cel voinic. Am găsit-o, fata noastră de zece mii de dolari!

— Ține-ți gura, Andy! se răsti Brian la el, pe urmă i se adresă fetei cu o voce nespus de blândă: Ce întâmplare! remarcă el rânjind strâmb și, uitându-se mai atent la ea, văzu petele de sânge de pe tricou. Dumnezeule! Ce ți-au făcut?

Mai făcu un pas spre ea, însă și de data asta fata se dădu înapoi, ca să refacă distanța inițială. Brian privi câmpul liber din jur și întrebă:

— Ai întins-o?

Madeleine își șterse cu mâna transpirația de pe față. Făcu un salt înainte și îi trase o palmă.

— Nu cred o vorbă din ce spui, ticălosule! V-au trimis să mă găsiți! Și mai luați și bani pentru asta!

Încercă iarăși să-l lovească, dar pe neașteptate cineva îi răsuci mâinile la spate și în clipa următoare o trânti cu fața în praful drumului, așezându-se cu toată greutatea peste ea.

97.

Florența, în jurul anului 1500

Salai spune că știe ce se întreprinde împotriva străinului. Orice otravă are și un antidot. A făcut pictura, susține el. Dar nu vrea să mi-o arate. Salai își ieșise din fire, la fel și eu: străinul anunțase că ne părăsește. Tabloul pe care l-a pictat împreună cu Leonardo se mai află în casa noastră, și pe mine mă fascinează mereu și mereu. Degajă blândețe și satisfacție sufletească. Mai recent mă surprinsesem rămânând foarte mult în fața lui și admirându-l, până când mă cuprinsese amețeala. Nu pare pictat și unele nuanțe de culoare nici nu le cunoșteam.

O adevărată capodoperă. *Lo straniero* zice că va trebui să ne gândim la locul în care va aduna cele mai multe priviri. Și să îl ducem acolo. Numai atunci poate avea efectul cel mai mare. Căutăm locul potrivit.

I-am adresat lui *lo straniero* o ultimă rugăminte înainte de a ne fi părăsit. Aș dori ca Leonardo să ne facă un tablou în care să fim doar *lo straniero* și cu mine.

Cea mai mare teamă a mea este în privința lui Salai: ar putea să încerce să distrugă tabloul frumoasei femei.

Dar cu siguranță că nu va cuteza.

Își astupă doar urechile când îndrăznește să îi arunce o privire. O priveliște caracteristică lui.

98.

Paris

La telefon era Patryk Weisz.

— OK, ați găsit telefonul meu în compartimentul din portieră. Dar de unde aveți PIN-ul meu?

— Mi l-ați dezvăluit în casa tatălui dumneavoastră, nu mai țineți minte? În pivniță, când ați păcălit sistemul de securitate.

— Așa este! Vedeți, mi se întâmplă tocmai mie, moștenitorul firmei „WeiszVirus”.

Din aparat răzbătu râsul lui.

— Unde este Madeleine?

— Știți că tatăl meu este mort?

Helen nu răspunse.

— Un accident, continuă el fără să pară deosebit de trist.

— Da, și? Mă puteți ajuta să îmi redobândesc fata?

Simți cum inima îi bătea să îi spargă pieptul.

— De aceea vă sun!

Ca pentru a o mai liniști, tonul lui Patryk Weisz era prietenos.

— Spuneți-mi unde o găsesc! Vă rog!

— Vi-o pot preda chiar nevătămată.

Ea simți cum speranța îi reînvia. Poate că, în sfârșit, coșmarul se încheia.

— Unde?

— Ne întâlnim în casa tatălui meu din Varșovia. Peste douăzeci și patru de ore.

— Peste douăzeci și patru de ore? În Varșovia?

Nu acesta era răspunsul pe care îl așteptase. Nu credea că va mai putea suporta grija pentru Madeleine. Cuvintele pe care ea le repetă tare nu păreau să fie nici pe placul lui Millner. Agentul asculta discuția încruntat.

— Iar dumneavoastră veniți cu *Mona Lisa.* Acesta este târgul: *Mona Lisa* în schimbul lui Madeleine. Peste douăzeci și patru de ore, în casa tatălui meu.

Spațiul se umplu de fulgere negre și pentru un moment Helen se simți ametită.

— Așadar, și dumneavoastră sunteți amestecat, murmură ea pe cât de șocată, pe atât de dezamăgită.

Din aparat se auzi un râs ușor.

— Toți suntem amestecați. Nu mai fiți atât de morală! Aduceți-mi tabloul și vă primiți fiica înapoi. Fiecare primește ceea ce vrea.

Helen simți cum o cuprinde furia. Ar fi vrut să strige la el, dar nu își putea permite.

Millner făcu un semn liniștitor cu mâna.

— Helen? auzi ea vocea lui Weisz. Mai sunteți la telefon? Gândiți-vă: după moartea tatălui meu sunt foarte bogat și la nevoie pot renunța la *Mona Lisa.* Ceea ce cred că nu este valabil pentru dumneavoastră în privința fiicei.

Tonul lui deveni brusc dur și rece. Helen văzu cristale bleu din gheață zburând dezordonat prin cameră.

— Bine, se grăbi ea să răspundă. Am aici *Mona Lisa.* Vin la Varșovia.

— Deci am încheiat târgul.

— De ce faceți asta? Credeam că sunteți șantajat de tatăl dumneavoastră. Acum, când el este mort, aveți șansa de a face curățenie.

— Foarte exact, răspunse Patryk Weisz. Șansa mea de a scăpa din umbra lui. Știți cum le merge plantelor care cresc în umbra unui arbore mare. Și mă veți scuza pentru faptul că mă bucur de puțin soare, când arborele a căzut…

— Încă nu ați săvârșit nicio crimă, Patryk.

El râse iarăși.

— Helen, ca neurolog veți fi cercetat foarte bine creierul omenesc. Dar despre natura omenească nu știți nimic.

Cu vocea lui ea nu mai asocia maroniul caramel. Nu vedea decât roșu țipător amestecat cu negru funebru.

— Ah, da: și firește, fără poliție!

— Fără poliție, repetă Helen căutând privirea lui Millner.

— În geanta dumneavoastră am ascuns o mică asigurare de călătorie. În ea găsiți un telefon mobil. Pot oricând verifica locul unde se află acest telefon. Nu încercați să-l opriți. Este cuplat la o încărcătură explozivă capabilă să vă transfere pe dumneavoastră și geanta pe lumea cealaltă. Dacă vreți ca lui Madeleine să îi fie bine, lăsați, pur și simplu, telefonul în geantă. Dacă voi constata că încercați să scăpați de geanta cu bomba și să nu veniți cu ea, nu vă veți mai revedea fiica. În orice caz, nu în viață.

— O bombă în geanta mea? repetă ea întoarsă către Millner.

Acesta sări în picioare, făcu doi pași mari până la geantă și începu să o cerceteze. În cele din urmă, scoase din ea un obiect care lui Helen îi părea un acumulator de răcire. Pe el era fixat cu scotch un telefon mobil.

— Ați înțeles? Ar fi păcat să fiu nevoit să vă arunc în aer împreună cu *Mona Lisa.*

— Sunteți la fel de smintit ca tatăl dumneavoastră! îi scăpă lui Helen involuntar.

— Cei mai mulți oameni mari au fost smintiți! Călătorie plăcută! Și fiți atentă.

Discuția se încheiase.

— Nu opriți telefonul! strigă Helen. El a zis că oricând poate să îl localizeze și, dacă îl oprim, încărcătura va exploda!

Millner, care ședea pe marginea patului, păru să o ignore și începu să mestereasc la aparat.

— Cred că încărcătura explodează nu doar dacă îl oprim, ci și dacă este îndepărtat cablul de legătură cu explozibilul, constată el gânditor.

Helen se încruntă.

— Și acum chiar trebuie să călătorim la Varșovia cu o bombă în bagaje? Și ce se întâmplă dacă furtul picturii *Mona Lisa* din Luvru este descoperit și făcut public în următoarele douăzeci și patru de ore?

Totuși, nu aceasta era marea sa grijă. Gândul ei era la Madeleine. Unde se afla aceasta? Cum se simțea? Nu exista nicio posibilitate de a o găsi fără ajutorul lui Patryk Weisz?

— Se pare că va trebui să călătorim cu trenul. Cu bomba nu ne putem urca în avion, rosti realist Millner și se ridică.

— El a spus că trebuie să mă duc singură, fără poliție.

Millner se uită întrebător la ea.

— Știți cine este unicul om care îl va reține pe acest Weisz de a vă omorî pe dumneavoastră și Madeleine după ce îi veți preda *Mona Lisa*?

Helen îl privi speriată și clătină din cap.

— Eu sunt acela, zise Millner.

— Dacă prietenii dumneavoastră din FBI se vor deplasa acolo, el va observa imediat și îi va face fiicei mele ceva ori va fugi cu ea. Proprietatea este dotată cât se poate de bine cu videocamere și, după cum v-am spus, dispune de ieșiri secrete.

— „Prietenii mei din FBI” sunt acum ocupați să vă vâneze… și probabil că, între timp, să mă vâneze și pe mine. Nu doar că sunt pe punctul de a ajuta o hoață de artă să scoată din țară un tablou de o sută de milioane de dolari. Dar la Luvru am tras, probabil, asupra unor nevinovați. Ia ghiciți cât mă iubesc acum cei din FBI!

— Asta înseamnă că rămânem în doi? trase concluzia Helen.

Millner dădu din cap și ridică tabloul în aer.

— În trei! o corectă el cu un zâmbet obosit. Trebuie că sunt nebun că mă încurc astfel.

— Nu ați avut de ales, replică sec Helen.

Millner îi aruncă o privire sceptică.

— Nu există un liber arbitru. Asta a descoperit-o neurologia demult. Experimentul clasic: subiecții trebuie să aleagă între două taste. În secunda dinaintea celei în care ei vor face asta, pe tomografia spinului nuclear se poate observa ce areal cerebral este excitat și să se prevadă astfel doar pe baza modelului excitat electric, cu o precizie de sută la sută, dacă subiectul se va decide după câteva clipe pentru tasta din dreapta ori pentru tasta din stânga.

— Și asta înseamnă că…? întrebă Millner, care încă mai ținea cu ambele mâini tabloul în fața ochilor.

— Asta înseamnă că nu facem ce vrem, ci vrem ceea ce facem.

Millner păru că lasă că vorbele ei să acționeze asupra lui câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu vreau asta de acum, dar o fac.

Se întoarse într-o parte și vârî cu atenție tabloul în geantă.

99.

Paris

Cu o mână prinse musca, apoi îi dădu drumul. Jocul se repetă de mai multe ori, conform teoriei că măiestria constă în repetiție. Reproducție și repartiție. Omenirea încă nu a învățat asta.

Într-o zi fierbinte de august a anului 1911, Vicenzo Peruggia a sustras de la Luvru tabloul *Mona Lisa* pentru o răsplată de doi bani, l-a dus în Italia și astfel a ajuns celebru. Înainte de revenirea în Franța, *Mona Lisa* a fost expusă la galeria Uffizi, în Florența, ca un soi de pradă de război.

Neplanificată a fost piatra aruncată de bolivianul Ugo Villegas în 1956. El nu putuse suporta melodia și aruncase cu o piatră în pictură. Un incident pe care nu îl putuse evita.

În 1963, *Mona Lisa* a călătorit la Washington, în 1973 în Japonia.

Sticla blindată în spatele căreia fusese închisă o ferise de orice vătămare.

Urmașe o lungă perioadă de liniște pentru frumoasa *Mona Lisa.* Prea multă liniște. A fost nevoie de unul ca Pavel Weisz ca să fie făcută din nou celebră. Și așa cum decurgeau lucrurile, era sigur că, în ciuda vârstei ei înaintate, *Mona Lisa* avea parte de o nouă primăvară.

Nu atrăgea atenția nimănui. Anonimitatea unui domn bine îmbrăcat. După explozia din hol, la Luvru mișunau oricum bărbații la costum, cu aspect oficial. Mai ales acolo, în inima Luvrului. Cineva îi permisese intrarea și dacă nu ar fi fost cineva, i-ar fi permis-o altcineva. Nu putea să fi intrat prin pereți. La acest gând mustăci. Era ceva primitiv să se simtă în siguranță între pereți.

În acel moment toți erau cu privirea ațintită asupra cutiei din lemn care tocmai fusese adusă cu un căruț. Acesta era flancat de paznici ai Luvrului, pe al căror chip se putea citi emoția de a se număra

printre cei aleși, care puteau arunca o privire asupra capodoperei fără ca sticla blindată să le tulbure trăirea. Șefa compartimentului conservare (aflase asta citind ecusonul cu numele ei) și șeful colecției de tablouri se învârteau încoace și încolo agitați și împărțeau indicații grupului de specialiști în instalări.

A fost deschisă lada din lemn, au fost înlăturate straturile de material protector și în final oamenii cu mâini înmănușate au scos tabloul. Sala a fost străbătută de un freamăt și chiar a fost nevoit să tragă cu urechea de două ori înainte ca un zâmbet larg să îi apară pe chip. „Bună fată”, reflectă el și tare s-ar fi prăpădit de râs.

Altfel se comportară angajații muzeului. Un țipăt strident al șefei restauratorilor, acoperirea feței cu palmele, un chip ciudat de palid al șefului colecției de tablouri. Un strigăt neajutorat destinat chemării poliției, telefoane nenumărate.

Iar ea arăta atât de seducătoare, atât de frumoasă cum nu mai fusese de secole… Aproape la fel de drăguță și vie ca modelul. Ăsta da spectacol!

Misiunea lui era îndeplinită. Se retrase neremarcat. Bastonul lăsă mici amprente rotunde pe parchetul montat în model „os de pește”.

Doar un „os de pește” mai trebuia depășit, astfel încât Salai să se retragă o dată pentru totdeauna.

100.

Franța

— Dar este un gest iresponsabil, insistă Helen. Ar fi trebuit să călătorim cu mașina. Și nu să ne urcăm într-un tren aglomerat cu o bombă!

Vorbea prea tare și, deși erau singuri în compartiment, Millner consideră că era mai bine să o pună la punct.

— Anunțați asta prin megafon, mormăi el. Cu automobilul am fi mers douăzeci de ore, dacă nu s-ar fi ivit nicio problemă. Și riscul de a fi controlați ar fi fost mult mai mare. Patryk Weisz nu va declanșa explozia.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— Fiindcă explozibilul se află alături de un tablou în valoare de o sută de milioane de dolari.

— Anunțați asta prin megafon, îl maimuțări Helen și privi neliniștită pe fereastră.

Pe fața ei îngrijorarea se citea și mai clar.

Plecaseră din Paris de patru ore, iar trenul de mare viteză îi ducea mai întâi la Köln, de unde vor lua alt tren.

Millner asuda. Instinctiv, își căută tubul cu medicamente, îl găsi în buzunarul de la pantaloni și luă două pastile.

— Ce fel de pastile sunt cele pe care le tot luați? întrebă Helen în aceeași măsură curioasă și suspicioasă.

— Nu sunt nimic, răspunse el intenționat prost dispus, pentru a încheia discuția din față.

Helen se aplecase în față și citise ceea ce scria pe tub: Tramadol. Privirea ei consternată trăda faptul că știa despre ce era vorba.

— Acționează direct asupra receptorilor de opioide din talamus și asupra țesutului nervos. Dă dependență, rosti ea sec.

— Știu, replică el indispus. Dar cine este perfect?

Prin schițarea unui zâmbet, ea îi mai alină sentimentul de vinovăție.

— Se tratează cu succes.

— Știu, repetă el. Poate când am să fiu odată în concediu ori când voi fi dat afară din FBI.

Ea zâmbi iarăși, de data asta însă expresia de pe fața ei îl făcu să se simtă cu conștiința încărcată.

— Din cauza rănii? întrebă ea plimbându-și mâna peste obrajii ei perfect netezi, apoi adăugă: Mă refer la cicatricea pe care încercați să o acoperiți prin barbă. Pare recentă.

— Chiar este recentă.

Oare de ce toți se luau de cicatricea lui?

— Cum s-a întâmplat?

El cugetă ceva timp înainte de a răspunde. Până atunci nu mai povestise nimănui întreaga istorie.

— La o misiune în Brazilia, în urmă cu câteva luni. Am fost împușcat. Un fragment al unui proiectil mi-a perforat obrazul și s-a oprit în maxilar. Am avut noroc, puteam să fiu omorât.

Helen strânse din buze compătimitor.

— Sună groaznic. Cine a tras în dumneavoastră?

— Un polițist brazilian.

— Cum se face că un polițist brazilian a nimerit fața unui agent FBI?

— Împușcasem un copil.

El văzu apărând groaza în ochii ei, ca atunci când îi spusese că la Luvru o țintise pe ea.

— Un copil? întrebă ea consternată.

— Un copil mai deosebit. Fiica președintelui tribunalului suprem al Braziliei.

— Cum de ați tras într-un copil?

— Când voiam să prezentăm în fața unui judecător un terorist căutat internațional, în clădirea tribunalului s-a ajuns la o încercare de eliberare a lui și a avut loc un schimb de focuri. Teroriștii s-au baricadat în biroul unui judecător.

Întâmplător, acesta tocmai primea vizita fiicei lui de unsprezece ani.

Millner se blocă. Săptămâni la rând refulase cât putuse acest eveniment. Totuși continuă:

— Prizonierul nostru l-a împușcat pe tată și sub ochii noștri a luat-o pe fiica lui ostatică. Eram sigur că o va omorî și pe ea și apoi se va sinucide. Conform profilerului nostru, era extrem de predispus la acest gest, era tipul martirului, știți dumneavoastră.

Ea îl asculta cu ochii măriți.

— La un moment dat ne-am aflat față în față: îl aveam în cătarea pistolului, iar el își ținea arma lipită de capul copilului. Era înconjurat de polițiști. Mă temeam că unul dintre polițiștii brazilieni va ceda nervos și va trage el primul. Așa că am decis că era mai bine să fiu eu cel care folosește primul arma.

— L-ați împușcat pe copil din greșeală?

El clătină din cap.

— Nu, intenționat. Am tras în piciorul fetei. În coapsă, în carne, unde nu se află aorta. O lovitură simplă, perforantă. Ea a căzut imediat la podea și atunci l-am împușcat pe terorist. Din păcate, și polițiștii au deschis focul, dar împotriva mea. Un glonț m-a nimerit aici…

El mișcă maxilarul, care încă îl mai durea.

— Și copilul? întrebă Helen încremenită.

— A rămas câteva zile în spital, după care s-a putut întoarce acasă. Și tatăl fetei a supraviețuit.

Helen rămăsese cu gura deschisă.

— Ați tras într-un copil! concluzionă ea cu vocea întretăiată.

— Da. Și astfel i-am salvat viața, adăugă el încet.

— Și colegii din FBI au văzut tot așa lucrurile?

— Nu toți. Din păcate, fata este și nepoata locțiitoarei directorului, o femeie a cărei soră s-a măritat în Brazilia. Nu m-a iertat nici astăzi.

Nu ar fi trebuit să îi povestească lucrurile acelea. Cine nu a luptat niciodată pe front nu ar putea să înțeleagă la ce decizii te obligă situațiile extreme.

— Nici nu știu dacă trebuie să fiu bucuroasă ori înspăimântată că vă aflați de partea mea. Ați tras și în mine.

Ușa compartimentului se deschise și controlorul întrebă:

— A urcat cineva?

Millner negă, controlorul închise ușa și plecă mai departe.

Greg remarcă faptul că Helen respira adânc. Ca persoană civilă rezistase bine ultimelor zile.

— Ce spuneați mai înainte, la hotel, că ați avea bănuiala că ar fi vorba în toată afacerea aceasta de proporția de aur și de frumusețe?

El avu nevoie de un moment ca să facă față bruștei schimbări a temei discuției.

— Dumneavoastră sunteți expertă în proporția de aur, nu?

— Este o parte esențială a cercetărilor mele. Ea apare peste tot și face ca noi, oamenii, să sesizăm frumusețea deosebită. Se regăsește în natură, în artă, în chirurgia estetică…

Helen se opri, pentru ca după câteva momente să continue:

— …la scurta noastră întâlnire din Madrid, Pavel Weisz a vrut să-mi vorbească și despre proporția de aur.

Un alt indiciu că teoria lui era întemeiată.

— V-a spus ceva despre asta?

— De fapt, nimic. Dar și el s-a referit la frumusețe. A asemuit creierul omenesc cu hard disk-ul unui computer și m-a întrebat dacă știu ceva despre *malware.* Pentru mine totul suna foarte… confuz.

El simți în acel moment cum în minte i se completa o parte a puzzle-ului.

— Cred că a purtat un război împotriva frumuseții și mai ales împotriva proporției de aur, interveni Greg.

— Cum poți purta un război cu o proporție?

— A organizat aruncarea în aer a primăriei din Leipzig, a distrus *Cina cea de taină* a lui da Vinci de la Milano. A ars cartea *De Divina Proportione,* a lui Luca Pacioli, din Bibliothèque de Genève…

— A răpit candidatele la Miss SUA… îl completă ea încet.

El confirmă.

— Și le-a mutilat. Evident, a vrut să facă să dispară proporția de aur… poate a intenționat să transmită un mesaj.

Helen miji ochii. Ori îl considera complet nebun, ori începea să îi pătrundă gândirea.

— Sau voia să șteargă de pe hard disk-ul nostru interior efectul pozitiv pe care proporția de aur îl are asupra noastră, și ceea ce noi simțim ca frumos, zise ea.

În ochii ei, Millner sesiză pâlpâirea care pe agent îl asigura că era înțeles.

— Și-a câștigat averea cu programele antivirus și este evident că el considera proporția de aur și frumusețea ca un fel de…

— …virus! îl completă ea.

El o aprobă.

Trenul încetini mersul și, când intrară într-un tunel, pentru câteva secunde se făcu întuneric. Iluminatul în compartiment era, evident, defect.

— Asta este o idee deviantă, dar oarecum și… genială, zise Helen. Și totodată opera unui monstru.

Millner dădu aprobator din cap.

— Cunoaște-ți noțiunea „meme”? întrebă ea.

— Am auzit-o o dată, confirmă nesigur el.

— Prin „meme” sunt desemnate gândurile, ideile și tendințele care năpădesc spiritul omenesc, și care, prin comunicare, asemănător cu un virus, se extind fulgerător de la om la om, deci de la

creier la creier. Dacă vreți, un virus al spiritului omenesc. Ca național-socialismul în Germania ori ca alte păreri care se răspândesc ca un virus…

Câteva momente tăcură amândoi și Millner crezu că vede cum teoria lui era aprofundată în mintea ei.

— Ca de exemplu ideea că trebuie să fii slab ca să ai astăzi succes, comentă ea încet și privi încurcată podeaua dintre ei.

— Vă gândiți la fiica dumneavoastră?

După o scurtă ezitare, ea confirmă.

— După înfiorătorul lui accident și desfigurarea cauzată de incendiu, Pavel Weisz pare să prezinte ca dăunătoare toate idealurile de frumusețe ale acestei lumi, concluzionă Greg.

— Și după moartea soției lui. Ea a murit după o operație estetică, îl completă Helen. Cel puțin așa spunea fiul lui.

— Evident că Pavel Weisz intenționa să își utilizeze cunoștințele și banii pentru a combate idealurile moderne de frumusețe… De aici și virusul computerelor care atacă toate imaginile digitale, proporțiile și fotografiile.

Între timp, suspiciunea lui nu mai părea atât de neîntemeiată.

— A convertit digital ceea ce și-a dorit pentru lumea noastră reală: sfârșitul oricărui delir de idealizare a frumuseții, transformarea frumosului în urât, continuă agentul.

— O nebunie! decise Helen și clătină din cap.

— De câtă suferință a fost nevoie pentru asta! Dar ce legătură are asta cu *Mona Lisa*?

Helen arătă către geanta ei.

Millner scoase cartea veche pe care cercetătoarea o găsise la Weisz senior.

— Am citit acest jurnal și consider că și Pavel Weisz l-a lecturat. Pe marginile paginilor sunt făcute note, care cred că îi aparțin. Această carte pare să îi fi fost un izvor de inspirație. În ea este

vorba despre proporția de aur și despre frumusețe, și cred că și despre crearea picturii *Mona Lisa.*

— Și?

— Dacă urmărești jurnalul, ea pare a fi un fel de mamă a tuturor idealurilor de frumusețe. Iar explicațiile sună de-a dreptul înfiorător. Mai că te fac să crezi că tabloul ar fi al lui da Vinci și al acelui străin…

— Străin? repetă ea cu o privire ce spunea că nu înțelesese nimic.

— Așa este el denumit în această carte, *lo straniero.* Apare pe neașteptate și este ca un profesor… sau – și vă rog să nu râdeți de mine – poate ca diavolul în persoană.

— Ca diavolul? clătină din cap Helen. Vă rog, încetați! Parcă ați relata o povestire horror!

Ea avea dreptate. El își trecu mâna peste față, ca pentru a-și alunga gândurile, dar ce era de spus trebuia spus.

— S-ar zice că *Mona Lisa,* deci pictura, ar fi fost creată din materii corporale provenind de la bărbați, nu de la femei.

Helen reacționă conform temerilor, respectiv cu un amestec de neîncredere și scârbă. Apoi începu să râdă, dar pentru că el nu o încurajă, râsul îi rămase în gât.

— Chiar vorbiți serios, constată ea.

El ridică din umeri și înălță cartea în aer.

— Pe atunci vopselele se făceau din te miri ce. Am citit pe internet. Înainte de a fi pictate, suporturile din lemn se grunduiau și erau tratate cu clei de oase. Iar cleiul de oase se obținea prin fierberea unor mase corporale, oase și piele…

— Asta este dezgustător! exclamă ea scârbită, cu consternarea așternută brusc pe chip, pe urmă murmură: Calciu și cupru…

— Ce este cu calciul și cuprul?

— Despre asta mi-a povestit la Luvru *monsieur* Roussel, șeful colecției de pictură. În urma cercetărilor efectuate asupra lui *Mona Lisa* s-au

găsit cantități uriașe de calciu și cupru, și nu se știe de unde proveneau. Părerea lui era că tabloul conține elemente constitutive asemănătoare celor din corpul omenesc…

Pe Millner îl trecu un fior rece și chiar Helen Morgan își frecă brațele cu mâinile, ca și cum deodată fusese cuprinsă de frig. Era evident că amândoi se gândiseră la același lucru.

— Și conform teoriei dumneavoastră, ce voia Pavel Weisz să facă în legătură cu *Mona Lisa*? întrerupse tăcerea Helen în cele din urmă.

— Poate să o distrugă? Era clar că se temea că portretul răspândea un mesaj de omagiere a frumuseții. De fapt, ce spuneați dumneavoastră mai înainte despre „meme”? Ceea ce este astăzi televiziunea ori internetul era în acele vremuri arta. Prin urmare, după părerea lui Pavel Weisz, tabloul trebuia, poate, să mijlocească un asemenea „meme”. Să transmită privitorului un mesaj. Opinia mea este că tabloul trece drept unul dintre exemplele cele mai importante în artă pentru frumusețe și utilizare a proporției de aur.

— Transmite un mesaj? repetă ea încet.

El observă că femeia pălise.

— Totul este în regulă? întrebă Millner îngrijorat.

— Este în ordine, confirmă ea.

Totuși se părea că o preocupa ceva.

— Vreți puțină apă?

El îi întinse o sticlă cu apă minerală, pe care o cumpărase înainte de a se fi urcat în tren, de la un chioșc din Gare du Nord din Paris.

Helen o luă și bău. Brusc, paloarea i se accentuă. Arătă către geantă.

— Dacă Pavel Weisz era interesat doar de distrugerea tabloului *Mona Lisa,* atunci asta ar explica explozibilul din geantă. Dar asta ar mai însemna și că ar putea să explodeze în orice clipă. Argumentul dumneavoastră că nimeni nu ar arunca

în aer un tablou de o sută de milioane de dolari nu ar mai fi valabil…

Millner îi urmări privirea fixată pe geantă. În acel moment în compartiment se făcu din nou întuneric, deoarece treceau printr-un alt tunel.

— Dar Weisz senior este mort. Iar Patryk ar fi putut demult să declanșeze explozia dacă ar fi vrut. Este evident că el vrea tabloul, încercă Greg să o mai liniștească pe interlocutoare, dar într-o oarecare măsură și pe el.

Trenul trecu peste un macaz și îi scutură pe cei doi.

În compartiment se așternu iarăși liniștea, fiecare adâncindu-se în gânduri. Când Millner ridică privirea, descoperi lacrimi în ochii ei.

Impresionat, o întrebă dacă se simte bine.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Dumneavoastră credeți că o voi recupera pe Madeleine nevătămată și că noi vom supraviețui? Știți că la naștere aproape că o pierdusem? Cordonul ombilical i se înfășurase după gât și a durat o veșnicie până când a țipat, a relatat ea, apoi, după ce suspină încet, adăugă: Este totuși doar un copil!

Millner trase aer în piept și își înghiți totodată și primul răspuns care îi trecuse prin minte.

— Atâta vreme cât avem cu noi tabloul, mai există și speranța, spuse el în cele din urmă.

Se strădui să fie cât mai convingător, deși știa că nu stăteau grozav cu șansele pentru un *happy-end.*

Deodată ușa compartimentului se deschise și un bărbat în costum privi înăuntru. În mână ținea un baston cu măciulie din argint.

— Mai aveți un loc liber aici?

Millner îl măsură cu privirea pe străin. Părul acestuia îi cădea până la umeri. Își spuse că îl mai văzuse, dar nu își dădea seama unde. Millner schimbă o privire scurtă cu Helen, pe urmă arătă către un loc lângă ea.

Bărbatul închise ușa și se așeză salutând prietenos.

Helen alungă o muscă făcând un gest cu mâna.

Bărbatul îi zâmbi deschis. Apoi arătă către jurnalul care se mai afla încă pe locul liber de lângă Millner.

— Cartea pare veche, zise străinul și întinse mâna. Îmi permiteți?

Prima pornire a lui Millner a fost de a-l refuza, dar pe urmă i-o întinse și nu îl mai scăpă din ochi.

Bărbatul mângâie cu mâna copertele cărții.

— Par mătăsoase, remarcă el. Ca un obraz fin!

Deschise jurnalul, dădu câteva pagini, apoi i-l restitui lui Millner.

— Ați fost foarte amabil. Eu colecționez cărți vechi. Mi-o vindeți?

Millner îl examină din nou cu privirea. Omul era îmbrăcat elegant, costumul era făcut pe comandă. Avea o figură simpatică, aproape atrăgătoare. În plus, ieșea în evidență și sociabilitatea lui reținută. Totuși, Millner avea senzația că trebuia să fie cu ochii în patru. I se părea extrem de ciudat că un străin intra la ei în compartiment și niciuna, nici două voia să cumpere vechea carte. Nici Helen nu părea să se simtă prea bine.

— Din păcate, nu este de vânzare, răspunse el.

— Plătesc aproape orice preț, zise bărbatul schițând un zâmbet care pe Millner îl făcu să se înfioare.

— După cum v-am spus, nu este de vânzare.

— Păcat, replică bărbatul aplecat mult înainte și sprijinit în baston. Mă gândisem că va fi o afacere bună pentru amândoi. Dumneavoastră ați scăpa de povara posesiei, iar eu de infidelitatea banilor.

Omul zâmbi impenetrabil. O pâlpâire dincolo de fereastră anunță tunelul următor.

101.

Florența, în jurul anului 1500

Și acum a plecat. Nu *lo straniero,* ci Salai. Noaptea am auzit găinile și m-am gândit că era vulpea. Dar dimineața, când m-a trezit Leonardo, m-am lămurit. Lăsase un bilet, o mâzgălitură pe o bucățică de hârtie. Abia l-am putut descifra când mi l-a dat Leonardo. Trebuie să îl fi scris în mare grabă. De parcă îl alerga diavolul. De nu l-aș fi văzut cu ochii mei, nu aș fi crezut.

Ultimele lui cuvinte adresate nouă sună ca o ghicitoare. Vrea să ne testeze.

„Nu este omul din spate, ci masca de care trebuie să te temi. Și de el trebuie să te temi, iar eu voi avertiza lumea de asta", scria în bilet.

Noi putem doar ghici despre cine vorbește, însă credem că se referă la *lo straniero.* Străinul a fost foarte neliniștit când i-am arătat aceste rânduri. Nu l-am mai văzut așa niciodată. Și când i-am spus că Salai luase cu el tabloul, *lo straniero* s-a înfuriat de-a binelea.

„Nu tabloul pictat de dumneavoastră, ci o copie, am încercat eu să îl liniștesc. L-a făcut în secret, noaptea". Și pentru că *lo straniero* se înfuria tot mai tare, am mințit: „Nu știam. Abia ieri mi l-a arătat".

A întrebat dacă știam unde s-a dus Salai. Noi am negat. De când îl știm, tot cu noi a stat. La sfârșit, *lo straniero* s-a așezat rumegând cu o mină întunecată și a mâncat brânză de capră.

„Este clar din porunca cui acționează", a spus el indispus, însă nu știu la cine se referea. Nu cutez să mă exprim, dar, oare, la diavol se referea?

102.

Londra

Prezentarea a fost o reușită, pregătită și convocată în doar câteva ore, și totuși sala era arhiplină. Transmisie live în întreaga lume. Michael Chandler prezentase cu ajutorul proiectorului funcționarea codului antivirus și pentru prima dată după mult timp le arătase jurnaliștilor imagini digitale și fotografii nemodificate.

— Eforturile intense au dat totuși rezultate, spusese el ca introducere. Încă o dată „WeiszVirus” și-a dovedit poziția dominantă pe piața programelor antivirus.

Nu doar aceste cuvinte au făcut în așa fel încât cursul acțiunilor să depășească orice estimare. Creșterea câștigurile la bursă a înregistrat nu mai puțin de 240 de procente doar într-o oră, un eveniment istoric pe Wall Street. La urcarea bruscă a valorii firmei a contribuit și faptul că ea fixase prețul cumpărării softului antivirus la nouăzeci și nouă de dolari. Ei contau pe faptul ca în lume să existe mai mult de un miliard de descărcări ale aplicației, deci cel puțin nouăzeci și nouă de miliarde de dolari vânzări.

— Ni s-a aruncat mănușa, am fost provocați și colaboratorii noștri mereu activi, cei mai buni specialiști antivirus din lume, au acceptat provocarea și au învins astfel virusul și pe cel care l-a lansat, anunțase Chandler cam patetic.

Doar puțin timp se întrebase cine îi strecurase soluția problemei. Apoi acceptase acest lucru drept ceea ce și era în realitate: un cadou. În sinea lui îl suspecta pe Pavel Weisz, oriunde s-ar fi ascuns acesta. Considera că nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să învingă virusul și să ofere dezinteresat

soluția firmei „WeiszVirus”. Dar în cele din urmă îi era indiferent: oricum o mare parte din acțiunile firmei mai aparținea încă familiei Weisz, și înainte de toate tăietorului de frunză la câini, Patryk Weisz. Chiar și participația lui procentuală de cinci la sută îl făcea miliardar și mulți dintre colaboratori, care în trecut optaseră pentru primirea de cote părți, în prezent erau milionari.

Sfârșitul virusului Mona Lisa era o zi de bucurie pentru toți acționarii și colaboratorii firmei, dar și pentru întreaga lume. În sfârșit, chipurile digitale reveniseră la vechea frumusețe. Trecuse vremea acelor zombie digitali.

Michael Chandler ridică în aer logoul noului software antivirus și zâmbi larg în lumina blițurilor declanșate de camerele fotografilor.

Logoul era o schiță stilizată a picturii *Mona Lisa*.

După o scurtă întâlnire, software-ul realizat de ei fusese denumit „LisasSmile”, iar el considera că denumirea suna ca o promisiune.

103.

Acapulco

— La mama ta! Te ducem la mama ta! îi tot spunea întruna Brian, dar ea nu credea o vorbă; băiatul nu era decât un mincinos.

Când ea îl atacase, prietenii lui îi despărțiseră. Fata aproape că se sufocase când grasul numit de el Andy se așezase pe ea. Brian îl trăsese jos de pe ea și apoi telefonase tulburat. În cele din urmă, schimbă câteva cuvinte în șoaptă cu tânărul rotofei, care apoi dispăru. După puțin timp se auzi cum pornea un motor dincolo de tufișuri și prietenul lui Brian veni spre ei cu o camionetă. Brian și cel de-al treilea tânăr urcară în mașină așezând-o pe fată între ei.

— Crede-mă, te ducem acasă. Nu am știut ce voiau să îți facă. Doctorul Reid m-a abordat în clinică și mi-a oferit bani pentru a-ți câștiga simpatia și a te duce în Mexic.

— Doctorul Reid? întrebă neîncrezătoare Madeleine.

Brian confirmă. Ea își făcu avânt și îi mai arse cu zgomot o palmă.

— Credeam că mă iubești…

Brian își pipăi obrazul.

— Chiar te iubesc, m-am îndrăgostit de tine! Cinstit.

— Măgarule!

Madeleine își încrucișă brațele și nu se mai uită la el.

— Crede-mă!

Ajunseră la drumul principal și viteza se mai reduse. Mașina coti la dreapta. Spre tabără, nu spre Acapulco.

— Unde mergem? vru să afle ea.

Tocmai aprecia distanța până la marginea platformei camionetei. Cu puțin noroc îi va putea surprinde pe cei doi care o supravegheau. O

săritură ar putea fi periculoasă, dar s-ar putea și să nu pățească nimic.

Mașina se puse din nou în mișcare, și atunci ea sări. În clipa aceea auzi un zgomot îngrozitor. Când privi peste cabina mașinii spre stânga, văzu farurile autocamionului năpustindu-se spre ea. În clipa următoare auzi scrâșnetul frânării bruște și zdrăngănitul metalului turtit. Crezu că zboară, și atunci totul se întunecă în jurul ei.

104.

Paris

Când ieșiră din tunel, locul de lângă Helen era liber. Millner se sperie văzându-l în clipa aceea pe bărbat lângă el. Între ei se afla geanta, pe care el pusese demonstrativ o mână. Pregătit oricând să scoată arma dacă era necesar.

— Am vrut să fiu corect cu dumneavoastră, spuse străinul, care îi privea satisfăcut. Nu este o întâmplare că mă aflu aici. Știu cine sunteți: doamna Morgan și domnul Millner. Mai știu și ce se află în această geantă.

Odată cu ultima remarcă îi aruncă lui Helen o privire complice.

— Și mai știu și unde mergeți. Un pas dificil, pentru care veți avea nevoie de puțin noroc.

Făcu o pauză și așteptă ca vorbele lui să își facă efectul.

Helen crezu că Greg Millner, pentru prima dată de când se întâlniseră, era cu adevărat surprins.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Greg cu o duritate în glas pe care până atunci ea nu o mai sesizase la el.

Părea neliniștit.

— Vă înțeleg mirarea, domnule Millner. În mod normal, FBI este cel care lucrează din umbră și permanent știe mai mult decât toți ceilalți.

Bărbatul era foarte destins și nu părea deloc amenințător.

— Precum cei asemenea dumneavoastră, și eu am multe nume continuă el. Ar fi lipsit de însemnătate să vă spun unul dintre ele, la întâmplare. Haideți să zicem așa: misiunea mea este să trag sforile din culise. Sunt pretutindeni unde răul dă lovitura. Și în acest moment mă aflu aici, cu dumneavoastră.

Omul tăcu din nou, ca și cum ar fi vrut să le ofere ocazia de a-i digera spusele. În ciuda

nevinovăției afișate de interlocutor, Helen simți că o cuprinde frica. Atunci când bărbatul vorbea, vedea culori cu care nu se mai întâlnise niciodată și care îi aminteau de o mare de flăcări. Era atât de ireal, încât i se făcu cald.

— Nu exagerați, replică Millner. Aș putea să vă arestez și să dispun verificarea identității dumneavoastră.

La amenințarea lui se alese cu un zâmbet obosit.

— Mă tem că nu puteți aresta pe nimeni.

Helen observă la Millner o expresie a feței și mai uluită.

— Ce doriți? îi sări ea în ajutor agentului FBI.

— După cum tocmai am precizat, mi-aș dori teribil această scriere incitantă.

Și bărbatul arătă către cartea aflată încă în poala lui Millner.

— Și după cum tocmai am zis, ea nu este de vânzare, rosti ostil Greg.

— Nu mai doresc să o cumpăr. În schimbul ei vă ofer ceva mult mai valoros: ajutorul meu. Cred că, pentru a realiza ceea ce intenționați, veți avea nevoie de orice sprijin.

— Și în ce ar consta mai exact ajutorul dumneavoastră?

Millner vorbea precaut, subliniind fiecare cuvânt.

Bărbatul introduse mâna în buzunarul de la piept al costumului și se opri brusc când, la rândul lui, Millner duse mâna dreaptă spre armă.

— Doar un bilet, îl lămuri bărbatul cu un zâmbet amuzat. Nu mai trageți și în mine…

Atins și de această înțepătură, Millner făcu o mutră posacă.

— Pentru carte vă dau acest bilet cu un număr de telefon. Dacă la Varșovia intrați în bucluc după ce îi predați tabloul lui Patryk Weisz, formați simplu acest număr și vă promit că totul va fi bine.

Helen privea fix bilețelul pe care bărbatul i-l întindea lui Millner. Dar Greg nu părea că ar

intenționa să accepte oferta. Ținea mâna încă aproape de locul în care bănuia Helen că se afla arma.

— Vorbiți serios? întrebă în cele din urmă agentul, ironic.

— Da, răspunse zâmbind bărbatul. Luați ori nu biletul. Este decizia dumneavoastră.

— Ce este atât de valoros la carte? vru să afle Helen.

— Atât de valoros, încât pentru ea primim un număr de telefon? interveni caustic Millner.

— Este vorba despre un interes strict personal. Există cărți care ar fi fost bine să nu fie scrise.

— Vă referiți la cărți ca *Mein Kampf* de Adolf Hitler? întrebă Millner cu același ton sarcastic. N-am descoperit în acest jurnal nimic condamnabil…

— Este un exemplu prost cel ales de dumneavoastră. Haideți să spunem altfel: Dacă o carte răspândește idei false despre dumneavoastră, nu ați vrea să o scoateți din circulație?

— Cartea aceasta este veche de cinci sute de ani! Cum este posibil ca în ea să fiți vorbit de rău? replică Millner.

Lui Helen i se făcuse între timp atât de cald, încât ar fi vrut să își descheie bluza la gât. Chiar dacă suna nechibzuit, chiar dacă încă îi era teamă, parcă tot simțea imboldul de a avea încredere în străin.

— Poate că totuși ar trebui să i-o dăm… spuse ea. Este doar o carte veche și în perspectiva ajutorului ne-ar putea fi de folos. Ce s-ar putea întâmpla? În cel mai rău caz, vom pierde o carte veche.

Îl privi insistent pe Millner, cu speranța că îl va putea convinge.

— Dar este ridicol!

— Totuși, el ne cunoaște numele și știe multe lucruri pe care, de fapt, nu are de unde să le știe!

Millner se uită țintă la bărbat.

— Ce se află exact în geanta aceasta? întrebă el provocator.

— Vă referiți la pachețelul cu exploziv C4 ori la *Mona Lisa*? Ori la punguța cu bomboane de lemn dulce aflate în buzunarul interior, care îi plac atât de mult doamnei Morgan și pe care le cumpără mereu la Boston de pe Washington Street?

Millner îi ceru din priviri lui Helen să conteste cele spuse.

— Cine sunteți? întrebă încet femeia.

— Deci facem afacerea? rosti bărbatul cu un zâmbet larg, împingând bilețelul și mai aproape de Millner, care după o scurtă ezitare îi întinse cartea nu prea convins și luă bilețelul.

În acel moment în compartiment se făcu din nou întuneric. Treceau printr-un alt tunel. Când după câteva secunde lumina reveni, locul de lângă Millner era gol.

105.

Florența, în jurul anului 1500

Cadoul lui la despărțire a fost o cutie cu albine.

„Tot ce este frumos este polenizat de albine, tot ce este urât este făcut de vânt, a spus el. Gândiți-vă la asta: fără albine pe Pământ nu ar exista nimic frumos. Studiați-le și fiți pe viitor ca ele!”

Leonardo a plâns, el, pe care nu îl văzusem niciodată vărsând o lacrimă. El intenționează să îi dea lui *lo straniero* tabloul conceput împreună, pentru ca în timpul peregrinărilor acestuia să îl vadă cât mai mulți oameni.

Trebuie să recunosc că și eu am simțit un mare gol de când a plecat *lo straniero.* Însă pe noi nu ne preocupă doar albinele lui. Ieri pentru prima dată am furat mierea albinelor și m-am ales cu o mulțime de înțepături. Am fost nevoit să mă gândesc la Salai.

„Sunt creaturi diavolești, spunea mereu Salai despre albine. Și pe deasupra mai și înțeapă! Iar mierea lor este ispita! Fără albine nu ar exista polenizare și fără polenizare nu ar fi nici miere. Acum vă dați seama cine poartă răspunderea pentru izgonirea din Paradis!” El a confundat totdeauna binele cu răul, sărmanul diavol!

Ca și mai înainte, Salai a dispărut fără urmă. Leonardo s-a interesat în stânga și în dreapta, dar nu l-a văzut nimeni. *Lo straniero* a spus că, dacă îl întâlnește, îl trimite acasă pe Salai.

L-am întrebat pe *lo straniero* unde pleacă și el ne-a răspuns că el însuși este ca o albină care zboară din floare în floare.

Noi fiind, așadar, flori, i-am promis că vom da fructe.

106.

Acapulco

Deasupra locului accidentului se ridica un fum negru. Când Julio Perez coborî, pompierii încă mai luptau cu focul. La vederea celor două grămezi de tablă contopite, trase o înjurătură. Blocarea șoselei către Acapulco însemna un imens haos în circulație, care îi va da de lucru până seara. Trebuia să își ia gândul de la seara cu grătar de la Pedro.

— Sunt mai mulți morți, îl informă Juan din cadrul patrulei mobile, care ajunsese mai înainte la locul accidentului. Și atât de arși, încât nu mai pot fi recunoscuți. Autovehiculul cel mare era un autocamion din Ciudad de México încărcat cu bare din fier. Cel mic era o camionetă.

— Familiile cărora le aparțin au fost înștiințate?

— Da. Ce am găsit se află aici, precizează Juan ridicând în aer un rucsac. Probabil că este al unuia dintre cei aflați în mașini, iar în timpul ciocnirii a fost azvârlit afară.

El trase fermoarul și scoase un pașaport. Citi numele posesoarei și întinse șefului documentul deschis la pagina unde se afla fotografia:

— Madeleine Morgan. Americancă.

Perez tresări, luă pașaportul și mai citi o dată numele. Apoi se întoarse agale la mașina lui și ridică microfonul stației radio.

— Zilele acestea s-a difuzat o solicitare de căutare din partea FBI. Cum se numea *chica*?

După câteva momente fu apelat de Franco din centrala radio.

— Madeleine Morgan, răspunse acesta. „Dacă este găsită, anunțați imediat FBI”, așa sună.

Pe memorie se mai putea baza, deși simțea din nou nevoia să urineze.

— Atunci, anunță că am găsit-o. Decedată într-un accident de circulație. Cadavrul va fi transportat la morga din Acapulco. Imediat ce vom afla care este din grămada de aici, poate să o preia ambasada americană.

— Am înțeles, răspunse Franco. Mai este ceva: nu departe de dumneavoastră am mai descoperit un rănit grav într-un canal de evacuare a reziduurilor. Probabil un vagabond.

— Să se ocupe altcineva, sunt reținut la accidentul de aici.

Perez băgă pașaportul în torpedo și coborî din nou din mașină. Căută cu privirea un arbore potrivit pe marginea șoselei.

107.

Polonia

La miezul nopții au schimbat trenul la Köln. În continuare, călătoria până la Varșovia trebuia să mai dureze alte unsprezece ore și treizeci de minute.

Millner își privi ceasul. Mulțumită trenului de mare viteză care îi adusese de la Paris până acolo în puțin mai mult de trei ore, vor ajunge totuși la timp la Varșovia, înainte de expirarea ultimatumului dat de Patryk Weisz.

În gara centrală din Köln a făcut totul ca să se debaraseze de eventuali urmăritori, dar niciodată nu puteai să fii sigur. Cumpără chiar toate cele șase locuri din compartiment, pentru a fi cel puțin sigur că de data asta nu vor avea parte de vreun însoțitor de călătorie nedorit.

Își reaminti cu ocazia asta de misteriosul străin. Când insul dispăruse brusc, Millner sărise în picioare, deschisese ușa compartimentului și se uitase după bărbat. Dar pe coridor nici urmă de el. Dacă însuși Millner nu ar fi trăit întâmplarea și nu ar fi ținut în mână bilețelul cu numărul de telefon, nu ar fi crezut ce se întâmplase.

Helen își pusese pardesiul drept pernă și se sprijinise de fereastră ca să doarmă. Arăta pașnic. Pentru prima dată de când o întâlnise părea destinsă. Din bluza cu mâneci scurte ieșeau brațele goale și de la distanță el avu impresia că se făcuse piele de găină. Cel mai bine ar fi fost să pună pe ea haina lui încălzită, dar se temu să nu o trezească.

Se ridică atent, apucă geanta aflată pe locul din fața lui și se strecură spre ușa compartimentului. O deschise milimetru cu milimetru și ieși pe culoar. De afară se asigură că Helen dormea în continuare,

apoi închise ușa din sticlă. Din fericire, toaleta se afla în apropiere și era liberă.

Închise ușa pe dinăuntru, scoase arma și îi examină încărcătorul. Apoi luă smartphone-ul și îl deschise. Primise nenumărate apeluri și informări, dintre care îl interesa în mod deosebit doar unul.

— Fir-ar…! exclamă el după ce citi ultima informare.

Un moment păru confuz, pe urmă se decise. Puse geanta pe chiuvetă și căută pachetul cu explozibil. Îl scoase cu mare atenție și cu mâinile întinse cât mai mult își făcu de lucru la telefonul mobil montat direct pe pachet. Strânse ușor din pleoape ca și cum s-ar fi așteptat la o explozie în orice moment, când deodată începu să-i vibreze telefonul din buzunarul pantalonilor. Verifică numărul apelantului și apăsă pe tasta de încheiere a convorbirii. La fel de atent ca atunci când scosese pachetul cu explozibil îl puse la loc în geantă. Apoi scoase bilețelul primit în schimbul cărții vechi de la misteriosul străin. Studie numărul și nu se putu abține să nu zâmbească.

— Știam, murmură el și vârî bilețelul înapoi.

Înainte de a părăsi toaleta, își aruncă pe față apă rece și înghiți patru tablete din tubul cu medicamente. Pe urmă mai citi încă o dată informația pe care abia o primise. Îi scăpă un oftat greu.

Dacă era adevărat, viața nu juca deloc cinstit.

108.

Varșovia

— Coborâm aici! zise Millner și îi puse în palmă șoferului taxiului câteva bancnote.

Helen căscă. Deși spre mirarea ei dormise în timpul întregului drum de la Köln la Varșovia, era frântă de oboseală. Observă surprinsă că Millner solicită o chitanță, deschise portiera și coborî fără să piardă din ochi masiva poartă din fier la care cu câteva zile în urmă așteptase pe bancheta din spate a limuzinei lui Weisz. Poarta era și în acea zi închisă.

— Bine asigurat! remarcă Millner, care coborâse și el și cercetase cu privirea coronamentul din sârmă ghimpată al gardului.

Se duse la poartă și o împinse, fără ca ea să se clintească.

— Și acum? întrebă dezorientată Helen.

Millner făcu un pas înapoi și cercetă ieșindul zidului de lângă poartă.

— Eh, ce să facem… Sunăm!

Apăsă un buton mic și argintiu, care îi scăpase neobservat lui Helen. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi poarta se deschise brusc.

— Suntem așteptați, explică Millner în timp ce păși prin poarta deschisă.

— Acum ei știu că nu vin singură, comentă Helen.

— Credeți-mă, tot ce vor este tabloul, zise Millner privindu-și ceasul, pe urmă adăugă: Suntem punctuali, ba chiar am ajuns mai devreme cu câteva ore.

De data aceasta, Helen traversă grădina pe jos. Millner mergea cu doi pași în fața ei și cerceta atent împrejurimile. Mâna lui se odihnea pe haină, pregătită să scoată arma în orice moment.

— Drăguță, spuse el când trecură pe lângă statuia bătrânei oribile, care ultima oară îi atrăsese atenția lui Helen.

De aproape părea și mai respingătoare. Și figurinele monștrilor din piatră, despre care aveai impresia că în orice moment puteau prinde viață și să sară pe tine, îi dădură fiori. Millner mângâie în trecere capul unuia dintre monștri.

— Probabil că sunt cei mai prietenoși flăcăi de aici, remarcă el sec.

Mergeau pe iarbă, paralel cu aleea de acces pentru automobile. În fața lor se ridica întunecată și amenințătoare casa din piatră neagră. Millner se opri brusc și îi făcu semn însoțitoarei să caute protecție în spatele lui. Privea atent fiecare fereastră a casei. Și în acel moment Helen avu impresia că era victima unei iluzii optice, atât de asimetric era construită fațada clădirii. Nicio coloană, nicio cornișă și nicio fereastră nu semănau unele cu altele, până și copertina era clar înclinată.

— Eu l-aș fi împușcat pe arhitect, spuse Millner.

— El a evitat proporțiile simetrice, constată Helen. Millner clătină din cap și porni mai departe. Spre spaima femeii, el scosese arma, pe care o ținea cu țeava spre pământ.

— De acum rămâneți în spatele meu, îi șopti Millner. Totul părea părăsit. Când în cele din urmă ajunseră la intrare, Millner își trecu mâna peste un dreptunghi mic lipit exact pe marginile ușii și cadrului ei, rupt pe mijloc. Pe el se distingea cuvântul *Poli…cja.*

— Sigiliul poliției, zise Millner. Este de la perchiziție. A fost rupt.

Împinse încet ușa, care cedă și se întredeschise puțin.

— Este, cu siguranță, o capcană.

Helen se apropie și mai mult în spatele lui.

Millner scoase o exclamație de amuzament.

— Firește că este o capcană, șopti el și cu vârful pantofului împinse ușa complet, ținând arma ridicată cu ambele mâini.

Holul din fața lor era pustiu.

— Alo! strigă el tare, fără a primi niciun răspuns. Ne-ați deschis ușa, deci este cineva aici!

— Casa este imensă, spuse ea, și strânse mai tare geanta cu tabloul.

Intrară pășind cu prudență. Millner se întoarse cu arma în toate direcțiile.

— Acolo! zise ea și arătă spre un bilet lipit pe o vază de pe o măsuță aflată exact în fața lor.

— *Sunt jos, P.* – citi ea cu glas tare. Deci ne așteaptă la subsol. Acolo se află colecția tatălui său. Cea cu tema „Frumusețea”, zise ea, se blocă un moment, apoi adăugă: Și „Urâțenia”. Cred că trebuie să o luăm pe acolo!

Vorbea încă încet, arătând către încăperea în care cu câteva zile în urmă Patryk o întâmpinase. De acolo coborâră împreună în subsolul casei.

— Să mergem! o îndemnă Millner.

Helen sesiză tensiunea lui. Era evident că el se aștepta la un atac ori la o surpriză neplăcută.

Parcurseră încet scara albă și lată ce ducea la nivelul superior și intrară în încăperea cu șemineu în care Helen îl întâlnise prima dată pe Patryk Weisz. Focul din cămin era stins și mirosea a fum. De data asta încăperea îi părea mult mai rece. Covorul roșu îi amintea de o uriașă baltă de sânge, iar mobila avea în lumina difuză aspectul unor stânci. Aruncă o privire asupra galeriei de fotografii, în care de la distanță ea îi recunoscu pe Patryk Weisz și pe tatăl acestuia. Ultimul încă râdea din pictura în ulei aflată deasupra căminului, dar în acea clipă zâmbetul acestuia nu îi părea doar rece, ci de-a dreptul sarcastic. Tare i-ar fi plăcut să ia unul din vătraiele de lângă șemineu și să sfâșie tabloul.

— Cât mai avem? întrebă Millner.

Helen indică gangul îngust dintre cele două rafturi cu cărți, care din poziția lor nu se prea vedea.

— Cunoaște-ți locurile acestea surprinzător de bine.

Ei i se păru că sesizase neîncredere în vorbele lui Millner.

— Asta se cheamă memorie pe termen scurt, replică ea. În definitiv, am fost aici abia în urmă cu câteva zile.

Ținând arma gata de tragere, Millner se îndreptă către gang și cu o mișcare bruscă pătrunse în el.

— Veniți după mine! spuse el, iar ea se grăbi să-i urmeze indicația.

Străbătură gangul cu fotografii sinistre de oameni urâți sau chiar mutilați, care în acel moment aveau un sens pentru ea.

Deodată, Millner se opri și duse arătătorul la buze. Și Helen avu impresia că auzise ceva în urma lor. După câteva secunde Greg îi făcu semn că vor continua deplasarea.

— Trebuie să coborâm pe scara în spirală, zise ea și arătă spre capătul gangului.

— Urăsc scările în spirală! răspunse în șoaptă Millner.

Helen observă și cum el privise în trecere fotografiile de pe pereți. La una dintre ele, care reprezenta un cadavru ciopârțit, fără cap, pe fața agentului apăruse expresia silei.

Vechea scară în spirală din fier și lemn scârțâia și pocnea la fiecare pas. Cel puțin aflase oricine că ei erau în drum spre pivniță.

În sfârșit, ajunseră în fața ușii din oțel ce dădea în colecția din subsol, la care Weisz junior își demonstrase capacitățile de spărgător de uși blindate folosind amprentele digitale artificiale.

— Credeți că Madeleine este și ea aici? întrebă Helen cu inima bătându-i să sară din piept.

Tocmai îi trecuse prin minte că doar acea ușă o despărțea de fiica ei.

Millner ridică din umeri și cercetă ușa. Aceasta era serios deteriorată. Toată partea interioară era curbată și prezenta urme negre de praf de pușcă. Helen își aminti de zgomotul puternic când poliția năvălise în pivniță. Era evident că oamenii legii aruncaseră ușa în aer. Deschizând-o, Helen observă că ea atârna strâmb în balamale și scosese un scrâșnet zgomotos.

În încăperea în care intraseră era întuneric.

— Atenție, acolo este o treaptă, avertiză Helen.

Millner căută cu mâna un întrerupător, însă nu găsi nimic.

— Alo? strigă el. Sunteți aici, domnule Weisz?

Niciun răspuns.

— Aici, jos, sunt mai multe încăperi, explică Helen.

— Asta nu îmi place.

— Ce vom face?

— Ce să facem? întrebă Greg la rândul lui, căutând cu piciorul drept după prima treaptă. Nu este ceva inteligent, dar dacă doar inteligenții ar supraviețui, lumea asta nu ar fi atât de suprapopulată. Atâta vreme cât avem pictura, nu vor trage în noi. Ar fi prea mare pericolul să deterioreze și tabloul.

Helen îl apucă de umăr și îl urmă.

— Vă mulțumesc pentru ce faceți pentru mine, rosti ea încet.

— Vă referiți la faptul că mă sinucid? glumi el.

Era întuneric beznă. Millner băgă mâna în haină, scoase ceva, umblă la acel ceva, apoi i-l întinse lui Helen. Acesta vibră și piui de câteva ori.

— Ignorați mesajele, acționați doar funcția de lanternă.

Helen ridică telefonul aproape de ochi, era același model ca al ei. Cel puțin podeaua din fața lor era slab iluminată. Fasciculul luminos al telefonului se deplasa dintr-o parte într-alta, deoarece mâna femeii tremura puternic. Brusc, alături se ivi silueta unei persoane, mult mai înaltă

decât ei. Simultan, lanterna din mâna lui Helen și arma din mâna lui Millner se îndreptară către ea, care se dovedi a fi o masivă sculptură albă.

— Este *David* al lui Michelangelo, explică Helen.

Millner respiră zgomotos și precizează sarcastic:

— Cât pe ce să-l împușc.

— Aici sunt sculpturi peste tot. Iar acolo, în colț, o ușă dă în încăperea următoare.

Millner lăsă jos brațul cu arma.

În acel moment se aprinse iluminatul încăperii și lumina puternică îi orbi pe amândoi. Înspăimântată, Helen se agăță de brațul lui Millner.

109.

Varșovia

— Am spus clar, fără poliție, doamnă Morgan, se auzi o voce ce trebuia să fie a lui Patryk Weisz.

Totuși, el nu se arătase.

Millner ridică arma și ținti în direcția glasului. Acolo se afla o operă plastică de culoarea bronzului, ce reprezenta ceva ca o zeiță indiană.

— Nu fac parte din poliție, strigă el sperând să îl poată localiza pe Patryk Weisz, dacă tânărul va mai spune ceva.

— Știu. FBI. Greg Millner. Născut la 12 martie 1974. Actualmente în concediu. Vă plac concediile aventuroase?

Privirea lui se îndreptă către un loc situat la câțiva metri în dreapta. Dacă urechile nu îl înșelau, Weisz trebuia să fie în spatele unei statui mari reprezentând un discobol.

— Nu îmi plac tâmpiții. Nici în concediu.

Dacă îl irita pe Weisz, poate că el devenea mai neprevăzător.

— Arătați-vă ca să putem realiza schimbul. Tabloul contra copilului și fiecare își vede de drumul lui. Fiecare primește ce vrea. Așa cum ați propus.

Răsună un râs disprețuitor. Era clar că Patryk Weisz se afla în spatele statuii discobolului. Millner îi făcuse cadou odată unui prieten, când acesta își încheiase cariera de decatlonist, o asemenea sculptură, evident mult mai mică. Privind mai atent, avu impresia că zărise un colț din îmbrăcămintea lui Patryk în spatele soclului pătrat al sculpturii.

— Cine îmi garantează că nu mă veți împușca imediat ce îmi voi face apariția? Sau că nu mă arestați?

— Nouă cine ne garantează că nu ne împușcați dumneavoastră imediat?

Urmă un moment de liniște.

— M-ați convins, ies!

— Rămâneți în spatele meu, îi șopti Millner însoțitoarei lui.

În spatele statuii pe care o ținea sub observație se produse o mișcare, apoi Patryk Weisz își făcu apariția încet. Purta un costum lejer dintr-o țesătură specială cu urzeala din fire bine răsucite și foarte rezistente, de culoare gri-închis, și un tricou alb. Părul îi era ciufulit și de sub o barbă nerasă de trei zile, ca a lui Millner, se ivea un zâmbet.

— Iată-mă! zise el.

Millner ținea arma în brațul întins, țintind direct capul lui Weisz.

— Apropiați-vă!

Patryk Weisz făcu provocator doi pași și se rezemă de o altă statuie, o femeie întinsă pe un șezlong din marmură.

— Mai aproape, mai aproape! îi ceru Millner, care voia să testeze cât de mult putea întinde coarda.

Weisz junior clătină din cap, scoase o țigară, o vârî în colțul gurii și o aprinse cu o lejeritate mimată.

— Este destul, zise el și suflă fumul în direcția lor.

— Am o armă! îl avertiză Millner.

În tot acest timp privea pe ascuns în jur. Cu siguranță că Patryk Weisz nu era de unul singur.

— Și eu o am pe Madeleine, replică Patryk. Dacă mă împușcați, nu veți mai găsi niciodată fata. Cât timp poate un om să supraviețuiască nemâncat? Accept că micuța cașectică o va lungi, poate, ceva mai mult.

Râse de gluma lui lipsită de gust și mai slobozi un nor de fum.

— Unde este Madeleine? insistă Helen pășind alături de Millner.

— În siguranță, răspunse Patryk. Încă.

— Cum se va desfășura schimbul? întrebă Millner și cu mâna liberă încercă să o împingă pe Helen din nou în spatele lui.

— Îmi predați geanta cu *Mona Lisa* și vă spun unde o găsiți pe Madeleine. Pe urmă mă lăsați să plec și, dacă îmi oferiți un mic avans, veți putea…

Își privi ceasul, apoi continuă:

— …peste, să zicem o jumătate de oră, o să vă strângeți fiica în brațe, doamnă Morgan.

— Ea nu este aici?

Millner sesiză o cruntă dezamăgire în vocea lui Helen.

— Cât de naiv mă credeți? șuieră Patryk Weisz.

— Ce intenționați să faceți cu *Mona Lisa*? întrebă Helen. Nu o veți putea vinde. Nu există piață pentru un tablou atât de celebru.

Weisz zâmbi.

— Vă înșelați. Există destui miliardari care din pură plictiseală ar atârna o *Mona Lisa* furată în WC-ul pentru oaspeți.

El mai trase o dată din țigară și reținu în plămâni fumul pentru un moment, înainte de a continua:

— Dar chiar și ei nu ar avea suficienți bani pentru a plăti prețul cerut de mine.

— Și cine ar plăti prețul acesta? întrebă Helen.

— Luvrul îl va plăti. Sau, mai bine zis, guvernul francez. Oricine va fi dispus să ajute ca *Mona Lisa* să nu revină mărunțită în Franța. Nu va fi un furt sau o tăinuire a unui lucru furat, ci o răpire. Iar *Mona Lisa* va deveni cel mai celebru ostatic din lume.

— Cu răpirile sunteți familiarizat, remarcă Millner. Fetele din Mexic, pentru care nu ați cerut răscumpărare. Atentatele cu explozivi, virusul calculatoarelor. Acestea ce ar fi? Atâta risipă doar pentru a provoca urcarea sumei de răscumpărare pentru *Mona Lisa*? Și ce-i cu moartea albinelor?

Patryk Weisz rânji.

— Un mare mister, nu? Este complicat.

El scutură scrumul țigării. Încă mai stătea aparent complet destins sprijinit de statuia femeii întinse.

— Să știți că tatăl meu nu se simțea bine după accidentul cu elicopterul. Arsurile, drama psihică. Ele se adăugau la brusca dispariție, cu câțiva ani mai înainte, a mamei mele. A murit în mod stupid la o operație estetică. El a iubit-o foarte mult. Și când după acel accident a mai fost și groaznic mutilat, s-a încrâncenat.

— A pornit o cruciadă împotriva frumuseții și a proporției de aur, îl întrerupse Millner, fapt pentru care tânărul zâmbi.

— Exact! De fapt, tatăl meu a meditat mult asupra a ceea ce este frumusețea. Această fantomă care de milenii ne bântuie prin minte. El a ajuns la surprinzătoarea concluzie că frumusețea este ceva diavolesc. Că ideea frumuseții nu este decât un virus adus pe lume de forța întunericului și care pe parcursul secolelor a tot fost implantat în capetele oamenilor. Dacă examinați această teorie logic, nu mai pare deloc atât de falsă.

— Frumoasa aparență a răului, o auzi Millner pe Helen murmurând în spatele lui.

Și nu înțelese ce voia aceasta să spună.

— Adus pe lume de o forță a întunericului? repetă el cuvintele lui Patryk. Sună un pic cam paranoic!

Weisz dădu din cap.

— Știți ce este un troian, domnule Millner?

— Un virus al calculatoarelor.

— Da, însă unul cu totul special. Se strecoară în hard disk-ul unui computer și apoi dobândește acces total, pentru a-l manipula. Tatăl meu credea că exact la fel este frumusețea. Uitați-vă la Renaștere, perioadă în care, prin frumusețea lor, metresele obțineau favorurile regilor și decideau politica din patul regal. Astăzi oamenii frumoși au mai mult succes. Ori priviți reclamele, unde prin intermediul frumuseții sunt manipulate creierele

oamenilor. La asta cred că vor subscrie toți. Săli de operații estetice, obsesia de a slăbi – trăim într-o lume bolnavă psihic. Iar tatăl meu și-a impus să combată virusul ce ne îmbolnăvește pe toți. Trebuie să știți că prin „WeiszVirus” a luptat toată viața contra virusurilor. Și recent l-a ales pe acesta, care este deosebit.

În fine, puzzle-ul din mintea lui Millner părea completat până la ultima piesă.

— Și ce legătură au albinele cu asta? întrebă el.

— Recunosc că nu este simplu de înțeles. Părerea lui era că ele ar fi mici creaturi diabolice, care prin polenizarea florilor răspândesc frumusețea. Și s-a dezvoltat la el ceva legat de albine și proporția de aur.

— Ce avea el împotriva proporției de aur? interveni Helen.

Patryk Weisz clătină râzând din cap.

— Asta înțelege numai un programator. Tatăl meu considera această proporție, acest raport de lungimi, această măsură aritmetică drept un „cod sursa” al virusului frumuseții. L-a numit cu dispreț „Black Cut”, adică „proporția neagră”. Doamnă Morgan, dumneavoastră știți foarte bine: ceea ce este creat respectând această formulă este resimțit de creierul nostru ca deosebit de frumos. De aici voia el să pornească totul. Pentru a distruge „Black Cut”, „codul sursa” al virusului.

— Dar asta este o nebunie! strigă Helen. Nimeni nu poate învinge „frumusețea”, respectiv să o suprime, ea este biologică, evoluționistă…

— Oh, tatăl meu credea că putea. Voia să supună omenirea unui gen de terapie a comportamentului. Credea că, dacă punea în legătură idealul curent al frumuseții și proporția de aur cu suficiente lucruri și practici oribile, oamenii le vor judeca pe acestea două, cândva, altfel, poate că se vor teme chiar de ele. Tot așa cum îți este frică să mai călătorești cu mașina după ce ai avut un grav accident auto. Credeți-mă, el avea și

câteva idei groaznice pentru a-i învăța teama pe oameni – teama de frumusețe… Din acest punct de vedere poate că este chiar bine că el nu se mai află printre noi.

— Dar ce este cu dumneavoastră, domnule Weisz? Se pare că nu împărtășiți părerile tatălui. El nu voia să fure *Mona Lisa* pentru a obține prin șantaj răscumpărarea, ci pentru a o distruge!

— Probabil că asta reprezenta partea cea mai nebunească a psihozei lui. Era convins că tabloul acesta a fost creat personal de diavol și… cum să spun? Că el, tabloul, ca sursă a superinfectării, trebuia să răspândească în lume virusul frumuseții și al proporției de aur. *Mona Lisa* este de departe tabloul cel mai vizionat din lume, cunoscut aproape de oricine. O privire ar fi de ajuns pentru a te infecta cu virusul frumuseții, spunea el. Era sigur că vederea lui ne modifică, de fapt, creierul.

— Și *Mona Lisa* de la *Museo del Prado*?

— Oh, pe aceea o aprecia foarte mult. Portretul *Mona Lisa del Prado* îl avea ca pe un gen de antidot. Era pictat de un „cunoscător”, cum îi spunea el mereu. Cum îl cheamă pe acesta? Salai, ori așa ceva. Acest geamăn al veritabilei *Mona Lisa* trebuia, după părerea lui, să răspândească un mesaj secret îndreptat împotriva celei adevărate, care reprezenta natura rea a frumuseții. De aici planul lui de a le schimba. „Buna” *Mona Lisa* trebuia să o înlocuiască pentru totdeauna pe „reaua” *Mona Lisa.*

Patryk Weisz scoase un sunet ce se voia disprețuitor și adăugă:

— „Tablouri vorbitoare”, le denumea el. Jalnic. Și, oricum, tablourile arată la fel!

— Tablouri vorbitoare, o auzi Millner murmurând în spatele lui pe Helen.

— Și doamna Morgan? vru să mai știe Greg.

— Tatăl meu a planificat până în cele mai mici amănunte chestia cu doamna Morgan și fiica ei, furtul lui *Mona Lisa* de la muzeul din Madrid și

schimbarea celor două tablouri la Luvru. Tatăl meu a fost în felul lui un geniu. Dacă ar fi fost după el, ar fi sărit în aer jumătate din Luvru împreună cu parada modei, cu doamna Morgan și cu originalul *Mona Lisa.*

— Și de aceea l-ați omorât, concluzionă Millner. Pe propriul dumneavoastră tată.

Patryk Weisz scuipă disprețuitor pe podea.

— Nu de aceea! Ideile lui aberante mi-au fost mult timp de folos. Năstrușnică ideea de a marca toate poznele lui cu o albină. Dumneavoastră ce credeți: va plăti guvernul francez cu adevărat răscumpărarea tabloului? Ar fi credibil că cineva va fi atât de nebun, încât să distrugă pictura dacă nu se va plăti răscumpărarea? Probabil că nu. Dar guvernul francez va plăti o răscumpărare de o sută de milioane dacă răpitorul va masacra anterior niște regine ale frumuseții americane, va pângări unele dintre cele mai valoroase bunuri culturale din istoria omenirii și va infecta lumea cu un virus turbat al calculatoarelor? Cred că da!

— Ați folosit nebunia tatălui dumneavoastră, repetă Millner.

— Așa este. A fost o simbioză perfectă. El își purta lupta dementă cu frumusețea, iar eu nu l-am stânjenit.

— Numai că la final interesele vi s-au ciocnit… Dumneavoastră voiați mulțimea de bani, iar pe bătrân nu îl interesa.

— Chiar ar fi distrus un tablou care valorează o sută de milioane de euro, confirmă oftând Patryk Weisz.

— Mai voiați să câștigați și din programul de detectare a virusului dezvoltat de tatăl dumneavoastră…

— Cu acest virus aproape că și-a distrus opera propriei vieți. Și viitorul meu. Nereușind să dezvolte un software antivirus eficient, cursul acțiunilor firmei s-a prăbușit. Acțiunile mele, pentru că mai toate sunt participații la

„WeiszVirus”. El a vrut să fie neapărat martir, însă pe mine scuzați-mă că m-am apărat să nu o facă pe spezele mele… Deși pentru mulți sunt doar fiul lui Pavel Weisz, nu sunt idiot. Știam cum se putea distruge virusul și am pus programul respectiv la dispoziția propriei firme. În asta nu mi se poate reproșa nimic…

— După ce ați așteptat ca virusul să se răspândească, remarcă Millner cu cinism.

— Chiar și așa. Lumea îmi poate fi recunoscătoare că l-am oprit pe tatăl meu.

Aruncă restul țigării pe podea și îl strivi cu tocul pantofului.

— Ați mai încercat o dată să vă ucideți tatăl, spuse Millner, continuând să țină degetul pe trăgaci, gata să apese în orice moment.

Patryk Weisz îl privi surprins.

— De ce spuneți asta?

— M-am uitat pe documentele referitoare la prăbușirea elicopterului. Nu a fost un accident. Bănuiesc că elicopterul a fost doborât cu o rachetă sol-aer.

— Chiar dacă…

— Pe vremea aceea erați certat cu tatăl dumneavoastră, deoarece acesta nu voia să vă predea conducerea la „WeiszVirus”. Am discutat cu Michael Chandler. Atunci ați decis să îl înlăturați din calea dumneavoastră.

— Dar el a supraviețuit…

— Exact. Totuși, după „accident”, el v-a cedat cele mai multe participații, astfel v-ați atins țelul. În același timp, ați creat și un monstru…

— Ceea ce spuneți este o poveste veche. Am făcut totul corect și curând voi fi cel mai bogat om de pe această planetă.

— Ba nu, îl contrazise Millner. Fiindcă noi vom păstra *Mona Lisa* și o vom restitui Luvrului.

— Ce faceți acolo? șopti Helen din spatele lui și îl împunse cu degetul în umăr.

— Știu ce fac, răspunse el. Sunteți arestat, domnule Weisz. Întindeți-vă pe podea și depărtați brațele!

Atunci citi în ochii lui Patryk Weisz uimirea.

— Jertfiți copilul doamnei Morgan pentru o arestare? Ori pentru un tablou vechi? întrebă tânărul fără a-i veni să creadă.

— Nu o aveți pe Madeleine, bluful dumneavoastră s-a fâsâit, zise agentul ridicând arma și apoi adăugă: Și acum permiteți-mi să vă cer să vă întindeți pe podea!

Patryk Weisz îl privi consternat.

— Ea este în acest caz ca și moartă!

— Nu! strigă Helen de lângă el, cu o voce ce exprima clar panica.

— Eu… începu Greg, dar nu apucă să termine ce avea de spus.

Simți o lovitură asupra brațului cu care ținea arma, care zbură în aer. Apoi Helen se repezi la Patryk Weisz. Millner făcu doi pași repezi și se aplecă să ridice pistolul, când un pantof bine lustruit se așeză pe acesta.

— Lăsați-l, se auzi un glas calm.

Când Millner își înălță capul, privea deja în țeava unei alte arme.

— Retrageți-vă încet, îi ceru șoferul lui Patryk Weisz, pe care Millner îl știa din înregistrările video ale camerelor de supraveghere.

Cu o mișcare din încheietura piciorului, bărbatul expedie arma lui Millner într-o parte, ea alunecând câțiva metri pe podeaua netedă.

În timp ce Millner încerca să se depărteze de pistolul cu care era amenințat, o auzi pe Helen țipând. O văzu la câțiva metri de el, în spatele ei fiind Weisz, cu brațul îndoit în jurul gâtului femeii. Cu ajutorul mâinilor, ea se străduia să se elibereze pentru a respira și lovea și cu picioarele. Weisz îi luă geanta de pe umăr și cu o lovitură puternică în spate o făcu să se prăbușească la podea.

— Chiar credeați că sunt atât de nechibzuit, încât să vă întâmpin fără armă și fără întăriri? strigă Patryk Weisz.

Millner își întoarse privirea către Ralph, aflat la două lungimi de braț de el. Era un bărbat musculos, cu priviri calme și degajând hotărâre. Ținuta lui, modul în care ținea arma lăsau să se ghicească faptul că dispunea de pregătire militară.

— Se pare că este rezolvată chestiunea cu schimbul, acum am tot ce voiam, răsună vocea înfumurată a lui Weisz. Ralph, împușcă-i!

Șoferul ridică arma mai sus și ținti tâmpla lui Millner.

— În orice moment FBI poate să apară aici. Ar trebui să vă gândiți dacă vreți să fiți acuzat pentru încă o crimă, zise Millner. Prima regulă este „Asigură-ți totdeauna retragerea”.

— Nu va veni nimeni. Prea erați îngrijorat pentru Madeleine, îl contrazise Weisz. Ralph, omoară-i!

— Știam că nu o aveți pe Madeleine. Se află în Mexic, spuse Millner cu ochii la degetul arătător al lui Ralph de pe trăgaci.

— Ce? strigă uluită Helen și izbucni în lacrimi.

La rândul lui, Ralph nu îl pierdea din ochi, dar ezita.

— Este adevărat ce a spus el despre prăbușirea elicopterului lui Pavel, Patryk? întrebă șoferul brusc, fără a-și lua privirea de la Millner. Tu ai aranjat atunci prăbușirea?

Răspunsul lui Patryk Weisz se lăsă așteptat câteva secunde.

— Vorbe! Nu îl crede! În urma cercetărilor nu s-a constatat așa ceva.

Însuși Millner își dădu seama că Weisz nu spunea adevărul.

— Da. Fiindcă tatăl tău nu a vrut să se afle lucrul acesta, replică Millner, încă în genunchi, cu mâinile ridicate.

— Tatăl tău a afirmat odată că nu a fost vorba despre un accident, zise Ralph. Am crezut că a fost una dintre nălucirile lui.

— A bănuit el asta? întrebă surprins Patryk și rânji disprețuitor. Și, cu toate acestea, mi-a mai transferat acțiunile lui de la firmă?

— După cum știi, nu punea mare preț pe bani. Totdeauna s-a preocupat de tine!

— Da, cum să nu! pufni Patryk. Știi cum era el: încăpățânat, egoist, nedrept și depresiv. Eram fiul său și toată viața lui m-a tratat ca pe un angajat. Iar în curând voi fi mai bogat decât a fost el vreodată. Cine s-ar fi gândit că într-o zi voi ieși din umbra lui?

Millner îi aruncă o privire lui Helen, care încă mai era întinsă pe podea în fața lui Patryk Weisz. Plângea în tăcere. Cel puțin nu părea rănită.

— Deci este adevărat. Tu i-ai făcut-o?

Tremurul din voce trăda consternarea lui Ralph.

— Ralph, termină cu prostiile! Nici în privința ta nu a fost totdeauna corect. De-ai fi știut cum vorbea despre tine… Homo era doar unul dintre cei mai politicoși termeni cu care se referea la tine.

— Ține-ți gura! îi porunci Ralph, care întoarse arma și trase.

Piciorul drept al lui Patryk cedă și tânărul Weisz se prăbuși pe podea gemând.

În clipa următoare, Millner era deja lângă Ralph, răsucindu-i mâna cu pistolul la spate. Simultan îi aplică de jos în sus o lovitură cu cotul în gât. Ralph gemu încet, dar nu căzu la podea. În loc de asta întinse mâna stângă către fața lui Millner și îi vârî degetul mare în ochi.

Greg întoarse capul și încercă să îi smulgă lui Ralph pistolul. Nu reuși decât atunci când îi aplică un genunchi în pântece, lovitură în urma căreia bărbatul voinic se prăbuși ca un sac. Millner se retrase un pas și două gloanțe perforară bustul lui Ralph.

La nici patru metri distanță, pe podea, Patryk Weisz ținea în mână arma lui Millner.

Greg sprintă spre geantă și, în fugă, o apucă de curea, când răsună o nouă împușcătură, care îl rată de data asta. Cu coada ochiului o văzu pe Helen târându-se spre statuia femeii culcate. Millner se salvă cu un salt în spatele unei sculpturi din apropiere, de care cele două gloanțe se loviră de ea țiuind.

Millner se lipi cu spatele de statuie și trase cu urechea. Un suspin de groază îl făcu să se gândească la ce era mai rău.

— Este în regulă, Helen?

Niciun răspuns.

Cu spinarea strâns lipită de adăpostul lui din piatră, respira greu.

— Helen?

După ce nici de data aceasta nu primi un răspuns, privi precaut pe sub brațul îndoit al statuii. Acolo unde se aflase Weisz se mai vedea doar o baltă de sânge. Privirea agentului urmă dâra de sânge de pe podeaua deschisă la culoare, ce ducea spre statuia după care căutase adăpost Helen Morgan.

— Helen? strigă el iarăși.

Un strigăt înăbușit confirmă cea mai gravă temere a lui. Își răsuci bustul spre a putea vedea mai bine. Însă regretă imediat. Un zgomot asurzitor îl făcu să se retragă rapid și în fața lui zburară țăndări de marmură.

— Mai am încă tabloul! strigă Millner cât putu de tare.

Pe când trăgea cu urechea să identifice în spatele său vreun zgomot, auzi o ușă se trântindu-se undeva.

Numără cu voce scăzută până la zece și făcu o nouă încercare de a evalua situația. De data asta nu se întâmplă nimic când ieși de sub protecția statuii. Privi în jur și descoperi o altă ușă în colțul încăperii. Helen spusese că la subsol existau mai

multe spații expoziționale. Rămase un moment în expectativă, după care, ținând geanta cu tabloul în față ca protecție, se deplasă încet spre ușă. Continua să conteze pe faptul că Patryk Weisz nu va trage atâta vreme cât pictura putea fi deteriorată de gloanțe.

Înconjură cadavrul lui Ralph și continuă să meargă după dâra de sânge. Aceasta conducea la locul în care o văzuse ultima oară pe Helen, pe urmă se îndreptă în direcția ușii. Mări pasul. Sosit lângă ușă, ezită doar câteva clipe, apoi o împinse și ținu geanta în deschizătură.

Nu se întâmplă nimic.

Cu arma în poziție de tragere, se strecură pe lângă tocul ușii și se trezi într-o altă încăpere. Spre deosebire de cea anterioară, era de-a dreptul întuneric. La o primă examinare nu mai zări urme de sânge pe podeaua de culoarea antracitului. Totul părea pustiu.

Se prelinse prevăzător de-a lungul peretelui, atent să nu atingă tablourile ce atârnau pe acesta. Nu acordă nicio privire oribilelor subiecte ale picturilor. Ochii i se obișnuiau greu cu întunericul. Se părea că era singur în încăpere. La câțiva metri remarcă o altă ușă, evident tot din oțel.

Se desprinse prudent de lângă perete și făcu câțiva pași în interiorul camerei, când pe neașteptate ceva începu să zvâcnească chiar lângă el: o siluetă din lemn se smucea în toate direcțiile, scoțând totodată la el limba, de asemenea, din lemn. Când tocmai se mai destinsese, un foc de armă tulbură liniștea. Simți o durere ascuțită în umărul stâng și fu aruncat la podea. În cădere văzu cum în celălalt capăt al încăperii un raft cu cărți se dădea deoparte, lăsând loc unei mari găuri, din care se trase din nou.

Millner se rostogoli și se strecură apoi până la ușa din oțel. Abia când ajunse la ea remarcă semnul galben pentru pericol biologic. Un alt glonț îi fluieră pe deasupra capului și lovi peretele

undeva în spatele lui. Din fericire, Weisz era un trăgător prost. În genunchi, Greg se întinse spre clanța ușii. În timp ce o apăsa, se și ridica. Durerea din umăr îl făcu să geamă. Spre ușurarea lui, ușa se deschise. Cu ultimele puteri, se târî prin deschizătura ușii și trase ușa din oțel după el. Un sunet sonor trădă faptul că un alt glonț se înfipsese în ferestruica din sticlă fără a o străpunge. Sticlă blindată.

Privi în jur și descoperi lângă ușă un stingător de incendiu lung, voluminos. Îl smulse din perete cu o mână și îl înțepeni sub clanță, astfel încât aceasta nu mai putea fi deschisă din exterior. Apoi se prăbuși și reuși să se rezeme cu spatele de o masă. Fiecare respirație îi producea durere.

Își cercetă rana din umăr. Un glonț rămas în corp crease o rană care nu sângera abundent, dar pe care nu o putea îngriji nici provizoriu. Mâna lui dreaptă atârna lipsită de vlagă. Deja degetele începuseră să îl furnice, de parcă brațul îi amorțise.

Câteva bătăi puternice în ușă îi distraseră atenția de la rană. Pe partea exterioară a ferestrei pline de crăpături apăru sânge. Brusc, se ivi și chipul lui Patryk Weisz. Avea ochii larg deschiși, iar fața îi era schimonosită într-un mod care îl făcu pe Millner să se gândească la virusul computerelor.

— Millneeer! pătrunse un strigăt înăbușit de dincolo de ușă.

Weisz dispăru și pe micul gemuleț se ivi chipul marcat de groază al lui Helen.

Millner se ridică și se duse clătinându-se la ușă. În acest timp ținea cu brațul sănătos geanta ridicată în dreptul gemulețului, pentru a putea fi văzută de afară.

— Facem un târg! Doamna Morgan în schimbul tabloului! strigă el cât putu de tare, sperând că vorbele lui vor fi auzite dincolo de ușă.

Își lipi la rândul lui fața de geam, însă încăperea cealaltă părea părăsită. Nici urmă de Helen. Eventual cei doi erau ghemuiți de cealaltă parte a

ușii din oțel, în unghiul mort al vederii lui Millner. Deodată de jos se ridică un deget însângerat care mânji pe sticlă „OK”.

Millner se întoarse, luă pistolul pe care îl lăsase pe o masă și cercetă cu privirea interiorul încăperii. Trase sertarul unei mese de laborator, unde găsi o rolă de bandă adezivă. Puse pistolul în mâna pe care din cauza rănii nu o mai controla bine și înfășură banda peste pistol și mână până când avu senzația că ea era bine fixată. Rupse cu dinții banda adezivă și își fixă degetul arătător pe trăgaci. Aproape că își pierdu cunoștința din cauza durerilor, totuși ridică arma și încercă să apese trăgaciul. Pentru un singur foc ajungea.

Se întoarse la ușă, luă geanta în mâna sănătoasă și cu piciorul înlătură stingătorul de incendiu. Ținea geanta cu tabloul întinsă în față, țintind pe cât se putea cu arma spre ușă.

— Intră! strigă el.

Trecură câteva secunde. În cele din urmă, clanța se mișcă și ușa fu deschisă din exterior. Mai întâi apăru chipul lui Helen; o mână mânjită cu sânge o ținea de păr. Ușa continuă să se deschidă și curând toți erau față în față. Patryk era complet acoperit de trupul femeii, astfel că Millner nu putea să tragă fără a o pune în pericol. Weisz ținea pistolul lui Millner cu țeava pe tâmpla lui Helen.

În mintea lui Greg se perindară rapid imaginile cu luarea de ostatici din Brazilia. Se gândi să țintească piciorul femeii. Nu, asta nu va funcționa. Spre deosebire de Brazilia, în acel moment putea să tragă doar un glonț, și nici de asta nu era sigur. Îndoi arătătorul care nu prea îl asculta.

— Pictura, haide! strigă Patryk.

Millner întinse brațul sănătos în care ținea geanta, până când aceasta se balansă direct în dreptul feței lui Helen. Și îi făcu vânt pe lângă capul cercetătoarei, prin ușă afară. În aceeași clipă o apucă pe Helen cu mâna devenită liberă și o trase

înăuntru. Cu ultimele puteri, se aruncă în ușă, care se închise cu zgomot.

— Extinctorul! gemu el sprijinindu-se cu spinarea în ușă.

Helen privi iritată în jur, descoperi extinctorul și i-l întinse. Millner blocă iarăși clanța cu el și se lăsă la podea cu spinarea lipită de ușă. Helen se așeză alături de el.

— Oțel pentru blindaje. Niciun glonț nu trece prin el, o lămuri Millner.

Câteva momente se auzi doar respirația lor greoaie.

— Sunteți bine? întrebă în cele din urmă Millner privind-o îngrijorat. Este sângele dumneavoastră?

Îi șterse femeii sângele de pe față.

Ea clătină din cap. Tremura ca varga.

— Ce a fost chestiunea aceea cu Madeleine? izbucni ea. Cum de v-ați gândit că Weisz doar a blufat și că ea nici nu este aici? Spuneați că ar fi încă în Mexic…

Millner înghiți în sec. Se gândi la informația din Mexic primită de la Keller și citită în toaleta trenului. Dar în acea clipă nu era momentul potrivit să îi explice.

— Asta am intuit, spuse el.

— Doar o bănuială? își ieși din fire Helen și îl lovi peste umărul rănit. Ați periclitat viața fiicei mele pe baza unui simplu presentiment?

Millner gemu.

— Dar sunteți rănit! Sângerați… remarcă ea ceva mai potolită. Îmi pare rău…

El o apucă de braț și fața i se schimonosi. Privirea îi căzuse pe ciudata cutie din sticlă din perete.

— Asta ce este?

Arătă cu capul cutia. Într-o casetă transparentă era tabloul *Mona Lisa.*

Helen îi urmări privirea și aplecă puțin capul, trăgând cu urechea în direcția tabloului.

— Trebuie să fie o copie, răspunse ea în cele din urmă. Când am văzut-o prima dată, nu știam ce să cred, dar acum am înțeles că bătrânul Pavel considera *Mona Lisa* drept un ideal contagios al frumuseții. Și probabil de aceea păstra această copie în acest laborator în spatele avertismentului de pericol biologic. Este o demență totală sau, poate, o glumă macabră.

Ea se ridică și se duse la tablou. Millner o observă cum se oprește în fața lui și își apropie urechea de pictură.

— Este doar o copie! rosti ea cu voce tare și își îndreptă atenția către celelalte obiecte din încăpere.

Se duse la un frigider alb, care susura într-un colț, și îl deschise. O dâră slabă de lumină căzu pe ea. Helen luă din frigider un tub subțire din sticlă, pe care îl examină în lumina plafonierei.

— Asta ce este? întrebă Millner.

— Mi-aș imagina că este ceva ce are legătură cu moartea albinelor, răspunse Helen și cu mare grijă puse tubul la loc în frigider.

Agentul se încruntă.

— Uitați-vă ce face el! zise Greg și presă rana cu mâna liberă, ceea ce îi mai alină durerea.

Helen privi prin gemulețul din sticlă antiglonț.

— Nu îl văd, probabil că a întins-o deja prin gangul secret împreună cu pictura… nu, așteptați…

— Ce?

— El este! Face ceva… varsă ceva!

Millner veni în grabă spre ușă și privi prin ferestruică, într-adevăr, șchiopătând, Patryk Weisz împrăștia pe podea ceva dintr-o canistră roșie.

— Ar putea fi benzină. Vrea să incendieze toată casa și pe noi odată cu ea, constată el.

Durerea din umăr îl sili să se întindă din nou pe podea. Helen se așeză și ea în fața lui.

— Trebuie să întreprindem ceva, aici suntem într-o capcană!

Millner dezlipea banda adezivă de pe pistol. În încărcătorul acestuia mai era un singur glonț.

— Cu ăsta nu ne putem asigura cale liberă, concluzionă el.

Helen se ridică și mai aruncă o privire pe ferestruică.

— Îmi face semn! Este clar că a terminat ce avea de făcut. Acum se așază pe scaunul de la birou și…

Ea se opri din vorbit și își coborî privirea spre Millner. Apoi continuă:

— Își aprinde o țigară.

— Țigară și benzină, nu-i a bună!

Millner scăpă iarăși o exclamație de durere.

Revăzu în minte posibilitățile de salvare, care păreau foarte limitate.

— Ar pătrunde focul și aici? întrebă Helen.

Millner examină din priviri pereții și tavanul.

— Mă tem că da. Ușa este una blindată, dar laboratorul nu pare protejat cu adevărat ermetic. În cele din urmă, focul va pătrunde și prin căptușeala plafonului. Și nu văd nici sisteme de aerisire ori oxigenare.

— Înseamnă că suntem într-o capcană, remarcă Helen surprinzător de calmă, privind în podea. Însă brusc ridică plină de speranță capul: Chiar vin întăriri rapid?

— Nu. Că doar a spus „Fără poliție”.

În acel moment remarcă dezamăgirea de pe fața ei. Helen se uită din nou pe geam.

— Încă fumează, dar nu mai stă pe scaun. Și-a pus pe umeri geanta cu tabloul, este gata să plece…

Millner simțea cum îl părăseau puterile. Își aminti de misteriosul străin din tren. „Dacă dați de necaz după ce predați tabloul, apelați, pur și simplu, acest număr de telefon”. Cam așa se exprimase bărbatul. De parcă ar fi bănuit…

— Bilețelul din buzunarul interior al hainei mele. Scoateți-l! Și telefonul mobil din celălalt

buzunar.

Își arcui pieptul în afară, ca să o ajute pe Helen.

— Grăbiți-vă!

Brațul lui rănit atârna inert.

— Cu ce ne-ar ajuta asta? șopti ea, totuși căută în haină. În orice moment poate declanșa incendiul. Cine ne-ar mai putea ajuta?

— Apelați numărul de pe bilețel! o zori el fără a-i lua în seamă lamentările.

Durerile din umăr și braț deveneau tot mai puternice și Greg se temea că în câteva clipe și-ar putea pierde cunoștința. Cu ochii abia întredeschiși, urmărea cum degetul arătător al femeii aluneca pe tastatura telefonului și cum în final aceasta se pregătea să apese butonul verde de apel.

— Așteptați! strigă el brusc, făcând-o pe Helen să tresară. Lăsați-mă pe mine să apăs butonul!

— Dar de ce…? vru Helen să protesteze, însă el o întrerupse brutal.

— Totuna… Lăsați-mă pe mine!

Vizibil intimidată de tonul aspru, îi ținu telefonul și el apăsă micul cerc verde cu simbolul stilizat al receptorului telefonic.

— Așteptați până când se face legătura, rosti el și cu ultimele puteri se ridică pentru a-l urmări prin gemuleț pe Patryk Weisz.

Acesta îl observă și buzele lui se mișcară pronunțând un „Bye, bye!”. Apoi trase tare din țigară și rânji sarcastic. Ținea demonstrativ țigara în fața sa. Se retrăgea încet cu spatele către ieșirea din perete, dintre rafturile cu cărți, cu țigara aprinsă în mâna întinsă. Era clar ceea ce intenționa să facă: într-o clipă va arunca țigara și se va declanșa incendiul.

— Se aude un ton… spuse Helen.

În clipa următoare, Millner fu orbit de un fulger alb, însoțit de o puternică explozie care scoase din țâțâni ușa din fața lui.

110.

Washington

— Numele meu este Wes Keller, doamnă Morgan. Sunt directorul FBI. Iar ea este doamna Florence Viola, adjuncta mea. Doamna cealaltă este Susan Bridge, duhovnic.

— Nu am nevoie de un psiholog, ci de un avocat, răspunse Helen și se rezemă mai decisă de speteaza scaunului.

O durea capul și după lungul zbor spre casă era frântă de oboseală.

— Nu am spus psiholog, ci duhovnic.

— Credeam că de așa ceva este nevoie când moare cineva…

Helen rămase blocată câteva fracțiuni de secundă și privirea disperată se plimbă scurt pe chipurile celor de față. Scaunul se rostogoli cu zgomot pe podea când ea sări brusc în picioare.

— Nu, spuse Helen clătinând din cap. Nu! țipă și bătu cu pumnul în masă. Nu! Nu! Nu!

— Ne pare foarte rău, doamnă Morgan. A fost un accident pe o șosea din Mexic. Fiica dumneavoastră se afla în mașină. A avut loc un incendiu. I-am găsit rucsacul și pașaportul.

Helen clătină din nou din cap.

— Nu! Nu este moartă! Aș fi simțit asta.

Femeia-duhovnic, care se ridicase și ea, ocoli masa și o îmbrățișă consolator.

— Nu este moartă! mai strigă o dată Helen. Pur și simplu, știu asta!

Dar își aminti de cuvintele lui Millner din expoziția lui Weisz. Se aștepta să urmeze un șiroi de lacrimi, însă în mod ciudat obrajii îi rămaseră uscați.

— Nu este moartă! repetă ea.

— Îmi pare rău, spuse din nou bărbatul care se recomandase Wes Keller. Ambasada americană din Acapulco se va ocupa de toate formalitățile…

Helen își duse mâinile la ochi și simți că amețește. Se sprijini cu mâini tremurătoare de rezemătoarele scaunului ridicat de duhovnic și se prăbuși în el.

— Doamnă Morgan, vă dorim acea liniște de care aveți nevoie pentru doliu, dar suntem nevoiți ca înainte de asta să discutăm câteva lucruri cu dumneavoastră. Fără avocat va merge cu mai puține complicații și mai rapid.

Helen o privea pe directoarea adjunctă a FBI fără a-i înțelege vorbele.

— Doamnă Morgan, m-ați înțeles? Vom proceda rapid.

— Dumneavoastră aveți copii? șopti Helen.

Florence Viola clătină negativ din cap.

— Eu am copii și înțeleg în ce situație excepțională vă aflați, răspunse Keller calm în locul doamnei Viola. Însă vă rog să manifestați înțelegere pentru faptul că trebuie să avem o mică discuție. Ceea ce s-a petrecut la Varșovia și mai înainte la Paris este… este… neobișnuit. Întreaga lume este cu ochii pe noi. Vă promitem că după această discuție vă lăsăm în pace și că Susan Bridge se va ocupa de dumneavoastră.

Femeia-duhovnic, care se așezase alături de ea și o ținea de mână, îi oferi un surâs cald.

Helen privea prin Keller. Deodată simți cum totul îi devine indiferent, totul îi părea învăluit în ceață.

— Un accident auto? murmură ea. Cum așa?

— Veți afla toate amănuntele, doamnă Morgan, după ce vom termina aici. Dacă doriți, telefonăm împreună autorităților mexicane. Vă rugăm să ne ajutați doar puțin la această chestiune. Am vorbit cu Greg Millner. Se află sub tratament în spital și deja ne-a povestit tot. S-a implicat foarte mult pentru dumneavoastră. Oricum, și el va avea

nevoie de avocați buni. În casa familiei Weisz din Varșovia a fost distrus celebrul portret *Mona Lisa,* în urma exploziei unei bombe. Când a fost ucis și fiul lui Pavel Weisz, Patryk. Ceea ce nu s-a putut încă lămuri complet este cum a fost declanșată explozia. Probabil de la distanță cu ajutorul unui telefon mobil ascuns în aceeași geantă cu *Mona Lisa.* Ceea ce încă nu știm este cine din acea pivniță a sunat la acel telefon, care a activat explozibilul. Am putut afla numărul telefonului prin care s-a declanșat explozia, prin exploatarea releului pentru recepția transmisiunilor pe mobil din regiune.

Keller îi întinse un bilet pe care era notat un număr de telefon mobil și adăugă:

— Apelul provenea de la un telefon mobil protejat, cum sunt cele ale FBI…

Helen privi biletul. Numărul era același cu cel pe care li-l dăduse necunoscutul din tren. Chiar dacă numele le putea memora mai greu, cifrele îi rămâneau bine întipărite în memorie. Ea însăși formase acel număr puțin înainte de explozie.

— Domnul Millner ne-a spus că nu cunoaște acel număr. Probabil că nici dumneavoastră nu îl cunoașteți.

Helen îl privi pe Keller fără a spune ceva.

— Deci nici dumneavoastră nu cunoașteți acest număr, rezumă gânditor directorul FBI. Bine. Să trecem la punctul următor. Mai tragică decât pierderea lui Patryk Weisz este pentru lume pierderea picturii *Mona Lisa.* Acum ajungem la dumneavoastră. Din păcate, sunteți adânc băgată în chestiunea asta. Presupun că guvernul francez va solicita extrădarea dumneavoastră, pentru că ați subtilizat de la Luvru *Mona Lisa,* zise Keller, care aruncă o privire colegei lui, apoi continuă: Asta nu veți contesta în mod serios, doamnă Morgan. Acum problematic este dacă sunteți complice sau, așa cum a menționat domnul Millner, ați fost silită să comiteți acest furt.

Helen clătina din cap cu gândul departe. Îi era indiferent ce vor face cu ea.

— Nu am furat *Mona Lisa,* rosti ea pe un ton monoton.

— Cum de afirmați așa ceva? întrebă doamna Viola.

— Ea se află la Luvru, replică Helen.

Keller privi iritat la cei prezenți.

— Ați schimbat-o. După vizita dumneavoastră în laborator a fost descoperită o altă *Mona Lisa…*

Helen clătină din nou din cap.

— Este aceeași, originalul. Când am rămas singură cu tabloul, am curățat firnisul cu un amestec de diverși agenți de curățare. Cei de la Luvru trebuiau să creadă că am schimbat portretele, dar în geanta mea, la părăsirea muzeului, se afla aceeași pictură ca atunci când am intrat: *Mona Lisa* de la *Museo del Prado.*

Keller se scărpină în cap. Colega lui îl privea fix, cu gura căscată.

— Deci nu a fost niciun furt, continuă Helen. Poate doar niște daune materiale. Însă consider că, după tratamentul făcut de mine, *Mona Lisa* arăta mai bine decât înainte. Doar că pe parcursul secolelor nu s-a cutezat să se înlăture vechiul firnis.

Între timp, locțiitoarea directorului își recăpătase darul vorbirii.

— Și cum rămâne cu furtul tabloului *Mona Lisa* din Madrid?

— Nu are nimic de-a face cu el. Înregistrările video arată că nu ea a furat tabloul, i se adresă Keller colegei lui. Doamna Morgan a fost utilizată la Madrid doar ca un fel de cal troian.

— Deci nu mi se impută nimic important, concluzionă Helen pe un ton neutru.

Ba chiar aproape că își dorea să facă închisoare. Deoarece chiar dacă din punct de vedere juridic nu i se putea imputa nimic, în ceea ce privește ilegalitățile lui Weisz cu tablourile, ea era vinovată

– de moartea fiicei sale. Fiindcă ea, ca mamă, eșuase, Madeleine dăduse în mania slăbirii, fusese internată într-o clinică și ulterior răpită de acolo. Dacă nu ar fi fost ea, Madeleine nu ar fi ajuns niciodată în Mexic.

— Cum s-a petrecut accidentul? întrebă Helen încet.

— Despre asta încă nu știm mult. Ambasada americană va putea să vă ofere mai multe detalii.

— Așadar, doar *Mona Lisa del Prado* a fost distrusă de explozie? întrebă doamna Viola.

Helen se străduia să se concentreze asupra sorții celebrei capodopere. În cele din urmă, confirmă.

— „Doar” este bine spus. Dar și ea era de o valoare inestimabilă…

Florence Viola își coborî afectată privirea.

— Iar în colecția lui Pavel Weisz se găsea și o altă *Mona Lisa,* distrusă în incendiu. Cred că era vorba despre așa-numita *Isleworth Mona Lisa,* adăugă Helen. O copie foarte cunoscută a adevăratei *Mona Lisa,* care provenea, de asemenea, din secolul al XVI-lea. Probabil că Pavel Weisz voia să le dețină ori să le distrugă pe toate trei.

Tristețea amenința să o doboare. Durerile de cap se amplificară, Helen voia doar să plece de acolo.

Keller răsfoi documentele din fața lui, apoi puse ambele mâini pe masă, ca și cum s-ar fi pregătit să încheie interogatoriul.

— Dacă veritabila *Mona Lisa* este la Luvru, firește că totul se schimbă… constată el.

— Deci aici am terminat, în sfârșit? întrebă Helen și împinse scaunul în spate.

— Cred că da, răspunse doamna Viola ezitând.

Mai găsi totuși în notițele făcute de ea o problemă de clarificat.

— Ce este cu tubulețul din sticlă ridicat de la dumneavoastră?

— Bănuiesc că veți găsi în el genomul virusului albinelor. L-am salvat dintr-un frigider din

laboratorul lui Weisz înainte să fugim și deci înainte de a fi distrus de incendiu. Poate că vă va fi de ajutor în descoperirea unui antidot.

Viola dădu din cap, iar Keller păru și el mulțumit.

— Acum vă vom lăsa în liniște cu durerea dumneavoastră, doamnă Morgan. Încă o dată, condoleanțele mele. Nimeni nu ar trebui să supraviețuiască, de fapt, copilului său.

Keller își plecă emoționat capul.

În acea clipă sună telefonul aflat pe masa din fața lor.

Directorul FBI ridică receptorul și ascultă.

— După cum v-am prevenit, vă caută ambasada americană din Acapulco. Vă fac legătura, spuse el în aparat și întinse receptorul doamnei Morgan.

Helen se simți brusc doborâtă de tristețe și de o adâncă disperare. O năpădiră lacrimile.

Apucă receptorul cu mâna tremurându-i.

— Mamă, tu ești? pătrunse până la ea o voce din depărtare. Sunt eu, Madeleine. Sunt bine, mama!

Epilog

Brațul ei se odihnea pe umărul lui Madeleine. Cele două contemplau o pictură de Peter Paul Rubens. Helen explică:

— Lui îi plăceau femeile plinuțe. În fond, era un realist. A pictat femeile așa cum arătau în realitate, și cum arată și astăzi.

Madeleine se aplecă în față și privi fascinată tabloul. De când revenise alături de mama ei, se mai împlinise și Helen nu pierdea nicio ocazie pentru a-i crea o imagine realistă a atractivității feminine. Ea știa că boala lui Madeleine era mult mai complexă, că vindecarea copilului ei era încă departe, dar făcea ce putea. Noaptea Madeleine dormea în pat cu Helen, pentru că imediat ce se întuneca îi reveneau coșmarurile. Cu toate acestea, Helen considera că fata era pe drumul cel bun și se bucura de fiecare secundă petrecută împreună. Avusese grijă ca Betty să fie promovată, astfel încât mama să își poată reduce timpul de muncă petrecut în institut.

Deși în timpul interogatoriului din sediul central al FBI își crezuse fiica pierdută, ulterior privea ca pe un dar prețios fiecare zi petrecută cu ea.

Madeleine fusese aruncată în tufișurile de pe marginea șoselei în accidentul din Mexic și atunci își pierduse rucsacul. Ca printr-o minune, cu excepția câtorva contuzii și julituri minore, scăpase nevătămată. Probabil că boscheții și iarba înaltă îi amortizaseră căzătura.

După câteva secunde în care își pierduse cunoștința, fugise sub șoc de la locul accidentului și făcuse pe jos drumul până la Acapulco. Reușise să ajungă la ambasada americană abia după ce fusese declarată moartă.

— Ar trebui să existe și astăzi mai mulți artiști ca Rubens, zise Millner.

Acesta era alături de Madeleine, care îi zâmbi scurt și continuă să privească tabloul.

Plecară încet mai departe.

— Fiți sigur că există, spuse Helen, care ținea în mână un plan al încăperilor.

Nu fusese nevoită să se gândească mult timp când Luvrul o invitase la Paris pentru a-și efectua cercetările referitoare la *Mona Lisa.* I se oferise ca apoi să mai petreacă împreună cu fiica ei câteva zile din concediu în capitala Franței. Fusese ideea lui Madeleine să îl invite și pe Greg. După evenimentele de la Varșovia, Helen nu îl mai văzuse și, conform celor auzite despre el, Madeleine abia aștepta să îl cunoască. În plus, Helen simțea nevoia să îi mulțumească, deși considera că nu își datorau nimic unul altuia.

Madeleine descoperi un alt tablou al lui Rubens și dădu fuga la el. Helen privea mustăcind în urma ei.

— O fată grozavă, spuse Millner.

— Da, consimți Helen, pe urmă adăugă zâmbind: Și plină de energie ca o albinuță…

— Apropo de albine, ați auzit că albinele se refac? Populația de albine pe întreg globul este în creștere. Mulțumită tubulețului salvat de dumneavoastră din laboratorul lui Weisz. Cercetătorii apicultori au produs, într-adevăr, un antidot. Se pare că albinele au fost salvate în ultimul moment de la extincție.

— Din fericire!

Helen citise despre asta în ziare. Ea se interesă de rana din umărul lui Millner.

— Umărul este încă puțin cam rigid, dar se vindecă.

— Și cum mai merg lucrurile la FBI?

— Nu prea grozav. Am primit o compensație generoasă și sunt în căutarea a ceva nou.

— Aveți vreo idee?

— Poate ca detectiv particular. A fost visul meu dintotdeauna. O meserie în care ești singur

răspunzător pentru ceea ce faci. Sau deschid o școală de scufundări în Bahamas.

El râse, iar Helen găsi că îi stătea chiar foarte bine când făcea asta. Și ea râse. Millner băgă mâna în buzunarul pantalonilor și dintr-o pungă scoase o pastilă de mentă, îi oferi și ei punga, dar ea refuză mulțumind.

— Ați trecut la pastile de supt?

Millner zâmbi vag.

— Doar am spus că, dacă zbor din FBI, voi face ceva în direcția asta. Mai iau doar aspirină când și când.

— Felicitări!

Ea se bucura cu adevărat pentru el și adăugă și un surâs, însă deveni imediat serioasă. Decise să pună întrebarea care o preocupa de atâta vreme:

— De ce la Varșovia nu mi-ați spus că FBI o consideră moartă pe Madeleine? Doar știați, nu?

Greg Millner își frecă bărbia. Nu îi plăcea să își amintească faza aceea.

— Știam despre accident, da. Primisem informația în timpul călătoriei cu trenul spre Varșovia. Voiam să pun mâna neapărat pe netrebnicul acela. Să rezolv cazul. Pe vremea aceea FBI era pe urmele noastre; deci de acolo nu ne puteam aștepta la un ajutor rapid.

Millner trase adânc aer în piept. Se părea că îl cam răscolea chestiunea.

— A fost, probabil, o greșeală. Ar fi trebuit să vă spun. Eram foarte încrâncenat și mă gândeam că era și în interesul dumneavoastră să îl prindem la înghesuială pe acest Weisz dacă, într-adevăr, fiica dumneavoastră… Mai apoi, când eram blocați în laborator, am crezut că era posibil să ne găsim sfârșitul și de aceea m-am gândit că în această situație era mai bine să o faceți cu convingerea că Madeleine era bine.

Helen țuguie buzele și trase aer în piept. Nu se așteptase la atâta onestitate. Vorbele aveau o duritate… care, paradoxal, i se părea frumoasă.

— A fost bine că nu mi-ați zis în laborator. Nu aș mai fi avut puterea să fug după explozie prin gangul secret și să mă țin după dumneavoastră tot drumul. Dar ar fi trebuit să îmi fi spus înainte. Imediat după ce ați aflat.

Millner dădu din cap.

— Ar fi trebuit.

În acel timp, Madeleine studia un tablou care nu era pictat de Rubens, însă era, în schimb, impresionant de mare.

— Este foarte interesată de artă, remarcă Millner în timp ce mergeau agale mai departe.

— Așa este, admise Helen, care își pregătea o altă întrebare ce o preocupa. De ce nu ați spus FBI-ului că noi am fost cei care am detonat explozibilul din geantă prin acel apel telefonic?

— Eu am făcut-o, răspunse scurt Millner.

— Dumneavoastră știați că numărul pe care ni-l dăduse necunoscutul va declanșa explozia, nu-i așa? De aceea nu voiați ca eu să apelez…

Millner lăsă capul într-o parte și păru că meditează.

— În tren, pe când dormeați, am sunat propriul meu telefon de pe telefonul mobil aflat pe încărcătura explozivă și am comparat numărul afișat cu cel de pe bilețel. Așa am aflat.

Parcurseră amândoi câțiva metri în tăcere. Deodată, Millner se opri brusc și se întoarse către ea.

— Și firește că nu voiam să formați numărul și astfel să activați încărcătura explozivă, preciză el, șovăi câteva momente, apoi continuă: Trebuie să știți că pentru a omorî pe cineva se cere un tribut. Mai devreme ori mai târziu.

Helen crezu că pentru scurt timp în ochii interlocutorului ei apăru o sclipire trădătoare, dar în clipa următoare nu mai fu sigură de acest lucru.

— Altfel ne-ar fi ucis el pe noi, remarcă ea consolator.

Millner strânse din buze și dădu din cap.

— Ar fi făcut-o.

Se puseră încet în mișcare.

— Și cine era bărbatul care ne-a dat numărul în tren?

— De-aș ști…! oftă Millner. Probabil că a lucrat cu Patryk ori cu Pavel Weisz, nu sunt sigur. Ceva la el era…

— Funest, îl completă Helen.

Millner confirmă.

Pentru o vreme cei doi se adânciră din nou în propriile gânduri.

— Am și eu o întrebare, rupse el tăcerea în cele din urmă.

Fu rândul lui Helen să se oprească și îl privi în față. Greg era bărbierit și cicatricea de pe obraz se vedea clar. Cu toate acestea, arăta mult mai bine fără barbă.

— Când vorbeam cu Patryk Weisz, și el a amintit că tatăl lui bănuia că *Mona Lisa* din *Museo del Prado* răspândea un mesaj secret, ați spus ceva despre „imaginile vorbitoare”.

Zâmbetul lui Helen pieri. Se întoarse brusc spre Madeleine, care în acel moment își punea casca ghidului audio închiriat la intrare.

— De ce vă interesează asta? întrebă ea ezitând.

— Deoarece în cartea aceea veche pe care ați găsit-o la Weisz senior am citit ceva asemănător. Autorul Pacioli scria despre un tânăr care trăia cu el și cu Leonardo da Vinci, iar acest tânăr susținea că *Mona Lisa* ar cânta și ar vorbi. Mă refer la tablou. El mai susținea că ar putea auzi culorile. Și mai spunea că a pictat un tablou în care a ascuns un mesaj. Era vorba de o altă *Mona Lisa,* expusă cinci sute de ani mai târziu la *Museo del Prado.*

Millner încetă să mai vorbească și când văzu reacția de surprindere a lui Helen, adăugă:

— Știu, pare o nebunie.

Helen merse mai departe, pentru a nu o pierde din ochi pe Madeleine. Ea nu mai povestise până atunci nimănui despre acest lucru.

— Și eu pot face asta, spuse cercetătoarea în cele din urmă.

El se opri uimit și o apucă de mânecă.

— Ce anume?

— Să aud culorile și să văd sunetele. Când cineva spune ceva, în fața ochiului meu spiritual apar diferite nuanțe la fiecare cuvânt. Și invers, aud sunete când văd culori. În mod normal nu aud cuvinte, și nici melodii…

Helen se opri pentru scurt timp, apoi continuă:

— Lucrul acesta se cheamă sinestezie, iar oamenii ca mine se numesc sinestezici. O conexiune a simțurilor, o anomalie a creierelor. La ultima mea tomografie s-a văzut această modificare. În final, trebuie să înțelegeți acest lucru astfel: când în creierul meu este excitat un organ de simț, mai este excitat și altul. Un capriciu al naturii, care uneori poate să ducă pe cineva la nebunie. De exemplu, dumneavoastră vorbiți pentru mine preponderent în culoarea lemnului de mahon și uneori în nuanțe de bronz.

Millner o privi descumpănit.

— Culoarea lemnului de mahon? repetă el neîncrezător. Hmm… tot este mai bine decât roz.

Helen râse.

— La ce vă refereați când spuneați că în mod normal nu auziți cuvinte ori melodii? întrebă el, încruntat.

Helen se gândi câteva clipe.

— Sună nebunește, dar fenomenul sinesteziei nu este cercetat suficient… Eu am convins institutul să activeze un proiect de cercetare. În ultima vreme am auzit un gen de mesaje verbale la vederea anumitor culori.

— La vederea anumitor culori? se arătă mirat Millner.

Lui Helen nu îi scăpă nuanța criminalistică a întrebării.

Ea se gândi scurt, apoi evită privirea lui cercetătoare și decise că era mai bine să renunțe

pentru totdeauna la teoria cu ciudatele mesaje verbale ale tablourilor *Mona Lisa.* Nici ea nu le pricepea și totul avusese loc doar în mintea ei.

— Culori… rosti ea evaziv.

Millner continuă să o fixeze cu privirea lui sfredelitoare și ea simți cum el cocea și alte întrebări. Dar deodată trupul lui primi parcă un șoc și fața i se destinse.

— Culori, deci… repetă el pe un ton blând și zâmbi viclean. Anunțați-mă când doriți să vorbiți despre asta. Bănuiesc că dumneavoastră și acel Salai aveți ceva în comun… Poate că am să revăd pasajele din jurnalul lui Pacioli.

Helen dădu recunoscătoare din cap. Recunoscătoare pentru înțelegerea manifestată de el și pentru că nu mai insista.

Un lucru era clar: Millner era un bun detectiv.

În acel moment, Madeleine reveni alături de ei.

— Este în cealaltă încăpere, dar acolo este o înghesuială cumplită! strigă ea agitată.

Helen privi planul.

— Așa este!

Trecură pragul și se opriră brusc. Mulțimea era adunată ciorchine în fața vitrinei din plexiglas și le bloca orice privire asupra tabloului.

— Toată afacerea cu virusul a dublat popularitatea tabloului *Mona Lisa,* spuse Millner. Datorită mamei tale pictura a devenit și mai frumoasă, i se adresă el lui Madeleine.

Helen îl înghionti dintr-o parte. Comisia Luvrului pentru restaurări decisese să definitiveze curățirea firnisului în mod profesional. Se constatase că îndepărtarea stratului superior realizată de Helen dăunase substanței picturii mai puțin decât se apreciase inițial. Din cauza fricii față de urmările înlăturării firnisului, se hotărâse de-a lungul secolelor să nu se efectueze curățirea, dar, în prezent, când aceasta fusese forțată de Helen, lumea specialiștilor era de-a dreptul

încântată de rezultat. La televizor, Helen văzuse că pictura își etala din nou splendidele culori.

Boston Globe chiar ieșise de sub tipar cu titlul *„Renașterea capodoperei Mona Lisa”.*

— Deja s-au înregistrat peste 1,7 milioane de vizitatori de când s-a reluat expunerea, a anunțat Millner. Și în urma distrugerii tablourilor *Mona Lisa del Prado* și *Isleworth Mona Lisa,* acum este unica *Mona Lisa* din lume. Din câte am auzit, din solidaritate, ca să spunem așa, drept despăgubire pentru pierderea copiei *Mona Lisa* a lor, va fi împrumutată muzeului spaniol, deci pentru prima dată după secole va părăsi Luvrul și va pleca într-un turneu prin lume. Curând, toată lumea va cunoaște cu adevărat tabloul!

După o pauză Millner continuă:

— Ca și cum totul ar fi fost planificat nu de Pavel Weisz, ci de un agent de publicitate al lui *Mona Lisa*!

— Vreau să o văd! strigă Madeleine emoționată, țopăind pentru a putea arunca o privire asupra portretului peste capetele oamenilor.

— Și mulțumită spectaculoaselor evenimente, chiar și tineretul este interesat de bătrâna damă, continuă Millner mustăcind. O adevărată icoană!

Helen surâdea cam silit.

— Și este distrusă și veșnica ei adversară din Madrid. Dacă smintitul de Weisz a avut măcar puțină dreptate cu a lui teorie a virusului informatic, pentru omenire perspectiva este întunecată! proroci ea.

Millner le făcu semn să-l urmeze.

— Veniți, poate vom reuși să ne strecurăm.

Totuși, Helen parcă prinsese rădăcini. Își lăsă privirea să alunece peste vizitatorii care își lungeau gâturile și țineau aparatele foto în brațele ridicate, pentru a fotografia peste capetele celor din față. De parcă nu despre un tablou era vorba, ci despre programul pentru autografe al unui star pop.

— Este prea multă lume, spuse ea, și se aplecă asupra lui Madeleine. Mai bine să ne întoarcem și să vedem altceva!

Și își trecu brațul peste umerii fiicei sale.

— Ah, nu, te rog, lasă-mă să văd, mamă! se rugă Madeleine. Poate că ocazia nu se va mai repeta!

— Să ne întoarcem la pictura lui Rubens, care ți-a plăcut atât de mult. Cu siguranță că la Luvru sunt mai multe tablouri ale lui. Și mai sunt multe altele expuse aici. Și pe urmă mergem cu Greg să mâncăm ceva.

Madeleine încercă să se elibereze de brațul mamei.

— Nu se poate să vii la Luvru și să nu vezi *Mona Lisa*! se bosumflă ea. Doar o privire să arunc!

— Să vii la Paris și să nu mănânci un croasant sau să nu vezi Turnul Eiffel, asta nu se poate, rosti ea hotărâtă și o strânse cu mai multă putere lângă ea pe Madeleine. Aceea din față este doar o pictură veche și plictisitoare.

Millner o privi mirat. Madeleine se supuse de voie, de nevoie. Când se pregăteau să părăsească sala, Millner o prinse ușor de umăr pe Helen.

— Acum ea vrea să știe: ați auzit ceva în apropierea unuia dintre tablouri?

— Ai auzit ceva, mamă? repetă Madeleine ca un ecou, curioasă.

Helen șovăi un moment.

— Nu am auzit absolut nimic, răspunse ea în cele din urmă și se desprinse din mâna lui Millner.

Cu coada ochiului, ea reținu privirea lui sceptică.

— Iar acum să mergem să mâncăm ceva, îmi este o foame de lup!

O gâdilă pe Madeleine, care o luă înainte râzând.

În timp ce părăseau sala își întoarse ochii pentru ultima dată spre *Mona Lisa* și de la distanță, peste

capetele vizitatorilor, privirea îi zbură scurt la surâsul atât de celebru.

— *La Bellezza*!

Postfață

Toate personajele din vremea noastră care apar în acest roman sunt imaginare și nu au niciun corespondent în realitate.

Luca Pacioli, Leonardo da Vinci, ca și ucenicul lui, Salai, au trăit la vremea lor. „Străinul" este inspirat de unicul portret existent, în care acesta este zugrăvit ca teleghidat la masa lui de scris, având în spate un personaj arătos, cu trăsături malițioase, a cărui identitate a rămas până astăzi necunoscută. De asemenea, în domeniul istoriei, mai ales acolo unde cunoașterea istorică a faptelor ia sfârșit, fantezia a avut un rol important, amestecând adevărul cu ficțiunea.

Însă adevărat este că Pacioli și da Vinci au fost prieteni și cel puțin o vreme au trăit într-un gen de menaj comun.

Adevărat este și că Pacioli și da Vinci au avut dispute intense referitoare la fenomenul frumuseții și la „proporția de aur". În acea vreme, Pacioli a scris lucrarea *De divina proportione,* socotită opera istorică cea mai importantă în privința „proporției de aur". Ultimele două exemplare ale manuscrisului se găsesc la Biblioteca Ambrosiana din Milano și la Biblioteca din Geneva.

Mona Lisa trece și astăzi drept ideal al frumuseții și este considerată tabloul cel mai vestit din lume. Crearea lui este încă plină de mistere. De exemplu, nu se cunoaște încă cine este cea portretizată. Data exactă a creării acestuia este în continuare subiect de dispută. Cercetările științifice ale picturii efectuate în cadrul C2RMF au răspuns multor întrebări, dar au ridicat și altele noi. Astfel, în urma cercetărilor, au fost găsite în pictură mari cantități de cupru și urme de calciu, a căror existență nu se poate explica pe deplin. Calciul ar proveni eventual de la utilizarea cleiului de oase ca liant.

Este, de asemenea, adevărat că proporția de aur, care se regăsește în natură, dar și în arhitectură, artă, muzică și chiar în diagramele burselor, reprezintă și astăzi unul dintre misterele cele mai mari.

Spre deosebire de fenomenul proporției de aur cunoscut de secole, teoria „meme" este nouă. Pornind de la noțiunea „genă" și trecând la informațiile transmise prin diviziune celulară și replicarea lanțurilor acidului dezoxiribonucleic, noțiunea „meme" definește o informație, ca de exemplu un gând, care prin comunicare este dat mai departe. Spre deosebire de evoluția biologică, „meme" trec drept replicatori ai evoluției culturale. Răspândirea lor, îndeosebi în creierele noastre, este, așadar, pe deplin comparabilă cu răspândirea virușilor, care se împrăștie în modalități asemănătoare.

Un mister și mai mare și mai vechi decât proporția de aur și teoria „meme" îl reprezintă fenomenul frumuseții. Deși ne determină viața cotidiană, ne jertfim voluntar o mare parte a avutului, ca și a timpului tinzând către frumusețe, în care industria frumuseții investește miliarde, până acum nu s-a clarificat câtuși de puțin ce înseamnă, de fapt, frumusețea și cum este exact estimată.

Se poate încerca explicarea frumuseții din punct de vedere biologic, prin faptul că oamenii frumoși promit gene mai bune, și de aceea ar fi mai atractivi. Totuși, această încercare de explicare este prea puțin cuprinzătoare, deoarece frumusețea înseamnă mai mult decât atractivitate și acționează în toate domeniile existenței omenești, până la artă și cultură. Iar din această evaluare evoluționistă se nasc alte întrebări, ca de exemplu: Ce este frumos? Și de ce este acest lucru considerat frumos?

Neuroestetica, domeniu care cercetează efectele frumuseții în creier, este o conturare a acestor noi formulări în cercetarea frumuseții.

Noțiunea „frumos” ori „frumusețe” este asociată permanent cu ceva pozitiv. Abia de câțiva ani a apărut critica „idealului frumuseții”, comunicat înainte de toate de mass-media, și s-a născut o conștiință că tendința către un ideal al frumuseții poate avea și laturi negative. Idealul frumuseții separă oamenii în „frumoși” și „urâți”, ceea ce este interpretat deseori ca „buni” și „răi”. Se observă și un trend către o nouă ordine a valorilor, în care frumusețea este pusă la dispoziție măcar ca valoare.

Indiferent de toate acestea, frumusețea va domina și în următoarele secole lumea, acționând în virtutea a ceea ce este ea: o forță de neoprit.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără sprijinul și angajamentul a multor persoane frumoase, care nu pot fi toate menționate aici. Sunt dator cu mulțumiri tuturor și, în primul rând, lectorului meu de editură, Karin Schmidt, redactorului meu, Dorothée Cabras, și în mod special lui Klaus Kluge de la editura Lübbe. Apoi agentului meu, Lars Schultze-Kossack. Îi mai mulțumesc lui Michele Piroli, care m-a consiliat încă o dată în domeniul istoriei limbii italiene.

Le mulțumesc părinților și familiei mele pentru înțelegere, răbdare și sprijinul lor permanent.

Dar cele mai calde mulțumiri sunt pentru muza inspirației mele și înțeleaptă mea sfătuitoare: Sandra, cel mai minunat om pe care îl cunosc.

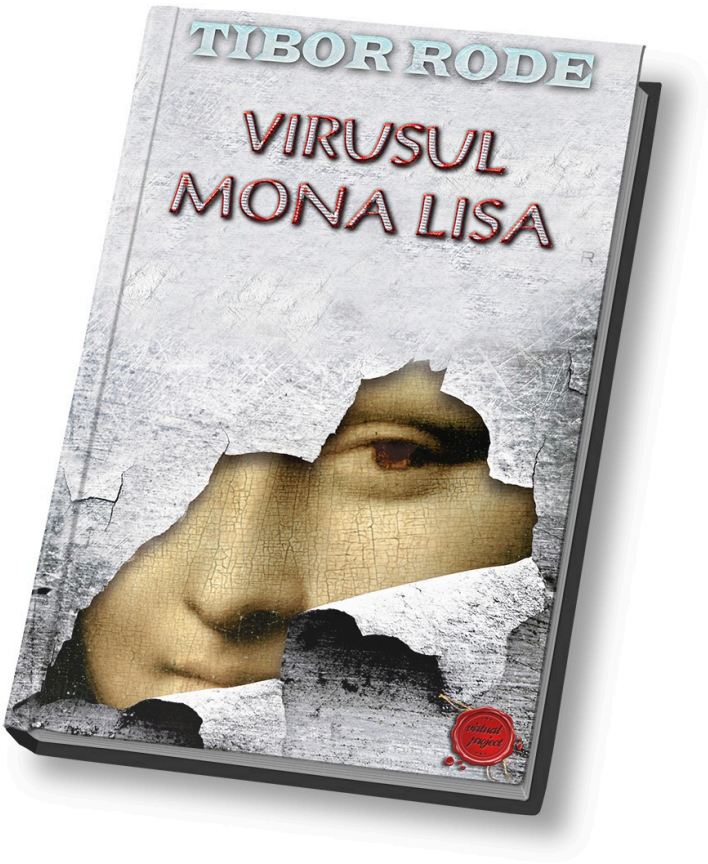

virtual-project.eu

[1] Explozibil cu consistență gelatinoasă, pe bază de nitrat de amoniu și maximum 4% nitroglicerină și nitroceluloză (n.red.).

[2] Bundeskriminalamt - Serviciul Federal de Criminalistică din Germania (n.tr.).

[3] National Security Agency - Agenția de Securitate Națională din SUA (n.tr.).

[4] The Federal Reserve System - Sistemul Federal de Rezerve (monetare) al Statelor Unite ale Americii (n.red.).

Table of Contents

Prolog
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34
35.
36.

37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.

77.
78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
Epilog

Table of Contents

Prolog	4
1.	6
2.	8
3.	15
4.	18
5.	20
6.	21
7.	31
8.	32
9.	39
10.	44
11.	48
12.	54
13.	57
14.	58
15.	62
16.	64
17.	69
18.	73
19.	75
20.	79
21.	86
22.	88
23.	90
24.	97
25.	105
26.	107

27. 109
28. 115
29. 117
30. 118
31. 122
32. 129
33. 131
34 132
35. 136
36. 140
37. 147
38. 154
39. 156
40. 159
41. 168
42. 180
43. 181
44. 186
45. 188
46. 194
47. 195
48. 205
49. 207
50. 216
51. 217
52. 220
53. 224
54. 226
55. 231
56. 234

57. 240
58. 248
59. 252
60. 254
61. 255
62. 262
63. 270
64. 272
65. 276
66. 278
67. 283
68. 287
69. 289
70. 292
71. 300
72. 309
73. 315
74. 319
75. 321
76. 327
77. 329
78. 335
79. 344
80. 346
81. 348
82. 352
83. 356
84. 362
85. 367
86. 370

87. 372
88. 373
89. 375
90. 377
91. 379
93. 388
94. 390
95. 393
96. 403
97. 405
98. 406
99. 411
100. 413
101. 423
102. 424
103. 426
104. 428
105. 432
106. 433
107. 435
108. 437
109. 443
110. 462
Epilog 468